
the
SPELLSHOP
SARAH BETH DURST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

dÑHE

SPELL SHOP

ùARAH BETH DUEùT

TOR

OceanofPDF.com

Adam için,

sevgi ve ahududu reçeli ile

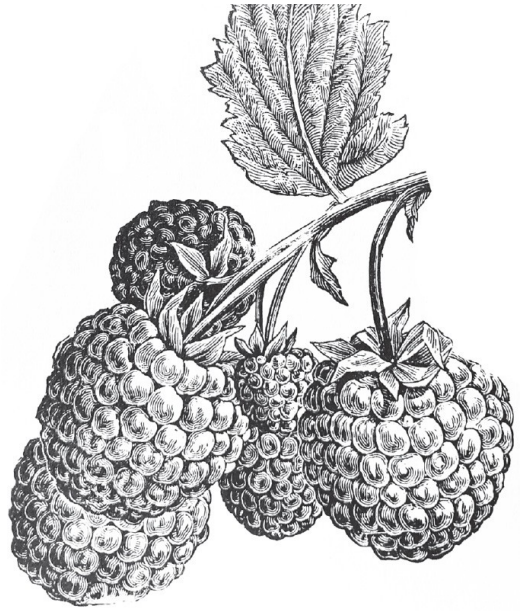
OceanofPDF.com

İçindekiler

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Onbirinci Bölüm
Oniki Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü
Bölüm Onbeşinci
Bölüm Onaltı
Bölüm Onyedinci
Bölüm Onsekizinci
Bölüm
Ondokuzuncu .
Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir
Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuz Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Bir Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm

Teşekkür Yazar
Hakkında
OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Kiela alevlerin kütüphaneye ulaşacağını hiç düşünmemişti. Diğer kütüphanecilerin çoğunun haftalar önce, devrimciler sarayı ele geçirip imparatoru oldukça dramatik bir gösteriyle etkisiz hale getirdiklerinde kaçtıklarının belli belirsiz farkındaydı. Ama kütüphaneye dokunmayacakları kesindi. Ne de olsa burada *kitaplar* vardı. Son derece yanıcı, yeri doldurulamaz kitaplar.

Alyssium'un Büyük Kütüphanesi, yükselen kuleleri, vitray pencereleri ve labirent gibi kitap raflarıyla Hilal Adaları İmparatorluğu'nun mücevheriydi. Kutsal rafları asırlık risaleler, tarihler, çalışmalar ve (Kiela'ya göre en önemlisi) büyü kitaplarıyla doluydu. Büyü kitaplarını sadece seçkinlerin, bilginlerin en iyilerinin görmesine izin verilirdi, zira imparatorluk yasalarına göre sadece nadir bulunan azınlığın büyü kullanmasına izin verilirdi.

Doğu kanadında, üçüncü kattaki büyü kitaplarından sorumluydu. Son on bir yıldır raflar arasında çalışıyor, uyuyor, yemek yiyor ve yaşıyordu; bu da belki de dumanı ilk kokladığında neden ocakta kızarmış ekmek bıraktığını düşündüğünü açıklıyordu.

İşi sağlama almak için hafta başında Kiela ve asistanı Caz, en sevdiği kitaplardan bazılarını sandıklara koyup kütüphane teknelerinden birine yerleştirmeye başlamışlardı ama Kiela tahliyenin gerekli olacağına hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı. İstiflerin arasında, herhangi bir politika ya da şiddet kokusundan uzakta, keyifli bir oyundu: Issız bir adada mahsur kalsaydı, yanında en çok hangi kitapların olmasını isterdi? Kesinlikle 357 yılında bilginler Messembe ve Cannin tarafından derlenen *The Grimoire on Plantwork* ve büyüleyici ve çığır açan bir çalışma olan *The Manipulation of Weather Patterns, a Study of the Effects of Spellwork on* the *Breeding Habits of Eastern Puffins.*

Caz onun yapraklarının arasından geçerek koridora çıktı ve bir kitap yığınının önünde bağdaş kurarak oturdu. Bir örümcek bitkisiydi, kabaca bir çiftlik köpeği büyüklüğündeydi ama tamamen yeşillikten oluşuyordu ve kökleri toprağı özünde tutuyordu. Şimdiye kadar sahip olduğu en zeki asistandı ama aynı zamanda, belki de tesadüfi olmayan bir şekilde, en endişeli olanıydı. "Öleceğiz," diyordu

yaprakları o kadar kötü hışırdıyordu ki, kelimeleri toplamak zordu.

Kiela, böylesine kutsal bir alanda yıllarca çalıştıktan sonra mükemmelleştirdiği yatıştırıcı sesiyle, "Kavga buraya gelmeyecek," dedi. Beşinci sandıktaki paket yığınına bir kitap daha ekledi, sonra yeniden düşündü ve onu sadece uygunsa paket yığınına kaydırdı.

Yapraklarını ona doğru salladı. "Çatışma *çoktan* başladı. Ön kapıyı kırmışlar ve Kinney Hall'u yağmalıyorlar."

"Tanrım!"

Kinney Hall'un kapısı pirinçten inşa edilmiş ve gemi gövdelerinin kaburgalarında kullanılan sağlam keresteden yapılmış cıvatalarla sabitlenmiş bir canavarlıktı. Otuz metrelik bir kapıyı kırmak için gereken kuvveti hesaplamaya çalıştı, sonra gözlerini kırpıştırdı. "Yağma mı dediniz?"

İsyancıların kütüphaneyi ve hazinelerini güvence altına almalarını beklerdi -bu çok mantıklıydı- ama *yağmalamak*? Bunlar özgürlük savaşçılarıydı, vahşi hayvanlar değil. Amaçlarına karşı bile değildi. Caz'ın tavsiyesi üzerine, devrimin ilk günlerinde birkaç broşürlerini okumuştu ve seçimler ve bilginin paylaşılması çağrısı oldukça cazip görünüyordu ...

"Kuzey Okuma Odası yanıyor," dedi Caz. "Önce duvar halılarını yakmışlar, sonra da parşömenlere sıçramış."

Kendini hasta hissetti. Tüm o eski el yazmaları!

Bir yaprakla kızın kolunu çekiştirdi. "Hadi Kiela, gitmeliyiz." Gitmek mi? Şimdi mi? Ama daha bitirmemişti-

"Eğer yaprak bırakma şakası yaparsan," diye uyardı Caz, "sensiz giderim."

Ayağa kalktı. Beşinci sandığın sadece yarısı doluydu. Kiela, başlıkların ne olduğuna bile bakmadan bir kucak dolusu kitabı içine boşalttı

-*"Yeter, Kiela!"* Caz ikinci bir kol yükü almaya giderken "Yeter Kiela!" dedi ve sonra asansöre doğru manevra yaptı. Tekerlekler üzerinde, raflar arasında ilerledi ve güzel, harika kitaplarla dolu rafları geçerken midesinde bir kasılma hissetti. Aceleyle geçerken en sevdiği birkaç kitabı daha kaptı.

Asansöre ulaşarak tekerlekli sandığı içeri itti ve kapıyı aşağı çekti. Caz bir yaprakla düğmeye bastı ve krankı çevirdi. Asansör yalpaladı ve sonra aşağı indi.

Katlar arasında ilerlerken Kiela metalin metale çarpma sesini duydu ve midesi bulandı. Ne olduğunu ilk elden bilmiyordu

ama bir kütüphanenin nasıl olması gerektiğini biliyordu ve tüm bunlar korkunç ama korkunç derecede yanlıştı. Caz ona yaklaştı ve o da asansörün daha hızlı gitmesini diledi.

Ya katlardan birinde kavga ederek durduysa? Ya tamamen durursa?

Sanki onu cesaretlendirecekmiş gibi alt kat düğmesine tekrar tekrar bastı. Asansör klaksonlar, gıcırtılar ve vınlamalarla aşağı doğru inmeye devam etti. Duman kokusu gittikçe güçleniyordu. Izgaralı kapıdan dışarı baktığında, bacaları örten pusu gördü.

"Merdivenlerden çıkmalıydık," dedi Caz.

Kiela, "Kitapları asla taşıyamazdık," dedi.

"Ölürsek hiçbir kitabı kurtaramayız." O kadar sert salladı ki birkaç yaprağı kopup yere düştü. "Gah, dökülüyorum!"

"Başka bir şeyi daha düşünmeniz gerekiyor," dedi. "Meşe ağaçlarına diğer tüm ağaçlardan daha sık yıldırım düşer. Elmalar yüzebilir çünkü yüzde yirmi beşi havadır. Dış sıcaklığı hesaplamak için saniyede kaç cırcır böceği öttüğünü sayabilirsiniz."

"Tabii dışarısı yanmıyorsa," dedi Caz. "Her şey yanıyorsa ne kadar hızlı cıvıldarlar?"

Asansör en alt kata ulaştığında sarsıldı. Kiela kapıyı çekerek açarken, Caz sandığı dallarıyla manevra ettirdi. Sandığı dışarı iterek asansörden çıktılar.

Bu kadar aşağıda, su seviyesinde, metal çınlamalarını duyamıyor ya da duman kokusunu alamıyordu. Kütüphanenin altından akan kanalın olgun balık kokusu onu bastırıyordu. Alyssium şehrinin tamamı kanallarla doluydu. Bu, onu dünyanın en güzel şehirlerinden biri, imparatorluğun mücevheri yapan şeyin bir parçasıydı. Kiela ilk geldiği zamanı hatırladı, çok gençti, ailesi ölmeden önce, ve pırıl pırıl kanallardan, dantel gibi beyaz köprülerden, kulelerden ve her balkonda açan, her pencereden sarkan ve her kapıyı çerçeveleyen çiçeklerden ne kadar etkilendiğini. Hatırladığı şehirden geriye ne kadar kaldığını merak etti.

Tekerlekli sandığıyla dar taş geçitte hızla ilerlerken başka bir hareket olup olmadığını dinledi. Ama tek duyduğu taşa çarpan suyun şıpırtısı ve yakınlarda bir yerdeki sızıntının damla damla damlamasıydı. İleride tekneler vardı.

Kütüphanenin altındaki kayıklara demirleyen tekneler, kitapları yakın adalardaki seçkin müşterilere götürüp getirmek için kullanılıyordu. Her birinin gümüş yelkenleri vardı,

ve birden fazla kitap sandığını taşıyabilecek kadar geniş ama tek bir kütüphanecinin yelken açabileceği kadar zarif, siyah kiraz rengi bir gövde. Daha geçen kış, Cypavia'nın *Gerçekte ve Kurguda Orman Ruhlarının İşlevi Üzerine İncelemeler* adlı kitabını yatalak bir emeritus büyücüye ulaştırmak için bu tekneyi kullanmıştı. Hizmetçisi ona teşekkür etmek için bir fincan çay ikram etmişti ama o, bir an önce kitaplarının rahatlığına dönmek isteyerek reddetmişti. *En azından o kitaplar güvende.* Yine de, üzerinde tehlike altında olan bilgi hazinesiyle karşılaştırıldığında bu sadece küçük bir teselliydi.

Teknesini ilk dört sandık kitapla çoktan doldurmuş ve bir muşambanın altına sabitlemişti. Yarısı dolu beşinci sandığı manevra yaparak tekneye yerleştirdi. En az üç sandık için daha yer vardı ama onları getirecek zamanı yoktu. Keşke kitapları daha hızlı tasnif etseydim diye düşündü. Ya da daha az seçici olmayı. Keşke daha fazla erzak paketlemiş olsaydı. Birkaç sürahi suyun yanı sıra konserve şeftali kavanozları, bir torba kuru fasulye ve bir çuval ceviz koymuştu. Caz için, içinde kendini yenileyebileceği bir taze toprak küveti vardı ve ayrıca kendisi için birkaç kıyafet ve her ihtimale karşı birkaç boş defter saklamıştı. Ama kütüphanedeki odasını kişisel eşyalarından boşaltmamıştı. Eski günlüklerini, en iyi tüy kalem setini, çocukken ailesinin ona hediye ettiği denizkızı şeklindeki ahşap oymayı, bıraktığı her şeyi özlemle düşündü. Ama Caz haklıydı: kendilerini kurtarmak daha iyiydi. Ve kitapları.

Güvenli olduğunda geri geleceğiz, diye düşündü. *Bu sadece geçici bir durum.*

Tekneye tırmanan Kiela ipi çözdü ve denize açıldı. Sulu tünellerde gezinmek için direği çıkardı. Yelkenler bumbanın etrafına sarılmıştı. Açık suya ulaşana kadar aşağıda kalacaklardı.

Teknik olarak tekneyi almaması gerekiyordu. Ya da kitapları. Ya da Caz'i. Ama soracak kimse kalmamıştı ve geri döndüğünde kendisine teşekkür edeceklerine dair içini rahatlattı. Bu hırsızlık değildi. Bu onun işiydi: koleksiyonla ilgilenmek. *Ben sadece tanımı genişletiyorum.*

Şehrin açık kanallarına akana kadar tünellerde ilerledi.

"Bu kesinlikle korkunç bir şey," dedi Caz.

Kiela da aynı fikirdeydi.

Yıldızlar, köprülerden ve kulelerden yükselen dumanlar tarafından karartılmıştı. Alevler her şeyi korkunç bir ışığa boğuyordu ve dumanın ekşi tadı boğazının arkasını kaplıyordu. Dumanın ciğerlerini istila ettiğini hissetti.

her nefeste. Gök mavisi teni doğal olmayan ışıkta hastalıklı görünüyordu ve koyu mavi saçları duman kokusunu emiyordu. Kanalların aşağısında Kiela ve Caz en kötüsünden kurtulmuşlardı ama ölümün görüntülerinden ve seslerinden kurtulamamışlardı.

Daha sonra, o korkunç gecenin çoğunu unutacaktı: çığlıkları, kanallardaki cesetleri, onu dumandan daha çok boğan korkuyu. Kanallardaki yolculuk sonsuzmuş gibi geliyordu ve sesler açık denize girdiklerinde bile su boyunca ilerliyordu.

Caz'ın yardımıyla Kiela, su sırık için çok derin olduğunda gümüş yelkenleri kaldırdı. Yelken açmayı küçük bir çocukken öğrenmişti ve yıllar boyunca pratik yapmak için yeterince kitap dağıtmıştı, bu yüzden neyse ki görevleri yerine getirmek için düşünmesi gerekmiyordu. Elleri ne yapacağını, rüzgârı tuvalin içinde nasıl yakalayacağını, nasıl hızlanacağını, uzaklaşacağını, uzaklaşacağını hatırlıyordu.

Arkalarında, (hem iyi hem de kötü) insanları, (hem iyi hem de kötü) tarihi, kitapları ve çiçekleriyle büyük şehir yanıyordu. Ve geri dönmeyeceğini biliyordu.

Güneş denizin üzerinde pembe, sarı ve umut dolu bir şekilde yükselirken Kiela geriye değil ileriye bakmaya karar verdi. Alyssium'da onu özleyecek kimse yoktu -ki bu da başlı başına iç karartıcı bir düşünceydi. Gerçekten, kimse yok muydu?

Kendini işine kaptırmış, arada sırada kitap teslimatı dışında hiçbir şey için kütüphaneden ayrılmamıştı. Yıllar mı olmuştu? Evet, yıllar. Okulu bitirdikten sonra, doğrudan kitapların arasına sıkışmış bir odacığa taşınmıştı. Böylesi daha kolay olmuştu. İşine gidip gelirken zaman kaybetmek zorunda kalmamıştı.

Şehirde ailesi yoktu ve sınıf arkadaşlarının izini kaybetmişti - onlar kendi hayatlarına dalmış, o da kendi hayatının rutinine kapılmıştı. Tüm yemekleri her saat taze olarak hazırlanıyordu. Akademisyenler genellikle tuhaf saatlerde çalışırdı, dolayısıyla kütüphaneciler de öyle. Sadece kanaldan aşağıya bir istek göndermesi gerekiyordu ve her şey asansörle zamanında ulaşıyordu. Kimseyle etkileşime girmesi gerekmiyordu. Bunun mükemmel bir sistem olduğunu düşünüyordu.

Diğer kütüphaneciler . . . Onların başka katlarda ve başka kanatlarda kendi işleri vardı. Kiela kimseyi rahatsız etmekten hoşlanmazdı ve nazikçe - o kadar nazikti ki bunu yaptığının farkında bile değildi- diğerlerinin cesaretini kırmıştı

rahatsız etmesini engelledi. Yelkenli dalgaların üzerinde salınırken, üç haftadır Caz'dan başka kimseyle konuşmadığını fark etti. En son konuştuğu kişi, özellikle kırılgan bazı el yazmalarının yanındaki tozu karıştırdığı için kovduğu bir hademeydi.

İnsanları sevmediğinden değildi. Sadece kitapları daha çok seviyordu. Onlar yaygara koparmaz, yargılamaz, alay etmez ya da reddetmezlerdi. Sizi içeri davet ederler, kanepedeki yastıkları kabartırlar, size çay ve tost ikram ederler ve vermek zorunda oldukları şeyi özümsemekten başka bir şey yapmanızı beklemeden kalplerini paylaşırlardı.

Tüm bunlar çok güzeldi, ama onu biraz ikilemde bıraktı: Eski hayatı kelimenin tam anlamıyla yandığına göre şimdi nereye gideceği. "Caz . ." diye başladı.

"Mmm," dedi boğuk bir sesle.

Teknenin diğer tarafına bakınca, onun iki kasanın arasına sıkıştığını ve yapraklarını kök yumağının etrafına sıkıca sardığını gördü. "Caz, ne yapıyorsun?"

"Balıklar bitki yer," dedi.

"Biraz balık, evet." Balıkların beslenme tercihlerine pek aşina değildi. Yosun seven balıklar olduğunu biliyordu. Plankton da yediklerini tahmin ediyordu. Ayrıca, böcekler? "Bazı balıklar diğer balıkları yer."

"Bitki yiyenler."

"Sanırım öyle."

"Her şey bitki yer," dedi Caz. "Ama neredeyse hiçbir şey kitap yemez. Bu yüzden kendimi kasaların arasında konumlandırıyorum. Kimse bu kadar ölü ağacın yanında taze, lezzetli bir yeşil lokma aramayı düşünmez. Bu yüzden gideceğimiz yere varana kadar kitaplarla birlikte burada kalacağım, umarım orada balık, koyun, inek ya da keçi olmaz." "Keçi" deyince ürperdi ve Kiela onun bir keçiyle kötü bir deneyim mi yaşadığını yoksa onlar hakkında bir şeyler mi okuduğunu merak etti. *Büyük olasılıkla ikincisiydi.* Malum nedenlerden ötürü Büyük Kütüphane'ye hayvan sokulmasına izin verilmiyordu.

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," dedi Kiela. "Bir varış noktasına ihtiyacımız var."

"Sen . . . bunu planlamadın mı?"

"Gerçekten ayrılmak zorunda kalacağımızı düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Ya da gitsek bile bunun sadece birkaç saat ya da birkaç gün süreceğini düşünmüştüm. En fazla bir hafta." Yakındaki adalardan birinin limanında bir tekne kiralayabileceklerini düşünmüştü,

Belki Varsun ya da Iva'ya gider ve soylu olmayanların tatil yapmayı sevdiği büyüleyici hanlardan birinde birkaç gün kalırım.

Caz sarktı, yaprakları sanki hiç su tatmamış gibi sarktı. "Öyle mi? I."

Sessizce yelken açtılar. Yelken açmak için muhteşem güzellikte bir gündü. Işık

Esinti. Neşeli limon ışıkları suyun üzerinde yanıp sönüyordu. Martılar tepemizde uçuyor, birbirlerine ötüyorlardı. Hilal Adaları İmparatorluğu'nun birçok adası -eğer devrimciler sayesinde artık bir imparatorluksa- uzaktan huzurlu görünüyordu, eğer başkentin üzerindeki dumanın hâlâ gökyüzünü lekelediği yere dönüp bakmadıysanız. Adaların gri, beyaz ve siyah kayalıkları görkemliydi ve tatlı küçük balıkçı köyleri, parlak boyalı evleri, neşeli bahçeleri ve arnavut kaldırımlı sokaklarıyla şirin görünüyordu. O ve Caz limanlardan birine yelken açabilir ve sonra ne yapabilirlerdi? Bir handa birkaç günden fazla kalacak parası yoktu. Kiela'nın yanında getirdiği bozuk paralar fazla uzağa gitmezdi. Liman ücretlerini ödeyebilse bile, her gün teknede yaşamaktan hoşlanmıyordu.

Panik yapmamaya karar verdi. Yelken açarken düşünecekti. Ve bir cevap ona gelecekti.

Suyun karşısında, dalgalarla birlikte yükselip alçalan bir denizatı sürüsü gördü. Nefesi boğazında düğümlendi. Yarı at yarı balık, muhteşem bir manzaraydılar. Suyun içinde süzülüşlerini büyülenmiş gibi izledi. Güçlü balık kuyrukları onları ileriye doğru iterken toynakları dalgalara çarpıyordu. Mücevher gibi pullarla kaplı ve katı kaslardan oluşmuş, hem güzelliğin hem de gücün canlı bir örneğiydiler. *Denizin kendisi gibi,* diye düşündü Kiela. İçlerinden biri yelesini savurdu ve damlacıklar yukarı püskürüp ışığı yakaladı; bir gökkuşağı parıltısı.

"Caltrey," dedi Kiela.

"Affedersiniz?"

"Burası bir ada."

"Hiç duymadım."

"Öyle olsaydı şaşırırdım," dedi Kiela. "Küçük ve uzak bir yer. Kuzeyden çok uzakta. Nakliye yollarının hiçbirine denk gelmiyor. Yerliler balıkçılıklarına yardımcı olması için deniz atları güdüyorlar."

Meraklanan Caz kendini kasaların arasından yukarı kaldırdı ve okyanusa bakmak için birinin üzerine tünedi. "Bunu nereden biliyorsun? Sakın bana okuduğunu söyleme."

"Aslında hayır. Orası benim doğduğum yer." Sesinde bir aksaklık duydu ve sertçe yutkundu. Yıllardır Caltrey'i düşünmemişti - geri dönmeyi düşünmenin bile onu neden bu kadar karmakarışık hissettirdiğini bilmiyordu.

Ailesi, başkentte daha iyi bir yaşam arayışına girebilmek için paraları yettiği anda adadan ayrılmıştı; Alyssium'daki hayatı deneyimlemek ve Kiela'nın, uzak bir adada büyüyen kendilerinin asla sahip olamadığı türden fırsatlara sahip olmasını istemişlerdi. O zamanlar ancak dokuz yaşındaydı ama kayalıkları, çiftlikleri ve bahçeleriyle adayı hâlâ hatırlıyordu. Adadaki tek köy olan Caltrey, üç arnavut kaldırımı sokaktan oluşuyor, şelalenin yanında bir değirmen ve eski bir ahırda bir okul bulunuyordu. Adanın kanatlı kedilerinin çatılara tünediği gün batımındaki görüntüsünü ve şafak vakti taze pişmiş ekmek kokusunu hatırlıyordu. İlkbaharda her yerde kır çiçekleri filizlenirdi; çatılarda, kayalıklarda, tarlalarda. Kışın, kar her şeyi kalın beyaz tüylerle örterdi. İçine çikolata karıştırılmış sıcak süt içer ve karın denize düşüşünü izlerdi.

-

"Uh, Kiela?" Caz dürttü.

"Sanırım . . . Orada bir evim var." Ailesinin orayı satmadığını biliyordu. İmparatorluğun kalbinden çok uzakta olduğu için fazla bir fiyata satılamazdı ve Kiela'nın babası, şehir hayatından bıktıktan sonra orada emekli olmaya karar verirlerse diye evi elinde tutmak istemişti, ancak Kiela'nın annesi şehri geri dönmek istemeyecek kadar çok sevmişti. *Sanırım bu bana miras kaldığı anlamına geliyor.* Bunu yapabilecek başka kimse olmadığı kesin. Başka bir ailesi yoktu. "Eğer kimse taşınmadıysa. Ve eğer yıkılmadıysa. Küçük bir yer. Sadece bir kulübe. Ama . .
." Çok güzeldi. En azından zihninde güzeldi, hafızasında bir sabun köpüğü kadar sevimli ve kırılgan bir şekilde korunuyordu. Şimdi ise muhtemelen yarasalar, fareler ve ayılar tarafından istila edilmişti ve büyük olasılıkla çatısı çökmüştü. "Oraya geri dönmeyi hiç beklemiyordum." *En azından onlar olmadan.*

"Güzel mi?"

"Hem de çok. Sanırım. Değişmiş olabilir." *Ben değiştim.* Eflatun çillerini ve mavi atkuyruğunu yıllar önce kaybetmiş, kütüphane çalışmalarında ileri bir derece ve bir dizi antisosyal eğilim kazanmıştı.

"Tamam o zaman," dedi Caz. "Hadi senin adaya
gidelim." Rüzgârı yakalayarak tekneyi kuzeye
doğru yönlendirdi. "Açık olmak gerekirse keçileri
yok, değil mi?"

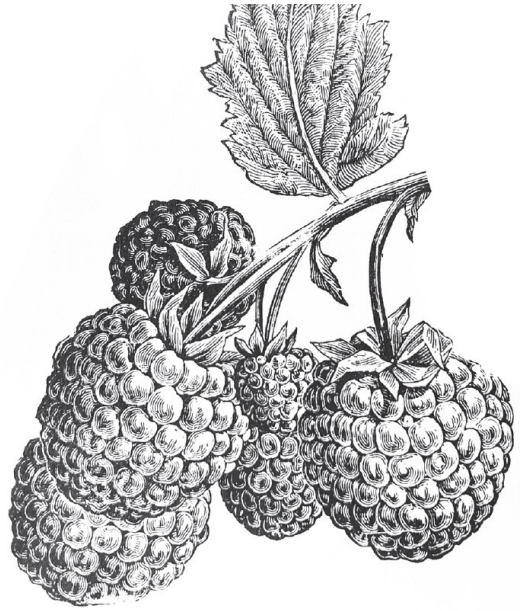
Hızlandıklarında Kiela, "Caltrey'in hiçbir yerinde bitki yiyen hayvan

olmadığına eminim," dedi. Tekne dalgaların üzerinde sıçradı.

"Mükemmel! Bekle, bunu beni daha iyi hissettirmek için mi söylüyorsun?" "Evet," dedi.

Homurdanarak, kuzeye, geleceklerine ve onun geçmişine doğru yelken açtıklarında kendini büyü kitabı kasalarının arasına sıkıştırdı.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Güneş ufku turuncuya boyarken Kiela, Caltrey adasındaki küçük bir koya doğru yelken açtı. Köyün ve limanın sadece bir mil doğusundaydı, kayalar ve ağaçlardan oluşan bir perdenin arkasına sıkışmıştı. Tekneyi kayalıkların arasına doğrulttu.

"Kaza yapacaksın," diye gözlemledi Caz.

"Kaza yapmayacağım," dedi Kiela. "Yanaşacağım."

Koyun içinde, eskiden ailesinin kulübesine ait olan ahşap bir iskele vardı. Eskiden ucuna çömelip balıkların sudaki dansını izlediğini hatırlıyordu. Gelgitin düşük olduğu zamanlarda, kayaların üzerinde gezinen yengeçleri görebiliyordu ve gelgitin yüksek olduğu zamanlarda, anne-babaları tarafından denize çağrılmadan önce iskele direklerinin etrafında yüzen denizayısı yavrularını görebiliyordu; yerel halk bunun iyi şans getirdiğini söylüyordu. Elbette rıhtımın hâlâ ayakta olduğundan tam olarak emin değildi ama demir atabileceğini ve kıyıya kadar yürüyebileceklerini düşündü. Ya da tekneyi karaya çekebilirdi, tabii gövdesini kayalıklara çarpmaktan kaçınabilirse.

Bir eli dümende, yelkenliyi kayalıkların etrafından dolaştırıp koya doğru yönlendirdi. Caz daha iyi görebilmek için dallarını kullanarak direğe tırmandı. Gökyüzünde ışık çok azaldığı için koy gölgelerle kaplanmıştı. Su neredeyse siyah görünüyordu ve ağaçlar, arkalarındaki kayalıklarla birlikte daha da fazla gölge oluşturuyordu. Dalgaların kayalık kıyıya vurması ve çam ağaçlarından birinden gelen görünmeyen bir kuşun sesi dışında ortalık sessizdi. Ama gölgelere rağmen, hiç de yabancılık çekmiyorlardı. Koyun derinliklerine doğru sürüklendikçe, gölgelerin onları kucakladığını hissettiler, tıpkı soğuk bir gecede kalın bir battaniye yuvasının yaptığı gibi.

Kiela eski iskeleyi tam olması gereken yerde gördü. Gerçi hatırladığından daha çürüktü. Çıtaların yaklaşık üçte biri eksikti, tıpkı dişlerinin bir kısmını kaybetmiş yaşlı bir adamın gülümsemesi gibi. Neyse ki direkler oradaydı, sağlamdı ama yosunla kaplıydı.

Sırığı kullanarak tekneyi rıhtımın yanına yanaştırdı ve bir direğin etrafına bir misina attı. Halatı çekerek onları yaklaştırdı ve bir papyon düğümü attı. Annesinin ona bunu nasıl yapacağını öğrettiğini hatırladı.

tam olarak aynı iskelede düğümlenmişti. Hem daha dün gibi hem de bir ömür önceymiş gibi hissetti. Anıları kovmak için başını salladı. Sandıkların üzerinden tırmanan Kiela yelkeni aşağı çekti ve bumbaya sıkıca sardı.

Caz kitap kasalarından birinin üzerine tünemişti. "Onun üzerinde yürümeyeceğim." "Yüzmeyi mi tercih edersin?"

"Teknede kalmayı tercih ederim," dedi.

Kiela içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. Daha önce hiç bu kadar iliklerine kadar yorgun hissetmemişti. Kitaplarıyla bütün gece ayakta kaldığında bile hiç böyle olmamıştı. Kaçışlarının stresi ve bütün gün süren yelken yolculuğunun yorgunluğu arasında, kendini sayfaları kıvrılmış ve omurgası çatlamış, çok iyi okunmuş bir kitap gibi hissediyordu. "Seni taşıyabilirim."

Bir an sessiz kaldı, sonra da "Bu çok onursuzca" dedi. "Çalıların seninle alay edeceğini mi düşünüyorsun?"

Eğer adamın gözleri olsaydı, gözlerini ona dikeceğini tahmin ediyordu.

"Peki.

Beni taşıyın. Ama kimseye söylemezsen."

"Kime söyleyeceğim? Burada kimseyi tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum." Onu kucağına aldı, açıkta kalan köklerine yapışan tüm toprağı toplamaya dikkat etti. Çok tombul ve çok yapraklı bir çocuğu tutuyormuş gibi hissetti. Dalları omuzlarına döküldü ve kız tutuşunu ayarlarken homurdandı. "Göze batmayacağız, kendimize saklanacağız ve beladan uzak duracağız," dedi. "Şansımız yaver giderse yerlilerin hiçbiri burada olduğumuzu anlamayacak bile."

Kiela ayak parmaklarıyla en yakındaki tahta çıtaya vurdu. Yeterince sağlam görünüyordu. Temkinli bir şekilde ağırlığını kaydırdı ve iskelenin dayanmasından memnun oldu. Caz'ın yaprakları sırtında düzleşti. Çıtadan çıtaya adım atarken onu dikkatle taşıdı, güvenmeden önce her birini test etti. Sonunda kıyıya ulaştı.

Onun kollarından yere indi. Yapraklarını silkeleyerek bir dalıyla kendini tımar etti. Tüylerini yalayan bir kediye benziyordu. "Bunu bir daha asla konuşmayacağız."

"Elbette," diye kabul etti.

Önlerindeki yeşillik düğümüne baktı. Eskiden kayalara oyulmuş merdivenleri olan bir patika vardı ama tek görebildiği tepeden aşağıya doğru akan bir sarmaşık yumağıydı. Kaşlarını çatarak yeşilliğin önünde volta attı. Taş basamaklar hâlâ orada olmalıydı, eğer bulabilirse-ah, işte!

Birkaç sarmaşığı tekmeleyerek uzaklaştıran Kiela ilk basamağı ortaya çıkardı. "Buldum." "Neyi buldum?" Caz sordu.

"Eve dönüş yolu." Bu kelimenin içinde titreştiğini hissetti.

Arkasında Caz olduğu halde adım adım tırmanıyor, basamakları elinden geldiğince temizliyordu. Bazılarını sadece birkaç santim açabildi ama bu kadarı yeterliydi. Zirveye ulaştığında güneş tamamen batmıştı.

Alacakaranlığın gümüşi grisiyle yıkanan kulübe onları bekliyordu. Sanki başarmışlar gibi hissetmek istiyordu - evdeydiler, güvendelerdi ve bundan sonra her şey kolay olacaktı. Ama kulübe neredeyse merdivenler kadar sarmaşıklarla sarılmıştı. Duvarların nerede bittiğini ve yeşilin nerede başladığını söyleyemiyordu. Eski evi tamamen yutulmaktan bir yudum uzakta görünüyordu.

"Çok güzel," dedi Caz.

"Şimdi kim yalan söylüyor,"

dedi Kiela. "Bir çatısı var. Ve

duvarları."

Bu konuda haklıydı. Daha kötüsü de olabilirdi.

Bir baykuş çok yakından öttü ve Kiela sıçradı. Caz arkasından sıçradı. Kendini nefes almaya ve sakinleşmeye zorladı. Evde yaşayan biri varmış gibi görünmüyordu, ki bu iyi bir şeydi. Gecekonduculari bulmak için geri dönebilirdi. Ya da yeni sahiplerini... Eğer yerel halk eve sahip çıkmak için geri dönebilecek başka akrabalarının kalmadığına karar verdiyse. İçeride kaç fare, kuş ya da başka bir yaratığın yaşadığını bilemiyordu.

Keşke daha erken gelselerdi de içerisi bu kadar karanlık olmasaydı

diye düşündü. "İçeri girelim mi?" Caz sordu.

Evet. Belki de. Hayır. Tekneye çekilmek, Alyssium'a geri dönmek ve her gece ve her gün neyle karşılaşacağını bildiği, kitap yığınlarının arasındaki güzel, sıcak, güvenli bölmesine kapanmak istiyordu. Bu eve girerse ne bulacaktı? Ya girmezse, o zaman ne olacaktı? Hangisinin doğru seçim olduğunu bilmemekten nefret ediyordu.

Buraya gelerek korkunç bir hata mı yaptım?

Baykuş tekrar öttü.

"İçeri giriyoruz," dedi

Kiela.

Ön kapıya yaklaştılar. Uyuyan bir canavarın ağzına doğru yürüyormuş gibi hissettiler. Kapı aralıktı ve ölü yapraklar giriş yolunu tıkamıştı. Onları ayağıyla iterek yolundan çekti ve daha fazla açmak için kapıya yaslandı. Sanki yıllardır yerinden oynatılmamış gibi yüksek sesle gıcırdıyordu, ki bu tamamen mümkündü.

İçeri adım atan Kiela gözlerinin alışmasını bekledi. Günün son solukları, camlar tarafından kapatılmamış birkaç pencereden grimsi bir ışık saçıyordu.

sarmaşıklar. Şekilleri görmek yeterliydi: sandalyeler, diye tahmin etti, ve bir masa. Gölgeleri anılarıyla eşleştirdi ve yarı hatırladığı eski bir masal gibi tanıdık geldiğini görünce şaşırdı. Odun sobası ... ahh, evet*, oradaydı*, hantal bir yaratık gibi çömelmiş, arkasından bir baca yükseliyordu. Ön köşede eskiden bir divan vardı -kendisi de orada uyurdu- ve arka tarafta da anne babasının yatak odası bulunuyordu. Lavabosu ve arka bahçeye bakan bir penceresi olan bir mutfak alanı solunda, masanın ötesinde olmalıydı. Ama karanlıkta bunu göremiyordu ve bu ona gerçeküstü bir rüyaya girmiş gibi hissettiriyordu, anıların parçaları gölgelerle örtülmüştü. Caz'in burası hakkında ne hissettiğini merak etti. "İstersen geceyi teknede geçirip sabah burayı keşfedebiliriz," diye teklif etti.

"Teknede uyumak mı?" Caz'in sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Altımızda balık varken mi?" "Balıklara karşı gerçekten bir ilgin var," dedi. "Hiç bilmiyordum."

"Hikayeler duyuyorsun," dedi karanlık bir sesle.

"Öyle mi? Gerçekten mi?" Yapraklar ayaklarının altında çıtırdayarak odanın içinde ilerledi ve tam da hatırladığı yerdeki divanı buldu. Gerçi daha küçük görünüyordu. Ve daha tozluydu. Yorganı kaldırıp salladı ve dallar, yapraklar ve tozlar havaya uçuştu. Öksürdü.

Yorganı bir yığın halinde bir kenara bırakarak ellerini yatağa bastırdı. Parçalanmamıştı, bu da bir artıydı. Onu taşıyacağını düşündü ve yorganın yattığı yerin altı, en azından kıyaslandığında, o kadar da tozlu değildi. Zaten bütün gün ve gece boyunca yelken açtıktan sonra pek de temiz sayılmazdı.

"Hey, yerde bir delik var," dedi Caz memnuniyetle. "Bu gece burada kalabilirim."

Burada uyuyabilir miydi? Kaçışlarından ve uzun yolculuklarından sonra her yerde uyuyabilmeliydi. *Fareler, rakunlar ya da her neyse gece beni öldürürse, en azından biraz dinlenirim.* Zekice, küçük yatağa uzandı. Yatak gıcırdadı ama çökmedi. Yorgan yıpranmış pamuğun kadifemsi yumuşaklığındaydı ve içine gömüldüğünde şilte onu sarıyordu. Toz ve biraz da gül kokuyordu. Boynunun ve omuzlarının çözülmeye başladığını hissetti.

Dışarıda baykuş usulca öttü.

Şafak parmaklarını asmalarla kaplı kulübeye soktuğunda Kiela gözlerini açtı. Ve kapıda elinde bir silahla duran adamı görünce çığlık attı.

tırpan elindeydi. Ayağa fırlamaya çalıştı ama küçük divan bu hızlı hareketi kaldıramadı. Yatak devrildi ve kız yere yığıldı.

Adam ileri atıldı. Kiela

tekrar çığlık attı.

Geri çekildi. Tırpanını duvara yasladı. Ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim." Derin bir sesi vardı, yatıştırıcıydı. Onu daha önce hiç görmemişti, uzun zamandır buraya gelmediği için bu bir sürpriz değildi. Yakışıklı denebilecek biri değildi ama bir katile de benzemiyordu. Gerçi bunun neye benzeyeceğini bilmiyordu. Uzun boyluydu, bu da katil olup olmadığına dair bir argüman değildi. Kapı çerçevesinden eğilmek zorunda kalmış olmalıydı. Ayrıca ortalama bir kütüphane müdaviminden daha güçlü görünüyordu. Kollarına bakılırsa, kitap kasalarından birini tek eliyle kaldırabilecek gibi görünüyordu. Ya da serçe parmağıyla boğazını ezebilirdi. Bunların hiçbiri güven verici değildi.

Ayağa kalktı ve kulübeyi hızla taradı. Örümcek bitkisini hiçbir yerde göremedi ve paniğin midesinden yükseldiğini hissetti. "Caz? Caz, iyi misin? Seni incitti mi?"

Elleri hâlâ dışarıda olan adam aynı yumuşak ve derin tonda, "Kimseye zarar vermedim. Ya da başka birini görmedim. İçeri girdiğimde burada sadece sen vardın."

Adam uyuduğu yere gelip onu ölümüne korkutmanın ötesinde herhangi bir tehditkâr harekette bulunmamış olsa da kalbi göğüs kafesinde çılgınca çarpıyordu. İri yarı, erkek ve burada olması yeterince ürkütücüydü. *Ve Caz'i göremiyorum.* "Neden buradasın?" diye sordu, sesinin titremesini engellemeye çalışarak (ve başaramayarak). "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

Hafifçe, "Ben de size aynı soruları sormayı planlıyordum. Bu ev yıllardır terk edilmiş durumda ama bu birinin evi olmadığı anlamına gelmez."

"Burası benim," dedi Kiela. "Benim evim.

Öyleydi. Öyle." "Ah," dedi.

Kadının daha fazla açıklama yapmasını bekledi.

"Benim adım Kiela Orobidan. Annem ve babam burada yaşamış, annemin ailesi de onlardan önce. Ben burada doğmuşum. Ben sekiz yaşındayken taşındık. Dokuz yaşındayken. Ama evlerini hiç satmadılar. Artık benim."

"Ah."

Bundan daha fazlasını söylemeyecek miydi?

Göz ucuyla bir hareket gördü ve kirişlere baktı. Caz oradaydı, örümcek ağlarıyla kaplı kirişlerden birine sarılmıştı. Ona bir dal salladı ve kadın nefes verdi. *O iyi. Sadece saklanıyor.* Keşke o da bunu yapabilseydi. "Ve sen?"

"Larran Maver. Kasabanın yakınındaki uçurumun dibinde yaşıyorum. Koydaki teknenizi fark ettim ve eski Orobidan kulübesini kimin kullandığını görmeye geldim. Buralarda birbirimize göz kulak olmayı severiz."

Dış adalılar kendilerinden olanlara bakar. Çocukken bunu onlarca kez duymuştu. Şehirlerden ve büyük adalardan bu kadar uzakta fazla seçenekleri yoktu ama bu aynı zamanda bir gurur kaynağıydı.

Onun neden burada olduğuna dair makul bir açıklama olduğunu düşündü. Onun tozlu, eski bir divanda uyuyacağını bilemezdi. Yine de adamın tüm kapı aralığını doldurup çıkışı engellemesinden hoşlanmamıştı. "Yani meraklısın demek istiyorsun."

Gülümsedi ve bu ifade onu sıradan olmaktan çıkarıp çarpıcı bir yakışıklılığa dönüştürdü. Fırtınalı bir denizin üzerindeki bulutların arkasından çıkan güneş gibiydi. İstemeden de olsa kendini gülümserken buldu. Bunu yaptığının farkına varır varmaz kaşlarını çattı. "Elbette," dedi Larran, "bunun için tek kelime bu. Biz komşuluğu tercih ediyoruz ama 'meraklı' da muhtemelen aynı derecede doğru."

Hâlâ bir katil olabilir, diye hatırlattı kendine. Tehlikeli adamların aynı zamanda yakışıklı olamayacağını söyleyen bir kanun yoktu. Öte yandan, kadın çığlık attığından beri adam hiç yaklaşmamıştı. Aslında, geriye dönüp baktığında, neredeyse onun hissettiği kadar ürkmüş görünüyordu.

Birden saçlarının bir tarafının keçeleştiğinin ve ağzının fıstık tadında olduğunun farkına vardı. Komşularla bu şekilde tanışmak istemiyordu. Aslında onlarla hiç karşılaşmamayı umuyordu. Fark edilmeden kalabilseydi her şey daha kolay olurdu. Daha az değişken; daha az sorun. Adamın gitmesini diledi.

"Seni Caltrey'e geri getiren nedir?" diye sordu.

Kiela yarım düzine cevap düşündü, ancak en basit ve yakın zamandaki travmatik olayları en az yeniden yaşamayı gerektiren cevapta karar kıldı. "Şehirden bıkmıştım."

"Ah."

Mucizevi bir şekilde, bu cevabı hem makul hem de yeterli bulmuş görünüyordu.

"Yardım ister misiniz? . ." Sanki yardıma ihtiyaç duyabileceği sayısız şeyi katalogluyormuş gibi kulübenin etrafına baktı, ki bu kabaca bir tahminle her şeydi. "...yerleşmek için?"

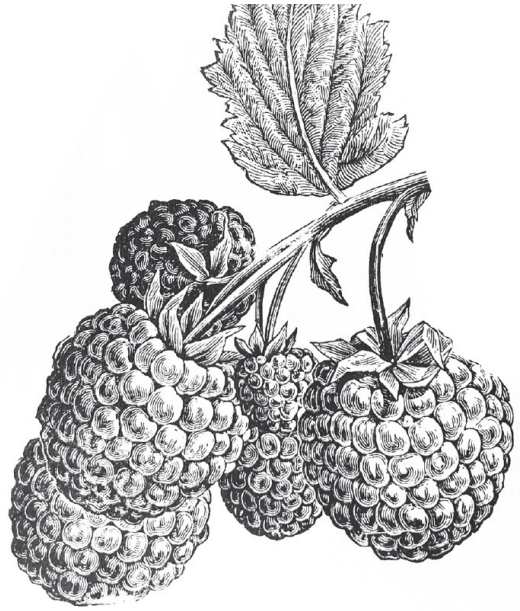
Kesinlikle olmaz. Yapmasını istediği son şey kalıp ona yardım etmesiydi. Caltrey'e gelmesinin tek amacı, kimseyi tanımadığı ve kimsenin de onu tanımadığı bir yerde saklanmak ve Caz'le kitapların güvende olmasını sağlamaktı. "Teşekkürler ama biz *hallederiz*."

Adam ona inanmamış gibi kaşlarını kaldırdı ama tartışmadı ya da onu aksi yönde ikna etmeye çalışmadı, bu da kadının hoşuna gitti. "Eğer fikrini değiştirirsen, ormanın hemen ilerisinde, sahilin aşağısındayım." Kuzeybatıya doğru el salladı. "Suyun yanında sarı evi olan at çiftliği. İstediğin zaman uğra."

Bunu yapmaya hiç niyeti yoktu ama yine de ona teşekkür etti. Yeni komşularına karşı kaba olmamak en iyisiydi. Özellikle de bu onun daha hızlı gitmesini sağlayacaksa.

Adam tırpanını alıp gitti ve kadın pencereden, sarmaşıktaki bir delikten, adamın uzaklaşmasını izledi. Birkaç dakika sonra yeşil onu tamamen yutmuştu.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Caz kirişlerden aşağı indi. Yere ulaştığında Kiela onu kucakladı ve o da ona izin verdi. Dallarından biriyle sırtını sıvazladı. Kalbi yeterince sakinleştiğinde onu tekrar yere indirdi.

"Özür dilerim," dedi.

"Sorun yok. O kadar ürktüm ki neredeyse toprak topumun yarısını kaybediyordum."

Onu inceledi. Hâlâ her zamanki gibi yaprak gibi görünüyordu. "İyi misin?" "İyiyim. Daha fazlasını alabilirim. Buradaki toprakta bir sürü besin var. Çok daha zengin
Alyssium'dakinden daha fazla. Bir şeyler yemelisin. Ve belki de yıkanmalısın." "Ah."

"Kokladığım şeye engel olamıyorum."

"Senin burnun bile yok." Ya da kulakların. Ya da gözlerin. Ya da ağzı. O, tüm doğa kanunlarına meydan okuyan, köpek büyüklüğünde, saksısız bir bitkiydi. Keşke onu yaratan büyüyü inceleyebilseydim diye düşündü. Büyüleyici derecede karmaşık olmalıydı. Tek bildiği, onun tek bir örümcek bitkisi tohumu olarak başladığıydı. İşin içinde başka hangi malzemelerin olduğunu hiç sormamıştı. Bu çok kişisel bir soru gibi görünüyordu.

"Şimdi kim hakaret ediyor," dedi Caz.

"Özür dilerim." Belli etmeden kendi koltuk altlarını kokladı. Deniz ve ter gibi kokuyordu. Yeni bir gömlek işe yarayabilirdi. Yanına birkaç kıyafetten fazlasını almalıydı.

"En azından arkadaş canlısı görünüyor," dedi Caz. "Ta ki bizi uykumuzda öldürmek için geri gelene kadar."

Kiela tekrar kapıya baktı. "Bunu yapmayı planladığını sanmıyorum." *Umarım.* İlk korkusundan sonra onu ürkütmemek için özen göstermişti. Büyük olasılıkla, aktif olarak tehlikeli olmaktan ziyade sadece meraklı ve müdahaleciydi. *Uzun boylu ve benden on kat güçlü olması onun suçu değil.* Muhtemelen karanlıkta beklenmedik bir şekilde nasıl göründüğünün farkında değildi. Kızın üzerine çullanmaya çalışmıyordu.

"Taşıdığı büyük bir bıçaktı."

Gerçekten de öyleydi. Çok endişe verici. Şehir halkı bu tür ekipmanları yanında taşımazdı, en azından genelde. Dürüst olmak gerekirse, o gerçekten bilmiyordu

Yıllardır sokaklarda ya da kanallarda vakit geçirmediği için çoğu insanın yanında ne taşıdığını bilmiyordu. Belki de tırpanlar modaydı. Kim bilebilirdi ki? Yine de büyük olasılıkla Larran onu pratik nedenlerle taşıyordu. Kulübeye giden patikalar yıllar önce orman tarafından yutulmuştu. Tırpan olmadan eve ulaşması kolay olmazdı. Kiela, "Onu otları kesmek için kullanıyor olmalı," dedi.

Caz ürperdi. "Evet, ben de bundan korkuyorum."

"Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermem," dedi Kiela sert bir sesle.

"Bu güzel bir duygu, ama ne yapardınız? Çığlık mı atardınız? Onlara kitap mı fırlatırdınız?"

Haklısın, yine de asla bir kitabı fırlatmazdı. Şanslıysa geri gelmezdi ve bu bir sorun olmazdı. Cevap vermek yerine kulübenin etrafına bakmayı tercih etti. Artık gün ışığı olduğuna göre, kulübenin "dağınık" aklına gelen en nazik sıfattı. Köhne. Metruk. Darmadağınık. İhmal edilmiş.

Sevilmeyen.

Zar zor hatırlanıyor.

Yıllarca terk edilmiş.

Tek başına.

Tıpkı benim gibi.

Caz kulübede keşif yaparken, kendine yalnız olmadığını hatırlattı. Ve terk edilmemişti, en azından kasıtlı olarak terk edilmemişti. Ailesi kendi hayallerinin peşinden gitmek ve ona da kendi hayallerinin peşinden gitme fırsatı vermek için başkente taşınmıştı. Onu terk etmeye niyetleri yoktu - kimsenin tahmin edemeyeceği ya da önleyemeyeceği bir hastalıktan ölmüşlerdi. Ondan sonra, kendi isteğiyle kendini kütüphanedeki işine vermeyi seçmişti. Kendini ailesiz ya da arkadaşsız bulmasına gelince, kendini bilen bir örümcek bitkisinin ötesinde ... bu sadece zaman içinde olmuştu.

Toz, toprak, yapraklar ve örümcek ağlarının zaman içinde buraya sızması gibi. Tamam, evet, o da bu kulübeye çok benziyordu. Metaforun uygunluğunu kabul edebilirdi.

"Temizlenebilir," dedi Kiela. "Ev gibi yapılabilir."

İşe büyü kitaplarını saklamak için güvenli bir yer bulmakla başlayacaktı. Belki ailesinin yatak odasında. Şimdilik kitaplar kasalarda kalabilirdi ama rafları yerleştirmeden önce arka odanın sızıntılara ve cereyanlara karşı kapalı olduğundan emin olmalıydı. Ayrıca meraklı gözlerden de korunmalarını sağlamalıydı. Kimsenin onları keşfetmesine izin veremezdi. Ya bulmaya çalışırlarsa?

ondan almak mı? Ya imparatorun gazabından korktular ve onları yok etmeye çalıştılarsa? Ya da daha kötüsü, ya korkmazlar ve onları kullanmaya çalışırlarsa? Kitaplara sahip olmanın çok büyük bir sorumluluk olduğunun tamamen farkındaydı. Birçoğu var olan tek kopyalardı, bu da onları yeri doldurulamaz ve paha biçilemez kılıyordu ve hepsi orijinal eserlerdi, bu da kopyalamada meydana gelen hataların hiçbirine sahip olmadıkları anlamına geliyordu. Tanık olduğu yıkım göz önüne alındığında, Hilal Adaları İmparatorluğu'nun en büyük hazinesinin sonuncusuna sahip olabilirdi. Her şeyden önce kitapların korunması gerekiyordu.

Ne de olsa en önemli şeylere öncelik vermesi gerekiyordu.

Ve kimse onun onları çaldığını fark etmese iyi olurdu.

Kutuları taş basamaklardan yukarı taşıyan Kiela, yeni dost canlısı, kaslı komşusunu kovduğuna pişman oldu. Bir sürü kitap taşıyabilirdi ama muhtemelen neden bu kadar çok kitap olduğunu, bunları nereden aldığını ve hepsinin kendisine ait olup olmadığını sorardı. Gerçekten, bunu kendisinin yapması en iyisiydi.

Tekneden biraz fazla ip çıkarmış ve kasaların etrafına dolamıştı. Tekerlekler mucizevi bir şekilde iskelede durmasına yardımcı oldu ama taş basamaklara ulaştığında . . . Biraz düşündükten sonra bir çözüm buldu. *İyi* bir çözüm değildi ama işe yarar bir çözümdü:

Ailesinin yatak odasının menteşeleri çoktan sökülmüş olan kapısı rampa görevi görecekti.

Kapıyı getirip alttaki birkaç basamağın üzerine yerleştirdikten sonra planını uygulamaya koydu. Tüm gücüyle iterek ilk sandığı r a m p a d a n / k a p ı d a n yukarı yuvarladı, (çok tehlikeli bir şekilde) basamaklara dayadı, bir sonraki basamak setini örtmek için kapıyı aceleyle hareket ettirdi ve kulübenin önündeki düz zemine ulaşana kadar prosedürü tekrarladı. Sonra bir sonraki sandık için aynı şeyi tekrarladı. Tüm sandıkları taşımayı bitirdiğinde terden sırılsıklam olmuştu ve tüm kasları titriyordu. Sırtı, baldırları gibi ona bağırıyordu ve başı zonkluyordu. Kütüphane asansörünü özlemişti.

Geriye dönüp baktığımda, sandıkları açmak ve kitapları istif halinde merdivenlerden yukarı taşımak daha kolay olabilirdi. Bu çok fazla yolculuk gerektirebilirdi ama belki de kapıyı korurdu. Sırtını, baldırlarını ve başını da. Tabii ki bunu, görev tamamlandıktan ve getirdiği erzak ve malzeme çuvalını da yukarı çektikten sonra düşündü.

Kiela tökezleyerek içeri girdiğinde Caz'ın da meşgul olduğunu gördü. Dallarını kullanarak ulaşabildiği her yeri süpürmüştü. Tüm dallar, yapraklar ve diğer döküntüler bir köşeye yığılmıştı, kirişlerdeki örümcek ağları gitmişti ve toz ... çoğunlukla onun üzerindeydi.

"Şimdi ikimizin de banyoya ihtiyacı var," dedi Kiela. Yaprakları sarktı.

"Ama buna değdi," diye ekledi çabucak. Ön oda henüz temiz değildi ama büyük ölçüde düzelmişti. Zeminin ahşap damarlarını ve sandalyelerin rengini görebiliyordu; koyu toprak kahverengisi. Sandalyelerin arkalıklarına meşe palamudu ve çiçekler oyulmuştu ve dokuma koltuklar yıpranmış ama yine de bütündü. Tozlu yorganından sıyrılmış ve artık yapraklar ve dallarla boğulmamış olan divan, devasa bir farenin yuvası olmaktan ziyade, neredeyse insanın uzanabileceği bir yer gibi görünüyordu. "Olağanüstü bir ilerleme kaydetmişsin."

Tekrar canlandı.

Kiela mutfak lavabosuna geçti. Eskiden bir kuyudan çekilen bir pompası vardı. Teorik olarak hâlâ çalışıyor olmalıydı. Eğer çalışmazsa, ormanda köyün yakınındaki şelaleye dökülen bir dere olduğunu ve teknede su boşaltmak için bir kova bulunduğunu hatırladı. Gerekirse onu kullanabilirdi. Yine de yıkanmak ya da susuzluktan ölmemek için her seferinde kulübeye kadar su taşıma fikri hoşuna gitmedi. Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakarak ormanı görmeye çalıştı ama cam sarmaşıklarla kaplıydı. Görebildiği tek şey, güneş ışığı parçacıklarının delip geçtiği yeşildi. "Bizim için mi çalışacaksın?" diye sordu pompaya. Dökme demirden yapılmıştı ve pirinç bir leğenin üzerinde kıvrılıyordu. Lavabonun kenarındaki askıda eski bir mutfak havlusu asılıydı ve tezgahta birkaç kavanoz ve cam bir sürahi dışında hiçbir şey yoktu. Annesinin eskiden taze çiçekler koyduğunu hatırladı.

O atıcı.

Arkasından Caz sordu: "Cansız bir nesneyle mi konuşuyorsun? Çünkü bu çok garip."

"Bunu konuşan bitki söylüyor." "Ouch."

Kendini çelikleştirerek kolu kaldırdı ve indirdi. Su yoktu. Ne bir damla, ne bir damlama, ne de bir şey yaptığına dair bir ipucu. Tekrar kaldırıp indirdi. Ve tekrar.

Sonunda uzaklardan gelen bir şırıltı duydu.

Daha sert pompaladı ve bu çabayla gıcırdadı. Beş kez daha pompaladıktan sonra musluktan kahverengimsi bir su fışkırdı ve lavaboya sıçradı. Şaşırarak geri sıçradı.

"İşte bu," dedi Caz pompaya, "bunu yapabilirsin!"

Kiela tekrar pompaladı. Kısa süre sonra su berrak ve soğuk akmaya başladı. Ellerini kavuşturdu ve içti. Alyssium'da tattığı tüm sulardan daha tatlı ve berraktı.

Annesinin geride bıraktığı eski bulaşık havlularından birini buldu, tozu duruladı ve sonra yıkayabildiği kadarını yıkamak için kullandı. Soğuk su tenine değdiğinde ürperdi ama dişlerini sıkarak tüm kiri ve teri yıkadı. İşini bitirdiğinde havlunun yarısı simsiyahtı ve bunun yanan şehrin isi olduğunu fark etti.

Kiela bir an için sadece ona bakabildi.

O ana kadar, kütüphanenin, evinin, hayatının kaybı hakkında gerçekten düşünmesine izin vermemişti. Tüm o evlerin ve hayatların kaybı. Ve kitapların... Alyssium halkını kitaplardan daha çok önemsemesi gerektiğini biliyordu ama büyü kitapları onun ailesi, kütüphane evi ve işi de hayatı olmuştu.

Gözleri yanıyor ve boğazı tıkanıyordu.

Ama başını iki yana salladı. Üzülmek için zaman yoktu. Ya da yas tutmaya. Ne yapacağını, nasıl yaşayacaklarını bulması gerekiyordu. Burayı gerektiği kadar uzun süre saklanabilecekleri ve kurtardıkları değerli bilgilerin korunabileceği bir yer haline getirmeliydi. Ama kütüphane olmadan, yığınları, düzeni, huzuru, tarihi, kültürel ve siyasi önemi olmadan ... Ne anlamı vardı ki? Her şey gittiğinde o kim olacaktı? Nasıl bir geleceği vardı?

Caz lavaboya atladı. "Biraz daha su, lütfen."

Üzerine su pompaladı ve başka bir havlu kullanarak her bir yaprağındaki kiri, pisliği ve isi yıkamasına yardım etti. Dışarı çıktığında toprak topu doymuştu. Tezgâhın üzerine kirli su damlattı ve bu su ahşap zemine damladı.

"Önce ne var?" Caz sordu. Sonra o sordu: "Sen iyi misin?"

Kiela konuşamadan başını salladı, sonra da başını salladı.

"Kütüphane . . ." Elinin üzerine bir yaprak koydu. "Biliyorum."

"Uğruna çalıştığımız her şey. İnandığımız. Önemsediğimiz."

"Her şey yoluna girecek. Her şeyi yoluna koyacağız. Kiela, şimdi beni yarı yolda bırakamazsın. Sahip olduğum tek şey sensin."

Havayı içine çekti ve kendini dengeledi. Sadece birbirlerine sahiptiler ve Larran'ın dediği gibi birbirlerini kollamaları gerekiyordu.

Ama nereden başlamalı?

Kiela, "Burayı evimiz haline getirmeliyiz," dedi.

Kitap sandıklarını arka yatak odasına taşıdıktan sonra Kiela evi gözden geçirdi. İlk adım neye sahip olduklarını görmekti. Sonraki adım neye ihtiyaçları olduğunu bulmaktı.

"Her şeyi çıkarın," dedi. "Durum değerlendirmesi yapacağız."

Kütüphaneye yeni bir kitap ve el yazması bağışı geldiğinde yaptıkları şey buydu. Önce koleksiyonu gözden geçirirlerdi. Her şeyi dağıtır, ellerinde ne olduğuna bakar, kataloglar ve sonra uygun şekilde devam ederlerdi.

Böylece Kiela ve Caz işe koyuldular. Birlikte evin altını üstüne getirdiler ve bir dolapta, dolapta ya da çekmecede bulunan her şeyi ana odanın ortasına sürüklediler.

Geriye ne kadar çok şey kaldığına çok şaşırmıştı. Ailesi eski Caltreyan kıyafetlerinden oluşan bir yığını terk etmişti. Ada elbiselerinden birini seçen Kiela onu silkeledi. Havada tozlar uçuştu. Eteği maviden bir yorgandı -gök mavisi, safir mavisi, deniz mavisi- hepsi gümüşi iplikle dikilmiş ve gümüş kurdeleyle sarılmıştı; üst kısmı ise yumuşak beyaz bir bluzdu. Hiç de şehir tarzı değildi ama bahçede piknik yapmak ya da sahilde gezinmek için mükemmeldi. Birkaç tamiratla annesinin terk edilmiş kıyafetlerinin çoğunu giyebilir ve babasınınkileri de ... ... için kullanabilirdi. Ne olduğundan emin değildi ama sahip olmak güzeldi. Onlar için bir kullanım alanı bulacaktı. Hiç değilse kumaşları kesip temizlik bezlerine dönüştürebilirdi. Ya da belki yorgan yapmayı öğrenirdi? Dolaplardan birinde güve yemiş bir battaniye vardı, ayrıca divanın ve anne babasının yatağının üzerinde de eski yorganlar vardı. Her yorganın kendine has bir deseni vardı; biri gün batımının renklerinden oluşuyordu ve ışık huzmeleri gibi şeritler halinde dikilmişti, bir diğeri ise bir bahar bahçesinin kahverengi ve soluk yeşiliydi, parçalar yapraklar gibi kesilmiş ve soyut çiçekler gibi dikilmişti. *Geride çok güzel şeyler bırakmıştık.* Hiçbir fikri yoktu. Eşyaların toplanmasına yardım edemeyecek kadar küçüktü, yine de denediğini hatırlıyordu. Bir kucak dolusu giysiyi mutfağa taşıyan Kiela, onları suda bekletmek için lavaboya attı. Teknedeki fazla ipi kullanarak onları kurumaları için güneşe asmayı planlıyordu. *Temizlendiklerinde daha da güzel olacaklar.*

Mutfak dolabından daha fazla hazine çıktı: birkaç tabak, kase ve fincan. Her bir kâsenin üzerinde çilek ve ahududu, tabakların üzerinde ise domates ve kuşkonmaz resimleri vardı. Çay fincanlarının üzerinde narin çiçek resimleri vardı. Bir çekmecede, boynuzdan oyulmuş sapı olan düzgün bir bıçak buldu. Bir diğerinde ise biraz yamulmuş ama yine de kullanılabilir bir tencerenin yanı sıra bir kızartma tavası ve bir çaydanlık buldu. Bir sandıkta, normalde bir kütüphaneci için yararlı olan ama şu anda pek de hayati olmayan, hafif sararmış ama işe yarar bir yığın kâğıt vardı. Kapının arkasındaki kova daha da ilgi çekiciydi. Ve bir dolapta, mucizevi bir şekilde: bir süpürge ve bir kürek, ayrıca tam bir bahçe aletleri seti (çapa, mala, makas ve sadece birkaç deliği olan bir deri bahçe eldiveni seti). Ayrıca bir zamanlar meyve, sebze ve otları saklamak için kullanılmış boş cam konserve kavanozları ve şişeleriyle dolu bir kiler dolabı buldu. Ailesi şehirde bahçe yapmayı ya da konserve yapmayı planlamamıştı ve bu yüzden tüm ekipmanlarını geride bırakmışlardı. Eskiden bahçelerinin bulunduğu avluyu keşfetmeye bile başlamamıştı; o kadar büyümüştü ki çitler sarmaşıklar tarafından yutulmuştu. Ama belki orayı temizleyebilir, birkaç sebze ekebilir ve terk edilmelerinden sonra yenilebilir bir şey kalıp kalmadığına bakabilirdi.

. .

Kiela bir parça umut hissetmeye
başladı. Burası iyi bir yerdi.
Tekrar bir bütün haline getirilebilir.
Biz de yapabiliriz.

Kiela battaniyeyi ve giysileri elinden geldiğince temizledi ve sonra evin köşesiyle bir ağaç arasına bir ip gerdi - evin köşesinde eski bir bitki sepeti kancası vardı ve çamaşır ipini sabitlemek için güzel bir şekilde işe yaradı. Islak giysileri ipin üzerine serdi ve şimdiden ne kadar iyi göründüklerine hayran kaldı. Maviler ve yeşiller yıkandıkları için parlamıştı. Daha sonra divandaki yorganı su dolu bir kovaya doldurdu ve ıslanmaya bıraktı.

O ve Caz birlikte mutfağı temizlediler. Dolaplardaki neredeyse taşlaşmış fare pisliklerini süpürdüler, tabakları, bardakları ve mutfak eşyalarını yıkadılar ve bakır küvet parlayana ve duvarlar yeniden neşeli bir beyaza bürünene kadar tuvaleti temizlediler. Öndeki bitki yatağında lavanta dalları buldu, saplarını bir kurdeleyle sardı ve onları hela lavabosunun üzerine astı. Karyola yorganı temizlendikten sonra bir kucak dolusu solmuş ama kullanılabilir havluyu yıkadı.

Gün ortasında mola verdiler ve Kiela kütüphaneden getirdiği şeftali ve cevizlerin bir kısmını yedi - en azından onları tekneye saklayacak kadar akıllıydı, yine de daha fazlasını paketlemiş olmayı diledi - bu sırada Caz, döşeme tahtalarının altındaki toprağı ortaya çıkaracak kadar kırıldığı güneşli bir noktaya kök saldı. İşini bitirdiğinde şeftali kavanozunun kapağını kapattı ve bir dolaba yerleştirdi. Sonra bir adım geri çekildi ve aramalarında bulamadıkları tek şeyi düşünmek için kendine izin verdi:

Yemek.

Şehirden sınırlı miktarda almıştı, eğer uzatırsa birkaç gün yetecek kadar. Çok yakında daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Daha önce hiç açlık ihtimali konusunda endişelenmesine gerek olmamıştı. Tüm öğünleri kütüphane mutfakları tarafından sağlanmış, kanallar aracılığıyla teslim edilmişti ve Kiela burada sahip olduklarının sahip olduğu her şey olduğunu yeni yeni anlamaya başlıyordu.

Bu rahatsız ediciydi. Kendisini bir kütüphane merdiveninin en üst basamağında güvenlik halatı çözülmüş halde duruyormuş gibi hissetti.

Evet, bahçeyi geri alabilirdi ama bu zaman alacaktı. Ayrıca tohumlar. Ve belki de nasıl bahçe yapılacağına dair bir ipucu? Daha önce hiç bir şey ekmemişti. Aynı şey okyanus için de geçerliydi. Koyda balık ve yengeç olduğunu biliyordu ama nasıl balık tutulacağını ya da ... yengeç tutulacağını bilmiyordu. Buna böyle mi deniyordu? Bırakın nasıl yapılacağını, fiilin ne olduğunu bile bilmiyordu. Yabani meyvelere gelince, evet, ne bulursa toplayabilirdi, fındık ve mantarları da, ama neyin yenilebilir olup olmadığını nereden bilecekti? Eğer kazara kendini zehirlerse...

İlaca ihtiyacı olacaktı. Eğer kendini yaralarsa. Eğer hastalanırsa.

Kendini temiz tutmak için sabuna da ihtiyacı olacaktı. Dişlerini sağlıklı tutmak için macun.

Ama tüm bunlardan önce yiyeceğe ihtiyacı vardı. Meyve, sebze, ekmek, süt, peynir, et. *En azından kendi kendimize yetene kadar yetecek kadar,* diye düşündü. Bahçeyle uğraşmayı ve balık tutmayı öğrendiğinde, hijyen ve ilaç için temel bilgilere sahip olduğunda, dışarıdan gelen malzemelere ihtiyaç duymayacaktı. İçinden bir ses bunun o kadar kolay olmayacağını fısıldadı ama onu kararlılıkla itti. *Sadece şimdilik idare edecek kadarına ihtiyacım var.*

Köye bir yolculuk.

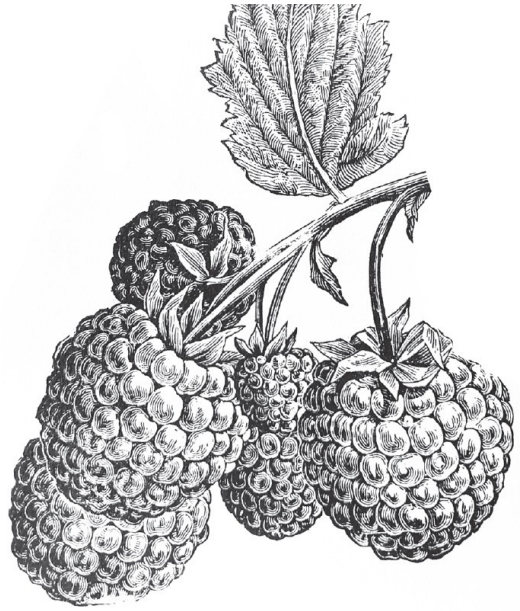
Elindeki bozuk parayla temel ihtiyaçlarını satın alır, sonra da burada saklanıp kimseyi rahatsız etmezlerdi ve kimsenin de onları rahatsız etmek için bir nedeni olmazdı.

Sahip oldukları ve olmadıkları şeylere bakınca Kiela bunun dışında bir yol göremedi. Burada sadece buldukları ve getirdikleriyle bir hayat kurabileceğini düşünmek aptallıktı. Ayrıca, burada fark edilmeden yaşama hayali, komşuları onu uyurken bulduğunda çoktan yıkılmıştı.

Hayır, bunu inkâr etmek mümkün değildi.

İnsanlarla konuşmak zorunda kalacaktı.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Kiela köye yapacağı geziyi gün batımına kadar erteledi, o zamana kadar tabii ki bir yere gitmek için çok geç olmuştu ve zaten yaptıkları onca işten dolayı çok yorgundu. Yarım kavanoz şeftali ve birkaç avuç ceviz yedikten sonra gündüz yatağına yığıldı ve kütüphanede hiç uyumadığı kadar derin bir uykuya daldı. Dışarıdaki baykuşu bile duymamıştı.

Şafak vakti, yanağında bir gıdıklanmayla uyandı.

"Bağırma," dedi Caz onun kulağına, "ama o geri döndü."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve titredi. Yanına fazladan bir battaniye almalıydı. Kütüphanenin her zaman aynı olan sıcaklığına çok alışmıştı. Caltrey'in yaz aylarında bile sabahları daha serin olduğunu unutmuştu. "Ne?"

"Kim," diye düzeltti Caz. "O."

Onu . . . Bekle, komşularını mı kastetti? Larran mı? Neden geri dönmüştü? Çığlığının, aniden gelen ziyaretçilerden hoşlanmadığı konusunda yeterince ipucu verdiğini düşünüyordu, özellikle de o uyurken. Onları yalnız bırakamaz mıydı?

Doğrulup pencereden dışarı baktı. Hâlâ kirle kaplıydı. *Bunu temizlememiz gerekecek*, diye düşündü, ancak yemek gibi başka öncelikleri olduğunu biliyordu. Midesi de aynı fikirde homurdandı. Kir izlerinin arasından, uzun boylu ve iri yapılı komşularının tırpanıyla açtığı patikaya doğru ilerlediğini gördü. Sanki gelmiş, uyanık olmadıklarını görmüş ve gitmiş gibiydi.

"En azından bu sefer kendini içeri almadı," dedi. Neden gelmişti ki? O kendi evinde, o da kendi evinde kalamaz mıydı? Bir çit ya da büyük bir "Uzak Durun, İzinsiz Girilmez" tabelası mı koyması gerekiyordu? Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlemeden önce adamın gözden kaybolmasını bekledi.

Ön basamakta, çoğunlukla kırık olan kapının önünde, içinde birkaç tarçınlı kuru üzümlü çöreğin yanı sıra üç tavuk yumurtası ve bir dilim peynir bulunan bir sepet duruyordu. "Tamam, bu çok güzel," dedi.

İyi. Mülk sınırlarını anlamayan iyi ve dost canlısı bir komşuydu.

Sepeti topladı ve koşarak eve geri döndü, kapıyı arkasından kapattı. Yeni temizlenmiş bir sandalyeye oturarak çöreklerden birini ısırdı. Şekerli tatlılık ağzında patladı ve ekmeğin içinden iç çekti. Gözlerini kapatarak her lokmanın tadını çıkardı. Hafif, kabarık, tatlı ve mükemmeldi. Bunu o mu yapmıştı? Nasıl yapmıştı? Sahip olmadığı faydalı beceriler listesine "fırıncılığı" da ekledi.

Hevesle peynir dilimini aldı ve ısırdı. Keskin, odunsu tat ağzını doldurdu ve ağzına daha fazla atarken biraz sallandı. Şehirdeki peynirler genellikle yumuşak ve yavan olur, ana yemeğin yanına sürülmek ya da eritilmek üzere tasarlanırdı ama bu ... . Yutulmayı talep ediyordu.

Dilimin yarısını yedikten sonra Kiela sepette bir not buldu:

Evine hoş geldin, diyordu.

Karnının sıkıştığını hissetti.

Evine.

Burası ev miydi?

Kiela notu yere bıraktı ve kelimelere baktı. İki kelimelik basit notun ona hissettirdiği tüm duyguları adlandıramadı. Umutlu mu? Dehşete mi kapılmıştı? Üzgün mü? *En azından hala aç değilim.*

Yumurtaları düşündü. Odun sobasında bir ateş yakabilirse, onları pişirebilir ve içinde protein olabilirdi. Proteinle köyün karşısına çıkmak daha kolay olurdu.

Yangın çıkarmak ne kadar zor olabilir ki?

Devrimciler bunu yaparken hiç zorlanmamışlardı.

Kütüphanedeki dumanın kokusunu hatırlayan Kiela, uzunca bir süre hiçbir şey yapmadan sobanın önünde çömeldi, sonra kendine geldi ve ocağın yanındaki küçük kancadan ateşleyiciyi aldı.

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Caz sordu. "Teorik

olarak."

"Bu konuda rahat olduğumdan emin değilim."

Kiela onun da öyle olduğundan emin değildi. "Yakmak ister

misin?" "Kesinlikle hayır."

Yemek pişirmek için ateşe ihtiyacı olacaktı ve eninde sonunda evi ısıtmak için de gerekecekti. Bu kadar kuzeyde kışlar son derece soğuk geçebilirdi. Karın ne kadar güzel olduğunu hatırlıyordu ama aynı zamanda soğuğun boğazınızdan aşağı nasıl sızdığını ve parmak uçlarınızı nasıl uyuşturduğunu da hatırlıyordu. Neredeyse bir parmağını kaybediyordu.

Bir keresinde donmuştu. Kiela uzun zamandır kütüphanede otururken o günü düşünmek zorunda kalmamıştı ama babasının ayak parmaklarını ısıtmak için nasıl üflediğini ve onu birden fazla kazağa nasıl sardığını hatırlıyordu. Annesi bu kadar uzun süre dışarıda kaldığı için onu azarlamış ve sonra tekrar dışarıda oynayabilecek kadar iyileştiğine karar verene kadar okuması için ona bir kitap vermişti. Daha önce donmuş ayak parmaklarının donmaya daha yatkın olduğunu söylemişlerdi. Dikkatli olması gerekiyordu.

Kendini bu anıdan silkeledi. Kışa yakın bir yerde değildi ama yine de ... . Bu, yeterince kolay ustalaşabileceğini düşündüğü bir beceriydi. İçeride zaten odun ve çıra olarak kullanılabilecek bol miktarda kuru yaprak vardı. Bacadan aşağı uçmuş olmalılar.

"Geri çekilin," diye uyardı Kiela ve Caz odanın uzak tarafına çekildi. Ateş başlatıcısına vurdu. Ne mutlu ki, ilk vuruşunda bir kıvılcım sıçradı. *Kolay,* diye düşündü. *Bunu yapabilirim.*

Çırayı yaktı, sonra sobanın kapağını kapattı. Geri adım atarak, içindeki ateşin yayılıp çıtırdamasını memnuniyetle dinledi. Avucunu ocağın üzerinde tuttu. Henüz ısınmamıştı ama yakında ısınacaktı.

Kiela burnunu kırıştırarak yanık toz kokusunu duymazdan gelmeye çalıştı. Aklına ateş yakmadan önce sobanın içini temizlemeleri gerektiği geldi. Odunlar zaten içeride olduğu için

. . . Oh, pekala, yanarak yok olacaktı. Sadece beklemek zorundaydı.

Dün buldukları tavayı bulmak için dolaplara geri döndü. Ocağın üzerine koyup ısınması için kendi haline bıraktı. Beklerken yüzünü yıkamak için su pompaladı ve şehirden getirdiği kıyafetlerden birini giydi. Bej rengi tunik benzeri bir kıyafet ve yumuşak bir pantolondu, kütüphanede dolaşmak için mükemmeldi. Kendine baktığında bunun şehre uygun olduğundan emin değildi. Ya da çekici olduğundan. Ama o zaman kimi etkilemeye çalışıyordu ki? Kesinlikle komşusunu değil. Onu bir daha görmemeyi umuyordu. Tarçınlı çörek lezzetli olsa bile.

"Kiela?" Caz söyledi. "Hmm?"

"Duman var."

Kiela, "Toz yanıyor," dedi. Ama odada bir pus varmış gibi görünüyordu. Oldukça yoğun bir pus. Sobadan dumanlar yükseliyordu. Dumanla dolu bir nefesi içine çekerken öksürdü ve bir anda kanallara geri döndü, tepesinde yanan kütüphane ve suyun içindeki cesetler-

Belleği kapattı ve lavaboya koştu. Su pompalayarak bir kavanoz doldurdu.

Caz evin önüne doğru ilerledi ve dallarıyla kapıyı açtı. Dışarıda dumanlar yükseliyordu, ama Kiela'nın tek düşünebildiği şuydu: *Kitapları kurtar! Kitapları kurtarmak zorundayım!*

Kiela sobanın önünde diz çöktü ve kapıyı açmak için uzandı-

Avucuna çarpan sıcaklıkla kulptan bir santim uzakta durdu. Çılgınca arayarak bir mutfak havlusu buldu ve onu kullanarak ocağın kapağını açtı.

Yüzüne duman doldu ve öksürerek geriye doğru düştü. Kendini öne eğdi ve ateşin üzerine su attı. Cızırdadı ve daha fazla duman yükseldi.

Kiela daha fazla su için lavaboya koştu.

Kavanoz üstüne kavanoz.

Sonunda bütün korlar sönmüştü.

Kiela evden tökezleyerek çıktı. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak rahat bir nefes almaya çalıştı. Zihninde şehirden gelen çığlıkları duydu ve kitapların çığlık attığını hayal etti. *Bu geçmişte kaldı,* dedi kendi kendine. *Şimdi değil. Sen iyisin. Geçti artık.*

Öyle değil miydi? Yoksa her duman kokladığında böyle mi hissedecekti?

Yanı başındaki Caz o kadar çok titriyordu ki yaprakları hışırdıyordu. "Bu koku .

. . Yapamam..."

Elini onun dallarından birinin üzerine koydu ve o da bir yaprağı bileğine doladı. Ciğerleri temiz havayla dolana kadar uzun bir süre bu şekilde birbirlerine sarıldılar.

"Bunun tekrar olmasına izin veremeyiz," dedi Caz hararetle.

Kiela onun sobadan mı yoksa şehirden mi bahsettiğinden emin değildi. "Kapıları ve pencereleri açık bırakırsak şimdi hava alacaktır."

"Belki de bundan sonra soğuk yemeklere devam etmeliyiz?" diye önerdi.

"Nasıl hasat yapacağımı, balık tutacağımı, avlanacağımı ya da bunların herhangi birini öğrenene kadar, sıcak ya da soğuk herhangi bir yiyecek istiyorsam köye gitmem gerekecek." Dumanla dolu bir ev, kendi kendine yetme girişimlerinde başka bir şeyi mahvetmeden önce şimdi gitmesi gerektiğine dair bir ipucu gibi görünüyordu.

Caz yapraklarını karıştırdı. "Beni burada mı bırakacaksın?"

"Sadece benimle gelmek istemeyeceğini düşündüğüm için. İstiyor musun?" Elbette yalnız gitmek istemiyordu ama onun da gelmesi akıllıca mıydı? Kadın

köylülerin neye benzeyeceğini, özellikle de konuşan bir örümcek bitkisine nasıl tepki vereceklerini bilmiyordu. Caz oldukça sıra dışıydı. O, dikkatsiz bir kütüphanecinin kullanma izni olmadığı tamamlanmamış bir büyüyü denemesinin sonucuydu. Kiela'ya göre kütüphaneci yakalanmış ve sert bir şekilde cezalandırılmıştı. Ona ibret olsun isteyen imparator, büyücülerinden birine onu tahtaya dönüştürmesini emretmişti. Kütüphanenin ünlü Kuzey Okuma Odası'nda diğer heykellerin arasında sergilenmişti. Daha sonra Caz, Kiela'yı bulana kadar tek başına raflarda dolaşmıştı.

Hâlâ neden onu seçtiğini bilmiyordu ama yeni asistanı olduğunu, kitapların yanındaki ballı şekerleri atıştırmaktan vazgeçmeyen, sürekli kirli elleri olan bir çocuğun yerine geçtiğini duyurmuştu ve hepsi bu kadardı.

"Köyde hiç keçi var mı?" Caz sordu.

"Bilmiyorum."

"Tavşanlar mı?" Ürperdi. "Diğer otçullar?"

"Muhtemelen mi?"

"O zaman bir fikrim var: Beni burada bırakmaya ne dersin?"

Kiela gülümsedi. "İyi fikir." Sonra gülümsemesi soldu. "Güvende kal, Caz." "Yakında geri gel," dedi ona.

Tamamen niyetliydi.

Bulduğu bir çuvalı (biraz yıpranmış ama palamut şeklinde sevimli bir düğmesi olan) yanına alan Kiela, yeni komşusu Larran'ın yeşillikler arasında açtığı patikadan aşağı doğru ilerledi. Mükemmel bir gündü: ağaçların arasından görünen mavi gökyüzü, birbirleriyle cıvıldaşan kuşlar, denizden gelen ve tuzlu havanın taze kokusunu taşıyan bir esinti. Kütüphanenin duvarları arasında, yaz esintisinin mucizesini unutmuştu. Yanaklarını okşamasını, toprak, ağaç ve deniz kokularının ağzına, burnuna ve boğazına dolmasını seviyordu. Çeyrek mil yürüdüğünde, bunun mükemmel bir fikir olduğuna, her şeyin yoluna g i r e c e ğ i n e ve endişelenmemesi gerektiğine kendini ikna etmişti.

Ama sonra ormandaki patika sona erdi ve yolu bir uçuruma açıldı ve her bir endişe, çok aşağıdaki kayaların üzerindeki dalgalar gibi ona çarparak geri geldi.

Önünde geniş, mavi, güzel ve korkutucu bir okyanus uzanıyordu. Aşağıda, kayalıkların dibinde ise köy vardı. Tıpkı

kendi pitoresk tarzında korkutucu. Köyün yanında bir şelale yuvarlanıyor ve değirmenin su çarkı düşüşün gücüyle dönüyordu. Güneş ışığını yakalayan püskürme, bir elmas çağlayanı gibi görünüyordu. Altı yaşına geri döndü, bu kayalıkların tepesinde, babası yanındayken. Babası onun elinden tutmuş ve rüzgârın yıktığı merdivenlerden inmesine yardım etmişti.

Ah evet, merdivenler olması gerekiyordu. Şimdi hatırlamıştı. Araştırınca onları bir sıra yabani gülün arkasında gördü ve ayrıca kayalık bir sahildeki merdivenlerin dibinin ötesinde Larran'ın evi olması gereken yeri de gördü. Ona haksızlık edip etmediğini merak etti. Mahremiyetinden hoşlanması onun suçu değildi. Belki şimdi ona hoş geldin dediğine göre, ona biraz alan tanıyabilirdi.

Kıyıdan hemen açıkta beyaz yelkenli bir tekne yüzüyordu ve pruvasında duran bir adam silueti gördü. Larran mı? Muhtemelen. Etrafında, suyun içinde, deniz atları vardı. Adam kolunu havaya kaldırırken at balıkları dalgaları pençeliyordu - bir tür işaret.

Sürü halindeki deniz atları daha derin sulara doğru dörtnala koşuyordu.

Gözlerini güneşten koruyan Kiela, daha uzaklara, teknelerindeki yerel balıkçılara doğru yüzerken onları izledi. Balıkçılar onları mutlu bağırışlar ve suyun üzerinde dolaşan tezahüratlarla karşıladı. Ailesi bu hayatı ne kendileri ne de onun için istemişti ama güllerle çevrili uçurumun üzerinde durup pırıl pırıl okyanusa bakarken bunun nesinin kötü olduğunu merak ediyordu.

Cesaretini toplayarak tahta basamaklardan aşağı indi. Rüzgâr mavi saçlarını önce yüzüne sonra da dikey olarak havaya savurdu ama saç tellerini kulaklarının arkasına itmek ya da kütüphanede yaptığı gibi örmek için korkulukları bırakmaya cesaret edemedi. Saçlarının vahşi ve özgürce savrulmasına izin verdi.

Yarı yolda, rüzgâr saçlarını çekiştirirken, sayfaları yere saçılmış bir kitap gibi çözüldüğünü hissetti. Korkulukları bırakırsa bir kuş gibi havaya uçacağı hissinden kurtulamıyordu. *Bu çok saçma olurdu,* dedi kendi kendine kararlılıkla.

Merdivenler uçurumun kıvrımına tutunurken bükülüyordu ama hiçbir basamak ayağının altından kırılmadı ve dibe ulaştığında kalbi o kadar sert çarpmıyordu ve normal büyüklükte nefesler alabiliyordu. Yukarı bakarak, paniklemeden ya da uçma hayalleri kurmadan tekrar nasıl tırmanacağını merak etti. Kendine daha önce de kitaplık merdivenlerinden ve çürük spiral merdivenlerden tırmandığını hatırlattı.

gözünü kırpmadan kütüphaneye giderdi. *Ama rafların arasında rüzgâr yoktu,* diye düşündü.

Saçlarını okşayarak uçuşan tutamları dizginlemeye çalıştı ama saçları mavinin vahşi halesi olarak kaldı. Kütüphanenin içinde, lambalarla aydınlatılan saçları genellikle gece mavisinin ağırbaşlı bir tonundaydı, ama burada, güneş ışığında, asi bir safirdi.

Bundan vazgeçen Kiela köye doğru yürüdü. Önündeki gerçekliği anılarının üzerine bindirmek tuhaftı. Bazı açılardan pek bir şey değişmemişti: değirmen, okul, arnavut kaldırımlı sokaklar boyunca uzanan renkli evler vardı. Ancak hafızası bulanıkken, önündeki gerçekliğin ayrıntıları keskindi.

Parlak renkli boyalar duvarlardan soyuluyordu ve çatılar yamalanmış ve yeniden kaplanmıştı. Evlerin birçoğunun pencereleri tahtalarla kapatılmıştı ve fırtınanın verdiği hasarın onarılmadığına dair açık kanıtlar vardı: çökmüş verandalar, çalkalanmış kaldırım taşları, kaldırılması gereken kırık ağaçlar. Sadece kapı ve pencerelerdeki kalın fırtına panjurları yeni görünüyordu ve birçoğu kaba ve boyasızdı. Kiela kaşlarını çattı. Caltrey'i her zaman küçük de olsa müreffeh bir köy olarak düşünmüştü. Ama her yerde köyün zor zamanlar geçirdiğine dair işaretler vardı. Sokakta oynayan çocuklar zayıf görünüyordu. Çıplak ayakla koşarak yanından geçerken giysileri bayrak gibi dalgalanıyor, bir sopayla kaldırım taşları üzerinde bir çemberi yuvarlıyorlardı.

Kiela yukarı baktığında çatılarda güneşlenen kanatlı kedileri gördü, ama onlar da daha zayıf ve kaba görünüyorlardı. Bir tanesi tüylerini yalarken ona baktı. Yeşil-sarı tüyleri sanki bir fırtınada uçmuş gibi hırpalanmış görünüyordu. Belki de öyleydi. Ama neden? O kedileri her zaman tombul ve şımartılmış olarak hatırlıyordu.

Evinin önündeki basamakta oturan yaşlı bir adam, yanından geçerken onu izliyordu. Ona gülümsemeye çalıştı ama o kadar karmakarışık hissediyordu ki yüzünün neye benzediğinden emin değildi. Yüzünü buruşturmadığını umuyordu.

Adam ona homurdanarak karşılık verdi, ne dostça ne de düşmanca.

Kiela bakkala giden yolu hatırladı: iki sokak yukarı ve sonra artık kurumuş olan çeşmeden sağa. Çeşmenin ortasındaki denizkızı heykelini eskiden ne kadar sevdiğini hatırladı. Çocukken, gülümseyen denizkızı onu şehrin kalbine davet ediyormuş gibi hissederdi. Şimdi ise denizkızının kollarından biri kopmuştu ve o

Kiela'nın hoşnutluktan çok hüzünlü olduğunu düşündüğü bir ifadeyle limana baktı.

Çeşmeye bakarken bir arpın belli belirsiz sesini duydu. Birileri, bir yerlerde, çeşmenin eskiden olduğu kadar saf akan karmaşık bir nota dizisi çalıyordu.

Arp müziğini takip ederek kuru çeşmenin yanından geçti, hemen köşedeki bakkalı bulmayı umuyordu ama Kiela, marulları ve aşırı tuzlu mercimek somunlarıyla hatırladığı dükkânın yerinde bir fırın buldu. Daha doğrusu kokusunu aldı.

Olması gerekenin perişan bir gölgesi olan köyün geri kalanının aksine, fırın muhteşemdi. Açık kapısından ve pencerelerinden taze ekmek, bal ve tarçın kokuları yayılıyordu ve ada sakinleri ...

.

Herkes buradaydı.

Ya da en azından denizde veya çiftliklerinde veya bahçelerinde çalışmayan herkes. Yüzleri rüzgârdan, güneşten ve zamandan yıpranmış, çoğunlukla emeklilik çağındaki yaşlı ada sakinleri gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bir düzineden az insan vardı ama *sanki* herkes vardı. Görmek istediği insan sayısının altı katıydı.

Daha sonra gelebilirim.

Hayır. Zaten buradasın. İhtiyacın olanı al, sonra gidebilirsin.

Derin bir nefes alarak fırına yaklaştı. Dışarıda, kaldırım taşlarının üzerinde, uyumsuz sandalyeli masalar, açık bir kapının ve tezgâhlı geniş bir pencerenin önünde kümelenmişti. Derin kırışıklıkları ve siyah-beyaz dağınık saçları olan bir kadının dizlerinin üzerinde bir kucak arpı vardı. Beşinci katta çalışan kütüphanecilerden biri gibi onun da iki çift kolu vardı. Kitapları raflara yerleştirmek için çok kullanışlıydı ve görünüşe göre çapraz telli arpı çalmak için de bir o kadar kullanışlıydı. Kiela'nın hayal meyal tanıdığı eski bir denizci şarkısının hem melodisini hem de armonisini yaratarak iki dizi teli koparıyordu. Melodi denizcinin denize olan aşkını söylerken, armoninin düşen notaları kumlara çarpan dalgalar gibiydi.

Yanında yaşlı bir sentor kadın, atının arka ayaklarıyla birlikte geniş bir bankın üzerinde oturuyordu. Geniş kırmızı bir elbise ve ona uygun kırmızı, kenarlı bir şapka giymişti. Elbisenin aralıklarından görülebilen at vücudu, insan gövdesiyle kusursuz bir uyum içindeydi; siyah at kılları aynı derecede koyu teniyle eşleşiyordu. Kadın başındaki siyah saçlar, tıpkı bir atın yelesi gibi, omurgasından aşağı doğru uzanan dikey bir şerit halinde daralıyordu.

Boynu. Biçimsiz bir kupadan çay içiyor, yudumlamadan önce üzerine üflüyordu. Kiela'yı görünce içkisini indirdi ve gözlerini dikip baktı. Arkadaşını dürttü, o da arp çalmaya ara verip ona baktı.

Kiela gözlerini dikip baktı.

Çok kollu arpçıyı daha önce hiç görmemişti ama sentor kadın tanıdık geliyordu. Kiela onu nereden tanıdığını söyleyemiyordu. Caltrey'le ilgili tüm anıları ailesine odaklanmıştı. *Yine de diğer köylüleri tanıyor olmalıyım. Belki de o?*

Çoğu emekli balıkçı ve çiftçi olan birkaç kadın ve erkek daha masalara oturmuş kahvaltılarını yapıyor, havadan, çaydan, komşularından ve denizden konuşuyorlardı. Yerde, deri yerine gümüş pulları olan yaşlı ve kel bir adam, saçlarından minik keçi boynuzları çıkan bir çocukla siyah ve beyaz taşlarla oyun oynuyordu.

Kiela fırına yaklaşırken hepsi durdu ve bakakaldı. Arp müziği olmadan, en yüksek sesler martıların gaklamaları, limandaki şamandıra çanlarının çınlamaları ve ona bakmaktan vazgeçmeyen yabancıların fısıltılarıydı.

Bu berbat bir fikirdi. Başka bir zaman gelmeliydi. Ya da hiç gelmemeliydi. Ya da bakkalı daha çok aramalıydı. Yerel bakkalı işleten adam ve kadına ne olduğunu merak etti. Hatırladığı kadarıyla çok iyi insanlar değillerdi ama temel ihtiyaç maddelerini satıyorlardı. Dükkânlarını başka bir yere mi taşımışlardı? *Oraya bakmalıyım.* Ama harika koku onu olduğu yerde sabit tuttu. Tıpkı Larran'ın onun için bıraktığı lezzetli tarçınlı çörek gibiydi.

"Ben ... ah ... biraz erzak almak istiyorum?" Kiela'nın sesi çok titrek ve yüksek çıktı, sonunda sanki izin istiyormuş gibi kıvrıldı.

Bir kadın fırından telaşla çıktı. Beline bir önlük bağlamıştı ve yanağında un lekesi vardı. Yerde oynayan çocuk gibi onun da vücudu yumuşak alaca bir kürkle kaplıydı ve saçlarının arasından zarif boynuzları çıkıyordu ama onunkiler keçiden çok geyiğe benziyordu. Fırıncı diğer müşterilerine bir bulaşık havlusu fırlattı. "Hey, siz, bakmayı kesin, onu rahatsız ediyorsunuz. Kaçmak üzere olduğunu görmüyor musunuz? Nerede sizin terbiyeniz? Daha önce hiç yeni bir müşteri görmediniz mi?"

"Hayır," dedi keçi boynuzlu çocuk-oğul mu? Yeğen mi? Akraba değil mi?" dedi.

Fırıncı Kiela'ya genişçe gülümsedi. "Caltrey'e ve dünyanın en iyi

-"

"Ve sadece," diye ekledi arpçı. Bir eliyle arpını dizinin üzerinde dengelerken, diğer üç elinden biriyle çay fincanını havaya kaldırdı ve sentor da fincanı kendi fincanıyla tokuşturdu. Yüzlerce şakası olan iki eski dost gibi kıkırdadılar.

Fırıncı ikisini de görmezden geldi. "-tüm adadaki fırın." Kollarını iki yana açarak, "Ben buranın sahibi ve baş fırıncısıyım Bryn ve ilk tarçınlı çöreğin müesseseden!" dedi.

"Kahvaltıda bir tane yedim," dedi Kiela. "Hayatımda tattığım en lezzetli şeydi."

Bryn ona gülümsedi. "Ah, ondan şimdiden hoşlandım. Şeker ve tarçın seven biri otomatik olarak tanımak istediğim biridir."

Sentor kadın elindeki çayı göstererek, "Ooh, onu tanıyorum!" diye

bağırdı. "Herkesi tanıdığını sanıyorsun," dedi çok kollu arkadaşı.

"Tepedeki küçük kız, hani şu burnu hep kitapta olan. Binna Orobidan'ın kızı!" Onu teşhis ederek bir ödül kazanmış gibi kükredi. Kiela'ya, "Tıpkı annene benziyorsun," dedi.

Kiela annesinin adını duyunca irkildi. Bunu beklemesi gerektiğini biliyordu - Caltrey'de onu hatırlayan insanlar mutlaka vardı ve Kiela aynı gök mavisi teni ve mücevher mavisi saçlarıyla ona benzediğini biliyordu. Göz şekli de aynıydı. Babasının burnu, ya da insanlar öyle söylüyordu. Ama yine de kalbinde bir şimşek çakmış gibi hissetti. "Annemi tanıyor muydun?"

"Binna ve hayalperest kocası güneye gittiler. Şehre doğru." Sentor sanki bu tamamen aptalcaymış gibi elini çırptı. "Onlara ne oldu? Onlar da burada mı?"

"Üzgünüm ama hayır," dedi Kiela. "Onlar

öldü." "Ah, ne yazık. Başınız sağ olsun."

Diğer ada sakinlerinden biri "Neden geri döndün?" diye seslendi. Sentorun aksine, ses tonu dostça değildi ve o kadar sert bakıyordu ki gözleri kırışıklıklar içinde kayboldu.

Nefes alan Kiela, Larran'da çok işe yarayan aynı cümleyi kullandı. "Şehirden bıkmıştım."

Bu, özellikle sentorun birkaç kez başını sallamasını sağladı.

Yerde oyun oynayan yaşlı adam homurdandı. "Burada şehir halkına ihtiyacımız yok. Sözlerime kulak verin: O sadece bela getirecek."

Dört kollu kadın peçeteyle adamın kafasına vurdu.

"Ow."

"Eadie'yi duymadın mı? O şehirli değil."

Sentor Eadie yüksek sesle, "O Binna'nın kızı. Ona bir bakın."

Herkes tekrar baktı ve Kiela'nın cesaretinin her zerresini bir noktada durmak ve dönüp merdivenlere ve hem tanıdık hem de yabancı olan ve kendine şu anda dumanla dolu olduğunu hatırlattı, çünkü kendini beslemek için yeterince iyi bir ateş yakmaktan acizdi. "Sadece birkaç malzeme satın almak istiyorum, sonra da yoluma gideceğim."

"Gidiyor musun? Kalmayacak mısın?" Bryn sordu. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ama daha yeni geldin, balık böreğini denemedin bile. Kendi tarifimdir; sırrı soğanı karamelize etmek ve sarımsağı eksik etmemektir."

Kiela'nın söylemek istediği bu değildi. "Yola çıkıyorum" derken, tüm bu dik dik bakan, aşırı ilgili gözlerden saklanabileceği kulübeye geri dönmeyi kastetmişti. "Ben evde kalıyorum. Ailemin evinde. Sadece burada, kasabada, bu noktada kalmayacağımı kastetmiştim."

"Eve döndün," dedi Eadie kendini beğenmiş bir tavırla. "Herkes her zaman öyle yapar."

"Ailesi yapmadı," dedi huysuz adam, bu da ona arpçıdan bir şaplak daha kazandırdı. Ancak diğer birkaçı, sanki Caltrey'den ayrılan herkesin beklenen kaderi buymuş gibi onunla birlikte başını salladı. Anne ve babasını ve onların seçimlerini savunma dürtüsü hissetti. Onlar sadece aileleri için daha iyi bir hayat istemişlerdi. Bunda yanlış olan neydi?

Bryn öne çıktı ve sanki önündeki tavukları dağıtırmış gibi elleriyle kışkırtıcı hareketler yaptı. "Bu kadar yeter, hepiniz onu korkutup kaçıracaksınız." Kiela'ya doğru yaklaşan dost canlısı fırıncı, kolunu Kiela'nın koluna doladı ve Kiela'nın kaçma isteğini daha da artırdı. "Benimle gelin, size ihtiyacınız olan her şeyi ayarlayayım."

Onu içeri götüren Bryn, unla kaplı bir tabureyi işaret etti ve Kiela'nın kendini evinde hissetmesi için ısrar etti. Kiela beceriksizce tünedi ve kasabaya gelmekten daha iyi bir seçeneği olmasını diledi. Bryn çörekler, ekmekler ve somunlarla dolu bir tezgahın arkasında koşuştururken Kiela açık kapıdan dışarı baktı ve tüm müşterilerin onun hakkında dedikodu yapıp yapmadığını merak etti. *Muhtemelen.* Arp müziği yeniden başlamıştı ama müziğin altında mırıldanan sesleri duyabiliyordu.

"Zarar vermek istemiyorlar," dedi Bryn. "Onlara aldırmayın."

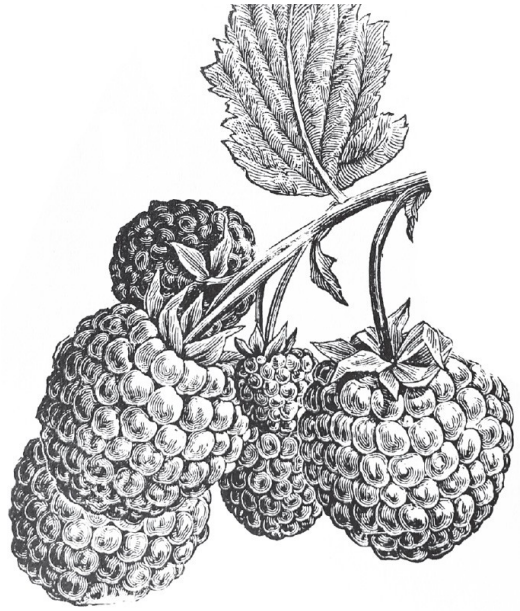
Nasıl olur da aldırmaz? Ama Kiela "Sorun değil" dedi. "Hmm, eğer alınmayı tercih edersen, o da sorun değil. Biz Caltreyanlar çok fazla olabiliyoruz: meraklı, ısrarcı ve inatçı - ve bu sadece benim. Şimdi, neye ihtiyacın var?"

Her şeyi söylemek istedi.

Kütüphanesine geri dönmeye ihtiyacı vardı. Aradan uzun yıllar geçmiş olsa da ailesine ihtiyacı vardı. Yeniden güvende hissetmeye ihtiyacı vardı. Ve yeniden bir amaca sahip olmaya ihtiyacı vardı. İhtiyaç duyulmaya ve istenmeye ihtiyacı vardı.

Ama ağzından çıkan şey şuydu: "Yiyecek. Tohumlar. Ve belki bir tavuk?"

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Bryn bir tarçınlı çöreğin üzerine krema sıktı ve Kiela'ya uzattı.

"Ben karşılayamam-"

"Hoş geldin hediyesi," dedi Bryn. Kiela, Larran'dan gelen ve içinde aynı çöreklerin olduğu sepeti ve notundaki aynı sözleri düşündü. Eğer tarçınlı çörekler Caltrey'de geleneksel bir karşılama ise, bu hoşuna gitmişti. "Ya da isterseniz, yeni başlangıcınız için iyi şanslar hediyesi."

Yeni bir başlangıç. Tarçınlı çörek lokması boğazında çimentoya dönüştü ve sertçe yutkundu. *Bu muydu yani?* Birden başı dönüyormuş gibi hissetti ve çoktan oturmuş olduğuna sevindi. Hayatını sevmişti; onu terk etmeyi planlamamıştı. *Nasıl baştan başlayabilirim?*

Fırıncı kendi taburesine tırmanmadan önce tüylü yanağındaki unu sildi. "Sormamın sakıncası yoksa," dedi Bryn, "neden köklerinden kopup böyle bir değişiklik yaptın? Ve Alyssium'dan bu kadar uzakta - söyledikleri kadar görkemli ve ihtişamlı mı? Oraya hiç gitmedim bile; aslen güney adalarındanım, ailevi bir sorun yüzünden evimi terk ettim, doğruca Caltrey'e geldim ve bir daha da arkama bakmadım." O kadar hızlı gevezelik ediyordu ki, kelimeleri kayaların üzerinden geçen bir akarsu gibi birbirinin üzerine yuvarlanıyordu ve sözlerini bitirdiğinde Kiela'nın cevap vermesini bekledi, hatta hevesle bekledi.

Kimsenin ilgisinin odağında olmaktan heyecan duymayan Kiela taburesinde kıpırdandı. Bryn'in sormasına aldırmıyordu ve nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Devrim haberlerinin bu kadar kuzeye ulaştığından şüpheliydi, bu yüzden tüm bunları açıklamak zorunda kalacaktı. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordu: kaçışıyla ilgili bir sürü yoğun soru ve bu yeniden yaşamak isteyeceği bir deneyim değildi. Hikâyeyi anlatabildiğini varsayarsak, kütüphaneci olduğunu itiraf etmiş olacaktı - ya kitapları aldığını anlarlarsa? Ya onları almak için izni olmadığını tahmin ederlerse? Ya onları çaldığını düşünürlerse? Ya bir imparatorluk müfettişiyle temasa geçerlerse? Kiela bunları düşününce ürperdi. İmparatorluk müfettişleri büyünün yanlış kullanıldığına dair bir şüphe olduğunda çağrılırdı ve suçluları cezalandırmak için neredeyse sınırsız yetkileri vardı. Ya onu tutuklatırlar ve kitaplara el koyarlarsa? Ya da daha kötüsü, yok etselerdi? Yasadışı bulundurma

büyü kitaplarını çalmak çok ama çok ciddi sonuçları olan bir suçtu. Eğer tutuklanırsa, Caz'a ne olacaktı?

Bryn sesinde sempati ile sordu, "Bir sevgili miydi?"

"Hayır!" Kiela buna çok sert cevap verdiğini fark etti ve yüzünün kızardığını hissetti. "Yani, kimse değildi. Kimse yoktu. Sadece ... gitme zamanıydı."

Bryn bilgece başını salladı. "Ah, kendin hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorsun, anlıyorum ve daha fazla soru sormayacağım."

Kiela'nın omuzlarındaki kaslar en azından biraz gevşedi. "Teşekkürler."

"Başka insanlar hakkında konuşmayı seviyor musun?" Bryn sordu. "Hemen hemen her şeyi biliyorum.
herkes hakkında her şeyi. Sizinkine burnumu sokmaya çalıştığım için özür olarak size onların tüm sırlarını anlatabilirim."

Kiela kendine rağmen güldü. "Hayır, teşekkür ederim. Bilmeme gerek yok." "Hmm . . . Tamam o zaman. Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Bundan şüpheliyim.

"İhtiyacınız olan şey tuzlu bir hamur işi."

Şey, belki ... Midesi guruldadı ve Kiela kızardığını hissetti. Tarçınlı çöreğin geri kalanını bitirdi.

Bryn tezgâhın arkasında koşuşturdu. "Yeniden başlamak zor iştir. Yakıta ihtiyacınız var. Protein. Tuz. Besleyici yağ." Kendi kendine mırıldanarak bir hamur işi daha çıkardı, bir tabağa yerleştirdi ve üzerine deniz tuzu serpti.

Çalışırken Kiela, unlu mamuller dizisinin şehirde mevcut olanlardan kesinlikle farklı olduğunu fark etti. Eğer burası Alyssium olsaydı, ürünlerin en az yarısı reçel ve şekere bulanmış meyvelerle pişirilmiş olurdu: vişneli tartlar, ahududu girdapları, elmalı cipsler. Ama Bryn'in fırınında bunların hiçbiri yoktu. Bolca şeker, tarçın ve Kiela için hazırladığı şey her neyse ondan vardı. Ama hiçbir meyvenin rengi yoktu. Nedenini merak etti. Reçel, Kiela'nın ziyaret ettiği her fırının ayrılmaz bir parçasıydı.

"Bu benim kendi tarifim," dedi Bryn, Kiela'ya götürürken. "Hadi, dene bakalım
-benim ikramım."

"Bedava yemek sunmaya devam ederseniz işinizi sürdüremezsiniz."

"Reddedersen beni üzersin." Durakladı. "İstemiyorsan, deniz ürünlerine alerjin yoksa ya da daha fazla yemek için havanda değilsen ve öyleyse, kesinlikle istemem-"

Kiela böreği ısırdı ve dilini karıncalandıran tuz patlaması, sinüslerini dolduran sarımsak ve harika

. . . tatlılığı. "Bu da ne?" diye sordu çiğnerken.

"Eskiden Caltrey civarında bolca bulunan bir balık türü, gümüş ebabil balığı. Lezzetini öne çıkarmanın yolları üzerinde çalışıyordum. Beğendiniz mi?"

Daha önce de hızlı balık yemişti ama tadı hiç *böyle* olmamıştı. Balığın kendisi böreğin tereyağında erimişti ve yuttuğunda ... sanki denizin parlak canlılığını içine çekiyormuş gibi hissetti. "Bu inanılmaz."

Bryn mütevazı bir omuz silkmeyle, "Malzemeler ve bir tarif. Herkes yapabilir."

"Ama bunu yapmayı sen seçtin." Bir ısırık daha aldı ve en az ilki kadar güzeldi.

"Beğendiğinize sevindim," dedi Bryn. "O kadar nadiren yeni gelenler oluyor ki, onu korkutmadan nasıl yeni bir arkadaş edineceğimi unuttum. Caltrey'deki herkesi yıllardır tanırım. Onlar hakkında her şeyi bilirim, hem de *her şeyi:* kim horlar, kim ağzı açık yer, kimin ayakları kokar... ama umarım... yani, düzgün bir pastanın pek çok sosyal hatayı telafi edebileceğine inanırım."

Yeni bir arkadaş. Bu sözler o kadar şaşırtıcıydı ki Kiela neredeyse elindeki balıklı böreği düşürüyordu ki bu trajik bir durum olurdu. *Ben bir arkadaş aramıyorum. Benim Caz'im var. Ve kitaplarım.*

Haince, bir parçası fısıldadı, *Ama bir tane istiyorum.*

"Caltrey hakkında bir şey bilmek istiyorum," derken buldu kendini Kiela. "Burada ne değişti? Bu kadar ... olduğunu hatırlamıyorum." Kırıcı olmayacak bir kelime aradı.

"Çaresiz mi?" Bryn cevap verdi.

Kiela'nın seçeceği kelime bu değildi ama iş görürdü. Başını salladı.

Bryn iç çekti. "Başkentte siyaset."

Kiela kafa derisinde bir karıncalanma

hissetti. "Öyle mi?"

"Eskiden imparator büyücülerini düzenli bir rotasyonla dış adalara gönderirdi ve onlar da başkentte havayı bozmak için yaptıkları saçmalıkları dengeleyen büyüler yaparlardı, ama sonra gelmeyi bıraktılar. Balıklar azalmaya başladı ve deniz atları - yerel sürümüzün azaldığını fark edeceksiniz, bu da balıkçılığı daha da kötüleştiriyor. Şehir büyüsü saçmalığı yüzünden tüm hava düzenimiz değişti ve bunu düzeltecek bir büyücü olmadığı için çiftliklerimiz e s k i s i gibi üretim yapamıyor." Nefes nefese hızını bir an için durdurdu,

Bryn başıyla unlu mamullerin bulunduğu rafları işaret etti ve Kiela ilk kez raflarda reçel bulunmamasının yanı sıra rafların sadece yarısının dolu olduğunu fark etti. Diğer yarısının çoktan satın alındığını tahmin edebilirdi ama belki de alınmamıştır. "Açlıktan öldüğümüzden değil, ama herkes güneydeki büyücüler imparatorluğun vatandaşlarına tekrar ilgi göstermeye karar vermezlerse ... diye endişeleniyor."

Kiela bunu biraz duymuştu ama kütüphaneyle ilgili olmadığı için pek dikkat etmemişti. Zamanla imparator büyücülerini diğer adalardan çekmiş ve dışarıdaki çiftlik ve köylere yaptıkları turları iptal etmişti. Buna *büyü israfı* demişti. Tartışmalar olmuştu - devrimciler tarafından yazılan broşürlerdeki bazı söylemleri okumuştu. İmparatorluk büyü biriktiriyordu ve ekonomileri belirli büyülerin yenilenmesine ve güvenilir hava koşullarına bağlı hale gelen dış adalar bu yüzden acı çekiyordu. Bunun pratikte günlük düzeyde ne anlama geldiğini düşünmemişti.

Seçkinler saraylarını inşa etmek ve lüks yaşamlarını beslemek için büyüyü kullanırken, sıradan insanlar acı çekiyordu. Devrim argümanının özü buydu. Dünyanın ve kaynaklarının herkese ait olduğunu söylüyorlardı - buna Büyük Kütüphane'de kilitli tutulan her şey de dahildi. Tüm bu bilgi, hayatları daha iyi hale getirme gücü rafa kaldırılmıştı. Herkese ait olması gerekirken sadece zenginlerin kullanımı için ayrılmıştı. *İşte bu yüzden kütüphaneye zarar vereceklerine hiç inanmadım ve neden zarar verdiklerini de anlamıyorum.* Kitapların güç olduğunu biliyorlardı.

Kiela, Bryn'in bu gücün bir parçasının şu anda kayalıkların ötesindeki köhne bir kulübede sandıklar içinde durduğunu bilseydi ne diyeceğini merak ediyordu.

Ayrıca imparatorun ne diyeceğini de merak ediyordu. Ya da son olaylardan önce ne diyeceğini.

Devrimin başlarında bir adamın -aslında bir çocuğun; on yedi yaşından fazla olamazdı- Büyük Kütüphane'nin birinci katındaki büyü kitaplarından birini kurtarmaya çalıştığını hatırlıyordu. Duruşmasında bunu doğu adalarından birindeki kuraklığı sona erdirmek için kullanmak istediğini söylemişti. Ceza olarak, vücudu sarsılana kadar su içmeye zorlanmıştı. Hayatta kalıp kalmadığını bilmiyordu. Ama ertesi hafta devrimcilerin broşürlerinde onun resminin basıldığını biliyordu.

"İşte bu yüzden bazı köylüler seni gördüklerine pek sevinmediler," dedi Bryn. "İmparatorun yeni politikaları yüzünden tüm şehir halkını suçluyorlar, ama sen

Endişelenmeyin, gözlerini açıp sizin de onlar gibi bir adalı olduğunuzu ve büyüyü onlardan uzak tutan Büyük Kötü Şehir Sakini olmadığınızı anladıklarında size ısınacaklardır."

Bu Kiela'nın iş tanımına rahatsız edici derecede yakındı. Kitaplara kimin erişeceğinin bir kütüphanecinin seçimi olmadığını söyleyerek itiraz etmek istedi ama başını sallayıp kabul etmek daha kolaydı.

"Şimdi," dedi Bryn kocaman gülümsemelerinden biriyle, "size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kiela, içinde bir somun ekmek, bir torba şeker, bir kap bal, birkaç kalıp sabun ve birkaç paket tohum bulunan erzak dolu bir çuvalla uçurumun merdivenlerini tırmandı. Ayrıca kolunun altında bir tavuk vardı. Aslında tavuk almak niyetinde değildi; yeni komşusu Larran'ın ona bıraktığı yumurtaları ve düzenli olarak yumurta almanın ne kadar güzel olacağını düşünüyordu ki, Bryn bu konuda ısrar etti.

Fırıncıyı düşünen Kiela gülümsedi. Kadın hesaba katılması gereken bir güçtü. Kiela köyün bir belediye başkanı olup olmadığını bilmiyordu ama varsa bile Bryn'in gölgesinde kaldığı açıktı. Ya da en azından onun sözlerinin akışından bunalmışlardı. Kiela'nın ihtiyacı olduğunu düşündüğü her şeyi üretene kadar herkesi kandırmıştı: un, şeker, tuz, tereyağı, yaklaşan bahçesi için tohumlar, sabun ve mumlar. Ayrıca Bryn'in ekmeğinden bir somun. Ve tabii ki tavuk. Kiela, Caltrey'e gelirken yanında getirdiği paranın büyük çoğunluğunu kullanmıştı ama Bryn'in kendisi için yaptığı pazarlık sayesinde iyi bir fiyat aldığını düşünüyordu. Tavuk için bile.

Tırmanırken tavuk Kiela'nın kolunun altında biraz kıpırdandı, ama yolu yarıladıklarında, Kiela onu bırakırsa tehlikede olacağını fark etmiş gibi sakinleşti, bu da en azından bir nebze sağduyu gösteriyordu. İstediğinden daha uzun süre gitmişti -Bryn konuşmayı severdi, özellikle de yüksek hızlarda ve sanki köyde kıyıda olan herkes başkente giden hoş, genç ve aptal çiftin kızıyla tanışmak istiyordu- ama Caz'ın onunla gurur duyacağını düşündü.

Ve uzun bir süre örümcek bitkisinden başka kimseyle konuşmak zorunda *kalmamayı* dört gözle bekliyordu.

Çiftçinin açtığı patikayı takip ederek sık ormanlık alanda ilerlerken Kiela ileriden sesler duyduğunu düşündü. *Olmalı*

Kuşlar, diye düşündü. Kulübede Caz'dan başka kimse olmadığı kesindi ve onun da kendi kendine konuşma gibi bir geçmişi yoktu.

Daha yakından bakınca kuş cıvıltısı değil, kelimeler gibi geliyordu.

Hayal gücüm mü? Bugün geçmişte, yani çok uzun zamandır olmadığı kadar çok konuşmanın parçası olmuştu. Sesler hala kafasının içinde çınlıyordu.

Ama bu Caz'ın sesine benziyordu. Peki ya Larran?

Tekrar dönmüş olamaz, değil mi? Bu kadar çabuk mu? İnsanlarla konuşmayı yeni bitirmişti! Bir sürü insanla! Evine kapanmak ve kendisinin ne söyleyeceği, onun ne söyleyeceği ve tüm bu ileri geri konuşma saçmalıkları hakkında endişelenmek zorunda kalmamak istiyordu.

Ormandan dışarı adımını atan Kiela, Larran'ı çatısında gördü. Belinde bir alet kemeri vardı, gömleksizdi ve isle kaplanmıştı. Beyni bir an için gömleksiz detayına takıldı ve ağzı açık bakakaldı. Daha önce hiç bu kadar çok kas görmemişti ve adam baca üzerinde çalışırken hepsi kullanılıyor gibiydi. *Beklenmedik bir anda ortaya çıktığında çığlık atmama şaşmamalı. Adam kocaman.* Yakın mesafelerde . .

Çok *fazla* kas vardı.

Geç de olsa Caz'in de onunla birlikte çatıya tünemiş olduğunu fark etti, dalları dengesini korumak için sırt direğinin iki yanına yayılmıştı. Larran'a Kiela'nın kütüphane merdivenlerinden birinin tepesindeyken kazara dengesini kaybettiğini ve iyi bir kütüphaneci gibi geriye doğru düşüp sadece kendini yaralamak yerine en yakındaki kitaplara tutunup bir şekilde tüm kitaplığı devirmeyi başardığını anlatıyordu. Kitaplık bir sonrakinin ve bir sonrakinin üzerine düşerek meslek hayatının en aşağılayıcı anına dönüşmüştü.

"Caz," dedi Kiela sertçe.

"Ne? Komikti."

Geriye dönüp baktığımda, evet. Çok komik. Ama yeni komşularına anlatmak için seçilecek en iyi anekdot gerçekten bu muydu? Özellikle de diğer köylülerle yaptığı son konuşmalarda kütüphaneci olduğu gerçeğinin etrafında dans etmeye çok dikkat ettiğinden beri?

Larran ne kadarını biliyordu? Kasaları görmüş müydü? *Sakin ol,* dedi kendi kendine. Caz buna izin verecek kadar aptal olamazdı. O kendisinden bile daha endişeliydi. Yine de büyü kitaplarının yakınında bir yabancının olması riskliydi.

Kiela her ikisine de kaşlarını çatarak, "Orada ne yapıyorsunuz?" diye çıkıştı.

"Bacanız tıkanmış," dedi Larran. "Tamir edeyim dedim."

Peki bunu yapmasını kim istemişti? *Ben istemedim. Ve bu* benim *bacam.* Elbette tamir edilmesi gerekiyordu ve nasıl tamir edileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama yine de. O bunu bilmiyordu.

"Bacası tıkalı bir sobada ateş yakmamalısınız. Çok fazla duman çıkar."

Bunu fark etmişti. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Teşekkürler,"

dedi. Caz, "Ona anlatmaya çalıştım," dedi.

"Yapmadın," dedi Kiela. "Bacalar hakkında benden daha az şey biliyorsun." O anda tavuk bir ciyaklama sesi çıkardı ve ortak bir çabayla Kiela'nın kolundan dışarı fırladı. "Hayır!" Neredeyse eve kadar getirecekti!

Çuvalını bırakarak tavuğun peşinden gitti.

Kız tavuğu yakalamaya çalışırken tavuk sola doğru kaçtı. Tavuk avuçlarının arasından kayarken tüylerini hissetti. Öfkeli bir ciyaklamayla yanından geçip gitti.

Tavuğun peşinden avluda zikzaklar çizerek ilerlerken Larran ve Caz'ın kendisini izlediğinin farkındaydı. Tavuk sağa dönerken ileri atıldı, yine neredeyse yakalıyordu. Ve sonra bir hız patlamasıyla çalılıkların arasına daldı.

Kiela kayarak durdu.

Nefes nefese yeşilliklere baktı. "İyi gitti."

Larran, "Yemi dışarıda bırakırsanız, geri gelecektir," diye önerdi.

Yaşasın, daha fazla tavsiye. "Harika. Teşekkürler. Bunu yapacağım." Nefesini toparladıktan sonra doğruldu ve neyse ki içinde kaçabilecek bir şey olmayan çuvalına döndü. Asıl yapmak istediği ona gitmesini söylemek olsa da sormak zorundaydı: "Tavuklar ne yer?"

Aval aval ona baktı. "Nasıl besleyeceğini bilmeden bir tavuk mu aldın?"

Kiela, "Bacanın tıkalı olduğunu bilmeden sobada ateş yaktım," dedi. "Sanırım ne yaptığımı bilmediğimi varsaymak yanlış olmaz."

Güldü, çok hoş bir gülüştü. Adamın kendisine gülüyormuş gibi hissetmemesini takdir *etti*. "Mısır, yulaf, fasulye, ama sadece pişmişse," dedi. "Her türlü meyve. Yemeklerinizden arta kalan ne varsa. Hemen hemen her şeyi yerler."

Tavuk onun yemeklerini beğenmez ve vahşi doğada bulduğu şeyleri tercih ederse ne yapacağını sormak istedi ama bir gün için onun önünde zaten yeterince gülünç göründüğüne karar verdi. "Şey, işin biter bitmez ..."

Bacayı uslu bir evcil hayvanmış gibi okşadı. "Neredeyse bitti. Sobayı yakmayı deneyelim. Eğer çalışırsa, bize yumurta pişiririm."

"Bana verdiğin yumurtaları mı
diyorsun?" Gülümsedi. "Evet."

"Hediye olarak. Şu
yumurtalar." "Evet,
onları pişireceğim."

"Ve onları ye," dedi. Ona hediye ettiği yumurtaları yemek istiyordu, bu da onu artık tam olarak bir hediye olmaktan çıkarıyordu, değil mi? "Güzel. Bacamı tamir ettin. Birkaç çırpılmış yumurta paradan daha iyi bir ödeme."

Kafası karışan adam kaşlarını çattı. "Ben herhangi bir ödeme istemedim."

Ve senden bacamı tamir etmeni istemedim. "Hadi şu işi bitirelim." İstemediği bu iyilik için ona borçlu kalmak istemiyordu.

Kadın içeri girerken o da işini bitirdi. Bir günlük temizlikten sonra, özellikle de yılların ihmali göz önüne alındığında, aşırı kötü görünmüyordu. Caz onun yokluğunda biraz daha ilerleme kaydetmişti. Yorganın karyolaya geri döndüğünü ve odanın çeşitli yerlerine düzgünce yığılmış kir ceplerini fark etti. *Caz kendini evinde hissetmişti.* Bu iyi bir şeydi.

Ayrıca iyi bir şey: artık duman gibi kokmuyordu.

Arka yatak odasına göz atan Kiela, kasaların hâlâ muşambayla örtülü olduğunu fark etti. Rahatsız edilmiş gibi görünmüyorlardı. Kendinden emin bir şekilde ön odaya döndü ve düşmanı olan odun sobasına baktı. "Tekrar dans etmeye hazır mısın?"

"Sobayla mı konuşuyorsun?" Larran kapı aralığından eğilerek içeri girerken sordu.

"Bir bitkiyle mi konuşuyordun?" diye karşı
çıktı. Caz dallarının üzerinde yürüyerek içeri
girdi. "Hey."

Sobayı açtığında temizlenmiş olduğunu gördü. İçinde taze odunların yanı sıra çıra olmaya hazır odun talaşı da vardı. Ne toz yığını ne de yaprak vardı. Bunun Caz'dan mı yoksa Larran'dan mı kaynaklandığını merak etti. Ne olursa olsun, iş bitmişti. Kendine minnettar olmasını söyledi, sinirlenmemesini değil. Ateş başlatıcıyı kancasından çıkararak sobanın önünde diz çöktü. *Bunu yapabilirsin,* dedi kendi kendine. Keşke seyircisi olmasaydı diye düşündü.

Öte yandan, eğer kulübe yine dumanla dolarsa, bu sefer onun suçu olmayacaktı. Ateşin fitilini ateşledi ve kıvılcımlar çıranın üzerine sıçradı.

Larran, "Üzerine üfle," diye önerdi.

Kiela küçük alevlere üfledi, onları söndüreceğinden emindi, ama hayır, alevler büyüdü ve yayıldı, diğer çıraların üzerinde dans etti ve kütüklerin üzerine kıvrıldı. Memnun bir şekilde arkasına yaslanıp sobanın kapağını kapattı.

Ocağın ısınmasını beklerken Larran lavabodan bir bardak su aldı. Onu izliyormuş gibi görünmemeye çalışarak içmesini izledi. Şimdi içeride olduğu için eskisinden daha da uzun görünüyordu. Çok büyük bir insandı, onun alanını dolduruyordu ve ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki köydeki tüm sözcüklerini tüketmiş gibi hissediyordu. *Bütün bu konuşmalar bittiğinde, bir hafta boyunca konuşmayacağım.*

Elbette, bacasını tamir ettiği için ona teşekkür edebilirdi. Bu söyleyebileceği en açık şeydi. İstenmeyen bir yardım olsa bile minnettar olması *gerektiğini* biliyordu. "Bacamı tamir ettiğin için teşekkür ederim," dedi aynı anda, "Köy hakkında ne düşünüyorsun?"

Sonra garip bir şekilde durakladılar ve kadın "Çok güzeldi," dedi, aynı anda adam da "Bir şey değil. Ailen de benim için bunu yapardı." Ve sonra: "Annemle babamı tanıyor muydun?" diye sordu, "Beğendiğine sevindim."

Caz aralarına girdi ve yapraklarını havaya kaldırdı. "Gah, dur! Bu çok acı verici. İkiniz de nasıl konuşulacağını bilmiyor musunuz? Bırakın bitki size öğretsin. Önce *sen* konuş, sonra *sen* konuş, sonra *sen* . . ."

Kiela kızardı ve Larran güldü. Gerçekten de çok hoş, sıcak bir kahkahaydı. Ona kızgın olduğunu unutabilmeyi diledi. Ama adam onun mahremiyetini ihlal etmişti; bir oda ötede çalınmış büyü kitapları varken bu tehlikeli bir şeydi.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" dedi. Yine onun gülüşünü düşünerek bakıyor olması gerektiğini fark etti. "Sen taşındığında on yaşlarındaydım. Ailenizin şuradaki ağaçtan yelken açışını izledim." Pencereden dışarıya, koya doğru eğilen kavisli bir ağaç gövdesini gösterdi.

"Düşmediğine sevindim," dedi. "İyi

bir tutuşum var."

"Bu çok faydalı," dedi Kiela ve sonra içten içe irkildi. Önce bahçede bir tavuğu kovalamıştı, şimdi de daha önce hiç kimseyle yemek yememiş gibi konuşuyordu. Kütüphanede insanlarla konuşmak için daha çok pratik yapmalıydı.

En son ne zaman Caz'dan başka biriyle yemek yediğini düşünmeye çalıştı ve hiçbir şey bulamadı. *Bu oldukça üzücü.* Hiç düşünmemişti

Kütüphanedeki hayatının daha önce üzücü olduğunu düşünüyordu ve bu bakış açısını sevdiğinden emin değildi. *Orada kimse olmadan mutluydum.* Burada sağdan soldan arkadaş edinmesi için hiçbir neden yoktu.

"Başkaları bana iyi davranmazken sen bana iyi davrandın," dedi. "Ailen de öyle."

Kiela ona göz kırptı. Ona karşı nazik ya da kaba olduğuna dair hiçbir anısı yoktu. "Özür dilerim. Ben-"

Gülümsedi. "Uzun zaman önceydi. Ailene borçlu olduğumu söylemem yeterli." Ocağa doğru döndü. "Sanırım yeterince sıcak." Yumurtaları kırdı, çırptı ve tavaya döktü. O izlerken, pantolonunun cebinden çıkardığı taze soğanları ve bir domatesi karıştırdı.

Caz öne doğru kaydı. "Orada domates mi vardı?"

Larran omuz silkti. "Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

"Bence sen gerçekten biliyorsun," dedi Caz. "Kaç tane domates acil durumuyla karşılaştınız?"

"Aslında şimdiye kadar cebimde olduğunu unutmuştum. Evinizden yükselen dumanı görmeden hemen önce almıştım. Mutfağıma koymak için zaman ayırmak istemedim." Sesi biraz mahcup çıkmıştı. "Tehlikede olabileceğini düşündüm."

Onu kurtarmak için buraya koşmuştu. Gerçekten çok komşuca.

Birkaç dakika içinde hepsini hazırlamıştı: yumurta, taze soğan ve domates, kızarmış ekmeğin üzerine dilimleyip sıcak sobanın üzerine atmıştı, o ise birilerinin onu kurtarmaya gelmiş olmasına hayret etmekle meşguldü. Hayatının on yıldan fazlasını geçirdiği Büyük Kütüphane yandığında kimse ona yardım etmeye çalışmamış, kimse onu kontrol etmemiş, kimse onu uyarmamıştı. Eğer Caz tetikte olmasaydı, diğer kütüphanecilerin kaçtığını fark etmeyecekti bile. İçlerinden biri bile "Bizimle gelmelisin. Ya da en azından kendini kurtar." Ama onu beş dakikadır tanıyan bu adam . . ya da çocukluğundan beri, eğer bu doğruysa... onu yanan bir ateşten çekip çıkarmak zorunda kalıp kalmayacağını bilmeden buraya koşmuştu. Adam yemekle dolu tabağını masanın bir kenarına koyarken, ne düşüneceğini bilemeden ona baktı.

"Bir saniye . . ." Arka kapıdan bahçeye çıktı ve bir süre sonra bir avuç dolusu papatyayla geri döndü. Papatyaları bir konserve kavanozuna doldurdu, içini suyla doldurdu ve orta süsü olarak masanın üzerine koydu. Mutfak çekmecelerinden birinden küçük papatyalarla süslenmiş peçeteler çıkardı.

mavi çiçekler. Uyumsuz çatal ve bıçakları peçetelerin üzerine koydu ve sonra masanın diğer tarafına oturdu. "Umarım beğenirsiniz."

O yemeğe başlarken önce papatyalara, sonra yumurtalara baktı. Gecikmeli olarak omletli tosttan bir dilim kesti ve ağzına götürdü. Neredeyse ama tam olarak değil, dilini yakacak kadar sıcaktı. Soğanın keskinliğini, yumurtanın yumuşaklığını -her nasılsa kütüphanede yediği lastik gibi yumurtaların aksine hafif ve kremsi yapmayı başarmıştı- ve domatesin keskin tadını aldı. Hem baca tamir etmeyi hem de yemek yapmayı biliyordu.

Bir süre sessizlik içinde yemek yediler.

Kiela ne hakkında konuşacağını düşünmeye çalıştı. "Deniz atı güttüğünü mü söylemiştin?"

Gülümsedi ve gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Var. Bir ara sana gösterebilirim. İstersen bir tanesine bile binebilirsin."

Yarısı hayır demek istedi. *Buraya arkadaş edinmeye gelmedim.* Başkentteki kaosun dışarıya taşması ihtimaline karşı mümkün olduğunca göze çarpmayan, güvenli bir yerde saklanmak için buradaydı. Her şey geçene kadar saklanmak için buradaydı. Ayrıca, yardımsever ve arkadaş canlısı olmasına ve iyi bir aşçı olmasına rağmen ondan hoşlandığından bile emin değildi. Yumurtaları nasıl bu kadar bulut gibi yapabiliyordu? Ne olursa olsun, kibar bir mesafeyi koruma ve davet edilmeyi bekleme kavramını anlamış gibi görünmüyordu.

Öte yandan, ne zararı olabilirdi ki? Alyssium'dan çok uzaktaydılar ve her zaman bir deniz atını yakından görmek istemişti. "Teşekkür ederim. Belki bir ara."

"Harika," dedi. "Bu

bir evet değildi."

"Oh. Uh-okay?"

Nefes alarak kendine huysuzluğu bırakmasını söyledi. Onu davet etmesi çok hoştu. Yorgun olması kaba davranması için bir bahane değildi. "Özür dilerim. Ben sadece ... Boş ver."

Bir lokma daha yedi ve sonra ocağı işaret etti. "Biliyor musun, bir dahaki sefere herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olduğunda, sadece istemelisin."

Hissetmiş olabileceği tüm iyi niyet yok olup gitmişti. "Ve bir dahaki sefere herhangi bir konuda yardım etmek istediğinde, 'sadece istemelisin'," diye tersledi.

Gözlerini kırpıştırdı.

Çatalını ona doğrulttu. "Buraya gelmeni ve çatımda dolaşmanı ben istemedim. Seni burada istemedim. Özellikle de ben burada değilken.

ev."

Geri çekildi. "I . . . Sadece yardım etmeye
çalışıyordum." Caz araya girdi. "Tamir etti. *Ben*
de buradaydım."

Bunu biliyordu. Sadece ... Eğer o anlamadıysa, bunu ona nasıl açıklayacağını bilmiyordu. "Mahremiyetimi ihlal ettin. Hem de defalarca." Elini ocağa, yumurtalara, papatyalara, peçetelere doğru salladı.

"Ah." Acı ve kafa karışıklığıyla dolu bir heceydi.

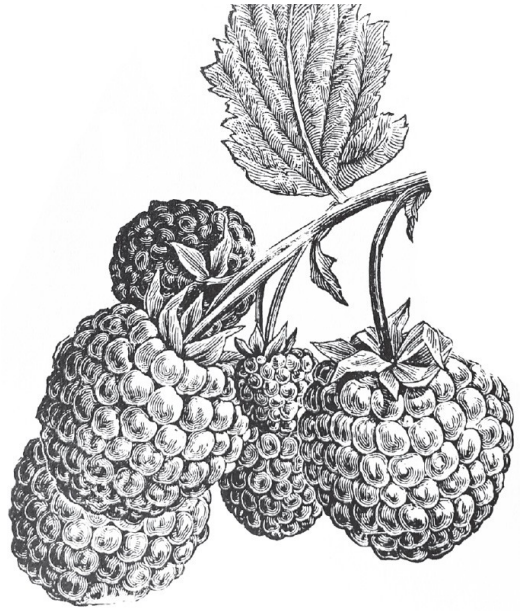
Kiela gözlerini sıkıca kapattı. Kendine bacasının tamir edildiğini, yumurtaların lezzetli olduğunu ve kasaların bozulmadığını hatırlattı. Hiçbir zarar verilmemişti. Henüz. Yine de bunun kabul edilemez olduğunu anlaması gerekiyordu. "İstediğin zaman gelmenin sorun olmadığı izlenimine kapılmanı istemiyorum. Biz arkadaş değiliz."

"Ah."

Kadın gözlerini açtı. Adam tabağına bakıyordu, ne diyeceğini bilemediği her halinden belliydi ve kadın tüm kelimeleri geri almak istemekle konuştuğu için memnun olmak arasında gidip geliyordu. Sürekli uğrayamayacağını, istediği her yere burnunu sokamayacağını bilmeliydi. Sakladığı sırlarla güvenli değildi. Davetsiz ziyaretçileri kaldıramazdı.

Daha da garip bir sessizliğe gömüldüler. Önce Caz
konuştu. "Peki, deniz atları bitki yer mi?"

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Şafakta Kiela bahçeyle uğraştı. Burada kalabilmesinin anahtarı buydu. Köyden aldığı yiyecekler uzun süre dayanmazdı ve daha fazlasını alacak kadar parası da kalmamıştı ve dünden sonra aşırı dost canlısı komşusundan daha fazla hediye beklemiyordu (ya da istemiyordu). Bu işi başarmak zorundaydı.

Arka bahçede durmuş, ellerini kalçalarına koymuş ve yeşilin karmaşasını inceliyordu. Güneş havayı ısıtmıştı ve şimdi de omuzlarını ve saçlarının arkasını ısıtıyordu. Saçlarını bir kurdeleyle yüzünden geriye doğru bağlamıştı ve annesinin eski elbiselerinden birini giymişti; yumuşak kahverengi ve yeşillerden oluşan toprak rengi bir yamalı bohça, malaları, makasları ve ekstra bahçe eldivenlerini koymak için bir sürü cebi vardı. Botları da annesinin botlarıydı, yaşlandıkça yumuşamış, kirle başa çıkabilen sağlam deri botlar. Çizmelerinin tabanlarının altındaki toprak, sanki uzanıp bahçeyle bütünleşmesini istermiş gibi, yorgan gibi yumuşaktı. Caz onun yanında oturuyordu, yaprakları toprağın etrafında kıvrılmıştı, sanki sarmaşıklar onu da saracakmış gibi tedirgindi. Sarmaşıklar çiti aşmış ve daha önce burada yetişen ne varsa yutmuştu. Yabani otlar filizlenmiş ve toprağın her santimini ele geçirmişti. Baktığı her yer yeşil bir cümbüştü.

Sarmaşıklar tarafından boğulmuş bir ağaç sağ çitin üzerine eğilmişti. Birkaç dalı yapraksızdı ve üzerine turuncu-yeşil tüyleri olan bir kuş tünemişti. Göğsünü şişirerek alçalan bir melodi tınlatıyordu. Bahçenin öbür ucundan başka bir kuş da cıvıltıya benzer bir sesle cevap verdi. Bahçenin ötesindeki ormanda başka kuşlar da cıvıldıyor ve ötüyordu.

Bahçede bir rüzgâr esti ve yapraklar dalgalanırken güneş ışığında parıldadı. Yeşil, büyüyen şeylerin ağır kokusunu içine çekti - esintide bir miktar bal kokusu alabiliyordu ve bunun hangi çiçeklerden geldiğini bilmiyordu. Soluk çiçekleri olan dikenli çalılar bir köşeyi doldururken, mor çiçek topları olan sürgünler bir diğerinin üzerinde yükseliyordu. Tekrar nefes aldı ve Alyssium'daki soyluların Caltrey'deki hava kadar hafif ve güzel kokmak için avuç dolusu para ödeyeceklerini düşündü. Nefes almak bile ona mükemmel bir geceden sonra uyanmış gibi hissettiriyordu,

derin bir uykuya daldı. Havanın tadının ve hissinin, kuş seslerinin ve yaprakların hafif hışırtısının hiç bu kadar farkında olmamıştı. Bu ona her zorluğun üstesinden gelebileceğini hissettirdi - tabii tam olarak nasıl yapacağını bilirse.

"Nereden başlayacağımıza dair bir fikrin var mı?" Kiela Caz'a sordu. "Nereden bilebilirim ki?"

"Bitki örtüsü konusunda uzman olabileceğinizi hissediyorum." Bir an sessiz kaldı. "Bu doğru."

Kiela, "Öyleyse bana neyin ot olup neyin olmadığını söyleyin," dedi.

"Yabani ot diye bir şey yoktur," dedi Caz. "Bu, sanki bir canlının değeri başka bir canlıya ne kadar faydalı olduğuyla ölçülüyormuş gibi, bazı bitkileri 'istenmeyen' bazılarını ise 'değerli' olarak etiketleyen insanlar tarafından uydurulmuş acımasız bir terim. Sanki bir bitkinin kendine özgü bir değeri olamazmış gibi." O kadar heyecanlanmıştı ki yapraklarını havaya kaldırıp salladı. Bu, örümcek bitkisinden duyduğu en uzun, en tutkulu konuşmaydı.

Kiela sakinleştirici kütüphaneci sesiyle, "Pekala. Şu andan itibaren bu bahçede 'ot' kelimesi yasaklanmıştır."

Memnun bir şekilde yapraklarını indirdi.

"Bana hangi bitkinin hangisi olduğunu söyleyin, biz de onları düzenleyelim. Böylece hepsinin gelişme şansı olur. Farklı bitki türleri için alanlar belirleyebilir ve geri kalanları çitin dışına nakledebiliriz. Kütüphanedeki gibi." Bahçenin doğu tarafına doğru yürüdü. "Burası kurgusal olmayan kitaplar bölümü. Burada sadece sebzeler var."

"Yeni Çalışmalar ve Antlaşmalar," dedi Caz, Kurgusal Olmayan bölümün önündeki bir alanı işaret ederek. "Tohumlarınız buraya gidebilir. Ve arkada, Tarihler
-Bu eski büyüme."

"Kulübenin önünde, Fiction. Bütün çiçekler orada olacak."

"Peki ya meyveler?"

"Bilimsel Makaleler Dergileri," diye karar verdi, çünkü çalılıklar birbirlerini hem destekliyor hem de boğuyordu. "Uzak çit boyunca."

Her bitki türüne uygun bir kitap adı vererek planladılar. Kiela bahçe malzemelerini evden dışarı taşıdı. Caz küçük aletleri, mala ve makasları dallarıyla tutarken, Kiela da çapa ve küreği kullandı. Ön bölüme odaklanarak işe koyuldular.

Güneş öğle vaktine ulaştığında, New Studies'te beş metreye beş metrelik bir alanı temizlemişlerdi; bu, ezici aşırı büyümenin büyük planında çok fazla değildi, ama satın aldığı tohumlardan bazılarını dikmek için yeterli

olduğunu düşündü.

Caz onu teknik konusunda ikna etti: her tohum için bir delik, sonra su, sonra üstüne toprak, sonra daha fazla su. Caz'ın talimatlarına göre tohumları yerleştirdi ve memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Mükemmel bir başlangıçtı. Ve bir kitaplığı düzenlemekten çok da farklı değildi. Biraz daha kirliydi ama kitapları raftan rafa taşırken de bir o kadar terlemişti. Kuşlar birbirlerine şarkı söylemeye devam etti ve esinti boynundaki teri serinletti. Ciğerleri bal gibi tatlı havayla dolmuştu ve kaslarındaki ağrı iyi bir ağrıydı.

"Hemen filizlenmeyeceklerini biliyorsun," diye uyardı. "Haftalar sürecek." Bu onun ruh halini bozdu.

Evet, entelektüel olarak hasat edilecek bir şey bulmanın zaman alacağını biliyordu ama sonuçlarını düşünmemişti. Bu gerçekten de bir sorundu, özellikle de tavuğu kaybettiğinden beri. Bahçe ürün vermeye başlayana kadar tavuğun yumurtlayacağına güvenmişti. Ayrıca eski bitkilerin bir kısmının (Tarihçeler'de toplanmış olan) yenilebilir olacağını ummuştu. Ne yazık ki bitki örtüsünün büyük çoğunluğu, onun değil ama bazılarının "yabani ot" dediği türdendi.

"O kadar zamanım yok." Burada yaşayabilmesi için hızla yiyecek üretmesi gerekiyordu. Baca olayından sonra Larran'dan sadaka isteyecek değildi -bu, anlatmaya çalıştığı şeyi tamamen boşa çıkarırdı, ki Larran'ın bunu en başından beri anladığından bile emin değildi- ve köylülerin ayıracak fazladan parası olmadığını görmüştü. *Yalvarmayacağım.*

Kiela, Caz'ın toprak topunun üzerine su döktü ve iki tarçınlı çörek daha yedi, ayrıca Larran'ın onun için bıraktığı peynirin kalanını da yedi. Kaydettikleri ilerlemeden gurur duyuyordu ama kısa vadede ne yapacaktı?

Çalışabilirim.

Eğer iş varsa.

Kesinlikle kütüphaneci işi yoktu. Bir kitapçı bile görmemişti. Bryn'i düşündü ve fırında yardıma ihtiyacı olup olmadığını merak etti. Kiela fırıncılık hakkında bir şey bildiğinden değil. Bryn'in bir yardımcıya ihtiyacı olsaydı, çoktan yerlilerden birini işe almış olması gerekmez miydi? Gerçek şu ki, bulunabilecek herhangi bir iş olmayabilirdi. Ayrıca, herhangi bir köy işi Kiela'yı büyü kitaplarından çok uzun süre uzaklaştıracaktı ve onlara göz kulak olmak için yakında olması gerekiyordu - bu onun ilk önceliği olarak kalmalıydı. Bunu üstlenmişti

Kitapları aldığı zamanki sorumluluğuydu ve bundan vazgeçecek değildi. Kitaplarla ilgilenmek zorundaydı.

Yine de merak etti. *Kitaplar benimle ilgilenmeye yardımcı olabilir mi?*

"Bir fikrim var," dedi Caz'a. Korkunç, dehşet verici, harika bir fikir. "Hadi gel."

Kiela içeri girdi, ellerindeki kiri yıkadı ve iyice kuruladıktan sonra kasaların sessizce durduğu arka yatak odasına yöneldi. Muşambayı üzerinden attı. Her bir sandığa ne koyduklarını tam olarak biliyordu ve hangi kitaba ihtiyacı olduğuna dair gevşek bir fikri vardı.

"Cevaplayamadığın bir soru mu var?" dedi, babasının en sevdiği sözlerden birini papağan gibi tekrarlayarak, "ne yaparsın?"

"Bir kitaba bak," diye yanıtladı Caz. "Ama Kiela . . . Büyü kitapları mı?" Dördüncü sandığın üstünü kaldırdı.

"Biliyorum."

"Buna izin yok."

Tahtaya dönüşen kütüphaneciyi düşündü ve kalbinin göğsünde sertçe çarptığını hissetti. Avuçları terlemeye başladı. Ama kendini çelikleştirdi. "Kim tarafından?" dedi Caz'a. İmparator pencereden aşağı atılmıştı. İtiraz etmeyecekti. Ya da bilmeyecekti. "Kim fark edecek? Daha doğrusu, kim fark edecek ve umursayacak?" Yasaları yapanlar devrilmişti. Büyük olasılıkla şimdiye kadar hepsi ölmüştü. Yeni bir hükümet kurulmuştu ve onların broşürlerini okumuştu. "Büyü artık insanlara ait. Ben halkım. Ve Alyssium'dan çok uzaktayız."

Bitki işleriyle ilgili büyü kitabını çıkardı.

Yere bağdaş kurarak oturan Kiela sayfaları çevirdi. Çok sevdiği eski kitapların tanıdık tozlu kokusunu içine çekti ve anında doğru yöne gittiğini hissetti. Bu sandıklardaki her kitabı okumuştu ve bir yerlerde bitki yetiştirmek için faydalı bir büyü olduğunu biliyordu.

Güllerin savunma amaçlı kullanımını okudu. O değil.

Doğuma yardımcı olmak için. Malzemeler listesinde papatya ve ısırgan otu da vardı. Ardından deniz kestanesi ve denizatı yumurtası gerektiren bir doğurganlık büyüsü geliyordu. Bakmaya devam etti, bu büyü kitabının bir içindekiler tablosu olmasını diledi. Belki de Caltrey'deyken bu onun projesi olabilirdi, kurtardığı ciltler için indeksler oluşturabilirdi - tabii açlıktan nasıl kurtulacağını bulduktan sonra. Eğer tüm kitapları indekslerse, belki de bu günahı affedilirdi? Ya da belki affedilmesi gerekmezdi? Elbette, hiç kimse

Kendini hayatta tuttuğu için onu suçlayamazdım. Özellikle de kimse ne yaptığını öğrenmediyse.

Birkaç sayfa daha okuduktan sonra bulmuştu: bitkilerin büyümesini hızlandıran bir büyü. Geçen yüzyılda büyücü Laiken tarafından yaratılmıştı. Laiken seralarıyla ünlüydü; Belde Adası'nın yarısına hükmediyordu ve Hilal Adaları'nın herhangi bir yerinde yetişebilecek her türü içerdiği söyleniyordu. Bir odanın tamamı zehirli bitkilere, bir diğeri orkide çeşitlerine ayrılmıştı ve bir tanesinin de herhangi bir yönde birkaç santimden fazlasını göremeyeceğiniz kadar gür büyüyen eğrelti otlarıyla dolu olduğu söyleniyordu. Hatta seranın bir bölümünün başka hiçbir yerde bulunmayan bitkilerle, tamamen sihirle yaratılmış bitkilerle dolu olduğu fısıldanıyordu. Caz gibi.

İçindekiler listesine göz gezdirdi:

Su (kolay)
Kan (tatsız ama kolay)
Su mercimeği (bunun ne olduğundan emin değildi ama Caz biliyor olmalıydı)
Mürver ağacı yaprakları (yine Caz'*a* soracaktı)
Bir sahil gülünün goncaları

Talimatlar, malzemeleri bir macun haline getirip her tohumun üzerindeki toprağa bir çay kaşığı eklemek ve ardından kelimeleri mümkün olduğunca doğru telaffuz ederek söylemekti.

Her büyü, çoktan ölmüş kadim bir dil olan İlk Dil'de yazılmıştı. Kiela'nın bu konuda okuduğu her şeye göre, İlk Dil Yaratılışın diliydi ve varoluşun özüne dokunan kelimelerden oluşuyordu. Doğru heceleri, doğru malzemelerle birlikte söylerseniz, o varoluşun şeklini değiştirebilirdiniz.

Bu kitaplardan birinde yer alan bir büyü Caz'ı sıradan bir ev bitkisinden bugünkü haline getirmişti. Bundan daha gelişmiş başka büyüler kanalları yaratmış, dağları şekillendirmiş ve denizi evcilleştirmişti. Ama şimdi ihtiyacı olan şey buydu.

"Dışarıdaki çalılardan herhangi biri mürver çalısı mı?" Kiela sordu.

Caz, "Mürver, küçük beyaz çiçekleri ve koyu renkli meyveleri olan, hızlı büyüyen, yaprak döken bir çalıdır," dedi. "Ve evet, birkaç tane gördüm. Beni takip edin."

Caz'ın yardımıyla bahçelerindeki bir çalılıktan mürver yapraklarını bulup kopardı ve sonra onları mutfaktaki bir kaseye boşalttı.

O çalışırken pencerenin üzerindeki sarmaşıkların arasından güneş ışığı süzülüyordu. İlk malzeme tamam.

"Su mercimeği mi?" diye sordu.

"Hızlı büyüyen bir su bitkisi."

Nerede su olduğunu biliyordu. Şimdi görev başındaydı ve taş basamaklardan aşağı inerek koya doğru ilerledi. Rıhtıma çıkıp kırık çıtalara tutunarak yürüyen Kiela, kütüphane teknesinin yanındaki suya baktı. Hafif dalgalar rıhtımın direklerine vuruyordu. Koyun kenarlarına tutunmuş ağaçların gölgelediği hava daha serindi ve çiçekler ve baldan ziyade tuz ve deniz yosunu kokuyordu. Her iki kokuyu da seviyordu. Kendini suya bırakmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordu ama tamamlaması gereken bir görevi vardı. Kıyıya dönmüş olan Caz'a seslendi: "Neye benziyor?"

"Yüzeyin hemen üzerinde veya altında yüzen küçük, mercimek benzeri yeşil boncuklar," diye ezberden okudu. "Genellikle durgun veya yavaş hareket eden tatlı sularda bulunur."

Kiela kaşlarını kaldırdı. "Tatlı su mu?"

"Oh. Evet. Özür dilerim. Bunu daha önce düşünmeliydim. Merdivenlerin arkasında mı?" "Merdivenlerin arkasına," diye kabul etti.

Suyun içinden gelen bir hareket gözüne çarptı.

Yüzeyin altında, bir denizayısı rıhtımın direklerinin etrafında yüzüyor, sanki bir oyun oynarmış gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Deniz yosunu saçları ve gümüş tellerle süslü soluk yeşil balık kuyruğu olan küçük bir çocuktu. Zarifçe yüzüyordu, su etrafında kıvrılıyor, deniz otları karnını okşuyordu. Dalgalar onun üzerinde akıyordu.

Yıllardır, çocukluğundan beri bir merbaby görmemişti. Başkentin kanallarında yaşamıyorlardı; çok kirliydiler. Ona el sallayan Kiela gülümsedi. Bebek perdeli eliyle ona el salladıktan sonra kuyruk yüzgecini çevirip daha derin sulara doğru yüzerken, suda kabarcıklar yükseldi ve sonra kıkırdama gibi sesler çıkararak yüzeyde patladı.

Bir mucize, diye düşündü.

Ayağa kalkarak iskeleye doğru baktı ve kayalardan birinin üzerinde yarı suyun dışında nöbet tutan bir denizkızı gördü. Kiela ona da el salladı ve denizkızının yüzeyin altına eğilmeden önce gülümsediğini gördüğünü sandı.

Eğer bir adada hoş karşılanmazsanız, deniz halkının evinizin yakınındaki suyu kirleteceği ve kıyıya yakın yüzmeyi reddedeceği söylenirdi. Görüldüğünde

bir merbaby . . . İyi şans getirdiklerinin batıl inanç olduğunu biliyordu ama bu ona şansının döndüğünü hissettiriyordu. *Mantıklı olanı yapıyorum. Her şey yoluna girecek. Dikkatli olacağım.*

"Hadi şu su mercimeğini bulalım," dedi.

Merdivenleri tekrar tırmanan Kiela, enerji ve umutla dolu bir şekilde ve sonunda doğru yolda olduğunu hissederek yolu açtı. Kitaplarıyla birlikte inzivaya çekildiği, evde yapılması gereken işlerden saklandığı ormandaki sessiz bir havuza dair anıları vardı. Gün batımından sonra anne babasının onu eve çağıran sesini hatırlıyordu. Hava okumak için çok karanlık olduğunda ateş böcekleri etrafında titreşirdi, ama yine de kalırdı, suyun üzerindeki ateş böceklerini izler, kuşların ve sincapların gece için yerleşmelerini ve gece avcılarının, baykuşların ve kedilerin uyanmaya başlamalarını dinlerdi. Bir keresinde göletten su içen bir tek boynuzlu at bile görmüştü ama bu sadece beyaz bir geyik ve alacakaranlığın bir oyunu da olabilirdi. Başka bir öğleden sonra, babası da işlerinden kaçarak onunla birlikte gelmişti. Yan yana kitap okumuşlardı ve döndüklerinde annesi tek kelime etmemişti. Bir hafta sonra, göl kenarında ona katılan kişi annesi olmuş, bir sepet içinde öğle yemeğiyle gelmiş ve Kiela'ya adada nadir bulunan bir hazine olan okunmamış yeni bir kitap hediye etmişti.

Kiela yıllardır o anıları düşünmemişti. Ailesi öldükten sonra onları düşünmek çok acı vermişti. Ama şimdi ... ... onu şaşırtacak şekilde, acımıyordu. Ya da daha doğrusu, acıyordu ama eskisinden daha tatlı bir acıydı.

Göleti eve hatırladığından daha yakın buldu. Hafızası ormanın derinliklerinde olduğunu söylemişti ama öyle değildi. Sadece bir taş atımlık mesafedeydi.

Ona bakarken, ailesinden hiçbir zaman gerçekten saklanmadığını fark etti. Her zaman tam olarak nerede olduğunu ve onu nasıl bulacaklarını biliyorlardı. Ama buraya gelmesine izin vermeyi seçmişlerdi. Bu huzur dolu öğleden sonraları ona bir hediye olarak vermişler, ellerinden geldiğince ona katılmışlardı.

"Kiela?" Caz düşüncelerini bölerek konuştu. "Duckweed."

Gözlerini kırpıştırarak suya ve göletin yarısının üzerinde yüzen mercimeğe benzeyen küçük bitkiye baktı.

"Sen iyi misin?" Caz sordu.

"Nedense kendimi bu kadar eve dönmüş gibi hissedeceğimi tahmin etmemiştim." Kütüphaneyi evi haline getirmiş ve ailesinin ölümünden sonra bir daha arkasına bakmamıştı. Caltrey'i ziyaret etmeyi hiç düşünmemişti. Orayı özlememişti. Fakat

şimdi . . . Birden kalmak istediğini fark etti. Bu işi yürütmek istedi.

Bu, daha önce almayı hayal bile edemeyeceği riskleri almak anlamına gelse bile. *Zaman değişti. Dünya değişti. Ben de değişebilirim.*

Diz çökerek bir avuç su mercimeği topladı ve torbasına attı.

Gül goncalarını nerede bulacağını biliyordu: köyün yukarısındaki uçurumun üzerindeki çalılarda. Caz'la birlikte ormanın içindeki patikayı takip ederek gün ışığına çıktılar. Her şey bir gün önceki kadar güzel görünüyordu, ama bu sefer kendini daha çok takdir ederken buldu. Köye endişeyle bakmıyordu. Bunun yerine evlerin parlak renklerine ve teknelerle dolu mavi ötesine hayranlıkla baktı.

Bu uzaklıktan ve yükseklikten köy harap görünmüyordu. Çok zayıf çocukları, soyulmuş boyaları ya da fırtına hasarını göremiyordunuz. Denizin çerçevelediği bir resim görüyordunuz. Kiela gül goncalarını toplarken bir yandan da kıyıda oynaşan deniz atlarını izliyordu. Uçurumda esen rüzgârın tadı hem bahçe hem de koy gibiydi: bal gibi tatlı, tuzlu ve taze.

Tüm malzemeleri alır almaz kulübeye döndüler. Onları bir kâsede karıştırdı ve mutfak eşyaları çekmecesinde bulduğu bir havan tokmağıyla ezdi. Caz pompayı çalıştırırken suyu ekledi ve işaret parmağının ucunu bıçakla kesti. Bir damla kan sıktı. Talimatları izleyerek hepsini karıştırıp macun haline getirdi.

"Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" Caz sordu.

Bugün, merbaby'den sonra, sanki her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyordu. "Evet. Neden olmasın? Malzemeler ve bir tarif," diye tekrarladı Bryn'ın sözlerini. "Bunu herkes yapabilir." Ne de olsa bir kanal yaratmaya ya da bir saray yapmaya çalışmıyordu. "Mesele sadece bunu yapmayı seçen kişi olmakta."

"Sen bir kütüphanecisin, büyücü

değil." "Arada bir fark var mı?"

"Eğitim aldılar."

"Ben de okudum," dedi Kiela.

"Eğer bu kadar basitse, büyüleri insanların elinden uzak tutmak için neden bu kadar yasa çıkarılıyor?"

Daha önce yasaları hiç sorgulamamış ya da onlar hakkında fazla düşünmemişti. Bölgesinin koleksiyonundaki büyü kitaplarının bakımını yapmak gibi bir işi vardı ve bunların kütüphane kullanıcıları tarafından nasıl kullanıldığını ya da kullanılmadığını hiç düşünmemişti. "Çünkü bilgi güçtür ve güçlü olan-

hepsini kendilerine saklamak *istediler*." Açgözlülükleri çöküşlerine neden olmuştu.

"Tehlikeli olduğu için değil mi?"

"Elbette bilgi tehlikelidir." Kiela sırıttığını hissetti. Daha önce hiç bu kadar tehlikeli bir şey yapmamıştı. Deniz havasını derin derin solumak gibiydi. *Belki de esintinin tadı kafama gidiyordur.* "Ama cehalet daha da tehlikelidir. Bu durumda, cehalet başarısızlık demektir ve başarısızlık da yiyeceksiz kalmak, burada kalmanın bir yolu olmaması ve gidecek başka bir yer olmaması anlamına gelir."

Caz bunu kabul etti ve onu tohumları ektikleri bahçeye kadar takip etti. Onların yanına bağdaş kurarak oturdu ve büyü kitabını kirden korumak için babasının eski (ama artık temiz) gömleklerinden birinin üzerine koydu.

Bir kaşık kullanarak, tohum ektiği tümseklerin her birine bir çay kaşığı macun sürdü. Sonra kitaptan bir şeyler okudu:

Rywy cryf chi dor
Rywy cajon rhoi i
Rywy gobai tremadon se hia . . .

Çalışmalarından edindiği bilgilerden yararlanarak kelimeleri tam ve dikkatli bir şekilde telaffuz etti. Bazı kelimelerin çekimi üzerine akademik tartışmalar vardı ve o tüm söylemleri takip etmişti. Hangi hecelerin vurgulanacağını ve hangilerinin yutulacağını, sesli harflerin ne kadar uzatılacağını ve hangilerinin gırtlaktan bir ses gerektirdiğini biliyordu. Bu, kelimelerin müziğinden yapılan bir sihirdi ve bunun doğru olduğuna ve işe yarayacağına olan inancının her zerresiyle heceleri tohumlara söyledi.

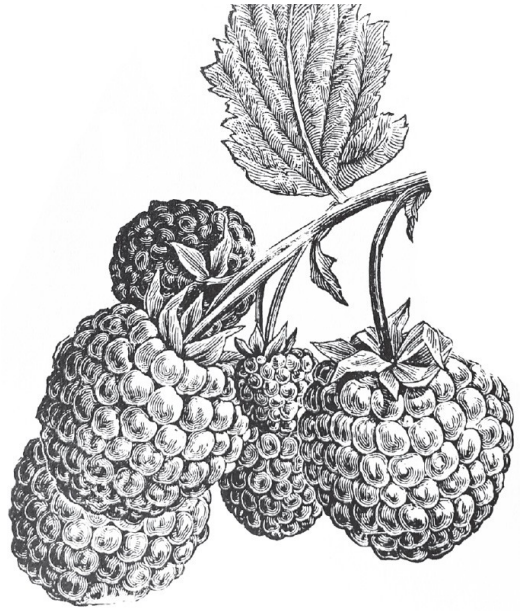
Bitirdiğinde büyü kitabını kapattı ve bekledi. "İşe yaradı mı?" Caz sordu.

Yan yana toprağa baktılar, küçük tohumların filizlenip büyümesini dilediler. "İşe yarayacak," dedi Kiela. "Yarayacağını biliyorum." Koydaki denizkızını görmüştü. Eğer bu onun burada olması ve burada gelişmesi gerektiğine dair bir işaret değilse, o zaman ...

Bunun bir işaret olduğunu düşündü. *Ve büyüyecekler.*

Evin içinden Larran'ın "Evde kimse var mı?" diye seslendiğini duydu.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Larran, "Özür dilemeye geldim," dedi.

Oh! Bu güzeldi! Ama durun, hayır, şu anda burada olamazdı. Kiela büyü kitaplarını yatağın üzerinde bırakmıştı ve bahçede devam etmekte olan büyüye kim bilir neler oluyordu. Gerçekten gitmesi gerekiyordu. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Ön basamakta duruyordu, eşiği geçmemişti ama gitmek istediğine dair herhangi bir işaret de göstermiyordu. Arkasına, bahçeye açılan arka kapıya bakarken Caz'in büyü kitabını babasının gömleğinin altına sakladığını gördü. *İçeri girmesine izin veremem.*

"Yaptım. Yani, biliyorum," dedi. "Ben ... çok zorladım. Baca konusunda. Yumurtalarla. Ne istediğini sormadım." Yüzü kızarıyordu. "İnsanlarla aram pek iyi değildir."

Sen ve ben, diye düşündü. "Seni terslediğim için özür dilerim." Eklemek istedi: *Şimdi, git.* Ama bunu kibarca nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

"Buna sebep olduğum için özür dilerim," dedi. "Ve söz veriyorum bir daha davetsiz gelmeyeceğim."

O kadar ciddi görünüyordu ve bu sözü çoktan ihlal ettiğinin o kadar farkında değildi ki, gülmekten kendini alamadı.

"Şu an dışında," diye açıkladı. "Bunu telafi etmeme izin verin. . ." Kapı aralığından geçecekmiş gibi öne doğru bir adım attı ve Kiela kendini çapraz olarak sıkıştırdı, omzunu kapı çerçevesinin bir tarafına yaslarken ayakları karşı köşedeydi, sanki bu sıradan ve normal bir duruş şekliymiş gibi. Durdu.

"Eğer bunu telafi etmek istersen ..." Durakladı, aklına parlak bir fikir gelmesini umuyordu. Ne teklif edebilirdi? Ormanda bir yürüyüş mü? Kasabaya bir gezi mi? Fırına bir ziyaret mi? Evine gelme fikrinden vazgeçip büyü kitaplarını görebileceği ve bahçede bir büyü yaptığını keşfedebileceği kadar ilgisini çekecek ne olabilirdi? "Deniz atlarınız!"

Adamın kafası karışmış görünüyordu ve kadın birdenbire, adam içeri girmek isterse kapıyı kapatabileceğini düşünmesinin ne kadar saçma olduğunun farkına vardı. Adam hiç çaba göstermeden onun üzerinde yükseliyordu. Eğer isterse

onu tek eliyle kaldırıp bir kenara koyabilirdi ama neyse ki ön basamakta öylece durdu. "Deniz atlarım mı?" diye tekrarladı.

Kiela, "Bana bir tanesine binmemi teklif etmiştin," dedi.

Bekle, yapmak istediği şey bu muydu? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Çocukken görmüştü ve ailesine denemesine izin vermeleri için yalvarmıştı. Hep "büyüdüğünde" derlerdi ama o zamana kadar şehre taşınmışlardı ve orada ne deniz atları, ne deniz insanları, ne de kanallarda minnoşlar ve çöplerden başka bir şey vardı.

Caz arkasından seslendi. "Sen söyledin! Sen söyledin. Daha önce. Seni duydum."

"İstediğini düşünmemiştim..." Larran başladı ve sonra başını salladı. "Evet, bu harika bir fikir. Okyanus bugün ılık. Bunun için mükemmel bir hava. Sadece senin ilgileneceğini düşünmemiştim."

"Tabii ki öyleyim!" Ona parlak bir şekilde gülümsedi ve bu o kadar sahte hissettirdi ki yanaklarının çatlayabileceğini düşündü. Normal şartlar altında asla gönüllü olarak uzun süreli bir sosyal aktivite önermeyeceğini anlamamasını umuyordu. Eğer adam bir saat sonra, tüm kanıtları saklayacak zamanı bulduktan sonra ortaya çıksaydı ...

Caz neşeyle onu dışarı çağırdı. "Harika! Her şey halloldu. İkinize iyi eğlenceler." Dallarıyla iterek kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

"Kıyafetlerini değiştirmek istersen ..." Larran önerdi. "Hayır, ben böyle iyiyim."

"Eteğiniz ıslanacak. Muhtemelen, hepiniz-"

"Kuruyacağım," dedi çabucak. "Ben şekerden yapılmadım."

Larran ona gülümsedi ve Kiela ona bakarak bunun bir hata olmadığını umdu.

Larran ormanın içinden geçen patikaya doğru ilerledi ve arkasına dönüp baktığında Caz'in pencereye yapışmış, camları yapraklarıyla doldurarak onların gitmesini izlediğini gördü. Daha sonra Larran'ı yeşilin içinden uçurumlara kadar takip etti. Rüzgâr hızlanmıştı ve mavi saçlarını yüzüne doğru savuruyordu. Saç tellerini kulaklarının arkasına itti. Ahşap merdivenlerin tepesinde onu bekleyen Larran elini uzattı.

Gözlerini kırpıştırdı. "Ben iyiyim."

Yüzü kızardı ve elini indirdi. "Ah. Tabii ki."

Hayatının çoğunu şehirde geçirmiş olması, kendi başına bir şey yapamayacağı anlamına gelmiyordu. Bunu ne kadar çabuk öğrenirse, o kadar iyi geçinirlerdi.

Tabii ki, yirmi dört saat içinde neredeyse evimi yakmasaydım, tek tavuğumu kaybetmeseydim ve imparatorluk yasalarını ihlal etmeseydim, bağımsız olma yeteneğimden daha çok etkilenirdi. En azından sonuncusunu bilmiyordu. Bu şekilde kalmaya niyetliydi.

Kiela onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti, rüzgâr saçlarını ve giysilerini çekiştirirken korkuluklara tutundu. Deniz, gül goncalarını topladığı zamankinden daha dalgalıydı. Beyaz tepeler yükselip kayboluyordu. Dalgaların sanki onları parçalamak istercesine kayalara çarptığını duydu.

Aşağı inmeye başladıklarından beri hiçbir şey söylememişti ve bunu kabul ettiği için pişman olup olmadığını merak etti. Ve bacasını tamir ettiği için. Ve ona yumurta, peynir ve tarçınlı çörek hediye ettiği için. Sadece özür dilemek için uğramıştı; kısa bir nezaket ziyaretinin onunla vakit geçirmek zorunda kalacağı bir gezintiye dönüşeceğini tahmin edemezdi. Neden evet demişti ki? *Benim dostluğumdan etkilenmiş olamaz,* diye düşündü Kiela. Hiçbirini teşvik etmemişti.

Belki de bunun çocukken yaşadıklarıyla bir ilgisi vardı. O zamanlar ne yaptığını ve şimdi ona iyi davranmak için bu kadar çaba göstermesi gerektiğini düşündüğünü tekrar merak etti. Ya da ailesinin ne yaptığını. Ama bunun yerine, "Bir deniz atına nasıl binilir?" diye sordu.

Adam başını çevirerek ona gülümsedi ve kadın doğru soruyu sorduğunu anladı. "Önce birinin güvenini kazanmanız gerekir..." Sürüsündeki farklı deniz atlarını ve hangi ikramları tercih ettiklerini anlatmaya devam etti. "Sian, altın kısrak, domatese bayılır. Bunu Caltrey'deki elma ağaçları hastalanıp artık ürün vermediğinde keşfettim. Onunla başlamak isteyebilirsin. Hızlı olabilir ama oyun oynamaz."

"Numara mı?" Kiela sordu.

Larran, "Birkaç tanesi üzerlerinde biniciler varken suya dalmayı seviyor," dedi. "Deniz atlarının bir mizah anlayışı var, görüyorsunuz, ama bu pek de insani bir mizah anlayışı değil."

Belki de kulübede kalmalı ve onu bahçedeki büyü çalışmalarından uzaklaştırmak için farklı bir yol bulmalıydı. Çocukken onları izlediğinde deniz atı çobanları her zaman muhteşem bir şekilde vahşi ve özgür görünürlerdi. Şimdi biraz daha pervasızca gelmeye başlamıştı. Risk almaya alışık değildi.

Bunu yapmak için yeterince iyi bir sebep. Son zamanlarda hayatı risk almaktan ibaret gibi görünüyordu, asansörle aşağıya indiği andan itibaren

kanallar. *Belki de* burada *başarılı olmak istiyorsam artık böyle biri olmalıyım; risk alan biri.*

Onu, kayalıklarla deniz arasına sıkışmış tatlı sarı bir kulübe olan evinin önünden geçirdi. Ön tarafı saran bir verandası ve çatısında bir balkonu vardı. Kayalar sundurma ile dalgalar arasında tampon görevi görüyordu. Adam botlarını ve çoraplarını çıkarmak için durakladı, o da aynısını yaptı ve onları kumun üzerinde güvende bıraktı. Eteğindeki kurdeleleri kullanarak dizlerinin üzerine kadar kaldırdı. Larran'ı takip ederek denize doğru uzanan taşların üzerinden yalınayak tırmandı.

Dalgalar kayalara çarptıkça spreyler havaya uçuşuyordu. İki kayanın üzerine çıktı, parmaklarını ağzına götürdü ve ıslık çaldı. Islık rüzgârı delip geçti.

Cevap olarak birkaç deniz atı kişnedi.

Kiela sürünün kıyıya doğru yüzüşünü izledi. Yarı balık yarı at olan hayvanlardan en az bir düzine vardı ve her biri denizin kendisi kadar güzeldi. Yelelerinden su püskürüyordu ve Kiela neyin at neyin okyanus olduğunu anlayamıyordu.

Daha yakından bakınca ne kadar zarif ve mükemmel olduklarını görebiliyordu. Kütüphanenin tezhipli elyazmalarındaki bazı resimlere benzemiyorlardı; yarım bir at, yarım bir balığın üzerine belirsizce yapışmıştı. Bunun yerine, birbiriyle uyumlu tek bir yaratıktı. Atın başı ve boynu, ön ayaklarıyla birlikte, yunusa benzeyen zarif bir gövdeye doğru akıyor ve bu gövde, parıldayan pullarla kaplı muhteşem bir denizkızı benzeri kuyruğa doğru daralıyordu. Renkleri soluktan mücevher tonlarına kadar değişiyordu; mavi, yeşil, mor ve kırmızının tonları. Bir tanesi güneş kadar altın rengindeydi.

Larran diz çökerek parmaklarını şıklattı. "Sian, bana gel!"

Kısraklardan biri kendini diğerlerinden ayırıp ileri doğru yüzerken Kiela'ya yaklaşmasını işaret etti; kuyruğu onu kayalara doğru iterken toynakları dalgaları pençeliyordu. Yelesinde siyah çizgiler olan zengin bir altın rengindeydi ve gözleri uçsuz bucaksız bir maviydi.

"Ne kadar güzelsin," diye mırıldandı Kiela.

At balığı onu anlamış gibi yelesini savurdu.

Larran ceplerinden birinden bir domates çıkardı. Bu kez, dumanla dolu evine aceleyle gittiği gibi bir bahanesi yoktu. Cebinde sadece bir domates vardı. Hiç ezildiler mi diye merak etti. Domatesi Kiela'ya uzattı.

"Elini düz tut," dedi usulca. "Ona teklif et."

Onun yanına çömelen Kiela domatesi avucunun içinde düz bir şekilde tuttu. Islak kayalardan sızan su eteğinin kenarına bulaştı ama bunu görmezden geldi; eninde sonunda kuruyacaktı.

Sian ileri doğru yüzdü ve sonra birkaç adım ötede suya bastı.

"Sen yenisin, hepsi bu," dedi Larran, hâlâ yumuşak bir sesle. "Temkinli davranıyor ama olabileceği kadar değil. Eğer tayı olsaydı, asla bu kadar yaklaşmazdı. Ama değil. Hiçbiri öyle değil."

Sesinde üzgün gibi görünen bir nota vardı. Endişeli mi? Daha fazla soru sormak istedi. Taylarla birlikte olmaları gerekiyor muydu? Eğer öyleyse, neden değillerdi? Ama kelimeleri dudaklarında şekillendiremeden, Sian boynunu uzattı ve daha yakına yüzdü.

Kiela kıpırdamadan durdu ve böylesine güzel bir yaratığa bu kadar yakın olmanın şaşkınlığını yaşadı. Onlar Kuzey Denizi'nin harikalarından biriydi. Kimse nasıl yaratıldıklarını bilmiyordu, kasıtlı bir büyüyle mi yoksa tesadüfi bir sihirle mi, ama hikâyelere göre bir mevsim, bir grup ada balıkçısı balık yakalamaya çalışıp başaramazken aniden ortaya çıkmışlardı. Balıkçılar her gün boş ağlarla geri dönüyorlardı. Aileleri açlıktan ölüyor ve köyleri yok oluyordu. Ancak bir gün deniz atları ortaya çıkmış ve balıkları doğrudan ağlarına çekmiş.

O zamandan beri ada sakinleri ve deniz atları arasında bir ilişki vardı. Larran gibi çobanlar sürülere bakar, sağlıklı olmalarını sağlar, genellikle tehlikeli olan tayların doğumunda onlara yardım eder, kış balıkları at balıklarının dalamayacağı kadar derine sürüklediğinde onları beslerdi. Buna karşılık deniz atları da ilkbahar, yaz ve sonbaharda balıkçılara teknelerinde yardımcı olurdu.

"İşin püf noktası," dedi Larran, kulağına o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissetti, "korkmamak. Boğulmana izin vermeyecektir. Güvenmen gerek."

Ya bu sefer denizatı binicisinden hoşlanmadığına karar verirse? Ya Larran'ın bahsettiği o insan dışı mizah anlayışı Kiela'yı suya batırmasına neden olduysa? Paniklemesini, çırpınmasını ve boğulmasını komik bulmasına? *Larran sorun olmayacağını düşünmeseydi bunu kabul etmezdi.*

Sian'a güvenip güvenmediğini bilmiyordu.

Ama bir yanı Larran'a güvenmek istiyordu. Sadece bunun mantıklı kısmı mı yoksa yeni pervasız kısmı mı olduğunu bilmiyordu. Bahçede tohumlarla ve büyüyle ne yaptığını düşündü. Ne kadar tehlikeli olduğunu bilse bile, bu girişiminden pişmanlık duymamıştı. *Tekrar deneyeceğim. Ve tekrar. İşe yarayana kadar.* Bu riske değerdi.

"Nasıl bineceğim?" Kiela sordu.

"İşte böyle." Ve sonra güçlü kolları kızın beline dolandı, onu at balığının sırtına kaldırdı. Onu nazikçe indirdi, sanki kırmaya cesaret edemediği değerli bir şeymiş gibi. Gömleğinin içinden onun teninin sıcaklığını hissetti ve sonra bacakları okyanusa daldığında dalgaların soğuğunu hissetti. Eteğini kalçalarına kadar sıyırdı ama çoktan sırılsıklam olmuştu.

Onu bir süre daha tutarak, atın ona alışmasına izin verdi.

"Nasıl dümen tutacağım?" diye sordu.

"Yapamazsın," dedi. "O dümen tutar. Sen sürüyorsun."

Sonra onu serbest bıraktı. İçgüdüsel olarak öne doğru eğildi ve deniz atı kayalardan uzaklaşırken Sian'ın yelesine tutundu. Deniz serpintisi ve rüzgâr Kiela'nın yüzüne sıçradı.

Deniz atı hızlandı, dalgaların arasından bir yunus gibi sıçradı. Kiela yelesine yapıştı, sanki kaygan ama yumuşak bir deniz yosununa tutunuyormuş gibi hissediyordu. Sian büyük bir dalganın tepesinden atlarken bir çığlık attı ve sonra diğer tarafa doğru yelken açtıklarında güldü.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Dehşet vericiydi. Ve harikaydı.

Sanki kanı rüzgâra, nefesi de deniz spreyine dönüşmüş gibi hissetti. Tuzu ve özgürlüğü tatmıştı. İkisi de muhteşemdi.

Dörtnala adadan uzaklaşıp engin maviliğe doğru yol aldılar.

Kiela onun yanında, mor bir ata binmiş Larran'ı gördü. Yüzünde çok geniş bir gülümseme vardı ve Kiela onu kendi ortamında gördüğünü biliyordu. Ait olduğu yer burasıydı. Sevdiği şey buydu. Bunu bir sayfadaki kelimeleri okuyabildiği kadar açık bir şekilde görebiliyordu. Bu yolculukla onun kendi dünyasına girmesine izin vermişti. Tarçınlı çörekler ve baca tamiri kadar bu da bir hediyeydi.

Haddini aştığı için ona kızmak kolaydı. Ama belki bundan sonra onu affedebilirdi. En azından biraz. Belki o da insanlara karşı en az kendisi kadar beceriksizdi.

Balıkçı teknelerindeki kadın ve erkekler Kiela ve Larran yanlarından geçerken ellerini kaldırarak onları selamladılar. Larran da el salladı. Yelesini salmaya cesaret edemedi ama onlar geçerken gülümsedi.

Kısa süre sonra son teknelerin de ötesine geçmişlerdi. Etraflarında sadece mavi vardı. Dalgalar hafifçe kabardı ve at balıkları yavaşladı. Yan yana yüzdüler ve Kiela nefesini tuttu. Kütüphane teknesinde yelken açtıklarında, o ve

Caz'ın etrafı çok fazla maviyle çevriliydi ama bir şekilde bu farklıydı. Kendini onun bir parçası, denizle bağlantılı hissediyordu.

Elbisesi sırılsıklamdı ve teni sırılsıklamdı. Rüzgârın soğuğundan tüyleri diken diken olmuştu ama umurunda değildi. Bunun hiç bitmesini istemiyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu, neredeyse utanarak.

Kiela kahkaha gibi gelen bir gülümsemeyle ona döndü. "Ah, evet!"

"Herkes yapmaz."

"Sanırım ben herkes

değilim." Gülümsedi.

"Değilsin."

İlk defa böyle bir duygu iltifat gibi geldi.

Yavaş bir tempoda, arkadaşça bir sessizlik içinde kıyıya doğru at sürdüler. Yolun yarısında sormak istediği soruyu hatırladı: "Sian neden yavrulamadı?"

"Hiçbiri yapmadı," dedi iç çekerek. "Beş yıldır değil." Beş yıl

mı? "Beş yılda bir tane bile mi?"

"Bir denizatı kolay kolay yavrulamaz. Diğer canlılar kadar doğurgan değildirler ve doğumları .. . Zor ve genellikle tay için ölümcüldür. Bazen anne için de. Eskiden büyücüler yılda iki kez gelirdi, bir kez gebe kalmalarına, bir kez de doğuma yardımcı olmak için. Her yıl yeni taylarımız olurdu, en az beş ya da altı tane. Sian'ın sürüsü . . . Eskiden üç kat daha büyüktü."

Bryn'in söylediği gibi, sürü azalıyordu, bu da balıkçıların daha az avlanacağı anlamına geliyordu, bu da ada sakinlerinin daha az yiyecek ve daha az ticaret yapacağı anlamına geliyordu. Kiela köyün ne kadar köhne göründüğünü ve insanlarda gördüğü çaresizliğin, düpedüz yoksulluğun ipuçlarını düşündü. Dostça gülümsemelerin ardında çok fazla mücadele vardı. Kiela çocukken bunu görememiş olabilirdi - ve aslında, imparator yasaları sıkılaştırmaya ve büyücüleri geri çekmeye daha yeni başladığı için, çocukken bu doğru olmayabilirdi - ama şimdi çok açıktı.

Yolun geri kalanında derin düşüncelere daldı.

Kayalıklara vardıklarında Larran attan inmesine yardım etti. Hem Sian'a hem de Larran'a teşekkür etti. "Bu muhteşemdi," dedi içtenlikle.

Yine biraz utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ne zaman istersen

seni götürebilirim." "Bunu çok isterim."

"Yemek yemek ve kurulanmak için bana katılmak isterseniz..."

Bluzu tenine yapışmış, mavi saçları ensesine yapışmıştı ve kahvaltıdan beri bir şey yememişti. Ama pençelerini zihnine geçirmiş bir fikir vardı ve gitmesine izin vermiyordu. "Bahçemi kontrol etmeliyim. Ve Caz'i. Evde yapılması gereken çok şey var."

Larran'ın gülümsemesi azaldı ve bir an için evet demiş olmayı diledi. "Anlıyorum."

Ona o olmadığını söylemek istedi. Bu sefer değil. Gitmek için bahaneler uydurmuyordu. Çoraplarını ve botlarını ıslak ayaklarının üzerine çekerek, "Başka zaman?" dedi.

Yüzü aydınlandı. "Başka zaman," diye kabul etti.

Deniz atına bir el sallayan Kiela, uçurumun merdivenlerini hızla çıktı. Yeşilliklerin arasından geri yürürken ıslak mavi saçlarını sıktı. Köylülerin yardıma ihtiyacı vardı; onun da hayatını kazanmak için bir yola ihtiyacı vardı. Birbirlerinin hayatlarını daha iyi hale getirmenin bir yolu olabilirdi.

Kulübeyi gören Kiela adımlarını hızlandırdı. "Caz?" diye seslendi.

Örümcek bitkisi, kendini ilerletmek için dallarını kullanarak ön kapıdan dışarı fırladı. "Kiela! Gel de gör!"

"Neyi gördün?"

Ama cevap vermedi. Bunun yerine evin içinden geçerek arka kapıdan bahçeye çıktı. Deniz suyunu iz bırakacak şekilde damlattı ama silmek için duraksamadı. Yaprakları heyecandan titriyordu.

Yeni Çalışmalar ve Anlaşmalar bölümünde bir düzine yeni domates bitkisi boy atmış, taze yapraklar açmış ve çiçekler açmıştı. O izlerken çiçekler yeşilden koyu, parlak bir kırmızıya dönüşen meyvelere dönüştü. Tombul domatesler o kadar ağırlaştı ki bitkiler yere sarktı ama bu büyümelerini hiç yavaşlatmamış gibi görünüyordu. Ağzı açık kalan Kiela onlara bakakaldı. Sesini yeniden çıkarabildiğinde, "İşe yaradı!" diye bağırdı.

Caz yapraklarıyla tezahürat yaptı. "Başardın!"

"*Biz* yaptık," diye düzeltti. Asmadan bir domates kopardı ve ısırdı. Suyu çenesinden aşağı damladı ve gülerek damlaları avucunda yakaladı. Hayatında yediği en tatlı, en lezzetli domatesti bu.

"Yaşasın açlıktan ölmeyen insan!" Caz dedi ki.

Domates lokmasını yuttu. "Bundan daha fazlası var" dedi, bağırmak, dans etmek ve şarkı söylemek istiyordu. Domatesi havada sallamakla yetindi. "Hayatta kalmaktan daha iyisini nasıl yapabileceğimizi biliyorum! Burada nasıl yaşayabileceğimizi biliyorum."

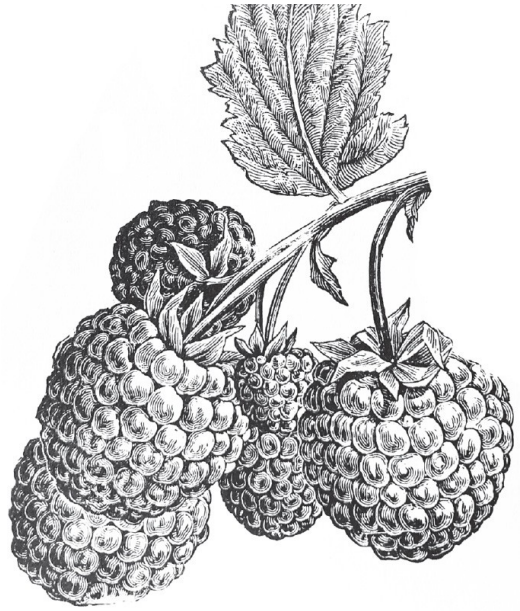
"Nasıl?" diye sordu.

"Ekmek, sabun ve ihtiyacımız olan ama yetiştiremediğimiz şeyler karşılığında Caltrey halkına sihir vereceğiz." Elbette zorluklar olacaktı. Riskler, kesinlikle. Eski imparatorun adamları bunu duyarsa, ne yaptığını tahmin ederlerse, sorun çıkabilirdi. Oduna dönüştürülen kütüphaneciyi ve işlediği suç yüzünden korkunç acılar çeken genç hırsızı düşündü. Yasaların değiştiğine dair elinde hiçbir kanıt yoktu. Ayrıca, yönetimde kim olursa olsun, güçlüler her zaman gücü kendilerinde tutmak isterlerdi. Ama Caltrey adası sakinleri ...

. balıkçılar, çiftçiler, deniz atları, hatta kanatlı kediler. *Ve ben. Buna ihtiyacım var. Hepimizin buna ihtiyacı var.*

Caz ona doğru yapraklarını hışırdattı. "Bir daha söyle? Şimdi neye gidiyoruz?" Kiela ona genişçe gülümsedi. "Bir büyü dükkânı açacağız."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

"Hayır," dedi Caz.

Kiela ona göz kırptı. "Hayır mı? Ne demek istiyorsun?"

"Bu berbat bir fikir," dedi Caz. "Sanırım bu fikri, hoşuma gitmeyecek ama en azından *bundan* daha iyi olacak gerçek fikrin için beni yumuşatmak amacıyla ortaya attın." Bir öğrencisinin çılgınca yanlış teorilerini dinlemeye hazırlanan bir profesör gibi yapraklarını çaprazladı. Görünümü tamamlamak için tek ihtiyacı olan, kök topunun üzerine tünemiş bir çift tel çerçeveli gözlüktü.

Kiela, "Benim asıl fikrim bu," dedi.

"Bir büyü dükkanı. Yasadışı bir büyü dükkânı. O kadar yasadışı bir dükkan ki imparatorun kendisi-"

"Sıçradı," diye sözünü kesti Kiela, o tam bir atıp tutmaya başlamadan önce. "Biz ayrıldığımızdan beri nelerin değiştiğini bilmiyorsun. Kanunlar yeniden yazılmış olabilir." Bir elini kaldırdı. "Ya da yazılmadı, biliyorum. Ama artık Alyssium'da değiliz ve bırakın buraya gelmeyi, resmi birinin Caltrey'i duymuş olması bile pek olası değil. Ayrıca"-Caz itiraz edemeden devam etti-"Buraya büyü dükkânı dememiz gerektiğini söylemiyorum."

"Güzel," dedi, "çünkü 'Kiela ve Caz'ın Muhtemelen Öldürülmenize veya Lanetlenmenize Neden Olacak Gerçekten Yasadışı Büyü Dükkânı' tabelası gülünç görünürdü. Bir imparatorluk müfettişini çay içmeye davet etseniz daha iyi olur."

Kiela, "O kısım gizli olacak, dükkan içinde bir dükkan," dedi. "Ve büyü sattığımızı kabul etmek zorunda da değiliz. Onlara 'çareler' diyeceğiz." Elindeki gizli bilgi hazinesinden birkaç faydalı büyü çıkarabileceğinden emindi. Elinde hızlı bitki büyütme büyüsü zaten vardı ama pek de ideal sayılmazdı; büyüye çok benziyordu, ayrıca daha çok tek seferlik acil durumlarda kullanılacak bir büyü gibiydi. Biraz araştırmayla, o kadar gösterişli olmayan, aynı derecede kullanışlı başka bir büyü bulabileceğinden emindi. Dünyada iyi olduğu bir şey varsa o da araştırmaydı.

Caz homurdandı.

"Görünüşte, dükkan satacak ..." İlham almak için kulübeyi taradı. Kimsenin örümcek ağlarını ya da eski

yontulmuş tabaklar ya da ... Gözleri, anne ve babasının ada hayatlarını terk edip şehre taşındıklarında geride bıraktıkları sıra sıra cam kavanozların bulunduğu kilere takıldı. Onları meyve ve sebzelerin yanı sıra dokuz yaşındaki Kiela'nın en sevdiği şeyi saklamak için kullanmışlardı: "Reçel."

"Reçel?" Caz ciyakladı.

Kiela aceleyle odadaki kavanozların yanına gitti. Bir tanesini aldı ve üstüne üfledi. Toz küçük bir bulut halinde havalandı. Evet, bu güzel olur. Onları temizler, reçelle doldurur, etrafına bir kurdele sarar ve güzel bir mal haline getirirlerdi. Fırında reçel ve meyve ürünlerinin eksikliğini çoktan fark etmişti, bu da bunun için bir pazar olduğu anlamına geliyordu. "Reçel satacağız. Ahududu reçeli. Böğürtlen reçeli. Yabanmersini reçeli. Elma ve dut reçeli." Bahçede bir sürü böğürtlen çalısı görmüştü - böğürtlenleri arka çitin yanındaki Bilimsel Makaleler Dergileri bölümüne toplamaya başlamışlardı. Ne tür meyveler olduklarını bilmiyordu ama reçel yapılabilecek türden oldukları kesindi.

"Reçel," diye tekrarladı. "Reçel üzerine yeni bir hayat kurmamızı mı istiyorsun?" Kavanozları çıkardı, giderken onları saydı.

"Reçel sever misin ki?" diye sordu.

Yirmi, yirmi beş, otuz ... Ooh, üçüncü rafta daha küçükleri vardı, kolayca birkaç düzine kadar. Ailesi bir sürü yiyecek konservelemişti. Adadaki herkes yapardı. Burada bu bir yaşam biçimiydi: yazın yetiştirebildiğin kadar yetiştir, sonbaharda hasat et ve kış için sakla. Bitirdiğinde bir kavanozu iade eden herkese indirim yapabilirdi, böylece elindeki kavanozlar tükenmezdi. "Tabii ki. Kim reçel sevmez ki?"

"Bilmiyorum."

"Sen bir bitkisin. Müşterilerimizin çoğunun bitki olmayanlar olacağını tahmin ediyorum." "Yapraklarımı yapış yapış yapıyor."

"O zaman yapraklarınızı reçelin içine koymasanız?" Kavanozları tezgâhın üzerine dizdi, lavaboya su doldurdu ve yıkamaya başladı.

"Reçel mi? Gerçekten mi?"

"Reçelden bir servet kazanmamıza gerek yok - sadece gerçek ürünümüz için bir kılıf görevi görecek kadar iyi satmamız gerekiyor."

"Bu berbat bir fikir."

Kiela temiz bir kavanozu havaya kaldırdı. Pencerenin üzerindeki sarmaşıkların arasından süzülen güneş cama vuruyor ve mutfağın her yerinde parıldıyordu. "Bu işe yarayacak," diye söz verdi. Tek yapması gereken böğürtlenleri olgunlaşmış üzümler üretmeye ikna etmekti.

meyveler, kendine reçel yapmayı öğretmek ve hepsini paketlemek. Ayrıca kulübesinin bir kısmını dükkana çevirecek. Ve daha kullanışlı büyüler öğrenecekti. Tamam, bu çok fazlaydı.

Belki de kendini kandırıyordu. Dükkân işletmek, büyü ya da reçel hakkında hiçbir şey bilmiyordu. *Ama kitapları biliyorum ve* bu *da* eninde sonunda öğrenemeyeceği hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu. Bu başlı başına bir sihirdi. Hiçbir şeye damlatmamak için ellerini kurulayarak mutfak raflarına baktı.

Caz da ona katılarak üçüncü rafa tırmandı. "Şimdi ne arıyorsun?"

"Bir yemek kitabı."

"Oh!" Bunu çok onayladığını sesinden anlayabiliyordu. İşin içinde bir kitap varsa, bu otomatik olarak her türlü hareket tarzını çok daha mantıklı hale getiriyordu. Hiç şikâyet etmeden kendini dolabın içindeki bir rafa çekti. Yapraklarını kavanozların arasına sıkıştırarak bir yemek kitabı aradı ve sonra kök top gibi zıplayarak bir sonraki rafa geçti. Lavabonun altındaki dolaplara baktı.

Birkaç dakika aradıktan sonra ... "Aha!" diye bağırdı

Caz. Ve sonra: "Oops."

Arkasını döndüğünde cam kavanozlardan birinin üst raftan yuvarlandığını gördü. Caz yapraklarını uzattı, kavanoz bir patırtıyla yapraklardan oluşan bir ağın içine düştü. Kiela onu kurtardı ve lavabonun yanına koydu. "Ne buldun?" diye sordu.

Dallarıyla tozlu ve yıpranmış bir kitap çıkardı.

Kitabı aldı ve kuru havluyla üzerindeki tozu nazikçe temizledi. Yere bağdaş kurarak oturdu ve kitabı karıştırdı. Tam da umduğu gibiydi: ailesinin yemek tarifi kitabı. Bakın, babasının çok sevdiği patates çorbası vardı. Aman Tanrım, çok fazla tereyağı vardı. Ve burada da kek tarifi vardı. Kitabı çevirdiğinde annesinin el yazısıyla yazdığı notları gördü, babasının tarifindeki tarçını iki katına çıkarmıştı. İki sayfa sonra, annesinin el yazısıyla yazılmış şeftalili turta tarifini ve babasının "L*ezzetli"* notunu buldu. Ve malzeme listesinin üzerine ıslak bir damla düştü.

Caz çabucak bir yaprakla onu uzaklaştırdı.

Kiela geriye doğru eğildi ve gözlerini sildi. Ağlamaya başladığını fark etmemişti bile. Caz garip bir şekilde bir dalıyla onun sırtını sıvazladı.

"Toz yüzünden," diye açıkladı

Kiela. "Elbette."

Bulana kadar devam etti: ahududu reçeli tarifi. Turta gibi bu da annesinin el yazısıydı ve kenarlarında babasının notları vardı. Gözleri daha fazla yaşla dolarken tekrar bulanıklaştı.

"Ailen bunu senin için bıraktı," dedi Caz. "Bunu yapmanı isterlerdi."

Kiela yarı hıçkırıklı bir kahkaha attı. "Hayır, gerçekten yapmazlardı." Bu adadan üçü için de daha iyi bir yaşam hayaliyle ayrılmışlardı ve onun geleceğine dair planları asla geri dönmesini içermiyordu, özellikle de onlar olmadan. Böğürtlen lekeli tarife dokundu ve harflerin ilmeklerini takip etti. "Ama reçeli severlerdi."

Tarif iki malzeme gerektiriyordu: çilek ve şeker.

Kiela fırından biraz şeker almıştı ve en azından bir deneme partisi için yeteri kadar şekeri vardı ama böğürtlenler ... . Arka bahçedeki dikenli çalıları düşünürken ellerini kalçalarına koydu. Dağınık dallar, yapraklı bir diken yığınına dönüşmüştü. Onları dün budamıştı ama henüz tam anlamıyla ehlileştirememişti. Bahçenin uzak köşesine yayılmışlardı, öylesine iç içe geçmişlerdi ki bir bitkinin nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamıyordu. Yaprakların altında oraya buraya sıkışmış birkaç soluk ahududu büyüyordu ama hiç olgunlaşmış ahududu görmemişti.

"Daha fazla büyü mü?" Caz sordu.

"Fazladan su mercimeğini sakladık mı?"

Derin bir iç çekti. "Evet, birkaç gül goncamız da kaldı."

Caz büyü malzemelerini almak için koşar adımlarla eve dönerken o da dikenli çalıları düşündü. Belki de bu sefer sadece küçük bir lapa yapmalıydı. Domateslerde yaptıkları gibi çalının tohumdan büyümesine ihtiyaçları yoktu; sadece döngüsünü hızlandırması ve olgun meyveler üretmesi gerekiyordu. Yani, sihirli bir dokunuş mu?

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi Caz geri dönerken.

"Ne yaptığımı kesinlikle bilmiyorum. Bunun açık olduğunu sanıyordum?"

Kereviz sapına ve kabak asmasına benzeyen bir şeyin arasına yere çöken Kiela, malzemeleri birleştirerek bir macun haline getirdi. Hafızasındaki kelimeleri tazelemek için büyü kitabına baktı; yanlışlıkla bir ya da iki heceyi düşürmek istemiyordu. Büyülerini geveleyen ya da tökezleyen büyücülerin başına gelenlerle ilgili hikâyeler duymuştu. Kendilerini ağaçlara, evlerini katı taşlara dönüştüren büyücüler vardı.

Yemekler zehre dönüştü. Virand adasını yerle bir eden fırtınanın, ters giden bir hava büyüsünden kaynaklandığı söyleniyordu. Birkaç yıl önce, imparatorun büyücülerinden biri bir ötücü kuşu büyülemeye çalışmış ve onun yerine kendisi tüyler çıkarmıştı. Her bahar tüy değiştirdiği söylenirdi ve tüyleri bir servet değerindeydi. Kiela bir keresinde bir kütüphane kullanıcısının şapkasında bir tane görmüştü; tavus kuşu mavisinden daha parlak, altından yapılmış gibi görünen bir sapı vardı. Her neyse, Kiela tüylerinin ya da kabuğunun çıkmasını istemiyordu, bu yüzden bir ahududu çalısının dibine bir topak macun bırakırken ve kelimeleri söylerken çok dikkatli davrandı.

"Bu iş görür," dedi.

"Biraz zaman aldı-whoa!"

Böğürtlenler patlayarak büyürken Caz geri çekildi. Kiela büyü kitabını kaptı, göğsüne bastırdı ve bahçeye doğru geri çekildi. Ahududu çalıları çitlere çarptı ve üzerinden ormana doğru aktı. İnce kahverengi saplardan yeni yapraklar açıldıkça dallardan yeşil fışkırdı ve sapların üzerinde ve altında çiçekler patladı. Beyaz yapraklar açılıp çimenlerin üzerine yağmadan önce parçalanırken, minik çiçeklerin kalpleri şişip sertleşerek soluk meyvelere dönüştü. Birkaç saniye sonra meyveler koyulaşarak kırmızıya dönüştü.

Ve sonra sessizlik oldu. Bir

kuş cıvıldadı.

Kiela çalılara aval aval baktı. Ormanın ne kadar içine girdiklerini bilmiyordu ama arka çiti yutmuşlardı. Şimdi, meyveler olgunlaştığında, doğal olmayan büyümelerini tamamlamış gibi görünüyorlardı, ama yine de yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Sanırım ..." Yutkundu. Boğazı çok kuru hissediyordu. "...bir dahaki sefere daha az büyü?"

"Bir dahaki sefere mi?"

Caz tekrarladı. "İşe

yaradı."

Cesaretini topladı ve böğürtlenlere yaklaştı. En azından dikenli çalılar eve doğru büyümemişti. Bütün bahçeyi yiyip bitirebilirlerdi. Evet, bu büyüyü dükkânlarında gerçekten satamazdı. Bu kesinlikle ince bir büyü değildi. İyi tarafından bakarsak... *Bundan çok reçel olur,* diye düşündü.

Bir ahududu kopardı, bir süre ona baktı ve sonra ağzına attı. Bir an için pürüzsüz ve tatsız hissetti ve sonra onu ezdi. Keskin tatlılık dilinin üzerinde görkemli bir şekilde patladı. Öyle bir şeydi ki

Sanki kafatasını istila etmiş ve tüm düşüncelerini yerinden etmiş gibi hissettirecek kadar yoğun bir *ahududu* tadı vardı. Güçlü, sarhoş edici bir tat. Yeni toplanmış bir meyvenin tadının nasıl olduğunu unutmuştu.

Alyssium'da meyveler ithal ediliyordu. Şehir adasında bahçeler, meyve bahçeleri ya da meyve tarlaları için yer yoktu. İmparatorun lezzetlerle dolu seraları vardı ama bir kütüphaneci ... Çocukluğundan beri yeni olgunlaşmış bir ahududu tatmamıştı.

Tadı bir ısırık güneş ışığı gibiydi.

Caz onun bileğini dürttü. "Zehirlendin mi?"

"Ecstasy içindeyim," diye düzeltti.

"Huh," dedi Caz. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Kiela gözlerini açtı ve önündeki yakut kırmızısı zenginlikten oluşan, birçok kavanoz reçel yapmaya yetecek kadar çok meyveyi tekrar inceledi. "Bence bu mükemmel."

Kiela, ailesinin tarifine uyarak bir kase dolusu ahududuyu doğradı ve üzerlerine yarım bardak şeker serpti. Sonunda parmakları şarap kırmızısına boyandı ve şeker böğürtlenlerin içine işlerken parmaklarını yıkadı. Annesi *iki saat,* babası ise bir *gece* yazmıştı ama Kiela bunun için yeterince sabırlı değildi. İki saat yeterli olurdu.

Bu zamanı hecelenmiş çalıların neden olduğu hasarın boyutunu değerlendirmek için kullandı. Çitin etrafından dolanarak ağaçların arasına sıkıştı, sarmaşıkların altından eğildi ve bahçesinin arka tarafına ulaşana kadar çalıların arasından geçti.

Ahududu çalıları ormanı yaklaşık on beş metre kadar istila etmişti, daha kötüsü de olabilirdi. En azından çalılar hiçbir ağacı ezmemişti, sadece gövdelerin arasındaki tüm boşluğu doldurmuşlardı. Her yerde çalılar sıktı, omuzlarına kadar yükseliyordu ve güzel kırmızı meyvelerle kaplıydı. Evde birkaç kova bulan Kiela geri döndü ve ulaşabildiği kadarını topladı. Her düzine çilekten birini kova yerine ağzına atıyordu, ancak çilek-şeker karışımı yumuşamayı bitirdiğinde hala üç dolu kovası ve küçük çiziklerle kaplı kolları vardı.

Caz tarifi okurken ocağı yaktı ve meyveleri kaynamaya bıraktı. Koyulaşana kadar sürekli karıştırması gerekecekti. Bir tencere buldu.

ailesinin çekmecelerindeki tahta kaşık. *Artık benim çekmecelerim. Benim evim.* Yine de kendi evi gibi hissettiğinden emin değildi.

Karıştırırken anne ve babasını tam da bu mutfakta hayal etti. Onları hayal edebiliyordu: masanın etrafında dans ediyorlar, annesi gülüyor, babası şarkı söylüyordu. Birlikte mutlu olmuşlardı. Kiela onları düşündükçe göğüs kafesinin hemen arkasında bir ağrı hissetti. Babası bir keresinde ona, kendisini gülümsetecek birini bulmasını umduğunu söylemişti. Sadece bunu. Masallardaki ve türkülerdeki gibi havai fişek gösterileri yok. Ona romantizmin ürpertisini ya da arzunun sonsuz acısını dilememişti. "En iyi arkadaşınla evlenmelisin," dedi ona. Tüm o büyük duygular, dedi ... eğlencelidirler ama sonunda solarlar. Her zaman solarlar. Daha iyi olanın arkadaşlık olduğunu söylemişti. Yıllar boyunca onun yanında olacak, onunla birlikte gülecek birini bulmasını istemişti. Ne zaman şehre yemeğe gelse, ailesi ona biriyle tanışıp tanışmadığını, arkadaş edinip edinmediğini, yalnız olup olmadığını sorar, o da her zaman "*Tabii ki yalnız değilim*" derdi.

Sınıf arkadaşları vardı. Diğer kütüphaneciler vardı. Ailesi vardı. Ve kitapları vardı. Yaşayan herkes onu hayal kırıklığına uğratsa bile, sayfalara sıkışmış tüm ölümsüz sesler ondaydı. Babası dilini şaklatmış ve "Ama bir kitap sana karşı nazik olabilir mi?" demişti.

Evet, diye cevap verdi şimdi kaşığı kaynayan reçelden çıkarırken.

Ailesinin kitabı ona bunu, ileriye giden bir yolu hediye etmişti.

"Pişip pişmediğini anlamak için," dedi Caz, "bir tabağa biraz kaşıkla koyup parmağınızı içinde gezdirerek akıcı olup olmadığını anlamanız gerekiyor." Tezgâhın üzerine tüneyerek tencerenin içine baktı. "Ve o köpüğü sıyırıp atman gerekiyor."

Beyazımsı, bulanık köpüğü itinayla sıyırdı ve lavaboya döktü. Reçeli denemek için bir kaşık dolusu reçeli tezgâhın üzerine bıraktı. Caz içinden bir yaprak çekti ve yaprak yüzeyde aktı. "Neredeyse," dedi.

Bir kavanoz hazırladı.

Reçel fokurdamaya başladı. Çabucak karıştırmaya devam etti ve karışım duruldu. Öncekinden daha kalındı, ki bu doğru olmalıydı, değil mi? Tahta kaşık koyu bir dut kırmızısına boyanmıştı. Bir daha eski rengine döneceğinden şüpheliydi. *Oh neyse. O artık benim reçel kaşığım.*

"Balmumuyla mühürlemeniz gerekiyor," dedi Caz, okuyarak. "Balmumumuz olduğunu sanmıyorum. Ama balmumunu çift kazanlı bir tencerede eritiyorsunuz, o her neyse, reçel kavanozun içine girdikten sonra sıvı balmumunu döküyorsunuz. Sertleşir ve reçeli mühürler. Bu şekilde aylarca dayanır."

"Daha fazla şeker aldığımda fazladan mum alacağım," dedi Kiela. "Hangi parayla?" Caz sordu.

Buna bir cevap bulamayınca reçeli tekrar denedi. Bu kez parmağıyla sürüklerken reçel bulaştı. Parmağını ağzına götürüp tadına baktı; tatlı ahududu o kadar yoğundu ki neredeyse babasının tostun üzerine reçel sürerken çıkardığı sesi duyacaktı. Ve *ah,* sıcak! Ama çok tatlıydı.

"İyi mi?" diye sordu.

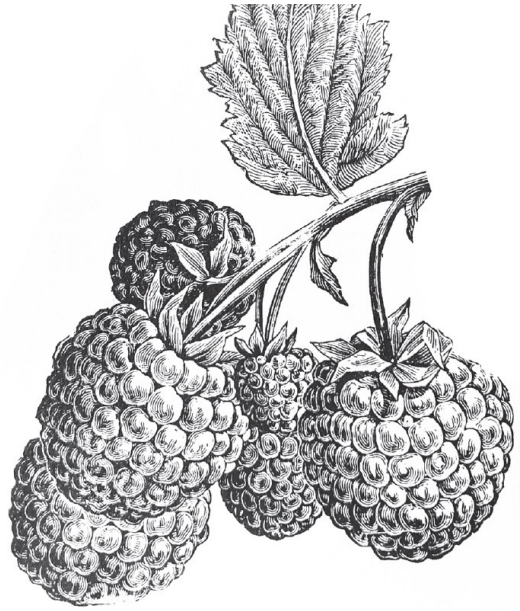
"Tadı bir anı gibi."

"Harika." Sonra: "Bu iyi mi?"

Kadın ona gülümsedi. "Çok iyi."

Kiela sıcak reçeli dikkatlice kavanoza boşalttı. "Malzemelerin parasını nasıl ödeyeceğimize gelince..." Kavanozu pencereye doğru kaldırdı ve sıcak camı bir havluyla tuttu. Güneş ışığında reçel ezilmiş yakutlar gibi parlıyordu. "Bir fikrim var."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Kavanoz soğur soğumaz Kiela onu babasının eski gömleklerinden birinden kesilmiş bir kare kumaşla kapladı ve sabitlemek için etrafına bir ip bağladı. Yaptığı işi inceledi. *Yeterince güzel,* diye düşündü. Bir kurdeleyle daha da güzel olabilirdi ama bu daha sonra yapılacak bir süsleme olabilirdi.

"Sence fırıncı bunu kabul eder mi?" Caz endişeyle sordu.

"Bence ahududulu bir kruvasanın harika olacağını anlayacaktır." Ya da ahududulu çörek. Ya da ahududulu tart. Kiela, Bryn'in fırınında böyle bir şey görmemişti - belki de adada meyve kıtlığı vardı. Yaşadıkları diğer tüm sıkıntılar göz önüne alındığında bu olası görünüyordu. Larran elma bahçelerinin bozulduğunu söylemişti; diğer mahsullerin de bozulmuş olması mantıklıydı. Gördüğü kadarıyla Caltrey'de belirgin bir reçel eksikliği vardı, bu da küçük dükkânlarının çok hoş karşılanabileceği anlamına geliyordu.

"Yeterince çileği nereden bulacağını sormayacak mı sanıyorsun?"

Kiela arka pencereden dut çalılarının cümbüşüne baktı. Güneş yaprakların üzerinde parlarken, yeşilin bin bir tonunu barındırıyor ve mücevher gibi meyveleri kucaklıyor gibi görünüyorlardı. Ahududuların zengin kokusunu içeriden bile duyabiliyordu. Lavanta kokusuyla birleşerek evi dolduruyordu; sürahileri lavanta kırpıntılarıyla doldurmuş ve annesinin yaptığı gibi onları evin dört bir yanına yerleştirmişti: masanın üzerine, raflara ve mutfak tezgahına. Kuruyan otlar kirişlerden sarkıyordu. "Ona ailemin bahçesinin bakılmadan bırakıldığını, yabanileştiğini ve geliştiğini söyleyeceğim."

Bir dalını sallayarak onayladı. "Makul. Bunun iyi bir fikir olduğundan eminsen ..."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi.

"Sen dönene kadar diğer kavanozları da temizleyeceğim," diye söz verdi.

Kavanozu bir sepete koyan Kiela kapıya yöneldi. Yarı yolda durdu ve lavabonun kenarına tünemiş örümcek bitkisine baktı. Pompanın etrafına bir dal sarmış ve lavaboyu suyla doldurmak üzereydi. Güneş ışığı pencereden onun, tulumbanın ve yanındaki lavanta sürahisinin üzerine vuruyordu. "Caz? Hiç yalnız kaldın mı?"

"Nasıl olabilirim?"

"*Sana sahibim*" diye bitireceğini düşündü.

Ama o "Kitaplarım var." dedi.

Kiela gülümseyerek ormanın içinden geçen patikaya yöneldi. Kuşları dinledi, tanıdık ötüşleri ve cıvıltıları. Birkaçını ayırt edebildi - tılsımlı bülbülün iki notalı ötüşü, tepeli papağanın çağıltısı ve ... . Bekle, bu bir tavuk muydu?

Evet, öyleydi. *Benim tavuğum,* diye düşündü, patikanın ortasında durdu. Yeşilliklerin arasından bakarken, zavallı kuşun tam olarak nerede olduğunu tespit etmenin ve çalılıkların arasından kaçmadan önce tavuğa ulaşmanın hiçbir yolu olmadığını fark etti. *En azından sesi mutlu geliyor.*

Kiela devam etti.

Bu kez ormandan çıktığında manzara karşısında o kadar da afallamayacağını umuyordu - ne de olsa daha önce görmüştü. Ama yeşil gölgelikten dışarı adımını attığında, mavi ona çarptı ve durup öylece baktı.

Nefes kesici olan mavinin enginliğinin yanı sıra çeşitliliğiydi: Güneşe yakın gökyüzünün ağartılmış mavi-beyazı, ufka yakın gökyüzünün daha koyu mavisi, bulutların kayrak mavisi, denizin siyah-mavisi, yeşil-mavisi ve dipsiz mavisi, hepsi de kıyının soluk kumuyla, evlerin parlak renkleriyle ve ağaçların koyu yeşiliyle tezat oluşturuyordu. Çok aşağıda, kayalıkların dibinde, dalgaların köpürerek beyazlaştığını ve sonra kumu okşadığını gördü. Deniz yükselmişti ve neredeyse merdivenlerin dibine kadar ulaşmıştı. Çalıların yanından geçerken birkaç gül goncası kopardı ve basamaklardan aşağı inmeye başladı.

Uçurumun dibine ulaştığında, su en alt basamağa vuruyordu. Aşağı uzanan Kiela ayakkabılarını çıkardı ve kumsal boyunca yürüdü. Deniz suyu bugün soğuktu ve her dalgada oyuncu bir köpek yavrusu gibi ayak bileklerini ısırıyordu. Ayak parmaklarının arasında kum kıpırdadı.

Arnavut kaldırımlı sokaklara tırmanırken, Larran'ın gelgitin ulaşamayacağı bir yere tünemiş evine doğru baktı ve pencerelerden birinde bir hareket gördüğünü sandı. Bir an için yönünü tersine çevirip kapısını çalmak ve Caz, ailesi ve büyü kitabının yazarı dışında kimsenin yardımı olmadan yaptığı reçeli ona göstermek istedi. Ama yapması gereken bir görevi vardı ve aşırı dost canlısı komşusuyla sohbet edecek zamanı yoktu. Güneş batmadan önce merdivenlerden geri dönmek istiyordu.

Caltrey'in kanatlı kedileri çatılarda ve sokaklarda güneşleniyordu. Onların gelişmesine yardımcı olacak bir büyü olup olmadığını merak etti. Kedilere uygun yiyecekler için bir büyü. Reçel yiyeceklerini sanmıyordu. Gri çizgili kürkü ve turuncu kanatları olan bir kedi o geçerken başını kaldırdı ve sonra ön patisini yıkadı.

Sol elinde olta kutusu, sağ omzunda ağ olan bir balıkçının yanından geçti ve adam sanki izinsiz girmiş gibi ona ters ters baktı. Gerildi ve sonra kendine buranın halka açık bir cadde olduğunu, buraya ait olduğunu ve bir hedefi olduğunu hatırlattı. Omzunun üzerinden geriye baktığında adamın kendisini şüpheyle izlediğini görmeyi bekledi ama öyle değildi. Kapı eşiğinde uzanan kedilerden birini kovaladı ve arkasına bile bakmadan evlerden birine girdi. Belki de o bakış sadece hayalinde dostça değildi. Belki de kaşlarını çatmıştı çünkü kız ona düşmanca bakmıştı. Onun yanından geçerken yüzü ne yapıyordu? Gülümsemiş miydi? Garip bir gülümseme miydi? Gülümseme alıştırması yaptı ve bir aynası olmasını diledi. Dudaklarını çok mu büküyordu yoksa ... anlayamadı.

Önünde çeşme ve onun ötesinde de fırın vardı. Kiela yüzünü nötr bir ifadeye büründürdü ve sokaklarda yürürken fırın müşterilerinden hiçbirinin onu kimseye anlamsızca gülümserken görmemiş olmasını umdu.

Geçen seferki gibi aynı bankta oturan ve önünde bir fincan çay daha olan centaur kadın Eadie'ye başıyla selam verdi. Keçi boynuzlu çocuk da yine buradaydı, sokakta bağdaş kurmuş, patates soymaya dalmıştı. Kabuklar onun yanında yığılıyordu. Geçen günkü diğer herkes -çok kollu kadın, pullu huysuz adam, bir kuru üzümden daha fazla kırışıklığı olan yaşlı kadın- neyse ki yoktu.

"Merhaba, Binna'nın kızı!" Eadie seslendi. "Kulübe nasıl gidiyor?"

"Şaşırtıcı derecede sağlam," dedi Kiela. "Farelerle dolu olacağını düşünmüştüm ya da
Şimdiye kadar karşılaştığım tek istenmeyen sakinler örümcekler oldu."

"Bahar sineklerini yakalamak için en azından birkaç tane saklamak istersiniz."

"Um, teşekkürler? Öyle mi?" Caz'ın örümceklerden nefret ettiğini söylememişti, çünkü kütüphane örümcekleri kaç kez onun yaprakları arasında ağ örmeye çalışmıştı.

Eadie, "Hepiniz yerleştikten sonra uğrayıp eski yeri görmek isterim," diye ima etti.

Kiela gerildi. Diğer komşuların evine uğrama ihtimalini hiç düşünmemişti... ama sonra, eğer burayı bir dükkâna dönüştürmeye niyetliyse

Müşterileri karşılama fikrine alışması gerekecekti. Aman Tanrım, planının bu yönünü hiç düşünmemişti. Eğer başarılı olacaksa, çok sayıda insanla etkileşime geçmesi gerekecekti. Yutkundu ve Eadie'nin ellerinin hafifçe titremeye başladığını anlamamasını umdu. "Bu çok hoş olurdu," dedi. "Her şeyi ayarladıktan sonra."

Sonra da fırının içine kaçtı.

Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde nefes verdi. Ekmek ve tarçın kokuları etrafını sarmıştı ve endişeli hissetmesi imkânsızdı. Fırında olmak, kütüphanenin en güzel okuma odasındaki en güzel şöminenin yanında oturmak gibiydi. Fırıncının kendisi gibi sıcak ve davetkârdı.

Bryn Kiela'ya genişçe gülümsedi. "Seni bu kadar çabuk geri çeken tarçınlı çörekler oldu, değil mi? Ya bu ya da benim neşeli kişiliğim, ama ben tarçınlı çörekleri seçiyorum - kimse tereyağı, şeker ve tarçının cazibesine karşı koyamaz."

Şimdi Kiela buradayken, fikri o kadar da büyük ve ışıltılı gelmiyordu. O kim oluyordu da bir iş kuracaktı, özellikle de biraz (ya da çok) yasak bir tarafı olan bir iş? Reçel, dükkânlar, bu ada, insanlar ya da kütüphanedeki kendi bölümü dışında hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kim oluyordu da ailesinin evini bir dükkâna dönüştürebileceğini ve komşuları - yabancıları- ağırlayıp onlara satış yapabileceğini düşünüyordu? Söylemenin çok kolay olacağından emin olduğu kelimeleri ararken boğazı tıkanmış gibi hissetti.

"Hmm, tarçınlı çörek olsaydı burada olmaktan daha mutlu görünürdün," dedi Bryn. "Bir sorun mu var? Kulübede mi? Çatınız, ocağınız ya da suyunuzla ilgili bir sorun mu var? Bir keresinde, bir fırtınadan sonra çatımda delikler açılmıştı - fırının üstünde oturuyorum - yumruğum kadar büyük delikler ve o kadar çok yağmur yağmıştı ki yatağımda bir balık bulacağımı sanmıştım. O zamandan beri çatıyı güçlendirdim tabii ki. Sızıntı var mı? Eğer öyleyse, bir sonraki fırtınadan önce onları tamir ettirmek isteyeceksiniz."

Kiela başını salladı ve tüm kelimelerin neden ondan kaçtığını merak etti. Tohum falan isterken fırıncıyla konuşmakta sorun yaşamamıştı ama şimdi, söz konusu olan çok daha fazlasıyken ... . Daha önce çok parlak ve güzel bir fikir gibi görünmüştü ama ya Bryn bunun saçma olduğunu düşünürse? Ya sırf reçel sevmediği için fırınında reçel yoksa? Ya Caltrey'de kimse reçel sevmiyorsa? Ya Caz bunun berbat bir fikir olduğu konusunda haklıysa? Kiela konuşmak yerine sepetinden ahududu reçeli kavanozunu çıkarıp uzattı.

"Ah, çok güzel!" Bryn kavanozu aldı, üstündeki bezi çıkardı ve kokladı. "Ahududu! Ahududunuz mu var? Benim mahsulüm son üç yıldır cılız."

"Büyüdüler, vahşi kaldılar ..." *Saçmalamayı bırak,* dedi kendi kendine. *Kendini topla, Kiela.* "Bir dükkan açma fikrim vardı, reçel ve ... küçük ilaçlar satmak, bitkilere yardımcı olmak gibi. Ama çoğunlukla reçel. Evin arkasında bir sürü böğürtlen çalısı var ve bir tarifim var..." Yanaklarının kızardığını hissetti ve keşke bunu kasabaya doğru yürürken pratik yapsaydım diye düşündü. Yardım istemek neden bu kadar zordu?

Kiela tüm bunları kekeleyerek anlatırken, Bryn çoktan reçeli hamur işlerinden birine sürmekle meşguldü. "Eadie!" diye bağırdı pencereden. "Gel ve bunu dene!"

Eadie pencereye doğru koştu ve Bryn ona pastayı uzattı.

Sentor böreği ısırdı, gözleri kapandı ve küçük bir inilti çıkardı.

Bryn tekrar Kiela'ya döndü. "Eğer daha fazla varsa, satın alacağım."

Kiela dizlerinin titrediğini hissetti ve küçük bir kahkaha attı. En yakın tabureye çöktü. "Evet, bu ..." Derin bir nefes aldı. "Bir reçel dükkânı açmak istiyorum. Meyvelerim ve kavanozlarım var ama şeker ve kavanozları kapatmak için balmumu eksik. Ürünümden bir pay karşılığında şeker ve balmumunu sizin sağlayabileceğinizi umuyordum." Bryn'in gözlerinde gördüğü şeyle cesaretlenerek bir nefes daha aldı. "Buraya iş ortağı olmak isteyip istemediğinizi sormaya geldim."

Başka bir hamur işini reçelle kaplayan Bryn, onu pencereden boynuzlu çocuğa uzattı. Çocuk tek lokmada ağzına tıktı. "Yutmadan *önce* çiğne," dedi ona. Kiela'ya, "Benimle daha yeni tanıştın. Berbat bir iş ortağı olabilirim. Kusurlarımın tek birini bile bilmiyorsun."

Yanağına reçel sürdüğüm çocuk sesini yükseltti. "Patronluk taslıyorsun.

Ve çok konuşuyorsun." "Sus, sen," dedi Bryn. Sonra da: "O haklı.

Kuşkusuz, Eadie konuşabilir

Etrafımda daireler çiziyor"-dışarıdan Eadie seslendi, "Bunu duydum ve katılıyorum!"-"ama konuşmayı severim. Çocukken, içinde o kadar çok kelime tutan bir münzevi hakkında bir hikaye duymuştum ki, sonunda söylenmemiş tüm düşüncelerin baskısından patlamıştı. Yıllar sonra, kemiklerini dağılmış ve binlerce kelimeyi mağarasının taş duvarlarına kazınmış halde buldular. O zamandan beri, içimde çok fazla kelime tutmaktan korkuyorum."

"Bu ... aslında mümkün değil." Kiela eğitimli bir büyücü olmayabilirdi ama büyünün bu şekilde işlemediğini biliyordu. "Kazalar şu durumlarda meydana gelebilir

Büyü yaparsınız, ancak büyünün tesadüfen gerçekleşmesini sağlayamazsınız - büyülerin çok özel kelimeler ve malzemelerle yapılması gerekir. Kasıtlı olarak yapılmalıdır."

Bryn inanamama ve ilgi arasında gidip gelen küçük bir homurtu çıkardı. "Kimse kasıtlı olarak sihirli fırtınalara neden olmaz ama yine de yüksek sesle, sık sık olurlar."

"Evet, ama büyü fırtınaları yanlış dengelenmiş büyü kalıntılarının birikmesinden kaynaklanır," dedi Kiela, kütüphaneyi ziyaret eden bilginlerden biri gibi konuşmaktan kendini alamayarak. "Ve büyücünün üzerine geri tepmezler." Konuşmayı kesmek için kendini zorladı. *Büyü hakkında bu kadar çok şey bildiğimi açığa vurmamalıyım.*

Kiela'nın büyülü bilgiler kusmasından rahatsız olmayan Bryn omuz silkti. "O zamanlar gerçeklerin bir önemi yoktu. Beş yaşındaydım. Bir tekneyi yiyen balıkla ilgili hikâye gibi bu hikâye de aklımda kaldı."

"Tamam, bu doğru olabilir." Denizde her türlü yaratık yaşardı. O kitaplar doğu kanadının ikinci katındaydı. Kiela'nın uzmanlık alanı doğa bilimleriydi ama koleksiyonunda okyanus yoktu, karayı etkilediği yerler hariç. Bir keresinde ikinci kattaki kütüphaneciyle, her iki bölüme de yerleştirilebilecek bu ciltler hakkında neredeyse hararetli bir tartışmaya girmişti. Bir akademisyen onları susturmuştu. Oldukça utanç vericiydi.

"Teknede sinirlerim çok bozuktur, bu da bir adada yaşıyorsanız rahatsız edici bir fobidir. İlk geldiğimde beni görmeliydiniz. Yeri öptüm ve ağzım kumla doldu. Fırınımı kurmamın ana nedeni de buydu; bir balıkçı olarak asla başarılı olamayacağımı biliyordum. Ayrıca pişirmeyi seviyorum."

Kiela sakinleştirici bir nefes aldı. "Reçelle pişirmek ister misin?"

Bryn sırıttı. "Seni henüz korkutmadım değil mi?"

Başını iki yana salladı. Çok konuşan, iddialı bir iş ortağı ona ideal geliyordu; Kiela'nın sessizliği doldurmasına daha az ihtiyaç vardı. Ve reçel satmanın teknelerle hiçbir ilgisi yoktu. Sorunun ne olduğunu anlamamıştı. "Yüzde ellisini alırsın."

"Bu berbat bir pazarlık," dedi Bryn. "Bana yüzde on teklif et."

"Um, yüzde on mu?"

"Bu çok düşük. Neden bu kadar düşük bir teklifle beni aşağılıyorsun?"

"Kırk mı?" Kiela söyledi.

"Tamam, bu işte hiç iyi değilsin. Fuar yirmi dolar, artı şeker ve balmumunu ben veriyorum, meyveleri ve yapım işçiliğini de siz sağlıyorsunuz.

ve reçel konservesi."

Kiela gülümsedi. "Yirmi. Dükkanım açıldıktan sonra müşterilerinize ve komşularınıza tavsiye edeceksiniz."

Bryn başıyla onayladı. "Haberi yayacağım ve herkese tırmanmaya değer olduğunu söyleyeceğim. Karşılığında sen de bana Larran'ı seni deniz atlarından birine bindirmeye nasıl ikna ettiğini anlatmalısın, çünkü yeğenim Tobin -kaş tüylerine bir şekilde reçel bulaştırmayı başaran ukala ağızlı olan- yıllardır o at balıklarına ağzının suyu akarak bakıyor ama bir türlü şans bulamıyor."

Bunun imrenilen bir davet olduğunu bilmiyordu. "I . . . Az önce bana sordu." "Hmm ..." Bryn onu o kadar uzun süre inceledi ki Kiela saçlarını okşayarak
yapışmadığından emin olmak için. "Belki Tobin daha az sinir bozucu olmayı denerse daha şanslı olabilir."

Tobin pencereden seslendi, "Bunu duydum!"

Bryn sırıttı. "Neden annene ağları toplamasında yardım etmiyorsun?" "Çünkü bu bir iş ve annem para vermiyor!"

"O zaman sana ödeme yapmama ne dersin?" Bryn teklif etti. "Kiela'nın bir torba şekeri uçurumun merdivenlerinden yukarı taşımasına yardım edersen, pişirdiğim ilk ahududulu kruvasanı yiyebilirsin."

"İhtiyacım yok-" diye başladı Kiela.

"Sus," dedi Bryn. "Bırak çocuk işe yarasın. Bu ona kendini önemli hissettirecek ve ek bir bonus olarak tırmanışınızı kolaylaştıracak." Daha yüksek sesle pencereden seslendi, "Anlaştık mı?"

Kükredi ve "Anlaştık!" diye bağırdı.

Bryn, boynuzları kapı çerçevesinin üstünü sıyırmasın diye başını eğerek bir kapıdan içeri girdi ve yarım dakika sonra bir kolunun altında bir çuval şeker ve diğer elinde bir kavanoz balmumuyla geri döndü. Kiela balmumunu aldı, Tobin de şeker torbasını almak için içeri daldı. Neredeyse yarı boyundaydı ama hiç şikâyet etmeden kaldırdı.

"Daha fazlasını yaptığımda geri geleceğim," diye söz verdi Kiela.

Bryn ve Eadie'ye veda ettikten sonra, elinde şekerle fırından çıkıp sokaklarda dolaşan çocuğu takip etti. Çocuğun da en az teyzesi kadar konuşmayı sevdiğini hemen fark etti ama o soruları tercih ediyordu. "Nerelisin?" "Gemiyle mi geldin?" "Hiç kraken gördün mü?" "İmparatorla tanıştın mı?" "Saray nasıl bir yer?" "Alyssium'un sokaklarının çiçeklerden yapıldığı doğru mu?" "Hiç soylu tanıyor musun?" "Hiç saraya gittin mi?" "Hiç büyücü tanıyor musun?"

Bunların hiçbirine, özellikle de son soruya cevap vermek istemediğinden, soruyu tekrar ona yöneltti. "Öyle mi?"

Ve gitti.

Çocukluğundan beri bir büyücü görmediğini söyledi (hala çocuk olmasına rağmen), ama gençliğinde, tamamen mor giyinen birini hatırlıyordu - Tobin onun ne kadar mor olduğunu anlamasının çok önemli olduğunu düşünüyordu: mor pelerin, mor pantolon, mor çorap, mor kemer - her mevsimde bir kez düzenli rotasyonunda ziyaret ederdi. O zamanlar her şeyin daha iyi olduğunu söylemişti anne babası, çünkü büyü tüm adalara yayılmıştı. Daha az fırtına. Daha iyi mahsuller. Daha çok balık. Yaklaşık üç yıl önce gelmeyi bırakmış, belki de dört, çünkü o henüz taş sektirmeyi öğrenmemiş. O zamandan beri her şey daha da kötüye gitmişti. Her şey dengesizdi ve bu yüzden tadı balçık küfü gibi olsa da yosun lapası yemek zorundaydı. Sözlerini şöyle bitirdi: "Eğer bir reçel tadımcısına ihtiyacınız varsa, ben gönüllüyüm. Gerçekten reçel mi satacaksın?"

"Ve çareler," dedi. "Ne

için?"

Çok fazla soru sorduğu için, diye düşündü ama "Hâlâ anlamaya çalışıyorum," dedi.

Uçurumun merdivenlerinin tepesinde şeker torbasını yere bıraktı ve kollarını uzattı. Kiela köye ve köyün ötesindeki denize baktı. Güneş alçalıyordu, öyle ki sanki suya damlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Vay canına, *bu* da ne*?"* Tobin sordu.

Döndüğünde Caz'in her zamanki yöntemiyle onlara doğru ilerlediğini gördü: Dallarıyla uzanıyor ve sonra çıplak kök yumağını öne doğru fırlatıyordu. Uzaktan bakıldığında çok tüylü, çok yeşil ve göbeği çok kirli bir köpeğe benziyordu. Yakından bakınca . . . köpek büyüklüğünde, saksısız bir örümcek bitkisine benziyordu. "*Kim,*" diye düzeltti Kiela. "O benim arkadaşım, Caz."

"Vay canına, harika biri. O bir bitki mi?"

"*Chlorophytum comosum,"* dedi Caz onlara ulaşarak. "Ve sen- Keçi boynuzları? Sen keçi misin?" Tüm yaprakları titremeye başladı ve dallarını havada salladı. "Kiela, yanında bitki yiyen birini mi getirdin?"

Kiela daha açıklama yapamadan Tobin teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ben kesinlikle bitki yiyen biri değilim. Anneme sorabilirsiniz. Ben asla ama asla

sebzeler. Şekerlenmiş havuç hariç, çünkü onlar çok lezzetli. Ama konuşan bir klorofili asla ama asla yemem. . . ne?"

"Örümcek bitkisi," dedi Caz, dallarını hafifçe indirerek. Yaprakları titremeye devam etti. "Senin gibi bitki yiyen başkaları da var mı?"

"Caltrey'de kimse seni yemeyecek," diye söz verdi Tobin. "Bir ısırık bile almayacak." Caz'ı daha iyi görebilmek için diz çöktü. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Senin gibi birini daha önce hiç görmemiştim. Benim adım Tobin."

"Ben de senin gibi birini hiç görmedim Tobin. Kaba davrandıysam özür dilerim."

Kiela ikisine de sırıttı ve sonra Caz'a sordu, "Bir sorun mu var? Kulübede kalacağınızı sanıyordum."

"Sadece senin için endişelendim," dedi Caz. "Bizi arkadaş edindiğini bilmiyordum."

Memnun olan Tobin, "Bir örümcek bitkisiyle arkadaş oldum!" diye bağırdı. Ayağa fırladı. "Bryn Teyze'ye söylemek için sabırsızlanıyorum!"

"Geri dönebilirsin," dedi Kiela ona. "Bundan sonrasını biz hallederiz. Yardımınız için teşekkürler."

Tereddüt etti. "Emin misin? Bryn Teyze'ye yardımcı olmadığımı söylemeyecek misin?"

"Çok yardımcı oldunuz." Balmumunu taşırken şekeri merdivenlerden tek başına çıkarmak zorunda kalmadığı için minnettardı. Ayrıca adam hiç de kötü bir arkadaş değildi. Durmadan konuşması ona bahar için heyecanlanan bir kuşu hatırlatıyordu. Belki de insanlarla eskisinden daha fazla konuşmak iyi olacaktı. Ve belki de Caz keçi boynuzlu bir çocukla tanıştığı ve onu yemedikleri için burada kendini daha rahat hissedecekti. "Eğer bir reçel tadımcısına ihtiyacım olursa sana haber veririm. Sen eve gidebilirsin."

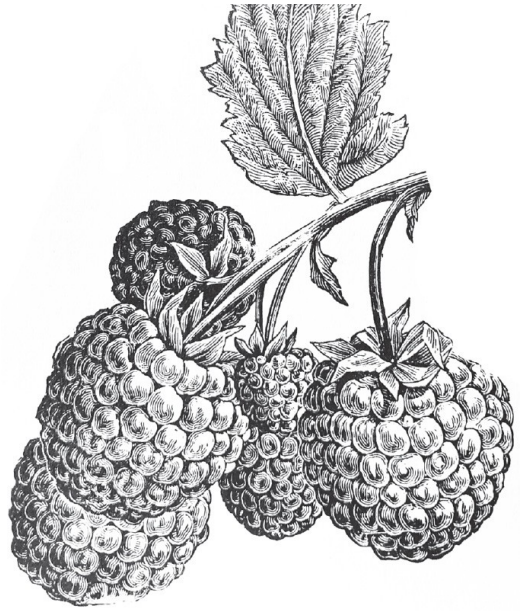
"Memnun oldum, Caz."

"Ben de Tobin."

Her ikisine de el sallayarak merdivenlerden onun iki katı hızla indi. Onun sağ salim aşağıya ulaştığından emin olmak için bekledi ve sonra gün batımını izlemek için gözlerini kaldırdı. Altın rengi güneş, erimiş reçel gibi denize sızıyordu.

Ve sonra, yanında Caz ile birlikte, şeker, balmumu ve umut taşıyarak eve doğru yola çıktı.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Kulübe pek de dükkana benzemiyordu.

Kiela düşünürken alt dudağını çiğnedi. Temizdi: ahşap zemin önce Caz, sonra da Kiela tarafından fırçalanmıştı. Sürtünmüş ve çizilmişti ama sadece eski ahşapların olabileceği kadar güzeldi. Pencerelerin üzerindeki sarmaşıkları kesmiş, ayrıca güneş ışığının rahatça içeri girebilmesi için camları temizlemişti. Yapraklarıyla kirişlerin tozunu almış, lavaboyu, tezgahı, rafları ve masayı yıkamıştı. Bütün kavanozlar pırıl pırıl, reçel için hazırdı. Ama kulübe ne kadar temiz ve güzel olursa olsun, bir dükkân gibi görünmüyordu.

Alyssium'daki en sevdiği kitapçıyı düşündü, davetkâr sıra sıra rafları olan şirin bir kitapçı. Yanmış mıydı? Hayır, bunu d ü ş ü n m e y e c e k t i . Bunun yerine, sevdiği şeye odaklandı: sizi içeri buyur etme şekline. Dükkanının da böyle olmasını istiyordu. Sattığı tek şey tek bir reçel çeşidi olsa bile müşterilerin kendilerini rahat hissetmeleri gerekiyordu.

"Sanırım dükkânı kulübenin geri kalanından ayırmamız gerekiyor." Ön odanın yarısına kadar bir çizgi çizdi. "Ön kapı dükkana açılıyor. Yani burayı mutfaktan ayırmak için bir duvara ihtiyacımız var. Duvar raflarla kaplanabilir. Ya da duvar yerine geçecek bir kitaplık olabilir ama kitaplar için değil. Bir reçel rafı."

Caz masanın üzerine tırmandı. "Pek çok şaşırtıcı yeteneğim var -örneğin arp çalıyorum- ama inşaat bunlardan biri değil." Yapraklarını salladı. "Çekiç kullanmak için fazla gevşek biriyim."

"Çekicimiz olduğunu sanmıyorum. Bahçenin diğer tarafında bir orman olmasına rağmen odun da yok. Ama bir ağaçtan nasıl tahta yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Oldukça zahmetli bir iş olduğunu tahmin ediyorum. Arp çalabiliyor musun?"

Hayali telleri koparmayı gösterdi. "Küçük bir tane."

"Arp çalmayı dünyanın neresinde öğrendin? Ve ne zaman?"

"Seninle tanışmadan önce bir hayatım vardı."

Kiela, "Kelimenin tam anlamıyla yapmadınız," dedi.

"Sizinle tanışmadan önce birkaç hafta vardı, çok teşekkür ederim."

"Bu sırada arp çalmayı mı öğrendin?" diye sordu inanamayarak. Bildiği kadarıyla, günlerini kütüphanede dolaşarak geçirmişti; kütüphane her ne kadar bir dünya harikası olsa da müzik aletleriyle tanınmıyordu. Herhangi bir müzik girişimi, bir metne odaklanmak isteyen bir kullanıcı tarafından susturulabilirdi.

"Doğu kanadındaki hademe boş zamanlarında bana öğretti," dedi Caz. "Sırf bitki olduğum için müzik yeteneğimi küçümsememelisin."

Kiela, "Tamam, konudan sapıyoruz," dedi. "Reçel dükkânı. Odun, çekiç, çivi ve rafların nasıl yapıldığını anlatan bir kitaba ihtiyacımız var." Yanında böyle bir kitap olduğunu sanmıyordu. Aslında kütüphanenin neresinde böyle kitaplar olabileceğinden de tam olarak emin değildi. Belki de ikinci katta, batı kanadında, Sanat Tarihi'nin yanında? "Ayrıca kitaplar için raflara da ihtiyacımız var, ideal olarak gizli raflar, ama sanırım bu acil bir ihtiyaç değil. Şimdilik kasalarda kalabilirler." Büyü kitaplarından herhangi birinde inşaat için büyü olup olmadığını merak etti. Alyssium'daki eğirilmiş şekere benzeyen saray ve onun kemerli köprüleri büyüyle inşa edilmişti. Yavaşça dönüp yatak odasına baktı, tüm kullanılmamış bilgileriyle birlikte.

Caz onun bakışlarını takip ederek, "Kulübenin ahududu çalıları gibi büyümesini gerçekten istiyor musun? Bunun cevaplayamayacağımız bir sürü soruya yol açacağını düşünmüyor musun? Fazladan çilek olması yeterince kötü. Birkaç kule ve taret filizlendirirsek Larran gibi biri kesinlikle fark edecektir."

Tabii ki haklıydı. Çekiç, çivi ve biraz çaba, ihtiyaçları olan şey buydu. Neyse ki, bol miktarda aleti olan birini tanıyordu - ne de olsa onun bir bacayı tamir ettiğine tanık olmuştu. "Larran'ın çekici var."

"Onu tekrar ziyaret etmeyi mi teklif ediyorsun?"

At gezintisini düşündü. Bryn'in tepkisine kadar bunun özel bir ayrıcalık olduğunu fark etmemişti. Onu ata binmesine izin verecek kadar sevdiyse, birkaç alet ödünç almasına da izin verirdi elbette. "Bunları kullanması karşılığında ona biraz domates vereceğim," diye karar verdi. Deniz atı Sian'ın hoşuna gidecekti.

"Dün kasaba, bugün Larran. Çok geçmeden partiler düzenliyor olacaksınız."

Kiela dramatik bir şekilde ürperdi. Hoşuna giden tek bir partiye katılmıştı: Alyssium Büyük Kütüphanesi'ndeki işini kazandıktan sonra, tüm genç kütüphaneciler Kuzey Okuma Odası'na davet edilmiş ve kutlama için üç saat boyunca istedikleri her şeyi okuyabilecekleri, sonra da istedikleri zaman ve kimseye tek kelime etmeden ayrılırken yanlarında bir dilim pasta götürebilecekleri söylenmişti. Bu mutluluk vericiydi.

"Parti yok. Benimle gelmek ister misin? Adanın çoğunu göremedin ve o seni zaten biliyor." Ayrıca, Caz gelirse bütün konuşmayı o yapmak zorunda kalmayacaktı. Bryn'in fırınında daha yeni tanık olduğu gibi, yardım isteme konusunda pek iyi değildi.

Bunu düşündü. "Deniz atları ne yer?"

"Sadece domatesler," dedi Kiela. "Asla yeşil bir şey olmaz."

"Aslında bunu bilmiyorsun."

"Larran seni deniz atlarına yedirmez. Biliyorsun, denizatının orijinal adı 'hippocampus'tu, ama beynin bir bölümüyle aynı kelime olduğu için gözden düştü. Ayrıca kulağa hipopotam gibi geliyor, ki hipopotam hiç de benzer bir hayvan değil." Hakkında okumuş olmasına rağmen hiç su aygırı görmemişti. "Su aygırlarının derilerini kuru tutan ve onları güneşten koruyan kırmızı bir yağ salgıladıklarını biliyor muydunuz?"

"Bunun konuyla ilgili olduğunu
sanmıyorum." "Hayır, ama
ilginç."

Konuyu bir süre daha düşündü. "Pekâlâ. Ben de geleceğim."

Yarım düzine domates topladı, bunun yeterli olup olmayacağını merak etti ve sonra eski ama sağlam bir sepet getirdikten sonra yarım düzine daha topladı. Eğer odun ve çivi bir düzine domatesten daha pahalıysa, o zaman hazır olduğunda ona reçel ikram edebilirdi. *Keşke onun deniz atlarına yardım edecek bir büyü önerebilseydim.* Tayların eksikliğinden bahsederken sesindeki hüznü hatırladı. Ama bunun mümkün olup olmadığını öğrenmeden söz veremezdi. Bitkilerin büyümesini hızlandırmaktan çok daha karmaşık bir büyü olmalıydı.

Önce reçel rafları. Sihir sonra.

Bir başka sosyal karşılaşmaya daha girmeyi düşünemeden kapıdan çıktı. Caz ona ayak uydurdu. Ormanda gezinmekten hoşlanıyor gibiydi - bunu biliyordu çünkü sürekli "muhteşem", "keyifli" ve "pastoral" gibi kelimeler mırıldanıyordu. Gün ışığına çıktıklarında, sabah güneşini hissetmek için yüzünü kaldırdı. Denizden gelen esintinin tadı buzlu çay kadar tazeydi ve dalgalar sanki birbirleriyle oynuyormuş gibi küçük tepeler halinde kırılıyordu. Uzakta, dalgaların arasından sıçrayan deniz atlarını gördü. Uçurumun merdivenlerinden aşağı inerlerken Larran'ın evde olduğunu ve sürüsüyle dışarıda olmadığını umdu.

Caz uçurumun yakınında bir kayadan diğerine zıplarken Kiela da kumsaldan aşağı, küçük sarı eve doğru yürüdü. Gözlerini güneşten koruyarak

eliyle kıyıdaki dalgalarda oynayan deniz atlarını izledi. Onların yeniden gelişmesine yardımcı olabilecek bir büyü bulabilmeyi umuyordu. İmparator büyücülerini dış adalardan geri çağırmakla bencilliğin de ötesine geçmişti. Tobin ve devrimciler haklıydı; dünyanın dengesi bozulmuştu ve bu adil değildi. Tüm bunlara rağmen, birkaç küçük ev yapımı ilaç sunan bir reçel dükkânı fikri çok küçük görünüyordu. Dünyanın sorunları bu kadar büyükken neden uğraşsındı ki?

Çünkü yapabileceğim şey bu.

Ve belki . . . Yardım etmenin bir yolunu bulabilirim.

En azından dost canlısı komşusuna domates tedarik edebilirdi.

Larran'ı taş iskelenin ucunda, deniz atlarından birinin yelesindeki düğümleri tararken gördü. Caz kayalara çarpan suya bir göz attı ve "Seni burada bekleyeceğim," diye gönüllü oldu.

Kiela bitki yiyen deniz yaratıklarından korktuğu için *onu* suçlamıyordu ama neden gergindi? Larran'la daha önce birkaç kez konuşmuş ve onu sinir bozucu derecede iyi bulmuştu. Acaba artık onun deniz atlarına herkesin binmesine izin vermediğini bildiği için miydi? Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Kimsenin kendisine fazladan ilgi göstermesine alışık değildi.

Onu gören Larran el salladı. "Dikkatli ol!" diye seslendi. Rüzgâr sesini yutmaya çalıştı ama o gürleyerek sesini bastırdı. "Okyanus bugün buz gibi! İçine düşmek istemezsin!"

Domates sepetini taşıyarak yavaş ve dikkatli bir şekilde taş iskeleye doğru yürüdü. Ayağında, kütüphanede her zaman giydiği yumuşak terlik benzeri ayakkabılardan çok daha kullanışlı olan, kayaların üzerinde ve merdivenlerden inip çıkmaya yarayan sert tabanlı bir ayakkabı, yanında getirdiği bir çift pantolon ve annesine ait, kolları elma çiçekleriyle işlenmiş bir bluz vardı. Kendini annesinin eski kıyafetlerini daha fazla giyerken bulmuştu; sabah soğuğu, öğleden sonra güneşi ve deniz esintisiyle havaya daha iyi uyuyorlardı. Ve Kiela'nın dönüşmekte olduğu kişiye daha iyi uyuyorlardı. Ne zaman bir ada bluzu, eteği ya da ayakkabısı giyse, kendini daha çok Caltreialı, daha az şehirli hissediyordu. Bu sabah aynaya baktığında onu farklı kılanın sadece kıyafetler olmadığını da gördü: burnunun köprüsünde bir tutam eflatun çil oluşmuştu. Bu çiller çocukken de vardı ve bahçedeki güneş onları ortaya çıkarmıştı. Onları tekrar görmek hoşuna gitmişti.

İskelenin sonuna yaklaştığında, Larran'ın taramakta olduğu deniz atı şaha kalktı ve homurdandı. Kiela güzel altın derisini ve metalik altın pullarını tanıdı. "Merhaba Sian, beni hatırladın mı?"

Sian'ın burun delikleri alevlendi ve masmavi gözleri sepete sabitlendi.

"Bir dakika beklerseniz, size bir ikramım var-" Kiela ata söyledi.

Ama deniz atı bir an bile beklemek istemedi. Domateslerin kokusunu alarak sudan sepete doğru hamle yaptı. Boynu öne doğru fırlarken etrafına deniz köpüğü püskürdü. İrkilen Kiela geriye doğru bir adım attı; bir kayanın kaygan kenarına.

Ayağı kaydı.

Dengesini kaybetti.

Ve bir an için dünya donmuş gibi hissetti; gökyüzünü, Larran'ın dehşete düşmüş yüzünü, vahşi at balıklarını gördü. Geriye doğru düşerken, Sian'ın dişleri gömleğinin kumaşına sertçe kenetlendi. İleri doğru çekildi. Sepet havaya uçtu ve bir düzine domates kabaran dalgalara doğru yükseldi. Atın sırtına, sonra da suya yuvarlandı.

Soğuk ve ıslak okyanus onu yuttu ve suya gömüldü. Çırpınarak yüzeye doğru tırmandı. Hava geçen günden çok daha soğuktu, ısırıcı bir soğuk. Caz kıyıdan çığlık atıyordu ve Larran onun adını haykırıyordu, peşinden dalmak üzereydi-

Ve Sian'ın dalgaların arasında sallanan domatesleri kovaladığını gördü. Kiela gülmeye başladı.

"O, şey, benim hatam," diye nefes nefese kaldı.

Larran kayaların üzerine diz çöktü ve elini uzattı. O da elini tuttu ve tırmanarak dışarı çıktı. Islak giysileri üzerine yapıştığı için hemen titremeye başladı. *Tanrım, sıcaklık konusunda şaka yapmıyordu* - neden *bu kadar dondurucu?* Kollarını göğsüne doladı. Geçen gün hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

"İçime ne girdi bilmiyorum-" Larran başladı.

"Benim hatam," diye tekrarladı Kiela.

"Hoşlandığını biliyordum-" "Bu onun için bir mazeret değil-"

"Onları koklamış olmalı," dedi Kiela. "Sepeti kıyıda bırakmalıydım."

"O benim tarafımdan eğitildi," dedi Larran. Bu senden çok benim hatam-"

Hayır, hatalı olan onun dikkatsizliği ve sakarlığıydı. Sian'ın en sevdiği ikramı koklama mesafesine getireceğini tahmin edemezdi. "Bunun için kendini suçlayabileceğini sanmıyorum-"

"Tabii ki ben suçluyum. O benim-"

Caz iskele boyunca sıçradı, dalları havada sallanıyordu. "Kiela, Kiela, seni yediğini sandım! İyi misin? Tek parça mısın? Bacaklarını say. İki bacağın var mı? Parmakların? Bir parmağını mı kaybettin? Kan kaybediyor musun? Oh tohumlar, kan kaybından bayılacak, kafasını çarpacak ve raflar yüzünden denizde boğulacak!"

"Derin nefes al, Caz. Ben iyiyim." Ellerini kaldırdı ve parmaklarını salladı. "Hepsi on."

"Her zamankinden daha mavi görünüyorsun," dedi. "Üşüyor musun? Hipotermi mi geçiriyorsun?"

Güldü. "Yemin ederim iyiyim." Ama titriyordu, ayak parmakları ve elleri o kadar soğuktu ki yanmış gibi hissediyordu. *Belki de o kadar iyi değilimdir.*

Larran elini onun omzuna koydu. "Hadi seni içeri götürelim ve ısıtalım. Bu ıslak giysilerden kurtulmalısın." Kız onun dokunuşu altında titredi ve Larran onu serbest bıraktı.

Deniz atlarına bindiklerinde suya dalmıştı ve kendini hiç bu kadar üşümüş hissetmemişti. Kabul, bugün hava daha serindi ve daha fazla rüzgâr vardı ama bu denizin neden bu kadar soğuk olduğunu açıklamıyordu. Sıcaklık onlarca derece düşmüş olmalıydı. Dişleri sertçe gıcırdıyordu ve onları durduramıyor gibiydi. "Kuru giysiler iyi olurdu. Gerçi yanımda hiç getirmedim. Sadece domates."

Üçü de suya baktı; Sian dalgaların arasında neşeyle sallanıyor, bir düzine domatesin sonuncusunu da cilalıyordu.

Larran, "Benimkilerden biraz ödünç alabilirsin," dedi.

Taş iskele boyunca ona yardım etmek için elini uzattı ama kız elini tutmadı. Kollarına sarılmayı bırakmak istemedi. Rüzgâr onu kesip biçiyordu. Caz onun yanında zıpladı ve yapraklarından yayılan endişeyi hissedebiliyordu. Gıcırdayan dişlerinin arasından ona "Gerçekten iyiyim," dedi.

"Çığlık attın," dedi.

"Beklenmedik bir anda suya düştüğüm için irkildim." Bu kadar yaygara koparmalarına gerek yoktu. Şimdi o an sona erdiğine göre, biraz utanmıştı. Hayatlarına devam edebilselerdi iyi olurdu.

Olanları unuttu ama belki biraz daha ısındıktan sonra . . . Eesh, neden bu kadar buzluydu?

Larran onu evinin içine götürdü. "Bir dakika," dedi arka odaya girerken.

Caz kendini bir sandalyeye atarken Kiela titremesine rağmen ilgiyle etrafına bakındı. Her yer sıcak bal rengi ahşaptı: zemin, yüksek tavan, duvarlar, masa. Bir köşede beyaz kuvarstan yapılmış bir ocağın üzerinde odun sobası vardı. Her yüzeye bir deniz kabuğu yerleştirmişti. Lavabonun yanında bir istiridye kabuğu. Masanın üzerinde bir deniz kabuğu. Şöminenin üzerinde de adını bilmediği spiral şeklinde bir deniz kabuğu vardı. Her birinin özenle seçildiğini söyleyebilirdi.

Larran elinde bir yığın giysi ve bir havluyla çıkageldi. "İstersen orada üstünü değiştirebilirsin." Yatak odasını işaret ederken yüzü kızarmıştı.

Minnetle giysileri ve havluyu aldı ve koşarak onun odasına girip kapıyı arkasından kapattı. Yatak odasında aynı bal rengi ahşaptan sayvanlı bir yatak vardı. Yorganlar üst üste yığılmıştı, hafifçe dağılmışlardı, sanki kızın onları dağınık görebileceğini anlayınca hemen düzeltmiş gibiydi. Komodinin üzerinde başka bir deniz kabuğu duruyordu, bu seferkinin içinde bir mum vardı. Yatağın üzerindeki buruşuk, çok davetkâr görünen yorganlar dışında her şey kütüphane kadar düzenliydi. Botları dolabın yanında yan yana duruyordu ve hiçbir yerde en ufak bir toz izi yoktu.

Islak giysilerini çıkaran Kiela, kapıdan Larran ve Caz'ı dinledi.

"Korkunçtu," dedi Caz. "Neredeyse kök topumu kaybediyordum, çok üzülmüştüm."

Larran yatıştırıcı bir sesle, "Isındıktan sonra iyi olacak," dedi. "Kötü bir düşüş değildi. Kayalardan herhangi birine çarpmadı ve bir saniyeden fazla suyun altında kalmadı."

"Yüzünü gördüm. Sen de çok korkmuştun."

Karıştırma sesleri duydu -Larran etrafta dolaşıyordu- ve sonra bir gıcırtı -Belki bir dolap kapağı ya da odun sobası? Gömleklerinden birini sallayan Kiela, onu havaya kaldırdı. Onun iki katı büyüklüğündeydi ama en azından kuruydu. Üzerine çekti. Bir kuzu kadar yumuşaktı, çam ağaçları ve okyanus havası gibi kokuyordu ve dizlerine kadar iniyordu.

Larran Caz'a bir şeyler söyledi ama Caz ne dediğini anlamamıştı, kapıdan çok uzaklaşmıştı. Gömleğinin düğmelerini iliklediği.

Caz cevap verdi, "Sahip olduğum tek şey o. Beni yanına aldığında-"

Sözlerinin geri kalanı lavabodan akan su tarafından yutuldu, ama "beni içeri aldı" demese de hikayeyi biliyordu. Onun yardımını almaktan mutlu olmuş ve kendisine yardım etmeyi seçtiği için onur duymuştu. Daha önce hiç parmaklarını kulaklarına sokup "*Tanrı aşkına, sus artık*" deme isteği uyandırmayan işinin ehli bir asistanı olmamıştı. Ayrıca o da kitaplara en az kendisi kadar değer veriyordu ki bu bir bitki için alışılmadık bir şeydi.

Larran, "Gençken de aynı şekilde nazikti," dedi.

"Öyle mi? Bana Kiela'nın çocukluğundan bahset ve utanç verici hiçbir şeyi atlama."

Ve bu da benim geri dönmem için bir işaret, diye düşündü Kiela. Pantolonu bıraktı -asla sığmazlardı ve gömlek örtülmesi gereken her şeyi örtecek kadar uzundu- ve ıslak giysilerini tutarak yalınayak dışarı çıktı. "Bunları kurutmak için asabileceğim bir yeriniz var mı?"

"Evet, sobanın yanında-" Larran arkasını döndüğünde başladı. Ona bakarken sesi cümlenin ortasında kesildi.

Kendinden utanarak gömleğinin eteklerini çekiştirdi. "Biliyorum. Gülünç görünüyorum. Ama kuruyum."

"Ahh . . ." Larran dedi ki.

Caz homurdandı. "Düşündüğü şeyin 'gülünç' olduğunu sanmıyorum."

Larran hızla arkasını döndü. "Islak giysilerini sobanın yanına asabilirsin. Çabuk kururlar."

Huh, diye düşündü. İlgileniyor muydu?

Hayır, kesinlikle olmaz. Gülünç görünüyordu ve bitkinin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. *Ve şimdi hepimiz utandık. Eğlenceliydi.* Islak pantolonunu ve bluzunu sobanın yanındaki askıya serdi. Deniz atlarıyla geçirdiği bir günün ardından giysilerini kuruttuğu yer burası olmalıydı. Soba yanık çam gibi kokuyordu, neredeyse tarçına benzeyen odunsu bir koku.

"Sormaya geldiğim şey-" diye başladı aynı anda, "Size yiyecek bir şeyler getirebilir miyim-"

Caz yan yattı. "Ugh, siz ikiniz."

Hayatında ilk kez Caz'ın burada olmamasını diledi. Eğer Larran'la evinde yalnız kalsaydı, Larran ne derdi? O ne derdi? Ne yapardı? Az önce onun yatak odasında olduğunu düşündü ve yanaklarının ve boynunun kızardığını hissetti. *Caz'ın burada olması daha iyi.* Eğer Larran'la yalnız olsaydı, büyük olasılıkla on kat daha fazla

zaten olduğundan daha garipti ve ilgilense bile fikrini çabucak değiştirirdi.

Larran Kiela'ya, "Ateşin yanına oturup ısınmalısın," dedi. Sobanın yanındaki sandalyelerden birini yeniden yerleştirdi ve yatağından yorganlardan birini aldı. Kiela yorganı almak için uzandığında, Larran yorganı ona sarmak için harekete geçti.

Kadın dondu, adam da durdu; yüzleri birbirlerine bir santim mesafedeydi.

Güzel gözleri var, diye düşündü manasızca.

Nefesi de güzel kokuyordu, biraz nane ve biraz tarçın ve kendini kızarırken buldu. Genelde başkalarının nefesini fark etmezdi ama o da genelde bu kadar ... . Gözleri gerçekten çok güzeldi.

Geri çekildi. "Özür dilerim."

Boğazını temizledi ve yorganı omuzlarına doladı. Bacaklarının üzerine düştü ve şimdi onun kokusuyla kundaklanmış hissediyordu. *Konuyu değiştir.* "Okyanus bugün neden bu kadar soğuktu?"

"Buğday saplarının solması, meyve bahçelerinin hastalanması, yağmurun düzensizleşmesi ve balıkların azalması ile aynı nedenden dolayı - büyü dengesiz, bazı bölgelerde çok yoğunlaşmış ve diğerlerinde yok. En azından ben böyle anlıyorum. Ben bir bilgin değilim."

Birdenbire kütüphane kitaplarına geri dönmek için can atmaya başladı. Orada bir yerlerde isteyebileceği tüm cevaplar vardı. Hava manipülasyonu hakkında birkaç tane paketlediğini hatırladı. Tüm bunlara büyücüler mi sebep olmuştu: denizatı sürülerinin küçülmesine, okyanus sıcaklığındaki şiddetli dalgalanmalara, Caltrey'in yavaş yavaş açlıktan ölmesine? Ve eğer öyleyse, bunu tersine çevirmenin bir yolu var mıydı?

Bir an sessizlik oldu ama bu korkunç, garip bir sessizlik değildi.

-Sadece iki insanın sessizliği ve bir bitkinin söylenenleri düşünmesiydi.

Larran son olarak, "Sian'ın davranışı için özür dilerim. O bundan daha iyisini bilir."

"Domatesleri getiren bendim," dedi Kiela. "Özür dilerim. Onlar senin içindi."

"Oh? Benim için mi?" Şaşırmış görünüyordu. Ve memnun.

Gecikmeli olarak, bunların ödünç aldığı alet ve malzemeler için bir ödeme olduğunu söylemesi gerektiğini fark etti. "Evet, sen ve Sian içindi ama hepsi birden değil. Ve hediye de değillerdi."

"Oh?" Bu farklı bir "oh "tu. Meraklı ve biraz da temkinli.

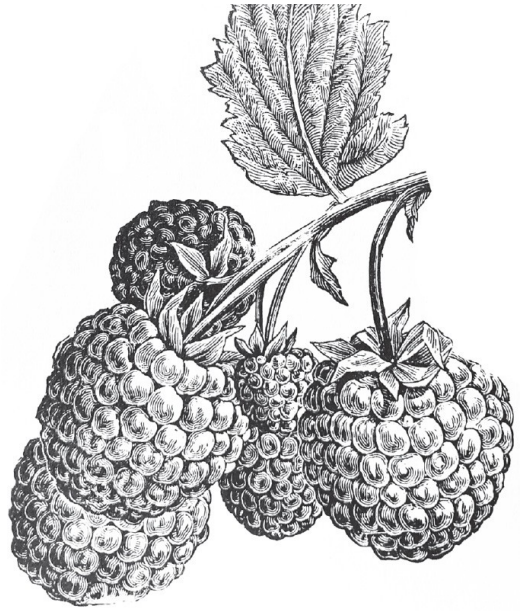
"Gördüğünüz gibi, reçel rafları yapmam gerekiyor."

"Reçel için raflara mı ihtiyacınız var?" Larran sordu.
"Neden reçel?" "Ben de tam olarak bunu bilmek istiyordum," dedi Caz.

Çünkü ahududu fidanları vardı. Çünkü tarifi ailesinin yemek kitabındaydı. Çünkü reçel insanları mutlu ederdi. Hem reçel yiyip hem de üzülemezdiniz. Bu temelde imkansızdı. Ayrıca, ona anne babasıyla içtiği çayı hatırlatıyordu ve bu güzel bir anıydı - üçü Alyssium'daki küçük dairelerinde ocağın etrafında, annesi bir kitaptan yüksek sesle okuyor, babası onu güldürecek yorumlar yapıyor ve hep birlikte, babasının ağ onarma işinin bir kısmı karşılığında anne babasının pazardan aldığı hafif bayat ekmeğin üzerinde reçelli çay içiyorlardı. Unutulmaya yüz tutmuş duygularla gelen bir tattı bu. Ama o bunların hiçbirini söylemedi. Sadece "Güzelmiş" dedi.

"Tamam," dedi. Ve başka soru sormadı. Bu yüzden onu daha çok sevdi.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Kiela kaynayan şeker ve ahududu kazanını karıştırırken Larran da kitaplığın iskeletini hazırladı. Raf odanın yarısını boydan boya kaplayacak, öndeki küçük dükkânı mutfak ve oturma alanından ayıracaktı. Yatağını çoktan arka odaya taşımış, anne babasının yatağıyla yasak kitap kasalarının arasına sıkıştırmıştı. O odayı daha sonra, Caz'den başka kimse yokken düzenleyecekti. En azından çoktan temizlemiş, tozunu almış ve kirişlere lavanta asmıştı. Pencerelerdeki dantel perdeleri de yıkamış ve yeniden asmıştı. O halde tek sorun divanla ne yapılacağıydı. Pratik olan, ailesinin yatağını kendi yatağı olarak kabul etmekti. Büyük yatakta kendisi için fazladan yer vardı ve -gözleri Larran'a kaydı . . . *Saçmalama,* diye azarladı kendini. Kendisi ve gece geç saatlere kadar okumak istediği kitap yığını için fazladan bir sürü yer vardı.

Çalışırken usulca şarkı söylüyordu, küçüklüğünden hayal meyal hatırladığı bir deniz ninnisi. Hoş bir sesi vardı, yumuşak ve biraz tüylü.

Larran'ın kendisi için rafları inşa etmesini istememişti. Aslında, baca olayından sonra bunu kendisi yapmaya karar vermişti ve eğer Larran ısrar etseydi, o da ... . Israr *etmemişti*. Sadece ahududu reçelinin en sevdiği reçel olduğunu söylemişti ve Caz onun emeği için pazarlık yapmıştı. Bir bitki tarafından alt edilmişti.

Garip bir şekilde, düşündüğü kadar umursamadı.

Sessizliği gevezelikle doldurma ihtiyacı hissetmiyor gibiydi, bu da güzeldi. Caz onun yardımcısı gibi davranıyor, ihtiyaç duydukça ona çivi uzatıyor ve açıların doksan derece ve tahtaların düz olduğundan emin olmak için kontrol ediyordu. Örümcek bitkisi döşeme tahtalarının arasında kaybolmuş bir mermer bulmuş ve tüm tahtaların düz olduğundan emin olmak için onu kullanıyordu.

Larran son notaya ulaştığında "Bu şarkı ne?" diye sordu.

"Eski bir çoban ninnisi. Kısraklar yavrulamak üzereyken onları sakinleştirmek için söyleriz. Eğer melodiyi tutturabilirseniz genellikle daha iyi sonuç verir. Özür dilerim, yüksek sesle söylediğimi fark etmedim."

"Çok güzeldi." Bunu daha önce duymuştu ama nerede ve ne zaman? Sözlerini hatırlamaya çalışarak melodiyi mırıldandı. *Deniz bir beşikti ve ...* bir şey, bir şey *... yıldızlar seni izleyecek* . . . "Sanırım bir zamanlar biliyordum."

"Söyledin. Şarkı söylediğini hatırlıyorum."

Kiela homurdandı. "Yanlış hatırlıyorsun. Ben olamazdım. Sesim cırlamaya çalışan bir tavuk gibi çıktığı için kimsenin beni duyabileceği yerlerde asla şarkı söylemem."

Caz bir kahkaha attı ama bu kahkaha homurdanma gibi geldi. Caz'ı daha önce sadece bir kez, o da kütüphaneye yeni katılanlar için düzenlenen resmi bir törende şarkı söylerken dinlemişti ve Caz, Caz'ın ses tonunda herhangi bir eksiklik olduğunu doğrulayabileceğini biliyordu. Şarkı söylemek isteğe bağlı değildi ama kremalı puf ve çikolatalı tatlılar buna değmişti.

"Orada olduğumu bilmiyordun," dedi Larran.

Reçeli karıştırırken duraklayan Kiela, Larran'a bakmak için döndü. Raf duvarının üstünü ve yanlarını çerçevelemişti ve her rafın nerede olacağını işaretliyordu. Kulübenin geri kalanıyla hoş bir uyum sağlayacaktı. "Çocukken beni mi gözetliyordun?"

Yüzü kızardı. "Tam olarak değil ve kasıtlı olarak değil. Benim tayımla birlikte ailenin koyağındaydın..."

Bekle, bekle, bekle... Koyda bir yavru deniz atı olduğunu hatırladı. Bir yaz birkaç ay orada kalmıştı ve bakımına yardım etmişti. Onu biberonla beslediğini hatırlıyordu. "Koyumuzda neden bir tay vardı?" Bunu hiç sorguladığından emin değildi ama geriye dönüp baktığında bu garipti. Annesinin ya da sürüsünün, en azından çobanının yanında olmalıydı. "Senin olduğunu mu söylemiştin?"

"Kendimi bildim bileli çoban olmak istemişimdir. Eskiden hep Caltreyan sürüsünün yanında takılırdım. Bir çivi daha, Caz?" Örümcek bitkisi bir çivi tutan bir dal uzattı ve Larran devam etmeden önce çiviyi yerine çaktı. "Doğum yaparken ölen bir kısrak vardı ve tayın yaşaması beklenmiyordu. Bu yüzden onun sorumluluğunu üstlendim. Ailem, yine de .
. . Kasabadaki tek bakkal onlarındı, hatırlıyor musun? Çeşmenin yanında?"

Reçeli tekrar kontrol eden Kiela, "Evet" dedi. Kimse bakkaldan hoşlanmazdı. Anne ve babasının baharatların pahalı olmasından ve tezgâhın arkasındaki adamın başparmağını teraziye dayayarak ete fazla fiyat biçmesinden şikâyet ettiklerini hatırlıyordu. Annesi bir keresinde bir torba un almıştı.

Karıncaların istilasına uğramıştı. Ancak küçük adada başka bir seçenek yoktu.

"Aile işinin bana miras kalmasını istediler ama benim başka hayallerim vardı. Ailen tayı koylarında gizlice büyütmeme izin verecek kadar nazikti. Bir sabah babam ... Söylemem yeterli, koya geç kalmıştım. Tayın başaramayacağından korktuğumu hatırlıyorum. O kadar genç ve kırılgan olduklarında düzenli bakıma ihtiyaç duyarlar. Ama sonunda vardığımda sen çoktan oradaydın, tayın beslendiğinden ve güvende olduğundan emin oluyordun. Ona şarkı söylüyordun."

Daha önce ailesinin ona karşı nazik olduğunu ve kendisinin de öyle olduğunu söylemişti - *kastettiği* buydu. Tayına iyi davranmıştı. Hatırlamamasına şaşmamalı. Onun olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Herkes bakımına yardım ederdi."

Bir çivi daha çaktı ve sessizce, "Ailem değil," dedi.

Tayın gizlice orada olduğunu bilmiyordu. "Ama ailen ne bekliyordu-"

Larran raflardan bir adım geri çekildi. "Duvar için, rafların arkası için, ahşabın eşleşmesi umurunda mı? Sanırım yeterince parça var ama renklerden oluşan bir patchwork olacak."

"Bu iyi." Eğer bir düzen içinde dizerlerse, kasıtlı olarak sanatsal görünebilirdi. "Ailen yapmazdı da ne demek? Aile işinde kalmanı istediklerini söylemiştin, ama bir tayın ölmesine izin vermezlerdi, değil mi?"

Larran cevap vermedi. "Daha fazla odunla döneceğim."

Başını eğerek kapıdan çıktı. Onu takip etmek ve konuşmaya devam etmek istedi - ailesinin, onun kendi geleceğini seçtiğini görmektense bir tayın ölmesine izin vermeyi tercih edeceğini kastetmiş olamazdı? Tabii kastettiği tam olarak bu değilse.

Yeşilliklerin arasında kaybolurken bakışları onu takip etti ve sonra gözlerinin neden aniden sıcak ve sulu hissettiğinden emin olamayarak reçele baktı.

Kalın, yapışkan baloncuklar tencerede kaynadı. Reçeli cam kavanozlara dökme zamanı gelmişti; anne ve babasının talimatlarına uyarak, ani ısıdan kırılmamaları için kavanozları ısıtmıştı. Fırın eldivenlerini aldı. Onları çekmecelerden birinde bulmuştu; solmuş bir pötikareydi ama hâlâ sağlamdı. "Caz, ben dökerken kavanozları sabit tutabilir misin?"

Kirişlere tırmanarak kendini mutfak tezgâhının üzerine attı ve bir çırpıda yere indi. "Sakın -tekrar ediyorum, sakın- üzerine sıcak reçel dökmeyin.

Ben."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi. Larran'ın ne zaman içeri döneceğini merak ediyordu. Ona sormak istediği o kadar çok soru ve hikâyesinin atladığı o kadar çok kısmı vardı ki. Ailesine ne olmuştu? Dükkânlarına ne olmuştu? Onlara rağmen nasıl çoban olmuştu? "Sence söylemediği şey neydi?"

"Bence her şeyi çok açık bir şekilde söylüyordu," dedi Caz. "Onun ailesi iyi insanlar değildi. Seninkiler öyleydi."

"Oh." Evet, öyleydiler.

Caltrey'e dönmeden önce, onlara sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu pek düşünmemişti, sadece onları kaybettiği için ne kadar şanssız olduğunu. Kapıdan tekrar dışarı bakan Kiela, Larran'ın nazik olmak için bu kadar uğraşmasının nedeninin bu olup olmadığını merak etti. Tüm bunlar - tarçınlı çörekler, bacayı tamir etmek, ata binmek, suya düştükten sonra sıcak giysiler, raflara yardım etmek - çocukken bir tayı beslediği için bir teşekkür müydü? Eğer öyleyse, yeterince teşekkür ettikten sonra ... bu kadar olur muydu?

Bir gün önce, bunun olmasını isterdi. Ya şimdi?

Şimdi de beni rafa kaldırıyor.

Tencereyi kaldırarak reçeli bekleyen kavanozlara boşalttı.

İlk parti reçeli kavanozlara doldurmayı bitirdiğinde Larran omzunda bir yığın tahta çıtayla geri dönmüştü. Onları kapının hemen dışına bıraktı.

"Sobayla işin bittiyse bize biraz balık kızartabilirim," diye teklif etti. "Odun ve balık mı getirdin?"

Adam içeri girerken ceplerinden birinden sarılı bir fileto çıkardı ve kadın adamın cebinin şimdi nasıl kokuyor olabileceğini düşünmemeye çalıştı. "Bu Sian'dan, bir özür balığı. Döndüğümde taş iskelenin üzerine bir dizi dizmişti. Kötü davrandığının farkında."

Bir özür balığı. Gülümsedi. "Deniz atlarının bu kadar zeki olduğunu bilmiyordum."

"Morina ya da ton balığından çok yunuslara benziyorlar. Son derece zekiler. Ataları insanlarla birlikte çalışmanın hem onlar hem de bizim için iyi olacağını başka nasıl bilebilirdi ki?"

"Simbiyoz genellikle bal arıları ve çiçekler ya da timsahlar ve yağmur kuşları gibi evrimle eşleştirilmiş içgüdülerdir, gerçek bir zeka değildir." Ne zaman o

Ona boş boş baktıktan sonra ekledi: "Yağmur kuşları timsahların dişlerinin arasından yiyecekleri gagalıyor. Kuş besleniyor ve timsah diş ağrısı çekmiyor. Ama bu kuşların dişçiliği seçmesi gibi bir şey değil." Adam hâlâ ona boş boş bakıyordu ve kadın normal iletişim düzeninin dışına çıktığını fark etti. "Öğle yemeğinde balık çok iyi olur. Lütfen Sian'a benim adıma teşekkür et."

Gülümsedi ve sonra kızartma tavasını aldı. Çiğ balığı bir tabağa yerleştirdikten sonra sanki burada yaşıyormuş gibi dolapları karıştırmaya başladı.

Sıcak, bulanık duygularının havadaki baloncuklar gibi dağıldığını hissetti.

Birdenbire fazla tanıdık, fazla dostça, fazla ... geldi. *fazla gelmişti.* Sadece raflar inşa etmek istemişti; anılarını ve sırlarını paylaşmak istememişti. Çocukken ona nazik davranmış olması güzeldi ama bunu seçmemişti - bir taya yardım etmişti ve onu izlediğini bile bilmiyordu. Adam onun rızası olmadan onu duygularının içine çekmişti.

Kendi kendine bunun onu rahatsız etmesine izin vermemesini söyledi. Onunla konuşmak hoşuna gitmişti. Ve balığına evet demişti. Bu evetle birlikte mutfağını da kullanmıştı. Bir mutfak dolabını açmak o kadar da ağır bir kişisel alan ihlali sayılmazdı. Ama ya yatak odasına girip yasaklı kitapların olduğu sandıkları karıştırmaya başlamanın da sorun olmayacağına karar verirse?

Olabildiğince kibar bir ses tonuyla, "Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Dondu kaldı. "Ah, pardon. Tuz ve karabiber?"

Caz mutfak raflarından birine tırmandı ve şekerin arkasından küçük tuz ve biber torbalarını çıkardı. Onları sessizce, sitemle Larran'a uzattı.

Larran kızararak, "Tek başıma yaşamaya alışkınım," dedi. "Niyetim ... değildi.

. Özür dilerim. Burası senin mutfağın, benim değil. Haddimi aştım. Neden sürekli yaptığımı bilmiyorum. Bir daha yapmayacağım."

Kiela nefes verdi. Bu güzel bir özürdü ve tuz ve karabiber araması sorun değildi - sadece diğer odadaki kitaplarla ... . "Ben de kendi alanıma alışkınım." Kütüphanedeki köşesi, yatağı, ocağı ve masasıyla pek bir şey ifade etmiyordu ama tamamen ona aitti ve başka hiçbir kütüphaneci o r a d a kendini evinde hissetmeyi hayal etmezdi. "Neye ihtiyacın varsa kullan. Ama lütfen önce sorar mısınız?"

"Her zaman, bundan sonra." Balığa geri döndü.

Ve şimdi yine garipleşti, diye düşündü. Aşırı tepki mi vermişti? *Hayır, o haddini aşmıştı.* Yine de bir süredir orada iyi geçiniyorlardı ve bu güzeldi. Buna geri dönememeleri çok yazıktı. Ahududuları bir kaseye boşalttı ve şeker ekledi. Onlar şekerin içinde ıslanırken, Larran odun sobasının karşı tarafına bir tencere su koydu ve üzerine bir parça balmumu ile bir kase koydu - ailesinin tarif kitabına göre, balmumunu eritmenin en iyi yolu buydu, çift kazanda. Adamın balık için pişman olup olmadığını merak etti. *Muhtemelen ne zaman gidebileceğini hesaplıyordu.* "Ben senin tayın mıyım?"

"Ne?"

"Boş ver." İyi davranmak için bu kadar çabalamasının tek nedeni ona borçlu olduğunu hissetmesiyse ... "Sadece... Tahta, çivi, iş ve balık için sana ödeme yapabilirim. Dükkan açıldıktan sonra sana geri ödeyebilirim. Bu bir iş anlaşması olabilir. Bir zamanlar yavru bir at balığına iyi davrandığım için bana borçlu olduğunu düşündüğün bir iyilik olmak zorunda değil."

Balıkları baharatladı, filetoları tavaya koydu. Ocağın başında yan yana durdular, adam balığın cızırdamasını, kadın da balmumunun erimesini izliyordu. "Senin iyi bir insan olduğunu böyle anladım. Bu yüzden değil ..." Cümleyi nasıl bitirmek istediğinden emin değilmiş gibi sözünü yarıda kesti.

Caz yere atladı ve bir takla atarak yere düştü. Yüksek sesle, "Kiela, benimle dışarı gelip odunları ayıklamaya ne dersin? Dediğin gibi rafların arkası için bir desen yapabiliriz."

"Uh, tamam mı?" Kiela bitkiyi dışarıda takip etti.

Larran bir yığın odun getirmişti, tahtaların hepsi farklı genişlik ve tonlardaydı ve onları güller ile bitki sınırı arasındaki çimlerin üzerine serdi. O ve Caz tahtaları renklerine göre ayırmaya başladılar. Ne kadar çok renk tonu olduğu oldukça ilgi çekiciydi. Kırmızımsıdan soluk ten rengine ve kahverengiye kadar gökkuşağı benzeri bir düzende değişen tonlar...

Caz, "İyi bir insan olduğu için iyi davranıyor olabileceğini düşünmelisiniz," dedi.

"Bana borçlu olduğunu düşündüğü için, tayına baktığım için ve beni yeni tayı, ilgilenilmesi gereken biri olarak gördüğü için iyi davranıyor." Evet, raflar için yardıma ihtiyacı vardı ama bu onu çaresiz yapmıyordu. Reçel yapmayı öğrenmişti. Aslında gerçekten lezzetli bir reçeldi ama limon suyuna erişimi olmaması çok yazıktı. Biraz narenciye tadı keskinleştirir ve bir-

"Ya da belki senden hoşlanıyordur."

O anda limon suyuyla ilgili tüm düşünceler yok oldu. Açık mutfak kapısından içeri baktı. Güneş ışığı Larran'ı bir ışık havuzuna çevirmişti. Balığı pişirirken yine şarkı söylüyordu. En azından kızın huysuzluğuna fazla sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Ya da belki sadece dikkat süresi kısaydı. "Sence istediği yere girmesine izin vermeli miyim?" -sesini alçalttı- "ve açmak istediği her sandığı açmasına?"

"Tabii ki hayır," dedi Caz. "Ama burada tanıdığımız birkaç kişiden biri. Bence arkadaş canlısı olmak için gerçekten çok çabalıyor. Sen de deneyebilirsin."

"Deniyordum ve sonra-"

"Tuz mu istedi?"

"Evet, ama bu değil-"

"*Peki ya* biber?"

"Benden hoşlanamaz," dedi Kiela. "Ben sevimsiz biriyim."

"Başladığıma pişman olduğum saçma bir konuşma bu," dedi Caz. "Sen sevimsiz biri değilsin. Büyük Kütüphane'deki onca kütüphaneci arasından senin asistanın olmayı ben seçtim. Kusursuz bir zevke sahip, çok seçici bir bitkiyim."

Sırıtmaktan kendini alamadı.

"Bazen beceriksizce de olsa arkadaş olmaya çalıştığını kabul edin."

Sırıtışı soldu. "Sakladığımız sır göz önüne alındığında arkadaş edinmenin güvenli olduğundan emin değilim. İş ortaklarımız olabilir, komşularımız olabilir, müşterilerimiz olabilir ama arkadaşlarımız? İyi görünseler bile bunun akıllıca olduğundan emin değilim." Bryn ve Tobin adındaki çocuğu düşündü.

Caz cevap vermedi ve onun kelimelerini dikkatle seçtiğini biliyordu.

Hissettiği duygu karmaşasının suçlusu oymuş gibi tahtaya kaşlarını çatarak baktı, tahtaları yerleştirdi ve hoş bir desen oluşturana kadar düzenledi ve bu rahatsız edici konuşmanın bitmesini umdu. "Burada bir hayat kurmamızı istiyorsan insanlara güvenmek zorundasın." Caz sonunda söyledi.

Bu doğru olabilirdi. Ama bu hoşuna gitmemişti. Bunu tek başına yapmak istiyordu. *Zaten tek başıma yapmadım.* Tohum ve ekmek almak için kasabanın merkezine inmeden önce yirmi dört saat bile dayanamamıştı. Belki de mizacından çok tecrübe eksikliğinden olsa gerek, kendi başına hayatta kalmayı beceren bir tip değildi ama yine de ... "Biliyorum. Deneyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Caz. "Biliyorsun, bitkiler duygusal açıdan insanlar kadar yorucu değildir. Daha fazla bitki olmaya çalışmalısın."

Güldü. "İyi tavsiye. Tek ihtiyacım olan biraz klorofil."

"Mükemmel. Yeşil sana çok yakışır."

Son tahtayı da yerine yerleştirdikten sonra kulübeye geri döndü ve taze pişmiş balık kokusunu içine çekti. "Nefis kokuyor," dedi, bir barış teklifi.

"Umarım tadı da kokusu gibidir," dedi Larran, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Kiela da ona gülümsedi ve birden ikisi de birbirlerine gülümsemeye başladı. Etrafta bir sürü gülümseme vardı - bir sonraki adımda ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden ya da hangi noktada gülümsemeyi bırakması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Gülümsemesinin hoş mu yoksa garip mi göründüğünü merak etti. Kibar olmak istemişti. O da gülümsediğine göre, bu muhtemelen doğru yaptığı anlamına geliyordu.

Caz iç çekerek onun yanından geçti ve nefesinin altından, "İkiniz de gülünçsünüz," diye mırıldandı. Ama en azından kulübedeki atmosfer rahatsız edici bir gariplikten arkadaşça bir garipliğe dönüşmüştü.

Larran balıkla işini bitirirken Kiela erimiş balmumunu her bir kavanozdaki reçelin üzerine yarım santim kalınlığında döktü. Caz kavanozları onun için sabit tuttu. Balmumu soğuduğunda katılaşacak ve reçeli en az bir yıl boyunca koruyacak hava geçirmez bir mühür oluşturacaktı.

Dolaptan tabakları çıkardı ve Larran balığı servis etti.

Bir an sessizlik içinde yediler; kokusu kadar tadı da harikaydı. Hafif, lapa lapa ve tereyağlıydı. Üzerine başka bir bitki serpmişti. "Biberiye mi?" Kiela tahmin etti.

"Evimden biraz uzakta bir bitki sınırım var. Kırpmak istersen haberim olsun. İyi nakledilirler. Çok fazla bakıma da ihtiyaç duymazlar, yine de yeşil bir parmağınız var gibi görünüyor." Bahçeye açılan arka kapıya doğru başını salladı. "Meyveleriniz iyi olmuş."

"On yıl kadar süren ihmal onlara uygun geldi." Adamın bundan daha fazla soru sormamasını umuyordu. Onun çatısına çıktığından beri ne kadar büyüdüklerini fark edip etmediğini merak etti. Konuyu değiştirdi. "Balık pişirmeyi, raf yapmayı falan nasıl öğrendin?"

"Çoğunlukla bir şeyler inşa etmeyi ve tamir etmeyi kendi kendime öğrendim," dedi omuz silkerek. "Kendi evimde çalışırken birkaç kez başparmağımı çarptım." Ona başparmağının tırnağını gösterdi. Bir tarafı eğrilmişti. "Hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi. Yemek pişirmeye gelince... on üç yaşımdayken beni yanına çırak olarak alan çoban sayesinde oldu. Bir balığı otuz saniye içinde fileto haline getirip imparatorlara layık bir ziyafete dönüştürebilirdi. Hiçbir şeyi ölçmez, sadece içgüdüsel olarak otları ve baharatları atardı."

Kiela onun sesinde tanıdık bir nota duydu. "Onu özlüyorsun."

"Üç yıl önce bir fırtınada kayboldu, büyücüler düzenli devrelerini durdurduktan sonra Caltrey'i vuran gerçek kötü büyü fırtınalarının ilklerinden biri," dedi Larran. "Fırtına çıktığında, uzun zamandır böyle bir fırtına olmamıştı. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Kimse görmemişti. Sürüyle birlikte dışarı çıktığında ne kadar kötü olacağını hafife almıştı. Üstesinden gelebileceğini düşünmüştü ..." Sanki anılar oraya yerleşmiş gibi boğazını temizledi.

Balığına baktı. "Özür dilerim." Onun da hayatında kayıplar olmuştu. Sesinin tonundan, çobanın onun için bir baba figürü gibi olduğunu tahmin etti. Larran'ın dostça gülümsemesinin ardında başka hangi duygu ve düşüncelerin yaşadığını merak etti.

"Bana miras kalan onun sürüsü. Amarin - deniz mavisi pulları olan - doğumuna yardım ettiği son taydı. İşte *o* vahşi bir geceydi." Ay ışığında bir kısrak, gezgin bir büyücünün sihri ve bir mucizeyle sonuçlanan bir makat doğum hikayesi anlatmaya devam etti: sağlıklı bir tay ve anne.

Caz balığını bitirip bulaşıkları temizlerken, Larran da rafların arkası için seçtiği tahtayı getirdi. Birlikte yeni reçel rafı duvarını monte ettiler; o tahtayı sabit tuttu, Caz çivileri tedarik etti ve Larran çekiçle çaktı.

"Deniz atı doğumlarına yardımcı olacak bir tür ev yapımı ilaç bulmak mümkün olsaydı ..." Kiela başladı. "Doğal bir ilaç, büyü değil."

Larran çekiçle vurmayı bıraktı. "Bu her şeyi değiştirir. Ama yardımcı olabilecek bir bitki ya da ilaç yok. Sadece büyü işe yarıyor - onlar unutulmuş bir büyü tarafından yaratılmış büyülü yaratıklar. Nasıl ve neden ortaya çıktıklarını kimse bilmiyor ama diğer yaratıklar kadar kolay üreyemiyorlar."

Yine de çözüm aramaya karar verdi. Bunu büyü değilmiş gibi göstermenin bir yolu olmalıydı. Belki heceleri fısıldarsa? Ama Larran bunun büyü olduğunu anlayacaktı. Ve diğer ada sakinleri yeni bir tayı duyduklarında... Bu, doğal olarak yetişmiş olabilecek aşırı hevesli ahududu dikenleriyle aynı şey değildi.

"Büyücüler eskiden ne tür şeyler yapardı?" Caz sordu. "Hani eskiden dış adalara gelirlerdi ya?"

Larran cevap verirken duvarı birleştirmeye devam etti. "Çeşitlilik gösterirdi. Bazen denizleri sakinleştirirlerdi. Ya da toprağı güçlendirirlerdi. Yağmuru yağdırır ya da yağdırmazlardı. Bir tanesi akıntıları değiştirirdi - onu çok özlüyoruz. Bir diğeri meyve bahçeleri konusunda uzmanlaşmıştı - adamızdaki ağaçların çoğu bölgeye özgü değil ve gelişmek için özel olarak büyülenmiş toprağa ihtiyaç duyuyorlar. Büyüleri biliyordu.

Fırtınadan zarar görmüş ağaçları iyileştirir, hastalıkları yok eder ve üretimi iki katına çıkarırdı. Eskiden en inanılmaz altın elmalar elde edilirdi. . ."

Kiela adanın kaybettiği her şeyi zihnine not ederken, o büyücülerin mucizelerini anlatmaya devam etti. Yanında, Caz'ın da aynı şeyi yaptığını biliyordu.

Larran bir sonraki tahtayı ölçtükten sonra ucundan bir parça kesmek için çıkardı. Kiela ve Caz da onu takip etti. Larran testereyle keserken her biri bir ucu iki kayanın üzerinde sabit tuttu. Tahtayı tekrar içeri taşıdı ve bir önceki tahtanın yanına yerleştirdi. "Bu planı henüz kimseyle paylaşmadım ama bir sonraki ticaret gemisi gelir gelmez Alyssium'a gidip doğrudan imparatora sarayında bir çağrıda bulunmak niyetindeyim."

Caz, "Yapamazsın!" diye bağırdı.

"Gerçekten, yapamazsın," diye yankılandı Kiela. Neyin içine doğru yürüdüğünü bilmiyordu! Kafasının içinde yankılanan çığlıkları duydu, dumanın kokusunu aldı ve kütüphaneyi saran alevleri hayal etti.

"Yapmak zorundayım," dedi Larran. "Hiçbir şey yapmadan oturamam. Birisi imparatora dış adalarda neler olduğunu anlatmalı ve davamızı savunmalı."

Kiela başını sertçe salladı. "Alyssium'u ziyaret etmek için iyi bir zaman *değil*. Huzursuzluk var." Bunu söylemenin hafif bir yoluydu. Şehrin hâlâ ayakta olup olmadığını bilmiyordu. Şimdiye kadar her şey kül olmuş olabilirdi. "Güvenli değil."

"Burası güvenli değil," dedi Larran acımasızca. "Her an başka bir sihirli fırtına vurabilir ve bizi yok edebilir. Eğer yok etmezse, o zaman da deniz ve kara yavaş yavaş çürüyecek. Herkesin yargıçlara itirazda bulunabileceği genel bir dinleyici kitlesi olduğunu duydum; davamı orada açacağım ve gerekirse dinlenene kadar her gün tekrarlayacağım."

"Ama şu anda ..." Büyü kitaplarının sırrını ifşa etme riskine girmeden onu nasıl uyaracağını bilmiyordu. Buna ek olarak, tüm olanları gerçek kılacak kelimeleri söylemek istemiyordu. Kendisinin ve Caz'ın kaçtığını, kaçak olduklarını açıklamak istemiyordu. Ve hırsız olduklarını. Kelimeler boğazında düğümlendi. Kuzey Okuma Odası'nı yakmışlardı. İmparatoru pencereden aşağı atıp ölümüne sebep olmuşlardı. Sayısız insan ölmüştü. "Şimdi oraya gitmek istemezsin."

"Sürümün, evimin, adamızın yavaş yavaş ölmesini izlemek istemiyorum."

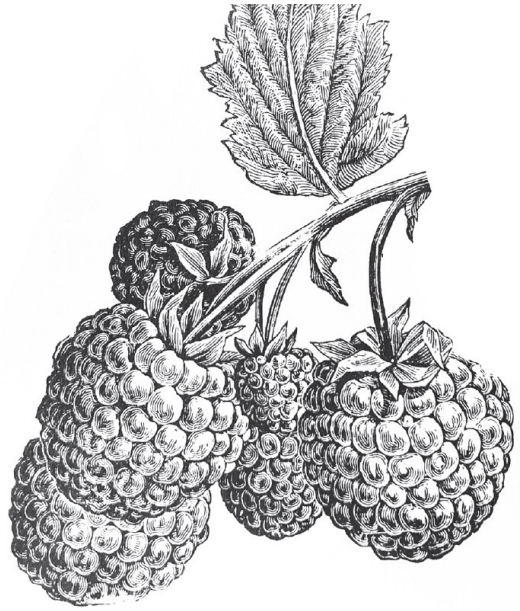
Bir sonraki çiviyi sabitlerken Kiela elini Larran'ınkinin üzerine koydu. "Sadece önce benimle konuşmadan gitme, tamam mı? Bana bu konuda söz verir misin?" O zamana kadar açıklayacak kelimeleri bulacaktı. Larran onun eline baktı, kendi eline dokunuyordu.

Çok ileri gidip gitmediğini merak etti ama elini çekmedi. Sanki onun sözlerini duymamış gibi eline bakıyordu. "Larran?" "Önce seninle konuşacağım," diye söz verdi.

İyi, diye düşündü.

"Ama ben gidiyorum." *Eğer seni durduramazsam.*

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Larran gittikten sonra Kiela Caz'a, "Önce elimizdekileri kataloglamamız gerekiyor," dedi. Bu, uygun "çare" olabilecek büyüleri belirlemenin ilk adımıydı.

Caz heyecanla yapraklarını hışırdattı. "Ooh, bunu kaçırdım!"

O da özlemişti. Gerçi kitaplarla ilgilenmeyeli o kadar da uzun zaman olmamıştı ama Caltrey, Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'nden bir dünya ve birkaç ömür uzakta gibi hissediyordu. Aşırı büyümüş koya yanaştıklarında, kendini bir daha kütüphaneci gibi hissedebileceğini bilmiyordu.

"Kağıdımız var mı?" Caz sordu. "Lütfen bana kağıt paketlediğinizi söyleyin. Ya da kalemleri? Hiç kalemimiz var mı? Bir keresinde hapse atılmış ve duvarlarına kendi kanıyla yazı yazmak zorunda kalmış bir bilgin hakkında bir şeyler okumuştum."

Kiela ailesinin yatağında, kişisel eşyalarından oluşan çantasını açtı. Alyssium'un en iyi grafit kalemlerinden oluşan ve her birini sadece bu iş için kullandığı ince yontma bıçağıyla özenle biledi̇ği kalem setini açtı. Setin etrafındaki kurdeleyi çözerek yatağın üzerine açık bir şekilde koydu. Caz kalemlerin üzerinde dans etti, o kadar heyecanlıydı ki yorganın üzerine toprak parçaları döktü. Sonra değerli boş defterlerinden birini çıkardı. "Kan kullanmaya gerek yok."

Caz ona ciddiyetle, "Sen bir kahramansın," dedi.

Hiçbir yere not defteri olmadan seyahat etmezdi, bu yüzden yanına birkaç tane alması sürpriz olmadı. Keşke bir sandık dolusu alsaydım diye düşündü. Caltrey'de kâğıda kolayca ulaşabileceğinden şüpheliydi; fırın, değirmen, balık pazarı, iplik ve elyaf dükkânı ve belki de bir mobilya mağazası vardı. Ama bir kırtasiye dükkânı görmemişti. Defteri açarak pürüzsüz, canlı, boş sayfayı okşadı. İçinde tek bir not bile olmayan bir defterin çok güzel bir yanı vardı. Saf potansiyele dokunuyormuş gibi hissetti.

"Sen mi yazıyorsun, ben mi yazıyorum?" Caz sordu. Bir yaprakla kalemlerden birini okşuyordu.

Bunu kendisinin yapmayı ne kadar çok istediği belliydi. "Sen yazabilirsin," diye teklif etti.

Sevinçten titreyen Caz, "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Sen bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaşsın."

Kiela'yla mı yoksa kalemle mi konuştuğu belli değildi ama Kiela sırıttı. "Sen de öyle, Caz. Ayrıca, olağanüstü bir el yazman var." Bunun onu yaratan orijinal büyünün bir parçası olup olmadığını ya da bu yeteneğin örümcek bitkisinin doğasında olup olmadığını merak etti. Sormak kabalık gibi geldi.

"Kızarıyorum. Klorofil yüzünden bunu anlayamazsınız."

Güldü.

Ve sonra işe koyuldular.

Kiela ilk sandıktan başlayarak kitapları teker teker indirdi. Her biri için kitabın adını, yazarını, yayıncısını, geldiği adayı ve basım yılını yüksek sesle okudu; Caz da bu bilgileri küçük, kesin harfler ve rakamlarla not etti. Ayrıca her cilde bir konu adı verdiler: hava durumu, bitki örtüsü, hayvanlar, yıldızlar, deniz, vs. ve pratik bir büyü kitabı mı, bilimsel bir çalışma mı yoksa tarihi bir kayıt mı olduğuna dair bir alt adın yanı sıra "çoğunlukla saçmalık" için yalnızca kütüphanecilere özel gizli bir ad da verdiler. Caz sık sık yaprakları değiştirdi ve Kiela'nın kalemi yeniden sivriltmesi için durakladılar, grafitin mümkün olduğunca çoğunu korumaya dikkat etti - bunlar da yenileyebileceğinden emin olmadığı sınırlı bir kaynaktı. Uzun süre dayanacak bir mürekkep yapmak için çilek kullanıp kullanamayacağını merak etti.

Kalemler bir süre idare ederdi ama uzun vadeli düşünecekse ... *Her şey sırayla,* diye hatırlattı kendine. Kütüphanedeyken şımarmayı sevdiği türden teğet geçmeleri göze alamazdı; burada yemek yiyip yiyemeyeceği, araştırmalarında ne kadar verimli olduklarına bağlıydı. Mürekkep sorununu ancak ve ancak gerekli olursa çözecekti. İlk sandığı bitirdiklerinde ikincisine geçtiler.

Seçtiğini unuttuğu birkaç tanesi de dahil olmak üzere, çok çeşitli konularda çok sayıda kitabı sakladıklarını görmekten memnun oldu ve her biri için minnettar oldu. Çok fazla bilgi korunmuştu. Daha da iyisi, bu kadar çok bilgi parmaklarının ucundaydı.

Her kitap kaydedildikten ve konularına göre kategorize edildikten (ve odanın her yerine ve hem ebeveynlerinin yatağının hem de divanının her santimetresine önce konularına göre, sonra da yazarlarına göre alfabetik olarak yığıldıktan) sonra Kiela ve Caz hazinelerini incelediler.

"Nereden başlayacağız?" diye sordu, sesinde merak vardı.

Bu onun her zamanki indeksleme projesi değildi, bir araştırmacının spesifikasyonlarına göre bir liste hazırlardı. Normalde bir bilgin ya da büyücü kütüphaneye gelir, belirli bir araştırma alanıyla ilgili tüm bilgileri talep eder, o da ciltlerini tarar ve her bir bahsin nerede bulunacağına dair eksiksiz bir indeks hazırlardı. Normalde, son tarih "bir sonraki sempozyuma kadar" idi ve tek risk, kullanıcının akademik itibarıydı. Normalde, araştırması doğrudan yiyecek bulup bulamayacağıyla bağlantılı değildi.

Bu, tüm çabaya bir aciliyet tadı kattı.

Dükkânları için, sıradan bir göz tarafından ilaç olarak göz ardı edilebilecek, elde edilebilir malzemelerle pratik büyüler istiyordu ve bunların bitkilerden hava durumuna ve (eğer mümkünse) deniz atlarına kadar bir dizi kullanım için olmasını istiyordu. *Küçükten başla,* diye kendini uyardı. Tek bir uygun büyü bulup bulamayacağını bile bilmiyordu. Şu anda bunların hepsi sadece çılgınca bir fikirdi.

Başarılı olması gereken çılgın bir fikir. B planı yoktu.

"Her şey hakkında her şeyi bilmek isterdim," dedi Kiela, "ama sanırım bu makul bir araştırma parametresi değil." Bunu nasıl daraltacağını düşünürken dudağını çiğnedi. Yanlış bir seçim yaparlarsa, saatlerce boş yere ufak tefek şeylerin peşinde koşabilirlerdi. Onun boşa harcayacak zamanı yoktu. *Sonuçsuz,* diye düşündü, kelimeyi kafasında evirip çevirerek. Domates bitkisiyle elde ettikleri başarıyı düşündü. "Meyveyle başlayalım."

Caz defterde yeni bir sayfaya döndü ve başlık olarak *Meyve*'yi yazdı.

"Larran meyve bahçelerinden bahsetti," dedi Kiela. "Eğer meyve ağaçlarını tam sağlığına kavuşturmanın bir yolunu bulabilirsek, bunun ada üzerinde kalıcı bir etkisi olacaktır. Tek mevsimlik bir domates fidanından çok daha etkili ve birçok böğürtlen çalısından çok daha az dikenli."

İşe yararsa, Alyssium'a gitmesi gerektiğini düşünmesini bile engelleyebilir. Belki de. Bir ya da iki meyve bahçesini iyileştirmenin yeterli olup olmayacağını bilmiyordu ama bu bir başlangıç olabilirdi.

"Bu yüzden ağaçlara odaklanıyoruz." *Meyvelerin* yanına *Ağaçlar* kelimesini ekledi. Bitki örtüsüyle ilgili dağ gibi kitaplara döndüler. Caz, "Bunu düzgün bir şekilde yapmak için alana ihtiyacımız var," dedi.

Kiela kabul etti.

Kitapları özenle sıraladıktan sonra, birbiriyle ilgisiz ciltleri kasalara geri koydu -Caz hangi kasada hangi kitapların olduğunu not etti. Düzgün bir sıralama yapana kadar

Kulübede raflar ve nem kontrol cihazları (kendi kendine itiraf etti, bu bir süre sonra olabilirdi - bu mekanizmalar pahalıydı) ve bir tür güvenlik sistemi ya da en azından gizli raflar için bir mekanizma kurulduğunda, en güvenli şekilde kasalarda saklanacaklardı. Herhangi bir kitabı daha az erişilebilir hale getirmekten nefret etse de, en iyisi buydu. *Önce ihtiyaçlar,* diye kendine bir kez daha hatırlattı. Kendi kütüphanesini kurmaya çalışmıyordu; gizli bir yan işi olan bir reçel dükkânı yaratmaya çalışıyordu. Ayrıca Caltrey'de fazla nem yoktu; kitaplar süslü iklimlendirme cihazları olmadan da idare ederdi. Sandıkları kapatıp yorganların altına saklarken seçmediği kitaplara fısıldayarak özür diledi.

Kalan kitapları paylaştırdı ve ikisi birlikte daldılar. Akşam geceye doğru derinleştikçe Kiela fenerlerin içindeki mumları getirdi. Arada sırada biri ya da diğeri bulduklarını paylaşıyor, kitapları değiş tokuş ediyor ya da Caz defterdeki notlara eklemeler yapıyordu. Aksi takdirde, arkadaşça bir sessizlik içinde okuyorlardı.

Alyssium'dan kaçtıklarından beri geçirdiği en keyifli birkaç saatti. Bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti: kelimelerin tesellisine gömülmek, yazarların onu cevaplara ya da en azından daha iyi sorulara yönlendirmesine izin vermek. Yığınındaki kitaplar bilginler ve büyücüler tarafından yazılmıştı ve yoğun bir şekilde resimlendirilmiş bir ciltte olduğu gibi, bir doğa bilimcisiydi ve her biri büyünün doğal dünyayı etkilemek için nasıl kullanılabileceğine dair farklı bir bakış açısına sahipti.

Gecenin sonunda ellerinde denenecek potansiyel büyülerin bir listesi vardı ve ağaç iyileştirme büyüsü şu ana kadar en fazla potansiyele sahip olanıydı. Hiçbiri Larran'ı Alyssium'a gitmekten alıkoyacak kadar önemli değildi ama belki biri dükkânda işe yarayabilirdi? Ya da belki başka bir kitap tüm cevapları barındırıyordur? Kiela devam etmek istiyordu ama aynı paragrafı üç kez tekrar okudu ve hâlâ hangi fiilin hangi isimle eşleştiğinden emin değildi; uyku vakti gelmişti.

Uyku kıyafetlerini giydi ve dişlerini temizledi. Gündüz yatağını görmezden gelerek bir yorgana sarındı ve anne babasının yatağına, büyü kitaplarının arasına sürünerek girdi. Caz fenerlerdeki mumları söndürdü ve bir yastığın üzerine kıvrıldı.

Ay ışığının odaya ve değerli kitapların bulunduğu sandıkların üzerine yayılmasıyla birlikte uyudular ve Kiela kütüphaneden kaçtığından beri ilk kez rüyasında ateş görmedi. Onun yerine rüyaları elma ağaçlarıyla doluydu.

Şafak sökerken Kiela yorgandan kurtuldu, kitapların arasında gerindi ve gözlerini açtığında Caz'ın yığınlardan birinin tepesine tünemiş, ona doğru geldiğini gördü. "Bugün sihir yapmaya hazır mısın?" diye sordu.

Bir çığlık attı.

İrkilerek kitapların üzerinden yuvarlandı ve gevşek bir toprak yığınının üzerine düştü. "Tüh," dedi Kiela. "Özür dilerim. Sen iyi misin?"

Dik bir şekilde yuvarlandı ve yapraklarıyla tozunu aldı. Saygınlığını (ve kaybettiği kiri) etrafında toplayarak, "Derlediğimiz büyü listesini gözden geçiriyordum ve Ylindar'ın yaprak döken ağaçları güçlendirme büyüsünün üçüncü varyantıyla başlamamızı öneriyorum" dedi.

Oturduğu yerden kalkarak ön indekslerinin bulunduğu deftere uzandı ve referansı buldu. Bunu okuduğunu hatırlıyordu: Ilindar kuru bir iklime sahip, çok az yağış alan, yaprak döken ağaçların elverişsiz toprak nedeniyle zor zamanlar geçirdiği bir adadan geliyordu. "Bu onun üçüncü özeti." Ağzı yünlü gibiydi ve gözleri yapış yapıştı. Saçlarının her açıdan dışarı çıktığından emindi ama umurunda değildi. Yapacak sihir vardı!

Caz ilgili büyü kitabını ona doğru itti ve o da sayfaları çevirerek Ylindar'ın not ettiği kitaba ulaştı. El yazısıyla yazılmış büyü kitaplarından biriydi, bu talihsiz bir durumdu çünkü Ylindar harfleri eğip bükmeyi seviyordu, bu da okunmalarını zorlaştırıyordu. "Tüm malzemeler yerel," dedi Caz, bir yaprağın ucuyla listeyi işaret ederek. "Ama-"

"Mola sapı," diye okudu.

"Ama Venik'e göre . . ." Başka bir kitabı karıştırdı. Kadın kitaba bir göz attı. "Bütün gece kitap mı okudun?"

"Mükemmel bir gece görüşüm var."

Kiela, "Gözlerin olmadığına göre nasıl görebiliyorsun, hâlâ tam olarak emin değilim," diye yorum yaptı ama onun işaret ettiği bölümü okudu. " 'Bazı durumlarda, çam özsuyu mola özsuyunun makul bir ikamesi olarak hizmet eder."

Onun omzunun üzerinden okudu. "Bu yeterince açık, ama bunun 'bazı durumlar'dan biri olup olmadığını nasıl bileceğiz?"

"Deney mi?" diye sordu.

"Dikkatli deneyler," dedi. "Ve nasıl görebildiğimi de bilmiyorum, eğer miyop olursam bu bir sorun olabilir. Kimse gözsüz bitkiler için gözlük icat etmedi."

Kiela, "Eğer ihtiyaç duyulursa, bir yolunu buluruz," diye söz verdi.

"Teşekkür ederim. Bunun için endişeleniyorum." Ürperdi ve her bir yaprak titredi. "Kitapları kaybedemem; *kendimi* kaybederim."

Güney kulesindeki kütüphanecilerden biri o kadar uzun süredir Büyük Kütüphane'nin demirbaşıydı ki, raflarda doğduğu ve ölümünden sonra iskeletinin bir kitaplık merdiveni olacağına söz verdiği söylenirdi. Seksenli yaşlarındayken görme yetisini kaybetmişti ama bu onu hiç yavaşlatmamıştı; ona durmadan kitap okuyan bir asistan kadrosu vardı. "Eğer öyle bir şey olursa, sana kitap okurum. Kitaplarını asla kaybetmeyeceksin. Endişelenecek şeyler listesinde bu yok."

"Listeniz var mı?"

"Tabii ki. Birincisi: Ya dükkan batarsa ve kendimizi geçindiremezsek ve ben aç kalırsam? İkincisi: Ya kitaplar bulunur, çalınır ya da zarar görürse? Üçüncüsü: Ya kütüphane eşyası bulundurmaktan tutuklanırsak ve heykellere, kokarcalara ya da salataya dönüştürülürsek? Dördüncüsü: Ya dükkan iflas ederse, kendimizi geçindiremezsek ve kış boyunca yakacak odun yokluğundan donarsak? Ya çatı çökerse? Ya bir fırtına bizi denize sürüklerse? Ya bir deniz canavarı saldırırsa? Ya korkunç, tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanırsam? Ya sana böcek bulaşırsa? Ya büyülerimiz geri teper ve yanlışlıkla vahşi bir ağaç canavarı yaratırsak-"

"Tamam, dur!" Caz ağladı. "Şiddetli bir ağaç canavarı yaratma şansımız var mı?"

"Meşe palamudu ve balla olmaz," dedi Kiela. "O büyüler çok daha gelişmiş."

Kitaba dönerek malzemelerin geri kalanını gözden geçirdi. Malzemelerin çoğunu yakınlarda bulabileceklerini biliyordu: bir meşe palamudu kapağı, bir çam kozalağı, iki çatallı bir sopa, bir yumurta kabuğu parçası (ne tür bir yumurta olduğu belirtilmemişti, ama geçen günkü tavuk yumurtasının kabuğunu atmamıştı - bu iş görecekti), Caz'ın tanımlamasına yardımcı olabileceği çeşitli yapraklar. Ayrıca doğudan esen bir rüzgâr da gerekiyordu. Ne mutlu ki, Caltrey'de hâkim rüzgâr yönü bu olma eğilimindeydi - bunu neden bildiğinden bile emin değildi. Ailesi mi? Bir balıkçı mı? Biri ona söylemiş olmalıydı ya da bu sadece hatırladığı bir gerçekti. Gerçekleri çoğu insandan daha iyi hatırlıyordu.

Kiela kıyafetlerini giyerken, Caz malzemeleri toplamaya başladı. Birkaç dakika sonra ona katıldı ve tam listeyi hazırlayana kadar evin içinde ve bahçede koşuşturdular. Önceki büyüden farklı olarak, bu büyü malzemelerin çam kozalağının etrafına yığılmasını ve bal (bal yerine

mola özsuyu) katılaştırıcı madde olarak kullanılır. "Bugün rüzgar doğudan mı esiyor?" Kiela sordu.

Caz yönü test etmek için yapraklarını havaya kaldırdı.

"Rüzgâr yok." "Ya üzerine üflersem?" Kiela sordu.

"İşe yarayabilir. Sadece kendinizi doğru konumlandırın."

Nefesi doğudan gelecek şekilde döndü ve bunun doğu rüzgârı sayılacağını umdu. Dikkatlice yapışkan çam kozalağı pisliğine üfleyebildiği kadar sert üfledi.

Caz, "Şimdi onu bir ağacın kökleri arasına gömeceğiz," diye talimat verdi.

Bir bahçe malası getirdi ve bahçenin uzak köşesinde, evin önünden görünmeyecek şekilde büyüyen budaklı bir ağaç seçtiler. Birkaç çıplak dalı vardı. Kazdıkça kalbi daha hızlı atıyordu. Eğer bu işe yararsa . . . *İlk denemede işe yaramayabilir,* diye kendini uyardı. Ne de olsa malzemelerle ve büyünün kendisiyle biraz oynamışlardı. Kiela üçüncü hecenin "fah" sesi mi yoksa "tah" sesi mi olduğundan yüzde yüz emin değildi. Ve son heceye gelince ... Onu işaret etti. "Ray-sa mı ray-va mı?"

Ona baktı. "Ray-va."

"Emin misin?"

"Bu küçük bir büyücünün yaptığı küçük bir büyü," dedi Caz. "Eğer başarısız olursa, sonuçları felaket olmamalı. Büyük olasılıkla, eğer başarısız olursa, işe yaramayacaktır."

O da bu değerlendirmeye katıldı.

Dün gece okuduklarından, başarısız büyülerin en yaygın sonucunun kesinlikle hiçbir şey olmadığı anlaşılıyordu. En kötü ihtimalle, sadece garip bir şekilde yapışkan bir çam kozalağı gömmüş olurlardı ve topraktaki solucanlar eninde sonunda onu sindirerek toprağı zenginleştirirdi ama çok daha az büyülü bir oranda.

Gömülü çam kozalağının yanında diz çöken Kiela, zihninde sözcüklerin üzerinden geçti, sessizce bir müzik dizesiymiş gibi yükselip alçalmaları üzerinde çalıştı. Bir bilgin olarak bir büyüyü okumak, onu uygulamaya çalışmaktan çok daha farklıydı. Mükemmelliğe ihtiyacı vardı. Büyünün ritminde kendini rahat hissettiğinde, kelimeleri yüksek sesle okudu ve sonra bağdaş kurup oturdu. Bu büyünün kökleri güçlendirmesi gerekiyordu. Sonuçların görünür olup olmayacağından bile emin değildi, ki bu da ona cazip gelen yönlerinden biriydi - "çareleri" büyüye ne kadar az benzerse, hepsi o kadar güvende olacaktı. Yine de sonuçların ölçülebilir olması iyi olurdu, böylece bunun-

Toprak bir fıskiye gibi yukarı doğru fışkırdı ve yumruk büyüklüğünde kahverengi bir düğüm toprağı deldi. Caz çığlık atarak bahçeye doğru sıçradı. Kiela şaşkın şaşkın baktı.

Olduğu gibi aniden durdu ve kahverengi topuz orada öylece kaldı.

Olması gereken bu değildi.

Kiela daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi ve kahverengi soyularak yumuşak bir yeşil ortaya çıktı.

"Ne oldu?" Caz bir domates bitkisinin arkasından seslendi.

"Henüz bitmedi." O konuşurken, top düzinelerce iğne filizlendirdi. "Sanırım bu bir kaktüs?" Yavaşça bir parmağının ucunu ona doğru uzattı. İğnelerinin arasından bitkiye dokundu. Eti yay gibi ve serindi, belli ki canlı bir bitkiydi ve daha önce hiç görmediği bir bitkiydi. Büyü kitabının yazarı Ylindar'ı hatırladı; yağmursuz adasında yaprak döken ağaçlarla başı dertteydi ama belki de bol miktarda kaktüsü vardı? "Sence baldan mı, nefesten mi, yoksa telaffuzdan mı?"

"Bence bu bir felaketti."

"Bu bir felaket değil," diye belirtti Kiela. "Bu bir sukulent." "Kimsenin sukulente ihtiyacı yok."

"Hey, bir bitkinin değerinin faydasına bağlı olmadığı konusunda bana ders veren sen değil miydin?" Soğanlı, sivri bir şekilde çok güzeldi. Mantıksız bir şekilde onunla biraz gurur duyuyordu - daha önce var olmayan bir şey yaratmışlardı. Bunun özel bir kaktüs türü mü olduğunu, yoksa yeni bir tür mü icat ettiklerini merak etti.

"Kitaplara geri dönün," diye talimat verdi Caz. "Ama kaktüs-"

"Gah!" Dallarını havaya savurdu. "Kaktüsü boş ver! Kitaplar!" Hiçbir şekilde sihir yapmaya kalkışmamaları gerektiği konusunda homurdanan Caz, kulübeye geri döndü ve Kiela da onu takip ederek bahçelerine eklenen masum, beklenmedik ve garip bir şekilde sevimli şeye birkaç kez dönüp baktı.

Birçok bilgin, nefesin yeni bir hayat çağıran büyülerde önemli bir bileşen olduğu konusunda hemfikirdi. Caz'ı yaratan büyünün de muhtemelen bu maddelerden biri olduğunu düşündü ama bunu yüksek sesle söylemedi - Caz'ın yaratılışıyla ilgili hassas olup olmadığından emin değildi. Her h a l ü k a r d a , Caz'ın yerine

Bahçelerindeki yeni kaktüsün sorumlusu büyük olasılıkla esinti için alınan nefesti. "Görünüşe göre gerçek bir rüzgâra ihtiyacımız var," dedi Kiela.

"Ve bal yerine çam ağacı özsuyu kullanmalıydık," dedi Caz, başka bir kitapta bulduğu bir pasajı göstererek. " 'Bitkilerle çalışırken, malzemeleri böcekler ya da memeliler tarafından üretilen bir madde ile değil, bitki bazlı bir madde ile bağlamak gerekir. "

"Mantıklı," dedi Kiela.

"Ayrıca, aynı büyünün daha düzgün yazılmış bir kopyasını buldum."

Heceleri inceledi. *Gerçekten, bunun "fa" olması mı gerekiyordu?* Eğer Ylindar'la karşılaşırsa, büyücüye el yazısı becerileri üzerinde çalışmasını önerecekti. "Yani temelde her şeyi yanlış yaptık." Belki de büyü yapmaya başlamadan önce biraz daha araştırma yapmalıydılar ama en azından zarar vermemişlerdi. "Tekrar denemeye hazır mısın?"

"Daha fazla kaktüs yaratma ihtimaline karşı ormanda bir yerde bir ağaç seçelim."

"Kaktüsleri sevmez misin?" diye sordu.

"Tüm bitkileri destekliyorum," dedi Caz yüksek sesle. "Ama bu her neyse, *bu* bölgeye özgü olmadığını biliyorum. Daha fazlası, aşırı ahudududan çok daha fazla dikkat çekecektir."

Doğru nokta. "Su mercimeğini bulduğumuz göletin yanındaki söğüt ağacına ne dersiniz?" Cılız dallarında seyrek yapraklarla cılız göründüğünü hatırladı.

Caz kabul etti ve elementleri birbirine bağlamak için sızan bir çam ağacının özsuyunu kullanarak taze bir malzeme kaynağı topladılar. Rüzgârı kontrol eden Kiela, çam kozalağını doğu esintisi vuracak şekilde havaya kaldırdı ve ardından rüzgârın yönünün değişmesi ihtimaline karşı onu bir beze sardı.

"İki numaralı deneme," dedi.

Sabah güneşi yaprakların arasından süzülürken ve sincaplar dallarda hışırdarken Kiela ve Caz birlikte ormanda gezintiye çıktılar.

Gölete çok uzak değildi ama kimsenin herhangi bir anormallik için onları suçlamayacağı kadar uzaktaydı - umarım. Eğrelti otları ve çalılıklar arasında ilerlerken kuşlar tepelerinde cıvıldaşıyordu. Kaçak bir tavuğun ciyaklamasına kulak kabarttı ama sadece ötücü kuşların tanıdık seslerini duydu; cıvıltılar, cıvıltılar ve cıvıltılar. Bir dere tarafından beslenen göleti görmeden önce bir su damlası duydu ve orman açılana kadar onu takip etti.

Geçen sefer su mercimeğinin hafifçe yayıldığı göletin kendisine odaklanmıştı ama bu sefer göletin etrafından dolaştı ve söğüde ulaşmak için yosun tutmuş devrilmiş bir ağacın üzerinden geçti. Söğüt, suyun yüzeyini nazik öpücüklerle süpüren kıvrık dalları olan büyük ve yaşlı bir ağaçtı. Eski gövdesi bükülmüş, dansın ortasında donmuştu ve eski kabuğu sanki çok fazla gerilmiş ve gerginlikten çatlamış gibi görünüyordu. Zamanında muhteşem bir manzara olmalıydı. Eskiden olduğu ağacın gölgesinin, zarifçe sarkan dallarda yankılandığını görebiliyordu. Bir zamanlar bu dallar gözyaşı yapraklarıyla doluydu ve rüzgârda şarkı söylüyormuş gibi hışırdıyorlardı. Larran'ın o eski ninniyi söylediğini düşündü. Annesi de ona bu ninniyi söylemiş olabilirdi ama o hiç hatırlamıyordu. Yaşlı söğüdün hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Birdenbire Kiela bu büyünün işe yaramasını her şeyden çok istemeye başladı. Ağacın yapraklarının rüzgârda yeniden şarkı söylemesi çok önemliydi. Söğüdün budaklı köklerine diz çökerek malayla bir çukur kazdı ve yapışkan çam kozalağını içine yerleştirdi. Kelimeleri doğru, kesin ve yoğun bir şekilde söylerken toprağı kozalağın üzerine katladı.

Kiela ve Caz yan yana toprağı izlediler.

"Başka bir kaktüs olma ihtimali var mı?" Caz fısıldadı.

"Seksen yirmi," diye fısıldadı. Neden fısıldadıklarından emin değildi ama uygun olduğunu hissetmişti.

"Seksen bir kaktüs mü olacak?"

"Seksen olmaz," dedi Kiela. Bu sefer işe yarayacağına inanıyordu. Ve eğer işe yaramazsa ... başka bir kaktüs üretmekten başka başarısız olabileceği pek çok yol vardı. Bazı sonuçlar potansiyel olarak daha da dramatikti. Bunların akıllıca olup olmadığını merak etmeye başladı. "Henüz hiçbir şey yapmıyor."

Her ikisi de köklere o kadar dikkatle bakıyorlardı ki Kiela neredeyse yukarıdaki yaprakların titremeye başladığı anı kaçıracaktı. Önce bir ıslık, sonra da bir hışırtı duydu. Başını kaldırıp baktığında söğüdün gövdesinden yeşil bir çağlayanın döküldüğünü gördü. Yanı başındaki Caz, ağaç iyileşirken bir nefes verdi: dallar kırılgan kamçılar yerine esnek tellere dönüştü, yapraklar kürk gibi kalınlaştı, kabuk daha genç, daha yeşil bir gölgeye dönüştü. Önlerinde kökler kalınlaştı.

"İşe yaradı," diye nefes aldı Kiela. Bitki büyütme büyüsünden daha incelikli değildi ama vay canına. Ek bir fayda olarak, ağacı mevsiminin dışına çıkmaya zorlamadı. Eğer daha az gösterişli olacak şekilde uyarlayabilirlerse ... . Elbette, tüm bunlar

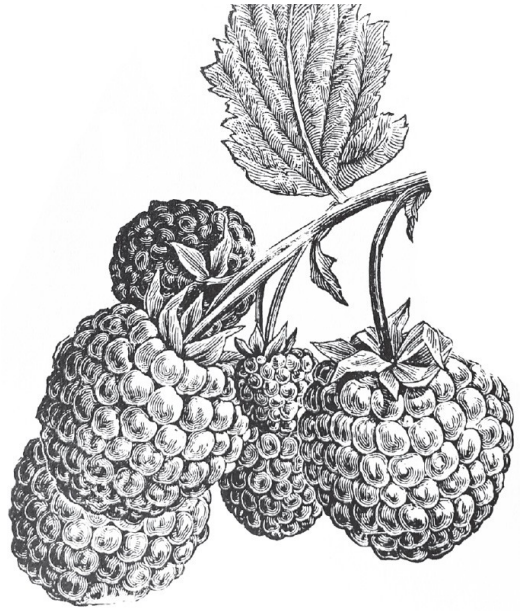
bunun tek seferlik bir mucize mi yoksa büyünün tekrarlanabilir olup olmadığına bağlıydı.

Caz onun yanında küçük bir dans yaptı. "Hadi biraz daha yapalım!"

Ayağa kalkıp dizlerindeki kiri fırçalarken ona sırıttı. "Kesinlikle," dedi. Elini ağacın gövdesine koydu ve taze yaşamın ağacın içinden akıp gittiğini hissettiğini düşündü. "Bu çok güzel."

Yeniden doğan ağaca hayretle bakarken Kiela yumuşak bir sesin fısıltıyla "Güzel" diye tekrarladığını duyduğunu düşündü. Dinlerken başka bir şey duymadı. *Rüzgâr olmalı.*

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Elma bahçesi bir mezarlıktı.

Her ağaç iskelet gibiydi, çıplak dalları romatizmalı parmaklar gibi kıvrılıyordu. Birkaç tanesinin yaprakları buruşmuş, üzerlerine yapıştırılmış gibiydi ve birkaç tanesinde de henüz olgunlaşmamış, dalında yalnız başına asılı duran nadir bir elma vardı. Kiela meyve bahçesinin etrafındaki çitte durdu ve boğazında bir yumru hissetti.

"Bu olmamalıydı," dedi Caz.

Kiela başını salladı. Bu ağaçların kurumasına izin vermek bir suçtu. "Onlar için doğru toprak değil," dedi. "Sadece büyü sayesinde sağlıklı kalabildiler. Büyüyü geri çekin . . ."

"İyi ki buradayız o zaman."

Adadaki tüm meyve bahçeleri bunun gibi miydi? Eskiden tüm Caltrey'de yüzlerce meyve ağacı olduğunu hatırlıyordu. Elmalar, kirazlar, şeftaliler, armutlar, erikler. Çitin üzerinden tırmanırken, "Bunu düzeltmeliyiz. Bunların hepsini."

Caz ona, "İlk hedefimiz sizi özellikle kış boyunca beslemek olmalı," diye hatırlattı. "Reçele ek olarak büyü satmak iyi bir fikir, tabii bunun için nasıl idam edilmeyeceğimizi bulabilirsek. Yemek yemelisin."

En yakın ağaca doğru yürüdü ve ilk çam kozalağı için bir çukur kazmaya başladı. Elbette haklıydı, ama tüm bunları düzeltmek istemesine engel olamıyordu. Yaz mevsimi olduğu için gün batımına daha birkaç saat vardı ama yine de kaybedecek zaman yoktu. "Peki. Ücret *karşılığında* ilaç satıyoruz - büyü değil, *ilaç*. Ama ne zaman fazladan zamanımız ve fazladan malzememiz olursa, buraya gelip daha fazla ağacı ücretsiz iyileştiriyoruz."

"Büyüleri yeniden markalaştırmanın sorunu çözeceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Etiketin üzerine 'Hiçbir şekilde yasadışı büyü değildir' yazıp insanların okuduklarına inanmalarını mı umacağız?"

Kiela, "İşe yarayacak çünkü insanlar bunun doğru olduğuna inanmak isteyecek," dedi. "İşe yaraması için buna ihtiyaçları var." *Eğer işe yaramasını sağlayabilirsek.* Söğüt ağacı tek seferlik bir şey olabilirdi. "Tamam, işte başlıyoruz."

Elma ağacının köklerinin yanında diz çökerek Kiela büyüyü okudu.

"Sence ne kadar süre-"

Bir saniye sonra, ağaç ani bir kar yağışı gibi beyaz çiçeklerle yıkandı. Elma çiçeklerinin taze, baş döndürücü kokusunu içine çekti ve taç yapraklarının geriye doğru soyulmasını ve çiçeğin kalbinin bir bebeğin yumruğu büyüklüğünde yeşil bir küreye dönüşmesini izledi. Yapraklar ağacı kapladı ve kökler gerilerek etrafındaki toprağın bükülmesine neden oldu. Yarım dakika sonra bitmişti: Sonbaharda olgunlaşmaya hazır meyveleriyle tamamen sağlıklı bir ağaç. Elma çiçeklerinin hafif ve baş döndürücü kokusu esintiyi doldurdu.

"İşe yaradı!" Kiela söyledi. "Aynı büyü, aynı sonuç. Konseptin kanıtı!"

"Mükemmel!" Caz bir dalıyla havayı yumrukladı. "Sihir gibi görünmesi dışında ve her ne kadar öyle olmasını istesem de devrimcilerin kazandığını ve tüm yasaları değiştirdiğini varsayabileceğimizi sanmıyorum. Peki, bunun daha az sihir gibi görünmesini nasıl sağlayabiliriz?"

İşin sırrı buydu.

Eğer ada sakinlerini bunların yasadışı büyüler değil de zararsız ilaçlar olduğuna ikna edecekse, o zaman bu kadar muhteşem görünemezlerdi. Bu kadar küçük ve uzak bir adada konuşlanmış bir imparatorluk müfettişi yoktu ve kimse bir tane çağıracak kadar şüphelenmediği sürece ... . Tek yapmaları gereken kimsenin şüphelenmediğinden emin olmaktı. O ve Caz, birkaç saat içinde toplayabilecekleri diğer malzemelerle birlikte bir kova çam kozalağı getirmişti.

Deney yapma zamanı gelmişti. "İlk olarak, daha az malzeme ..." Kiela karışımı tekrarladı ama en küçük çam kozalağını ve diğer malzemelerin sadece bir kısmını kullandı. "Her şeyi beşte bir oranında azaltıyorum."

Caz not aldı.

İlk sonuç: etkileyici değil.

Sadece birkaç yeni yaprak ve bir avuç meyve, ama aynı hızla ortaya çıktılar; bir büyüden başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar hızlı.

İkinci deney için tarifin tamamına geri döndü ama eğreltiotu yapraklarının yerine meşe kabuğundan bir parça koydu - bir kitaba göre eğreltiotu yaprakları doğa büyülerine güç katarken, meşe yavaş tepki veren büyüler için kullanılıyordu. (Kitabın gerçek dili bundan daha yoğundu, ancak Kiela bunu anlamına indirgediğinde, on sayfalık metin buna eşitti). Bu sefer çam kozalağını diktiğinde kozalak hemen tepki vermedi. Sonra birdenbire dalların her yerinde çiçekler açmaya başladı, ama yapraklar sertleşip elmaya dönüşmek yerine

ve kelebekler gibi havaya uçtular. Kelebekler meyve bahçesine dağılırken Kiela başını eğdi ve gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Test üç?"

Malzemeleri ayarlamaya devam etti.

Üçüncü ağaç yarı boyutuna kadar küçüldü.

Büyüye elma çiçeklerinin de eklenmesiyle dördüncü ağaç, kuyruğu beyaz çiçeklerden oluşan kırmızı elma renkli bir kuşa dönüştü ve Kiela'nın başının üzerinden uçarak ormanın içinde kayboldu. Uçarken neşeyle ötüyordu.

"Ah canım," dedi Kiela.

"Sence kimse fark edecek mi?"

"Diğer kuşlar yapacak." Belki de ormanda kalırdı. Yemek istediği şeyleri bulmasını umuyordu. Bir elma kuşu ne yer? Etrafta kalsaydı, yardım etmeye çalışabilirlerdi. . . Ama kalmamıştı. Meyve bahçesine döndü ve kimsenin kuşla kendisi ve Caz arasında bir bağ kuramayacağını düşünerek kendini teselli etti. "Belki kuş olarak daha mutlu olur."

Çam kozalağı terk edilmiş bir kuş yuvasının enkazına sarılmış olan beşinci ağaç sözsüz bir melodi söylemeye başladı. Dallar mırıldanırken Kiela meyve bahçesinin kenarındaki Caz'a katıldı. *Gerçek anlamda şarkı söyleyen bir ağaç istemedim.* "Orijinal tarif en iyisi gibi görünüyor," dedi.

"Güzel bir melodi," dedi Caz.

"Mmm." Kesinlikle alakasız bir ayrıntı. Ağacın hoş bir melodi seçtiği konusunda haklı olsa da şarkı söylememesi gerekiyordu. Belki şanslıysa, yoldan geçenler bunun rüzgârın bir oyunu olduğunu düşünebilirdi. Çok fazla şans.

Caz'in yakınındaki bir kayanın üzerine oturarak dün gece çeşitli kitaplarda okuduğu farklı varyasyonları gözden geçirdi. Birkaçını hafızasına kaydetmiş ve notlar almıştı. "Belki de önerilen malzemeleri kullanmalı ama kelimeleri değiştirmeliyiz."

Caz, "Belki de çok daha fazla kitap okumamız ve birkaç yıl boyunca ders almamız gerekiyor," dedi. "Sence o kuş iyi olacak mı?" Kuş hâlâ ormandan dönmemişti.

"Muhtemelen tavuğumla arkadaş olacak."

Caz'dan defteri alarak o ana kadar aldıkları notları inceledi. Bir gün okuyup bir gün deney yapmanın gerçek bir büyücünün aldığı sıkı eğitimin yerini tutmayacağı konusunda haklıydı. *Ama ben büyücü olmaya çalışmıyorum. Tek ihtiyacım olan bu minörü mükemmelleştirmek.*

Büyü. Dünyayı değiştirmeye çalışmıyordu. Sadece bir ağacı iyileştirecekti. Yapılabilir bir şey olmalı.

Defteri Caz'a geri vererek manzaraya baktı. Meyve bahçesinin ötesinde deniz vardı. Uçurumdan kimseyi uzak tutmak için bir çit olduğunu biliyordu ama bulundukları yerden çiti göremiyordu; sanki meyve bahçesi denizin içinde erimiş gibiydi. Güneş, saten mavisi üzerine serpilmiş elmaslar gibi suyun üzerinde parlıyordu. Uzakta, bir deniz yılanının pullu sırtının yükselip alçaldığını gördü.

Ağaçları iyileştiren bir büyüleri vardı. Bununla devam edemezler miydi?

Sırrımız hemen ortaya çıkarsa olmaz.

Büyünün etkilerini yavaşlatmanın bir yolu olmalıydı.

Çoğu büyücü, değerlerini kanıtlamak için büyülerinin mümkün olduğunca gösterişli olmasını isterdi. Bir keresinde imparatorun tahta çıkışının yıldönümünü kutlamak için dört büyücünün birlikte çalışarak şehrin üzerinde muhteşem bir ışık gösterisi yarattığına tanık olmuştu. Yüzlerce mumla aydınlatılmış bir kürsünün üzerine çıkmışlardı ve sesleri büyünün şehirde yankılanması için yükseltilmişti. Ateş, onların sözleriyle gece gökyüzünde dans etmişti. Gösteri ışık şeritleri olarak başlamıştı ama sonra dans daha karmaşık bir hal aldı. Arkasında ay olan bir deniz yılanı şeklini almış, ardından yıldızlar arasında yarışan bir aslan, sonra da binlerce kuşa bölünerek çiçeklere dönüşmüştü. Daha sonra diğer kütüphanecilerden birinin gerçek sihrin gökyüzünü ateşle doldurmak değil, onu daha sonra söndürmek olduğunu söylediğini hatırladı. Bunun için büyücüler şehrin en yüksek kulelerine büyüler yerleştirmişlerdi. Gösteri sona erdiğinde, büyüler serbest kaldı ve gökyüzünü yağmurla söndürdü. Leylak gibi kokuyordu.

"Ya kelimeleri çam kozalağı gömülmeden *önce* söylersem? Tüm aynı unsurlar orada olacağından sonucu değiştirmez ama zamanlamayı değiştirebilir." O konuşurken, çoktan başka bir yapışkan kozalağı bir araya getirmeye başlamıştı.

Caz meyve bahçesine kaşlarını çatarak baktı. "Büyü belirli bir sırayla yazılmıştı.

."

"Ayrıca belirli malzemelerle yazılmıştı ve biz bunu çeşitlendirdik. Bir Daha fazla deney yapacağız Caz, işe yaramazsa reçel satarız." Şarkı söyleyen ağacın aryadan ninniye geçtiğini fark etti. Belki de yakında sessizleşecekti. En azından sesi düzgündü.

"Yap," dedi Caz. "Ama yapraklar filizlenmeye başlarsa ..." Gülümsüyormuş gibi yaptı. "O zaman birlikte bitki oluruz."

"Klorofiliniz olsaydı yiyecek sorununu çözerdi."

Çam kozalağını hazırlamayı bitirdi ve korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Kozalağı elinde tutarken büyüyü etkinleştirirse, büyü ona döner miydi? Caz'ı ne kadar sevse ve ona ne kadar saygı duysa da, bir insandan başka bir şeye dönüşmek istemiyordu.

Öte yandan, eğer bu işe yararsa ve çam kozalaklarını satmadan önce onları büyüleyebildiğini kanıtlarsa, o zaman kimse onun İlk Dil'i konuştuğuna tanık olmazdı, bu da adalıları bunun gerçek bir büyü olmadığına ikna etmek için çok uzun bir yol kat ederdi.

"Kiela . . bunun bir risk olduğunu biliyorsun," dedi Caz.

"O yangınlar başladığı andan itibaren yaptığımız her şey riskliydi." Kelimeleri doğrudan çam kozalağına söyleyerek büyüyü okudu. Ve sonra nefesini tuttu.

Kendini farklı hissetmiyordu. "Yaprak yok," diye bildirdi Caz.

Kolunu uzatarak herhangi bir ağaç kabuğu, yaprak ya da çiçek olup olmadığını kontrol etti ama kolu her zamanki gibi mavinin aynı tonunda görünüyordu, öğleden sonra güneşte kaldığı için biraz kuru olsa da. Aynı şeyi hissediyordu. Damarlarında hâlâ kan vardı, klorofil değil. Ve şarkı söyleme dürtüsü hissetmiyordu, ki bu güzeldi. "Pekâlâ, bakalım büyü işe yarayacak mı?"

Kiela başka bir elma ağacı seçti ve çam kozalağını köklerinin arasına gömdü. Konuşmadan geri çekildi ve bekledi. Yavaş yavaş, köklerinden yukarıya doğru, ağaç hayata geri döndü. Dallardan yapraklar açılmış, gövde kalınlaşmış ve tomurcuklar belirmiş. Birkaç dakika sonra tomurcuklar çiçeklere dönüştü.

"Büyü ile gömme arasında daha uzun süre beklerseniz ne olur?" Caz sordu.

Gün batımında bulmuşlardı: ağaçları iyileştirmek için yavaş salınımlı bir büyü, yapışkan bir çam kozalağının içine yerleştirilmişti.

Kiela ve Caz ertesi günü reçel yaparak, çam kozalaklarını bir araya getirerek ve dükkânlarını açılış gününe hazırlayarak geçirdiler. Reçel kavanozlarını yeni raflara yerleştirdi, fikrini değiştirdi ve yeniden yerleştirdi ve sonra Caz sonunda "Hazır" diyene kadar tekrar yerleştirdi.

Çam kozalaklarının hepsi, giyilemeyecek kadar eski püskü giysilerden kesilmiş pamuk şeritlerine özenle sarılmıştı ve rafların arkasındaki bir sepette müşteri adaylarına sunulmaya hazır bekliyorlardı. Toplamda

Birkaç düzine ahududu reçeli kavanozu ve bir o kadar da büyülü çam kozalağı. Şüpheli her şey arka yatak odasında saklıydı ve yorganlar, ekstra masa gibi görünmeleri için kasaların üzerine ustaca yerleştirilmişti. Etkiyi tamamlamak için en üste papatya ve güllerden oluşan vazolar eklemişti, kendisi onları durduramadan birinin oraya gitme ihtimaline karşı. Yine de dükkân açıkken yatak odasının kapısı kapalı olacaktı ve Caz'la birlikte hiçbir yabancıyı kulübede yalnız bırakmaya niyetleri yoktu.

Her şey yarın için hazırdı. Sadece bunun bir hata olmamasını umuyordu.

Ertesi gün şafaktan kısa bir süre sonra Kiela, fırıncıya reçel dükkanının açılmaya hazır olduğunu bildirmek için köye gitti. Bryn'in haberi yayacağını ve Kiela ile Caz'ın öğleden sonra ilk ziyaretçilerini göreceklerini umuyordu.

Bryn, sabahın erken saatlerindeki hamur işlerini bekleyen müşteri kuyruğuna rağmen kapıdaki tabelayı "Kapalı" olarak değiştirdi ve herkesi dışarı çıkardı. Tobin'e bir tepsi kek bıraktı ve onları yememesi, satması için kesin talimatlar verdi. Ardından Kiela'ya acilen dükkâna geri dönmesini emretti. "Aç şunu," dedi Bryn. "İlk müşterini işe alacağım ve bir yılanın bir gemiyi batırmasından daha çabuk orada olacağım."

"Bu gerçek bir söz olamaz," diye itiraz etti Kiela.

Bryn, "Bunu her zaman söyleyen bir denizci tanıyorum," dedi. "Kuşkusuz, o söylediğinde daha şirin oluyordu. Hadi, yürü. Mallarınızı pazarlamaya hazır olun."

Bu emir üzerine Kiela hareket etti. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, sanki bir çemberin içinde üç kez hızla dönmüş gibi hissetti.

Uçurumdaki merdivenleri hızla çıkarken, daha heyecanlı mı yoksa daha gergin mi olduğunu merak etti ve her ikisi de eşit olan bir duygu için bir isim olması gerektiğine karar verdi: "Heyecanlı" ya da "sinirli." Arkasına baktığında Larran'ın evini gördü - at çobanı verandasında, sırtı kayalıklara dönük, denize bakıyordu - ve duraksadı.

Keşke ilk müşterim o olsaydı.

Bu düşüncenin nereden geldiğinden emin olamayarak kendini salladı. Kimin ilk olduğu önemli değildi. Önemli olan dükkânı başarılı kılmaktı. Bryn'i ve fırıncının yanında getirdiği her kimse onu etkilemek Kiela'nın odaklanması gereken tek şeydi.

Bu işe yaramalı.

Herhangi bir yedek planı yoktu.

Yeşillikler arasında koşarken Kiela kuş seslerinin onu canlandırmasına izin verdi. Sanki orman ona tezahürat yapıyormuş gibi hissediyordu. *Kulübenin* önündeki ormandan fırladı ve bir tavuk, tavuk, *onun* tavuğu, başını kaldırıp ona gıdakladı.

Kayarak durdu.

Tavuğa baktı. Tavuk da

ona bakmış.

Ve sonra tekrar ormana daldı.

Kiela iç çekti. Ama avludan kapıya doğru ilerlerken, bir ot kümesinin içinde yuvalanmış bir yumurta gördü. Onu kucağına aldı. Kabuğu sıcaktı, belli ki yeni yumurtlanmıştı. Bunun bir şans işareti olduğunu düşünerek yumurtayı kulübeye taşıdı ve yuvarlanmaması için bir tabağa koyarken Caz'a seslendi: "Müşteriler geliyor!"

Arka yatak odasından koşarak çıktı ve ön tarafı görebileceği şekilde mutfak tezgahının üzerine tırmandı. "Ne yapmalıyım? Onları karşılamalı mıyım? Yoksa saklanmalı mıyım? Duyarlı bir örümcek bitkisi bir iş için artı mı yoksa eksi mi?"

Kiela ona kararlı bir şekilde, "Sen her zaman bir artısın," dedi.

Caz'i kasabada riske atmamak bir şeydi ama yazlık onların eviydi. Eğer ada sakinleri Caz'le başa çıkamıyorsa, o zaman onların işini istemiyordu. Ya da arkadaşlıklarını. Konuşan bitkiler duyulmamış bir şey değildi. Sadece dış adalarda, onları (yasal olarak) yaratacak daha az büyücünün olduğu yerlerde nadirdi. Raftaki kavanozlardan birini yeniden ayarladı ve ardından dükkâna yaklaşan sesleri duyunca yüzünde parlak bir gülümsemeyle döndü.

Bryn patikadan yukarı çıkıyordu, onu sentor Eadie takip ediyordu. Fırıncı önlüğünü çıkarmış, deniz mavisi bir pantolon ve beyaz bir bluz giymişti. Boynuzlarından birine bir yaprak takılmıştı.

Yanında, Eadie dört toynağı üzerinde tırıs giderken insan kollarıyla hareketli hareketler yapıyordu. İnsan tarafının üzerine bulut beyazı bir üstlük, at tarafının üzerine ise gümüşi gri bir etek giymişti ve siyah yelesine gümüş kurdeleler örmüştü. Kurdeleler atının vücudundan toynaklarına kadar sarkıyordu. Geniş, dostça bir gülümsemesi vardı ve Kiela kalbinin çarpmasını durdurmasını söyledi. Hem Bryn hem de Eadie daha önce de iyi davranmışlardı.

mutlu alışverişçiler olmayacaklarını düşünmek için bir neden yoktu. Belli ki ikisi de sanki bu bir ayak işi değil de bir etkinlikmiş gibi giyinmek için çaba sarf etmişlerdi.

Kendine sessizce moral veren Kiela onları kapıda karşıladı. "Hoş geldiniz! Kiela ve Caz'ın Reçel Dükkânı'na geldiğiniz için

teşekkür ederiz." "Kim-" diye başladı Eadie.

"Merhaba!" Caz seslendi. Yapraklarını salladı.

Eadie gözlerini kırpıştırdı, baktı ve sonra tekrar kırpıştırdı.

"Ah, demek Tobin'in bahsettiği kişi sensin," dedi Bryn. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Caz. Caltrey'e hoş geldin! Yeni sakinlerimizin olması çok güzel. En son gelen ben olamam ama yeni doğanları saymazsak, çok fazla yeni ada sakini olmadığı kesin. Şimdiye kadar güzel adamızı nasıl buldunuz?"

"Çok bitki dostu," dedi Caz.

Kiela iki müşterisinin içeri girebilmesi için kapıdan uzaklaştı.

"Oh, ne kadar güzel!" dedi Bryn. Değişken ahşap desenli raflara, Kiela'nın vazolara ve fazladan bardaklara koyduğu çiçeklere ve kurutulmuş bitkilerin asılı olduğu kirişlere hayranlıkla baktı. "Her ayrıntı büyüleyici. Sandalyelerin üzerindeki boyalı çiçeklere bayıldım, bir zamanlar ressam olmak istemiştim ve kız kardeşimin boyalarını ödünç alıp merdivenlerin çiçeklerle daha güzel görüneceğine karar vermiştim. Diyelim ki resim yapmak benim gücüm değil ve annem, kız kardeşim ya da hiç kimse bundan memnun olmadı ve o zamandan beri resim yapmadım. Neyse ki fırıncılıkta çok daha iyiyim."

Eadie, atının arka yarısı hâlâ dışarıda olduğu halde yarı yolda içeri girdi. Kiela'nın aklına dükkânı daha büyük, kapıyı daha geniş ya da ... yapması gerektiği geldi. "Büyüleyici," dedi Eadie memnun bir ifadeyle. "Kendini fazla yorma Binna'nın kızı. Her yere sığmamaya alışkınım. Bir önerim var, ister kabul et ister etme, Caltrey'in iri yarı sakinlerini ağırlamak için Bryn'in fırınında yaptığı gibi ön pencereni vitrin hizmeti için kullanabilirsin. Özellikle Ivor sıradan büyüklükteki kapı girişlerinde zorluk çekiyor."

Bryn narin boynuzlarına dokundu. "O bir on iki uçlu."

"Bu fikre bayıldım," dedi Kiela. Belki de pencerenin dışına bir sayaç ekleyebilirdi. Larran'ın çekicini bırakmış olmasını diledi. Nasıl sayaç yapılacağını bildiğinden değil, ama ne kadar zor olabilirdi ki? Geride biraz tahta bırakmıştı.

"Ne kadar güzel reçeller," dedi Bryn kavanozları incelerken. "Eadie, bak nasıl da parlıyorlar, o kadar çok çilekle dolu ki, tatlarının ne kadar zengin olduğunu görebiliyorsun."

Kiela, "Meyveleri olgunluklarının zirvesindeyken muhafaza etmek istedim" dedi. "Yakında başka tatlar da yapmayı ve çeşitli baharatlar ve otlar ekleyerek denemeler yapmayı planlıyorum. Örneğin tarçın ve karanfilin vişne ile iyi uyum sağlayacağını düşünüyorum."

Eadie homurdandı. "Eğer sağlıklı bir kiraz ağacı bulabilirsen, sana daha çok güç verir.

Evimin yanındaki güzel kiraz ağacını hatırlıyor musun Bryn?"

"Evet, eskiden o kadar çok meyvesi vardı ki dalları yere değiyordu ve-"

Eadie, "Yüzümüzü doldurur ve tohumları Fenerer'in bahçesine tükürürdük," dedi. "Sadece o izlemediği zaman tabii. Ne harika bir ağaç. Her dalında neşe ve küçük intikamlar."

Bu, diğer tekliflerine mükemmel bir giriş oldu.

Caz de duydu. Tezgâhtan atladı ve paytak paytak dükkâna girdi. "Özel müşterilerimize, ağaçların sağlığını iyileştiren özel bir ilaç da sunuyoruz."

Hem Bryn hem de Eadie ona baktı.

Kiela nefesini tuttu - işte o andı, ya her şey yoluna girecek ya da her şey dağılacaktı. Eğer bir "çare" kurgusunu kabul etmezlerse ...

"Ne tür bir çare?" Eadie sordu.

"Bir aile tarifi," diye yalan söyledi Caz. Kiela gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Neyse ki ne fırıncı ne de sentor ona bakıyordu. Kayıtsız bir güvenle devam etti. "Nesilden nesile, bitkiden bitkiye aktarılır."

"Ooh," dedi Eadie. "Ve işe yarıyor mu?"

"Bitkiler, bitkilerin neye ihtiyacı olduğunu bilir," dedi yüce bir ses tonuyla.

Bu kesinlikle dahiceydi. Kiela bunu düşünmüş olmayı dilerdi. *İyi iş, Caz.* Rafların arkasına eğildi ve sarılmış çam kozalaklarından birini çıkardı. "Basitçe ağacın kökleri arasına gömün. Yine de geciktirmeyin, yoksa etkisini kaybeder."

Eadie paketi kabul etti. "Sadece gömecek misin? Hayır... başka bir şey var mı?"

Tahmin ediyor, diye düşündü Kiela. Kalbinin göğüs kafesine vuruş şeklinden belli olmamasını umuyordu. Aniden terleyen avuçlarını gömleğine sürttü ve buranın ne zaman bu kadar sıcak olduğunu merak etti. "Hepsi bu kadar."

"Peki bu ilaç için size ne borçluyum?" Eadie sordu.

Yapraklarını silkmiş olan Caz'a baktı. "Bu sattığımız ilk
. . . Şuna ne dersiniz: Deneyin ve işe yararsa, sizin için ne kadar değerli olduğunu düşünüyorsanız bize o kadar ödeyin?"

Eadie sarılmış çam kozalağını, duyarlı örümcek bitkisini ve Kiela'yı düşündü. "Yeterince makul," dedi. Yanında Bryn ikisine de gülümseyerek bakıyordu.

Kiela omzundaki kasların çözüldüğünü hissetti, ancak kalbi atmaya devam etti. Sentora gülümsedi. *İlk satışımız.* "Size biraz reçel de ikram edebilir miyim?"

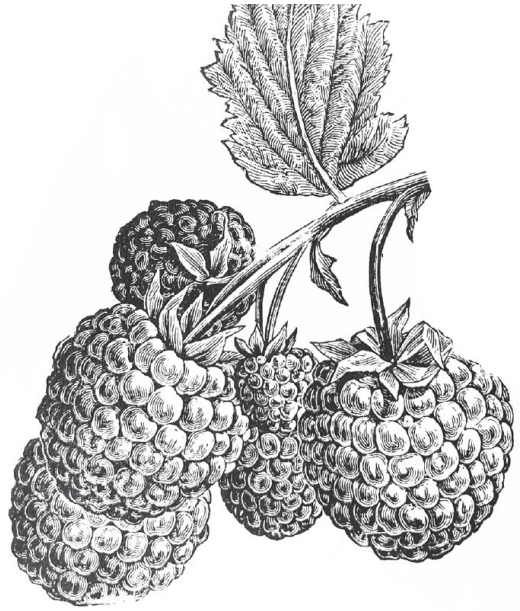
"Kesinlikle," dedi Eadie.

"Ben de birkaç kavanoz istiyorum," dedi Bryn. "Onunla mükemmel olacak bir hamur işi tarifi var, en güzel lezzeti katan bir keçi peyniri katmanı ile yayılmış."

Caz yapraklarını hışırdattı ve "Ah, keçiler" diye inledi.

Kiela ödeme konusunda pazarlık yaparken, Bryn düğme yemeye bayılan aşırı dost canlısı bir keçi hakkında bir anekdot anlatmaya başladı - yoldan geçen herkes paltolarına ve kazaklarına dikkat etmek zorundaydı çünkü ulaşabildiği her düğmeyi koparıyordu. Caz bile bir ada sakininin düğmelerini almak için ne kadar uğraştığını anlatırken güldü. . .

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Bir sonraki müşteri geldiğinde Kiela başka bir büyü kitabı okuyordu. Hem büyücü hem de Alyssium'un en iyi restoranlarından birinde aşçı olan bir bilgin tarafından yazılmış, büyünün sarımsağın tadı üzerindeki etkilerine dair teorilere o kadar dalmıştı ki, dükkâna ayaklarını sürüyerek giren müşterinin ayak seslerini ya da sinirli "Kimse yok mu? Ne tür bir dükkânda dükkân sahibi olmaz ki?" Ama onun "*Bu* da ne?" diye bağırdığını ve toprağın ahşap zemine çarpma sesini duydu. Yatak odasından dışarı fırladığında Caz'in arka kapıdan bahçenin güvenliğine doğru koştuğunu gördü.

Arkadaşının peşinden gitmek için döndü. "Caz, sen-"

"Doğal olmayan yaratıkların girmesine izin verecekseniz dükkânınızda bir uyarı olması gerekir," dedi müşterileri. Arkasını döndüğünde tanıdık gelen bir adam gördü - onu daha önce nerede görmüştü? *Ah evet,* hatırladı*, fırının yanındaki dost canlısı olmayan adam.* Tobin'le birlikte taşlarla oyun oynuyordu. Ayakta durduğunda, onu ilk gördüğünde düşündüğünden çok daha iriydi. Kel kafasının tepesi neredeyse kulübenin kirişlerine değiyordu, bu da ona sanki tepesinde dikiliyormuş gibi hissettiriyordu. Derisi yerine pulları vardı ve bir liman işçisinin bej renkli iş kıyafetlerini giyiyordu.

Kiela bahçe kapısına endişeli bir bakış atarak, "Korktuğunuz için üzgünüm," dedi, "ama görünüşe göre ikiniz de birbirinizi korkutmuşsunuz."

"Bir bitkiye benziyordu," dedi, hâlâ kaşlarını çatarak. Bunun onun kalıcı ifadesi olup olmadığını merak etti.

"O bir bitki*,* bir örümcek bitkisi-Chlorophytum*,* kuşkonmazla akraba*,* yaprak dökmeyen*,* çok yıllık çiçekli bir bitki," dedi Kiela en iyi patronun dişlerini sıktığını görmesine izin verme kütüphaneci ses tonuyla. Herhangi bir talihsiz yanlış anlamanın önüne geçmeyi umarak, "Yenmez" diye ekledi.

Adam homurdandı.

"Onun adı Caz, benimki de Kiela. Reçel dükkanımıza hoş geldiniz!" "Fenerer," dedi.

Bu ismi daha önce de duymuştu. *Nerede ve ne zaman?* Fırını ilk ziyaret ettiğinde kendini tanıtmamıştı. "Memnun oldum. Sizin de bildiğiniz gibi

Bakın, ilk ikramımız ahududu reçeli." Sandalyelerden birinin arkasından bir önlük aldı ve onu beline sardı, bunun kendisini daha resmi bir dükkân sahibi gibi göstermesini umuyordu.

Fenerer kaşlarını çatarak raflara baktı. "Sadece ahududu

mu?" "İleride daha fazla seçeneğimiz olacak."

Homurdandı.

"Tercih ettiğiniz bir tat var mı?" diye sordu. "Bir sonraki partiyi üretirken bunu dikkate alabiliriz. Yaban mersini? Vişne?" Birden onun adını nereden duyduğunu hatırladı: Bryn ve Eadie. O bakmadığı sırada bahçesine kiraz çekirdekleri tükürdüklerini söylemişlerdi.

"Lemon. Ama bunu asla elde edemezsiniz. O süslü cam seralardan birine sahip olmadığınız sürece Caltrey'de narenciye yetişmez ve burada kimse onlardan birini karşılayamaz. Özellikle de sadece reçel satarak. Reçelden fazlasını satmayı hiç düşündün mü? Bu dükkânın uzun ömürlü olacağını sanmıyorum."

Dişlerini sıktı ve kendine daha önce de huysuz büyücülerle, kaba akademisyenlerle ve küçümseyen öğrencilerle başa çıktığını hatırlattı. Kabul etmek *gerekir* ki, onlarla pek *iyi* başa çıkamamıştı. Dolaşım masasında çalışmak üzere görevlendirildiği bir ay boyunca, tez konusunun on beş yıl önce çürütüldüğünden bahsettiğinde özellikle kaba bir araştırmacıyı kazara gözyaşlarına boğmuştu ve okumasını bir özür bile dilemeden kesen hoş olmayan büyücülere yanlış kitabı teslim ettiği için üç kez rapor edilmişti. Ama aradaki fark, o zamanlar tekrar raflara transfer edilmeyi umuyordu, şimdi ise dükkânın çalışmasını istiyordu. "İlginiz için teşekkürler. Reçel ister misiniz?"

"Hayır," dedi.

O *zaman neden reçel dükkanına geldin?*" diye sormak istedi. "Peki, o zaman, üzgünüm yardımcı olamayacağım." Bu adama ilaçlardan bahsetmeyecekti - buna çoktan karar vermişti. Eğer Caz'ın doğal olmadığını düşünüyorsa ... adil olmak gerekirse, Caz doğal değildi, ama bu bir uyarıyla gelmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Fenerer yine homurdandı. Onun birçok sesi olan bir adam olduğunu keşfediyordu. Bu homurtu onaylamama ile inanmama arasında bir sesti. Ve bu son sözle birlikte oradan ayrıldı.

Kiela bekledi, adamın arkasına bile bakmadan yeşilliklere doğru yürümesini izledikten sonra koşarak arka bahçeye girdi. Bitkileri taradı: gelişen domates, kim bilir neyin hastalıklı sapları, karmakarışık

Ahududu çalılarının bolluğu ve Caz'in arka köşede, çitin yanındaki bir noktaya doğru mırıldandığını gördü.

"Caz? O gitti. Tatsız davrandığı için üzgünüm. Sanırım sadece meraklı davranıyordu. Ve yargılayıcı. Reçel bile almadı."

"Kiela, gelip bunu görmelisin." Caz elindeki birkaç yaprakla işaret etti. Sesi üzgün gelmiyordu. Aslında sesi daha çok heyecanlıydı.

Kiela bitkilerin arasından dikkatle geçerek bahçeyi geçti. Dükkân bugünlük kapandıktan sonra, doğa bilimcinin bitki kitabını dışarı çıkaracağını ve Caz'ın tanımlayamadığı bitkileri tanımlamaya çalışacağını düşündü. Birinin soğan olabileceğini, yakındaki bir asmanın da ya kabak, ya balkabağı ya da karpuz olduğunu düşündü.

Caz'a ulaştı-

Ve yuvarlak yeşil bir şekil etrafından fırlayarak bahçenin diğer tarafına doğru koşmaya başladı. Kiela ayakları üzerinde koşarken döndü. Yoksa iğneler miydi? Kökler mi? "Bu-"

"Yeni kaktüsümüz," dedi Caz. "Görünüşe göre yürüyebiliyor."

"Bu ..." Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi. "... ilginç mi?"

"Onunla arkadaş olmaya çalışıyorum." Yapraklarını bir tavus kuşunun tüylerini açması gibi açtı. Bunun bir karşılama gösterisi olduğunu mu düşünüyordu? Ya da başka bir şey?

Sormamaya karar verdi. "Harika. Yardımıma ihtiyacın var mı?"

Ona bir yaprak salladı ve kaktüsü bahçenin diğer ucuna doğru takip etmeye başladı. "Her şey yolunda. Geri dönebilirsin. Sadece bastığın yere dikkat et."

Koşan kaktüse dikkat ederek Kiela içeri döndü ve önlüğünü çıkardı. Başka bir müşteri gelirse diye mutfak tezgahının yanındaki kancaya bıraktı ve sonra bir domates dilimleyip yerken huysuz adamın haklı olup olmadığını düşündü - bu dükkanı çalıştırabileceğini düşünmek aptallık mıydı? İçindeki şüpheyi silkeleyerek kitabını almak için yatak odasına döndü. Bu kez kitabı mutfak masasına getirdi ama başka bir ziyaretçi gelme ihtimaline karşı üzerine atmak için yanında bir bulaşık havlusu bulundurdu.

Mutfak bahçelerinde toprağın gençleştirilmesine yönelik üç farklı yaklaşımın incelendiği bir sonraki bölüme henüz dalmıştı ki dışarıdan ayak sesleri duydu. Havluyu kitabın üzerine attı, önlüğünü kaptı ve aceleyle raf duvarının etrafından dolaştı.

Neyse ki yine huysuz adam değildi, ama başka bir yabancıydı, bu da sürpriz olmamalıydı, çünkü sadece bir avuç dolusu insan tanıyordu.

Şimdiye kadar adalılar. Bryn, Eadie, Larran ve Tobin dışında buradaki herkes tanım gereği yabancıydı. En yeni müşterisi yaşlı bir kadındı. Kiela gibi mavi bir teni vardı ama onunki yeşil lekelerle beneklenmişti. Tek boynuzlu at boynuzu gibi spiral şeklinde oyulmuş bir bastonla yürüyordu.

"Hoş geldiniz," dedi Kiela içeri girerken.

Kiela onun adının Halio olduğunu öğrendi ve neredeyse fısıltıyla konuşuyordu. Dükkânı, reçel raflarını ve Kiela'nın mavi saçlarını beğenmişti. Üç kavanoz ahududu reçeli aldı, karşılığında bir kutu yumurta ve bir dilim keskin peynir teklif etti.

Her yönüyle Fenerer'in tam tersiydi. Risk alarak Kiela, "Eğer ilgileniyorsanız, ev ilaçları da sunuyoruz. Şu anda ağaçları güçlendiren bir tane hazırladık."

"Hiç hasta ağacımız yok," diye fısıldadı Halio. "Ama

..." Kiela daha yakına eğildi.

"Yapacağını düşünmek için bir neden yok. Boş ver."

"Sormaktan zarar gelmez," dedi Kiela. "Sorular işleyen bir toplumun kalbidir." Bunu bir yerde mi okuduğunu yoksa yeni mi uydurduğunu merak etti. Oldukça hoşuna gitmişti. İmparatorluk büyüyle ilgili soruları bastırmış, cevaplara erişimi seçkinlerle sınırlamıştı ve bakın ne olmuştu. Sorusu olan herkes Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'nin raflarına kabul edilseydi imparatorluğun ne kadar görkemli olabileceğini bir düşünün.

"Bir yayım var . . . Bir pınarım *vardı*. Eskiden çok güzel akardı, en taze su, ama artık akmıyor. Ama hasta ağaçlara yardım ettiğinizi söylemiştiniz, akmayan pınarlara değil. Bağışlayın beni."

"Nehrin yukarısını kontrol ettiniz mi?" Kiela sordu.

Halio başını salladı. "Akarsu yok. Annemin annesi Caltrey'e yerleştiğinde çıplak kayadan kaynağımızı çıkarmış."

"Büyükannen bir büyücü müydü?"

"Oh, hayır," dedi Halio. "Ama o zamanlar ... . Her şey farklıydı. Bütün bunlar senin zamanından önceydi. Eskiden o imparatorluk büyücülerine bu kadar bağımlı değildik. Kendi başımızın çaresine bakardık. Küçük büyüler, evet. Büyücü büyüleri kadar gösterişli değillerdi ama işimizi görüyorlardı. Her şeyi sağlıklı ve dengeli tutuyorlardı."

"Tüm bu bilgiye ne oldu?" Kiela sordu. "Büyükannen büyüyü neden aktarmadı?" Kulübenin mutfağında bulduğu yemek tarifi kitabını düşündü. O ev yapımı büyülere ne yazık

anne babasının tarifleri gibi kaydedilmemiş, korunmamış ve değer verilmemişti. Birisi bu işi yapmalıydı. Eğer o burada olsaydı. . . Sözlü tarihi kaydeden bir akademisyen gibi bunları toplamayı düşünür müydü? Yoksa bunun gerekli olduğunu tahmin edemez miydi? Kimse yazmadığı için ne kadar bilgi kaybolmuştu?

"İhtiyacımız olacağını düşünmemiştik," dedi Halio. "İmparatorun büyücüleri her zaman gelirdi, bizim ev yapımı büyülerimizden çok daha görkemli büyülerle. Eski nesil büyü yapma işini uzmanlara bırakmaktan memnundu ve uzmanlar da kendi yöntemlerinin en iyisi olduğu konusunda ısrar etmeye hevesliydi. Sonra başkentteki, dış adalar ya da dünyanın birbiriyle nasıl bağlantılı olduğu hakkında hiçbir bilgisi olmayan bazı kabarık bürokratlar bunu yasaya dönüştürdü ve peki, şimdi bize ne kaldı?"

Kiela'nın tüm kelimeleri yakalayabilmek için iyice eğilmesi gerekti ve Halio'nun sadece retorik bir soru değil, bir soru sorduğunu, yaşlı kadın ona beklentiyle bakana kadar fark etmedi. "Bize kendi yolumuzu yeniden bulmak ve birbirimize göz kulak olmak kalıyor."

Halio gülümsedi. "Ve bize reçel kalıyor."

Ona veda eden Halio topallayarak kulübeden çıktı ve yeşilliklerin arasından uzaklaştı. Kiela bir süre onu izledikten sonra arka odaya geçip eskiden büyülü olan pınarları onarmakla ilgili kitaplar aradı.

Gün batımında Caz nihayet bahçeden geldi ve mutfağın zeminindeki çukura uzandı. Köklerini toprağa gömdü ve iç çekti. "Hâlâ ortalıkta dolaşıyor."

"Bir yerin acıyor mu?" Kiela sordu.

Caz, "İlk başta iğneleriyle birkaç yaprağı yırttı ve bir domatesi deldi - komikti, suyu her yerdeydi - ama şimdi etrafta dolaşmayı öğrendi," dedi.

"Üzgün
müsün?" "Hiç
de değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Yuvarlanırken *'Wheeee!'* diye bağırmaya başladı."

Oh. Oh, wow. "Konuştuğunu mu söylüyorsun? Senin gibi mi?" O ve Caz yanlışlıkla bilinçli bir varlık mı yapmışlardı? Eğer öyleyse... bu doğru muydu? Kaktüse karşı ne tür bir sorumlulukları vardı? Onu eğitmeyi önermeli miydiler? Neye ihtiyacı vardı ve ne istiyordu?

"Sadece *'Wheeee'* diyor. Çok yoruldum. Burada ne kaçırdım?"

Kiela ona iki müşteriden ve ne kadar farklı olduklarından bahsetti ve büyülü yollarla kuyuların ve kaynakların nasıl yaratıldığını araştırdığını anlattı. "Gerçekten büyüleyici." Okuduğu kitabı getirdi. "Büyücü Lunia Wheelan'a göre, su ya ana kayanın altından çıkarılıyor ya da-"

Kapı çalındı. "Kiela? Caz?" Caz bir "Eep!"

sesi çıkardı. Bu Larran."

Kiela hızla tüm kitapları arka yatak odasına taşıdı, üzerlerine bir yorgan attı ve kapıyı kapattı. Adam kapı aralığından eğilirken, Kiela hafifçe nefes nefese kulübenin önüne geri döndü. "Larran! Merhaba. Dükkânımıza hoş geldiniz."

"Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?" diye sordu.

"Sadece ... temizlik yapıyorum." Bulaşıkları işaret etmek için lavaboya döndü, lavabo boştu. Gün boyunca kullandığı tabakları ve bardakları çoktan yıkamıştı. Yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. "Biraz reçel almak ister misin?"

"Uh . . . Ben almadım. Yani reçel almak için yanımda bir şey getirmeyi düşünmedim. Sadece ilk günün nasıl geçti diye kontrol etmeye geldim."

"Güzel! Sanırım." Aslında kaç müşterinin iyi sayılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama birkaç kavanoz reçel satmıştı, bu iyi bir başlangıç mıydı? "Bazı müşterilerim vardı. Aklıma gelmişken, müşterilerimden biri vitrin için bir tezgah yapmamı önerdi, böylece oradan satış yapabilirim ve daha büyük adalıları dükkanın içine sığmaya çalışırken rahatsız hissettirmem."

"Sana bir sayaç yapabilirim," dedi Larran mutlulukla. Belindeki alet kemerini işaret etti. "Raflardan herhangi birinin tamire ihtiyacı olursa diye aletlerimi getirdim."

"Ben yapmadım. Bir iyilik istemiyordum. Yani, istemek üzereydim, ama ..." Kendini toparladı. "Caz ve ben ağaçları iyileştirmek için bir ilaç geliştirdik. Eski bir bitki geleneği gibi bir şey. Her neyse, ön pencere için bir sayaç yapımına yardım etmeniz karşılığında size bir tane vermekten mutluluk duyarım." İşte, bunu çok fazla kelimeye takılmadan söyledi. Larran'da her şeyi bu kadar karmakarışık hale getiren şey neydi?

"Şifalı ağaçlar mı?" Larran gözlerini kocaman açarak konuştu.

Caz birkaç kökünü topraktan çıkarıp havada salladı. "Köklerini güçlendirir. Eski bir aile tarifi."

"Bir ailen var mı?" Larran bitkiye sordu.

Oops. Larran'a Caz'ın nasıl yapıldığını anlatmışlar mıydı? Ona bu hikâyeyi anlattığını hatırlamıyordu. Belki de Caz ona anlatmıştır?

Ama Larran geri adım attı. "Özür dilerim, kabalık ettim. Elbette bir aileniz olabilir."

"Birbirimize yabancıyız," dedi Caz yüksek sesle. "Kiela şu anda ihtiyacım olan tek aile."

Eğer burada kalacaksak hikayelerimizin doğru olduğundan emin olmalıyız. İkisinin de yalan söyleme konusunda fazla deneyimi yoktu. İnsanlarla konuşmaktan kaçındığınızda bu konu pek gündeme gelmiyordu. *Belki daha az konuşursak daha kolay olur.*

Yine de Larran daha az konuşmakla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Aslında, çoban konuşkan bir ruh hali içinde görünüyordu. Yeni tezgahı üzerinde çalışmaya başlarken, ona at sürüsünün maskaralıklarından bahsetti. Kısraklardan biri, Amarin, bugün bir liman foku görmüş ve onu evcil hayvanı yapmaya karar vermiş. Ancak fok, devasa bir at balığıyla oynamakla ilgilenmemişti. Bir şamandıraya tutunmaya çalıştı ve Amarin onunla oynamak ya da ona kur yapmak için ona küçük hediyeler getirmeye devam etti: bir parça dalgaların karaya attığı odun, bir istiridye, bir yosun şeridi, bir martı tüyü. Sonunda denize sürüklenmiş bir top buldu.

O konuşurken Kiela büyülü pınarı yeniden canlandırmanın çözümü için hangi kitaplara bakması gerektiğini düşündü. Larran gittikten sonra araştıracağı kitap sayısını üçe indirmişti. Kiela tahtayı sabit tutarken o da pencere kenarındaki yerine çiviledi.

Larran, "Amarin'in bilmediği şey Tobin adındaki çocuğun -Bryn'in yeğeni, onunla tanışmış mıydınız- topu bulması için bıraktığıydı," dedi. "O iyi bir çocuk."

Caz da aynı fikirdeydi. "O bitki yemez. Sebze bile
yemez." "Bir deniz atına binmek istiyor," dedi Kiela.

"Öyle mi?" Larran bunu düşündü.

Kiela'nın yardımıyla, hem kulübeye hem de rafa tutturmak için destek parçaları ve açılı dilimler kesti.

"Caltrey'de çok fazla büyülü kaynak var mı?" diye sordu.

Konu değişince gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Bir müşteri onunki hakkında konuşuyordu. Artık çalışmıyormuş. Bunun yaygın olup olmadığını merak ettim." Suyunun, anne babası doğmadan çok önce kazılmış sıradan bir kuyudan geldiğini biliyordu, ama bunu hiç düşünmemişti.

adanın geri kalanının nasıl tatlı su bulduğunu düşündü. Değirmene güç veren şelaleyi düşündü. Bu sihirli bir şekilde mi yaratılmıştı, yoksa sadece yerçekimi miydi?

"Birkaç tane var. Örneğin şehrin merkezindeki çeşme... Büyü ile yaratılmıştı ama şimdi kurudu. Sanırım büyü zamanla etkisini yitirdi. Bir keresinde tamir etmeye çalışmıştım ama mekanik olarak hiçbir sorunu yok. Sadece su kaynağı artık orada değil."

"Huh," dedi Kiela.

Büyücünün mevcut bir kaynaktan mı su çektiğini yoksa kayadan su mu sıktığını merak etti. Var olan bir büyüyü yeniden başlatmak, sıfırdan bir büyü yapmak kadar zor olamazdı. Belki de *bu* konuya *bu* açıdan yaklaşmalıydı.

Larran son çiviyi tezgâha çaktı ve rafa sertçe vurdu. "Güzel ve sağlam. Başka bir konuda yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Oh, hayır, sorun değil. Dur sana şu ilacı getireyim." İçeri girdi ve sepetten sarılmış bir çam kozalağı çıkardı. Eski büyüleri yeniden başlatmak için okuyabileceği tamamen farklı bir kitap setini düşünerek ilacı ona getirdi. "Uğradığınız için teşekkürler."

"Uh, tamam. Eğer istersen..."

"Sadece ağacın kökleri arasına gömmeniz gerekiyor, hepsi bu."

"Bugün gün batımı güzel olacak, eğer . . ."

"Oh, ve bunu bir an önce yapmalısın," dedi Kiela. "İlacın ne kadar süre etkili kalacağını bilmiyorum. Bunu test etmedik, yine de dayanacağını düşünüyorum. En iyisi şimdi gömmek." Bir büyünün etkisi geçmeden önce ne kadar süre etkili kaldığına dair bir çalışma yapılıp yapılmadığını merak etti. Ama bu konuyu teğet geçecekti. Öncelikle durmuş büyüleri, özellikle de su büyülerini yeniden başlatma tekniklerine odaklanmak istiyordu; bu sıfırdan bir büyü yaratmaktan çok daha kolay olmalıydı. Ayrıca minimum hata riski olmalıydı ki bu da bir artıydı. Bahçede koşuşturan kaktüsleri düşündü.

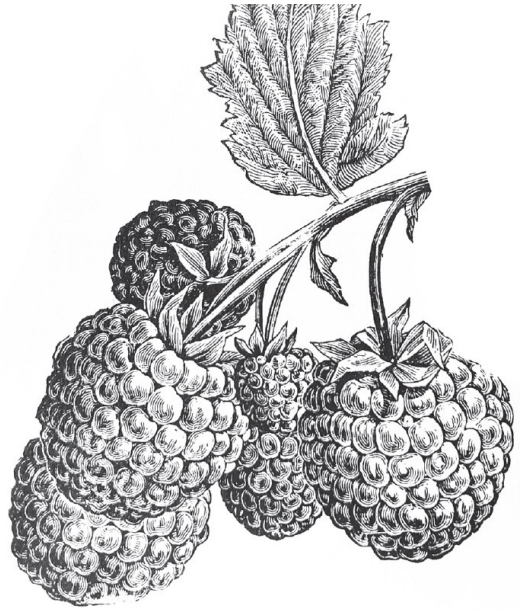
Larran'ın kendisine baktığını fark etti ve tekrar konuştuğunu ve ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Umarım iyi bir gece geçirirsin," dedi Kiela ve bunun onun sözlerine makul bir yanıt olduğunu umdu.

"İyi geceler Kiela," dedi Larran.

Adam patikaya doğru ilerlerken o da içeri girdi. İhtiyacı olan kitaplar üçüncü sandığın içindeydi. Caz'ın yanından geçerken Caz dramatik bir iç çekti.

Durakladı. "Sorun nedir?" "Sen umutsuz vakasın," dedi.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Kiela geç saatlere kadar okumaya niyetli değildi, ancak su büyüsü metinleri zordu - cevaplar her zaman sadece birkaç sayfa ötede, bir gölge kadar zor görünüyordu. Uyandığında güneş pencerelerden içeri süzülüyordu. Bir bardak su içmek için mutfağa doğru ilerledi. Pompayı doldururken, Caz arka bahçeden içeri daldı. Dalları kök yumağının üzerinde sallanıyordu.

"Sen iyi misin?" Kiela sordu. "Kaktüs yüzünden mi? Ne oldu?"

"Biz, uh ... gelip görmelisiniz. Ziyaretçilerimiz var. Bir sürü ziyaretçimiz." Her cümlesini dallarını bir kez daha sallayarak noktalıyordu. Onu o zamandan beri bu kadar sinirli görmemişti. *Kütüphane yandığından beri,* diye düşündü.

Lavaboyu bırakarak aceleyle arka kapıdan bahçeye çıktı. Caz arkasından zıpladı ve aniden durup bakarken ayak bileklerine çarptı.

Bahçede baktığı her yönde bir ayı vardı. . . aman tanrım, bu bir *ayı* mıydı*?* Ya da tam olarak bir ayı değildi, çünkü etten ve kürkten yapılmamıştı. Bir buluttan şekillendirilmiş bir ayı fikriydi. Bir kaya parçası kadar büyük ama bir sis kadar asılsız olan bu bulut, papatyaların üzerinde yerden bir karış yükseklikte asılı duruyordu. Şekli dalgalanıyordu, havanın karıştırdığı bulut parçacıkları.

Birini görür görmez, bir başkasını ve bir başkasını, çeşitli büyüklüklerde ayılara benzeyen bulut dumanlı yaratıkları fark etti.

Balkabağı yapraklarının altında: bulut pufu gibi küçük bir tane.

Ahududu çalılıklarının içinde: dumandan yapılmış uzun ve geniş bir ayı.

Çatıda: Şimdiye kadarkilerin en büyüğü, kiremitlerin üzerine yayılmış, kollarının ulaşabileceğinden daha geniş, bacayı görmesini engelleyecek kadar büyük, ama yumuşak ve ağırlıksız.

Ayıların her birinin gözleri bir ateşin korları gibi parlıyor, hem vahşi hem de güzel bir yoğunlukla titreşiyordu.

"Orman ruhları," diye nefes *aldı*.

Bilgin Cypavia'*nın Gerçekte ve Kurguda Orman Ruhlarının İşlevi Üzerine İncelemeler* adlı kitabında onlar hakkında bir şeyler okumuştu ve öyle olmadıklarını biliyordu.

teknik olarak ruhlar. Başlangıçta, türleri imparatorluğun uzak batı bölgelerindeki uçan adalardan geliyordu. Türleri denizden adalara ilk indiğinde ormanlarda saklanmışlar ve hayalet sanılmışlardır. Daha sonra, ağaçlarla olan bağlantıları keşfedildiğinde, halk arasında orman ruhları veya ağaç ruhları olarak bilinmeye başladılar.

Cypavia'nın kitaplarının burada yanında olmasını diledi. Bilgin onlarca yıl boyunca onları incelemiş, en tenha ormanlarına gömülmüş, efsaneleri gerçeklerden ayırmaya çalışmıştı. Ara sıra, Alyssium Üniversitesi'nde ders vermek için ağaçlardan çıkmaya ikna edilebilirdi ve bu derslerin kesinlikle büyüleyici olduğu söylenirdi, özellikle de konusu hakkında ne kadar heyecanlı olduğu göz önüne alındığında. Kiela bir keresinde bir konferansa katılmak istemişti ama kalabalık dinleyici kitlesinin arasına sıkışıp kalma fikri ... . Yine de konuşmanın ikinci elden bir tarifini dinlemişti ve gerçekten de sürükleyiciydi.

Gerçek: onlar ne hayalet ne de ruhlardı. Onlar için daha doğru bir isim bulut ayılarıydı. Ya da işlevleri göz önüne alındığında, ağaç koruyucuları.

Gerçek: ormanların koruyucuları olarak hareket ediyorlardı ve ağaçları şiddetle k o r u y o r l a r d ı .

Gerçek: onlar utangaç, yalnız yaratıklardı. *Yalnız mı?* Bahçesinin köşelerine sıkışmış ve çitin üstünden görünen birkaç tanesini daha görünce merak etti.

Gerçek: izinsiz girenleri cezalandırmadılar. Yoldan çıkan masum çocukları kaçırmadılar. Sakinleri baltaları ve testereleriyle ormana fazla girmeye cesaret eden köyleri yok etmediler ... bunu yaptıkları zamanlar hariç.

Bulut ayıları hakkındaki hikayelerin bazıları doğruydu. Eğer ağaçları için bir tehlike oluşturuyorsanız, sis kadar sessiz bir şekilde evinizin üzerinden geçip giderler ve sis dağıldığında bir daha haber alınamamak üzere ortadan kaybolurdunuz.

Kiela yaratıklara bakarken tüm bunları düşünüyordu ve kalbi daha hızlı atmaya, avuç içleri terlemeye başladı ve Caz'la birlikte etraflarının sarıldığının farkındaydı. Ya *onu* cezalandırmak için buradalarsa*?* Ahududuların ormana yayılmasına neden olan bir büyü yapmıştı. Nihai başarısından önce birkaç elma ağacında denemiş ve başarısız olmuştu. Ya bulut ayıları onun ve yasadışı büyüsünün koruma altındaki ormanları için bir tehlike olduğuna karar verdiyse?

Caz kendini onun ayak bileklerinin arkasına sıkıştırdı.

"Ne yapacağız?" "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Ne istiyorlar?" diye sordu.

O da bunu bilmiyordu. "Böyle bir araya geldiklerini hiç duymamıştım. Bu olağanüstü." Olumlu düşünmeye çalıştı. O ve Caz büyünün sonunda ustalaşmışlardı. Belki bunu açıklayabilirdi? Bulut ayıları konuşmayı anlıyor muydu?

"Oh, yaşasın," diye fısıldadı, "not alabiliriz. Bir makale yayınlayabiliriz. Ölümümüzden sonra. Bu bizi ünlü yapar, ama oops, ölmüş oluruz, azgın ağaç ruhları tarafından saldırıya uğrarız. Ne yazık."

"Düşmanca görünmüyorlar." Sadece sessizce, ateş saçan gözleriyle her yerden onları izliyorlardı. Dönüp arkasına baktı ve yayılan devasa ayının yanı sıra, kulübenin çatısında, bacanın arkasına yarı gizlenmiş ve mutfağın üzerinde asılı duran bir dala tünemiş bir tane daha gördü. Kaktüsün, bahçenin bir köşesinde, bir sepetin yanında, cansız bir kayanın en iyi taklidini yaptığını fark etti. Yine de ara sıra birkaç iğnesi titriyordu.

Kiela bir adım öne çıktı.

Gölge bulutları sanki bir esintiyle savrulmuş gibi yer
değiştirdi. Durdu.

Sesini yükselterek, "Size yardımcı olabilir miyiz?"
diye sordu. Sorulması gereken doğru soru bu gibi
görünüyordu.

Bahçede bir esinti fısıltısı dolaştı ama Kiela onun nefesini yüzünde hissetmedi. Bekledi ve birkaç saniye sonra, yaklaşık bir kedi büyüklüğünde bir bulut ayısı bitkilerinden birinin arkasından öne doğru eğildi. İpince pençelerinde bir yaprak tutuyordu. Yaprağı Kiela'nın ayaklarının dibine bıraktı, titreyen alev gözleriyle ona baktı ve sonra bitkinin arkasına geri kaçtı.

Kiela yaprağı eline aldı. Uzun ve inceydi, esnek ve yeşildi.

"Söğüt," diye tanımladı Caz.

Başka bir ağaç koruyucusu ileri atıldı; bu daha da küçüktü, bir tavşan büyüklüğündeydi. Küçük bulut ayısı elma çiçekleriyle kaplı minik bir dalı Kiela'nın ayaklarının dibine bıraktı ve geri çekildi. Kiela onu da aldı.

"Elma ağacı," diye ekledi Caz.

Üçüncü bir ayı bulutu rüzgâr hızıyla ona doğru sürüklendi ve bu bulut küçük *değildi*. Üzerine doğru geliyordu, o kadar büyüktü ki nefes alamıyordu. İçindeki her şey kaçmak için çığlık atıyordu. Onu sisiyle sarabilir, bütünüyle yutabilirdi. Ama sadece ayaklarının dibine buruşmuş bir dal bıraktı.

ölü yapraklarla kaplıydı. Bu sefer bulut ayısı geri çekilmedi. Önüne oturdu ve kor gözlerle ona baktı.

"Sycamore," dedi Caz. "Sanırım. Neden-"

"Tahmin edebilirim," dedi Kiela. Diz çöktü ve ölü yaprakları olan dalı aldı. "Söğüt ve elma ağaçlarına yaptığımız gibi senin ağacını da onarmamızı ister misin?"

Rüzgârsız esinti bahçede tekrar yankılandı ve tüm bulut ayıları, her yönde görebildiği tek şey gözleri olan bir tür bekleyen sis olana kadar ilerledi. Bu, en hafif tabiriyle, rahatsız ediciydi. Caz, kök yumağı ayağına değene kadar ona yaklaştı. Ayakkabısının içine toprak parçalarının düştüğünü hissetti.

Caz'a usulca fısıldadı, "Sorun yok. Sanırım sadece yardımımızı istiyorlar." Daha yüksek sesle ayılara, "Burada bekleyin, ben büyüleri almaya gidiyorum..." dedi.

"Çareler," diye mırıldandı Caz.

". . ve sonra bize hasta ağaçların nerede olduğunu gösterebilirsin, tamam mı?"

Bunun ağaç koruyucuları için sorun olup olmadığını bilmiyordu ama o ve Caz çam kozalakları sepetini almak için içeri girerken onlar kıpırdamadı. Ormanda kaç tane hasta ağaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bahçesindeki ağaç ruhlarının sayısına bakılırsa ...

"Bunları satacaktık," dedi Caz kederli bir sesle, onun peşinden giderek. "Planımız buydu, böylece yiyebilir ve ağaçlar kadar hasta olmazsınız."

"Biliyorum ama yardımımıza ihtiyaçları var."

Caz kamburlaştı. "Yardıma ihtiyacımız olduğunda kimse bize yardım etti mi? Kütüphaneye girildiğinde kimse bize burayı boşaltmamızı söyledi mi? İyi olup olmadığımızı kontrol eden oldu mu? Duman bizim katımıza ulaşmış mı diye? Tehlikede olduğumuz kimsenin umurunda mıydı?"

Kiela bir an düşündü. "Larran dumanı görünce geldi. Bacamızı tamir etti."

Bir homurtu daha. "Larran aklına gelen her sorunun cevabının sen olduğunu düşünüyor."

"O ... ne?" Bu çok saçmaydı. "Bana soru sormuyor." Çoğunlukla deniz atları hakkında konuşurdu, bu da kızın umurunda değildi ama ... "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Eğer sormak zorundaysan ..."

"Açıkçası sormak zorundayım," dedi Kiela. "Çünkü mantıklı konuşmuyorsun."

Dışarıda rüzgârın hızlandığını duydu - yoksa rüzgâr *mıydı*? Mutfak lavabosunun üstündeki pencereden dışarı baktı, bulut ayılarıyla doluydu, köz rengi gözleri ona ve Caz'e bakıyordu.

Caz'a bir bakış fırlattı. "Buna sonra devam ederiz," dedi ona.

Çam kozalaklarından oluşan sepeti taşıyan Kiela bahçeye çıktı. "Elimizden geldiğince çoğunuza yardım edeceğiz," dedi orman ruhlarına. "İlk kim?"

Orta boy bir ayı önden gidiyordu. Etraflarında, diğerleri yağmurdan sonra şafak vaktindeki sis parçaları gibi ağaçların arasından süzülüyordu. Yaprakların arasına tutunuyor ve sonra dağılıyorlardı, ta ki Kiela onları gördüğünden emin olana kadar. Bir meteor yağmuru kadar güzeldi.

Yaprakların arasından süzülen güneş, Kiela'ya masaların üzerinde desenler oluşturan vitray pencereleriyle Büyük Kütüphane'deki Kuzey Okuma Odası'nı hatırlattı. Orman da tıpkı kütüphane gibi sessizdi, ama bu uykunun değil, odaklanmış dikkatin sessizliğiydi - her şeyi kaplayan yüksek bir sessizlik. O ve Caz konuşmadılar.

Caz'ın Larran hakkında söylediklerini düşünmeden edemiyordu. Bunu neden söylemişti? Hiç mantıklı gelmiyordu. Hiçbir cevabı yoktu. Cevaplara *erişimi* vardı ama bu aynı şey değildi ve ayrıca Larran büyü kitaplarından haberdar değildi. Bekle, hayır-Caz Larran'ın cevapların kendisinde *olduğunu* düşündüğünü söylememişti.

Larran'ın benim cevap olduğumu *düşündüğünü söyledi.*

Bu sözleri kafasında evirip çevirdi.

Cevap benim.

Başını iki yana salladı.

Hayır, hala mantıklı gelmiyor.

Bir bulut ayısı devrilmiş bir kütüğün tepesine çıkmış, onların yetişmesini bekliyordu ve diğer ağaç ruhları da iki yanında akıyordu. Eğrelti otlarının arasında onları görmeye devam etti; gözleri onu izliyordu. Bunun tedirgin edici olması gerekirdi ama şimdi ağaçların arasındaydılar ve garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı. Ormanın derinliklerindeydiler, yosunlu kayaların ve kütüklerin üzerinden tırmanıyorlardı, tanıdık her şeyden uzaktaydılar ve yaşadığı şehirden çok farklıydılar ama yine de bir çocukluk rüyası kadar tanıdık geliyordu.

Yollarını takip etmeye çalıştı: üç gövdeli ağacın yanından sola, pembe kuvarsdan yapılmış bir kayanın yanından düz, yosunlu taşların üzerinden akan bir dere boyunca, ama bir süre sonra bir tür meditasyona düştü.

Her şey yumuşak ve canlı hissettiriyordu ve sanki içinde hoş karşılanmış gibi hissediyordu.

Yine de ormanı geçtikçe, çürümenin ipuçlarını fark etmeye başladı: bodur bir ağaç, çıplak bir koru, bir zamanlar nehir olan bir su damlası. Öndeki bulut ayısı durduğunda, bulacakları şeye hazır olmalıydı.

Ölmekte olan bir ağaç.

Yönlendirildikleri yerin orası olduğunu biliyordu ama ağacın büyüklüğünü tahmin edememişti. Kollarının erişebileceğinden daha geniş gövdesi ve bir tabloya benzeyen alacalı kabuğuyla devasa bir ağaçtı. Kalın kolları, gökyüzünü kucaklamak isteyen açık kollar gibi üzerlerine uzanıyordu. Dallarına sadece birkaç yaprak tutunmuştu, geri kalanı çıplaktı.

Tavşan büyüklüğünde bir bulut ayısı köklerin etrafında dans ediyor ve sonra yosunlu zeminden geçen iki devasa açık kök arasında rahatlamaya ihtiyaç duyuyormuş gibi kıvrılıyordu, yedi metrelik devasa bir bulut ayısı ise yakınlarda, eğrelti otlarının arasında geziniyordu. Ağaç en az iki yüz yıllık olmalıydı.

Eski.

"Bu eski," dedi Caz. "Sence büyü işe yarayacak mı?"

"Yaklaşık beş bin yaşında bir bristlecone çam ağacı var." Kiela avucunu ağacın gövdesine koydu. "Illirna adasındaki bir selvi ağacının adanın kendisi kadar yaşlı olduğu söyleniyor, ki bu ağacın da iki bin yaşında olduğu söyleniyor. Oteg adasındaki bir incir ağacına ada sakinleri bin yılı aşkın bir süredir tapıyor. Ve zamanın kendisi kadar eski olduğu söylenen bir zeytin ağacı. Bu ağacı bir çocuk olarak görürler."

"Çok güzel, ama ya ağaç doğal ömrünün sonuna geldiği için çare başarısız olursa?" Sesini alçak tuttu. "Ormanın neresinde olduğumuza dair bir fikrin var mı?"

Omuz silkti, umursamazdı. "Burası bir ada. Yeterince yürürsek kıyıya ulaşırız." Başını arkaya yatırarak çıplak dalların arasındaki mavi gökyüzü şeritlerine baktı.

"Gitmemize izin verirlerse," dedi karanlık bir sesle.

"Bizi tehdit etmediler," diye fısıldadı Kiela. "En kötüsünü düşünme."

"Bilgin Idya Warne tarafından derlenen *Nivve Masalları'nı* okumadınız, değil mi? Birinde, ağaç ruhları tarafından ormana çekilen bir çocuk vardı ve sadece kemikler olarak dışarı çıktı." Sesini daha da alçalttı. "Tüm eti soyulmuştu."

Çam kozalağı sepetini karıştırarak en büyüğünü aradı. "Bilge Cypavia'nın bunun mecazi olduğunu söyleyeceğinden eminim. Kemikler yürüyemez. Ayrıca Idya Warne suçlunun orman ruhları olduğunu nereden biliyordu? Can yakacak kadar sağlamlar mı? Ve neden istesinler ki?" Çalıların arasında sürüklenen bulut ayılarına bakarak, "Bence bu konuşmayı şimdi yapmamalıyız," diye ekledi. Cisimsiz yaratıkları ormanda takip etmenin bilgeliği hakkında şüphe duymak için biraz geç kalmıştı.

Kiela malayı çıkardı ve iki büyük kökün arasına diz çöktü. Malanın ucuyla yosunlu zemini kazırken, etrafındaki çalıların arasından bir hışırtı duyuldu.

"Başka bir hikâyede," diye fısıldadı Caz, "ruhlar bütün bir köyü yutmuşlar çünkü evlerini inşa etmek ve şöminelerini doldurmak için ağaç kesmelerine karşı çıkmışlar."

Kiela, "Bu kitabın ağaç karşıtı bir propaganda olduğunu düşünüyorum," dedi. "Akademisyen yazar olarak kime atıfta bulundu ve bir kereste fabrikası var mıydı?"

Bir kare yosunu soydu ve yumuşak toprağı kazdı. İniltiler
daha da arttı.

Kiela başını kaldırarak, "İlacı köklerin arasına gömmeliyim. Başka türlü işe yaramaz." Bir sürü çam kozalağına -aslında sepettekilerin hepsine- büyüyü okumuştu ama büyü ancak gömüldükten sonra etkinleşmişti. Bunun gerekli olduğundan emindi. "Yosuna zarar verdiğim için özür dilerim." Ağaç koruyucularından herhangi birinin yosuna ait olup olmadığını ve kırılıp kırılmayacaklarını merak etti. Yavaşça, köklerinin sağlam kalacağını ve kazdığı yerde yeniden büyüyebileceğini umarak daha fazlasını kenara itti.

En küçük bulut ayısı yaklaştı ve onun deliğinin başlangıcını incelemesine izin verdi.

Ayı geri çekilince, "Devam edebilir miyim?"
diye sordu. Ayı başını eğdi.

Yani konuşamasa bile beni anlayabilir. Bundan şüphelenmişti ama daha önce sözlerini mi yoksa sadece çam kozalağı sepetini dışarı çıkarma eylemini mi anladığı belli değildi. Ne kadar zeki olduklarını ve adalılar hakkında ne düşündüklerini merak etti. Onlar da

Caltrey isteyerek mi? Ailesi adanın tarihi hakkında pek konuşmamıştı ama insanların burada nesiller boyu yaşadığını biliyordu. Köylüler ve balıkçılar yeni gelenler değildi ama birkaç asırlık bir ağaç için belki de öyleydiler.

Caltrey'in orman ruhlarını inceleyen biri olup olmadığını merak etti. Cypavia öncelikle batıdaki adalar üzerinde çalışmıştı, hem denizdekiler hem de havadakiler. Kiela kimsenin bu özel bulut ayıları üzerinde çalıştığını düşünmüyordu.

Onlar yapmadıysa, ben yapabilirim diye düşündü.

Reçel dükkanını büyüttükten sonra. Kendini besleyebileceğini kanıtladıktan sonra. Ormanı iyileştirdikten sonra. Ve adaya yardım ettikten sonra. Ve Caz, Larran'ın onun cevap olduğunu düşündüğünü söylediğinde ne demek istediğini anladıktan sonra.

Kiela çam kozalağını gömdü.

İşini yapması için onu bırakmayı düşündü - ilacı bir araya getirdiklerinde büyüyü zaten bir kez söylemişti. Ama bu yeterli olur muydu? Bu son derece büyük ve yaşlı bir ağaçtı.

Tekrar söylemekten zarar gelmez.

Büyünün sözlerini yüksek sesle söyledi. O kadar çok çam kozalağını test ettikten sonra, cümleler zihnine kazınmıştı ve kadim hecelerin her birini doğru telaffuz ettiğinden emindi. O zikrederken sanki orman durmuş gibi hissetti; kuşlar sustu, esinti kesildi ve ağaç ruhları etrafında hareketsiz kaldı.

Son heceyi söylerken Kiela geriye doğru sallandı ve nefes verdi.

"Ah, Kiela?" Caz fısıldadı.

Tüm bulut ayıları yaklaşmış, onun, Caz'ın ve çınar ağacının etrafını saran bir sise dönüşmüştü. Ormanı hiçbir yönde göremiyordu, sadece önündeki ölmekte olan ağacı görebiliyordu. Ağacın dallarına baktı ve sonra büyünün yaşlı ağaca akmasıyla köklerin dizlerinin altında kıvrıldığını hissetti.

Yeşil bir ışık dalgasına benziyordu, köklerden başlayıp dallarda yarılana kadar gövdeden geçiyordu. Her dalı kovaladı. Dokunduğu her dal canlandı: yapraklar tomurcuklandı ve sonra açıldı ve *yeşilin*, *yaşamın*, *baharın* ve *yazın* en görkemli kokusu Kiela'nın burnunu, ağzını ve vücudunu sardı. Sanki ormanın özünü soluyormuş gibi hissediyordu, canlı ve büyümeyle doluydu. Yapraklar o kadar hızlı bir şekilde birbiri üzerine katlanıyordu ki gökyüzü kayboluyor ve güneş yeşil bir parıltının içinde kayboluyordu.

Kendini çınarın gövdesine bastıran tavşan büyüklüğündeki bulut ayısı, elmas kadar parlak gözyaşları döktü. Gözyaşları kabuktan aşağı yuvarlandı ve

Toprağa dokundukları yerde narin beyaz çiçekler açtı. Daha önce hiç böyle çiçekler görmemişti: Dolunayın yumuşak, beyaz ışığıyla parlayan yaprak kümeleriydi bunlar.

"Vay canına," dedi Caz. "Sadece bir öneri, ama dikkat çekmemek istiyorsan büyüyü iki kez söyleme."

"Evet," diye onayladı Kiela.

Ağaç ruhları arasında esintiye benzer bir fısıltı dolaştı ve çınar ağacından uzakta açık bir yol oluşturmak için birbirlerinden ayrıldılar. Kiela ayağa kalktı ve sepeti aldı. Belli ki ağaç ruhları onları bir sonraki yere götürmek istiyordu-

Tek boynuzlu bir at patikaya adım attı. Kiela'nın nefesi kesildi.

Caz nefes aldı, "Oha."

Ay ışığının aydınlattığı su gibiydi, o kadar parlaktı ki Kiela ona bakarken gözlerinden yaşlar süzüldü. Bir hayalperestin at tasavvuru gibi şekillendirilmiş olan tek boynuzlu at ince ve zarifti - ete kemiğe bürünmüş bir yaratıktan ziyade bir çizime daha yakındı. Boynu bir dalga gibi kıvrılıyor, yelesi deniz köpüğünü andırıyordu. Kiela ona baktıkça, ay kadar beyaz olmadığını, sedef gibi yanardöner olduğunu, gümüşi beyaz derisinin içinde dönen morlar, kırmızılar ve maviler olduğunu gördü. Boynuzu altından ince bir spiraldi.

Okyanus mavisi gözleriyle onlara baktı.

Ve sonra orman ruhları ona doğru akın etti ve tek boynuzlu at gözden kayboldu.

Kiela titrediğini fark etti. Bir tek boynuzlu at görmek ... Böyle bir şey ne sıradan kütüphanecilerin ne de sıradan ada esnafının başına gelirdi. Masallarda olurdu. Ya da daha sonra rüya gördüklerine inanan çocuklara. Bu bir hediyeydi.

"Bence daha fazla ağacı iyileştirmeliyiz," diye nefes aldı Kiela. Yanı başındaki Caz titriyordu.

"Evet, kesinlikle."

Batan güneş gökyüzünü turuncuya boyarken Kiela ve Caz sendeleyerek kulübeye döndüler. Ormanı baştan başa kat etmişler ve sepetteki tüm kozalakları kullanmışlardı. Tek boynuzlu atı bir daha göremediler ama yine de harikalar gördüler:

Tüyleri büyük bir pelerin gibi arkalarına dökülen kuşlar.

Parıldayan ışıklarla ışıldayan örümcek ağına benzer yosunlar.

Beyaz bir kuvars uçurumundan aşağı dökülen bir gökkuşağı şelalesi.

Kiela'nın sadece okuduğu sayısız yaratık; avucunuzun içine sığabilen utangaç kuş tilkileri, yakut kırmızısı meyveleri koruyan minik altın maymunlar ya da zümrüt kuyruklu sincaplar gibi.

Kendini sersemlemiş ve bitkin hissediyordu ve tek yapmak istediği yatağına uzanmaktı. Belki önce bir şeyler yemek; ideal olarak pişirilmesi ya da hazırlanması gerekmeyen herhangi bir şey. Belki sadece ahududu reçeli. Sonra da uyuyacaktı.

Bulut ayıları onları kulübelerinin önündeki açıklıkta bıraktı ve Kiela şafaktan beri gördüğü onca harikadan sonra bile bunun büyülü bir manzara olduğunu düşündü: çalıların ve ağaçların arasına sıkışmış, sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplı evleri, kapının üzerinde "Kiela ve Caz'ın Reçel Dükkânı" tabelası ve Larran'ın pencerenin altına inşa ettiği yeni tezgâh. Bugün hiç müşteri kaçırıp kaçırmadıklarını merak etti ve bir dahaki sefere sihirli varlıklarla ormana doğru gezintiye çıktıklarında kapıya "yarın tekrar gelin" notu bırakmaya karar verdi.

Kadın ön kapıyı açtı ve ikisi de içeri girdi. Caz arka kapıdan bahçeye doğru ilerledi. "Kaktüsü kontrol etmeye gidiyorum," dedi ona.

"Mmm," dedi. Yapabileceğini hissettiği en fazla konuşma buydu.

Fenerden fenere geçerek birkaç mum yaktı ve sonra bir sandalyeye çöktü. Bir daha ayağa kalkmamayı düşündü. Oturarak uyuyabilirdi, değil mi? Hayır, yemek yemesi gerekiyordu ve sonra kendini yatağa sürükleyebilirdi.

Caz tekrar içeri atladı. "Gelip görmelisin!"

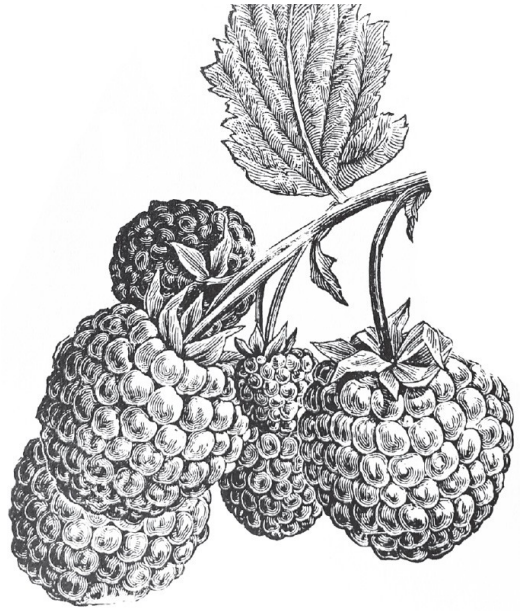
Kiela, "Tek boynuzlu at kadar iyi olmadığı sürece hareket etmiyorum," dedi. "Sadece gel," dedi Caz.

Kendini sandalyeden kaldırdı ve ayaklarını sürüyerek bahçeye çıktı. Bahçenin dört bir yanına ağaç koruyucuları hediyeler bırakmıştı: yemişler, mantarlar, yenilebilir yabani kökler ve ilaç sepetini doldurmak için gereken malzemeler (çam kozalakları, yapraklar, hatta bir parça çam özü) ve daha fazlası. Ayrıca başka bir reçel çeşidi için kullanabileceği küçük bir yaban mersini dağı da vardı. Ve hepsinden önemlisi, evin yanında dalları örülerek bir çit haline getirilmiş bir çalı vardı; ev yapımı bir tavuk kümesi.

Kümesin içinde onun serseri tavuğu vardı.

Tavuk ona bir kez gıdakladı ve sonra sakin bir şekilde ot ve samanlardan oluşan yuvasına yerleşti.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Ertesi gün Kiela dükkanın ön kapısını açmadan önce bahçeyi kontrol etti. Tavuğu besledi, gezinen kaktüsün yerini tespit etti (bir parça karahindiba tüyünü kovalamakla meşguldü) ve kahvaltı için birkaç domates topladı.

Görebildiği kadarıyla hiç ağaç ruhu yoktu. *Ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.* "Günaydın," diye seslendi bahçeye ve ötesindeki ormana.

Bir cevap bekledi. Birkaç saniye sonra, esinti olmayan bir esintinin fısıltısını duydu. Gülümseyerek içeri döndü. Kahvaltıda Bryn'in ekmeğinden (reçelli) biraz yerken Kiela yaban mersini kovasını düşündü. Bugün daha fazla reçel yapmaya karar verdi. Ve tek boynuzlu bir at ile eğlenmek için ormana kaybolmadan dükkânı düzgün bir şekilde açacaktı.

Gerçekten bir tane gördüm mü?

Bugün bir rüya gibiydi ama yaban mersinleri gerçekti, ilaç sepeti boştu (bulut ayıları sayesinde taze malzemelerle dolu olsalar da) ve tavuk arka bahçedeydi. Bahçede dolaşan bir tavuğun bahçeye zarar verip vermeyeceğini merak etti. Bir tavuk ne kadar yiyebilirdi? Domates yiyorlar mıydı? Peki ya ahududu? Sadece solucan ve ... yediklerini sanıyordu. Bilmiyordu. Larran onları beslemek için ne demişti? Yemeğinden artıkları mı?

Yine Larran'ı düşünerek yaban mersinlerini duruladı ve bir yığın şekerle birlikte bir kaseye doldurdu. Tezgâhın bulunduğu pencereyi açıp ön kapıdaki tabelayı "Açık" olarak çevirirken onları yumuşamaya bıraktı.

Hiç tek boynuzlu at görmüş müydü? Ona Caz'le gördüklerini ve yaptıklarını anlatırsa ne diyeceğini merak etti. Onu dinlerken ve deniz atları hakkında konuşmadan önce gülümserken hayal edebiliyordu. Ya da belki de gülümsemezdi. *Büyük olasılıkla dehşete düşerdi,* diye düşündü. Yaptıkları şey tartışmasız bir şekilde büyü çalışmasıydı- tek boynuzlu at onaylı ama çok ama çok yasa dışıydı, tabii devrimciler yasaları değiştirip imparatorluk müfettişlerini çoktan görevden almadıysa.

Kendini ifşa ederek kitapları, dükkânı, kulübeyi ve hatta hayatını kaybetme riskini göze aldı.

Ona söyleyemem.

Ama ona biraz yabanmersini reçeli getirebilir. Bryn için de bir kavanoz. Kiela fırını tekrar ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu, bu komikti çünkü daha önce konuşacak insan aramamıştı ama rüya gibi geçen bir günün ardından gerçek sesler duymak ve gerçek insanlar görmek istiyordu. *Dışa dönük biri mi oluyorum?* Bu pek olası görünmüyordu. Daha çok, bu kadar çok büyüyle karşılaşması onda uzanıp sağlam bir şeye dokunma isteği uyandırmıştı.

Kasabaya bir yolculuk yapmaya, yolda Larran'ın yerinde durmaya karar verdi. Bu onun için iyi olacaktı. Bryn'e yeni lezzetini getirebilir, bir somun ekmek alabilir ve gerçek insanları görebilirdi. Masaya oturarak, daha yapışkan çam kozalağı ilaçları yapmak için malzemeleri sıralamaya başladı.

Caz paytak paytak mutfağa girdi. "Günaydın Kiela. Ee, dün ..."

"Rüya değil," diye onayladı. Kanıt olarak ham malzeme yığınlarına el salladı. Birkaç düzine daha ağaç ilacı için gereken her şeye sahiptiler ve hiçbirini kendileri toplamak zorunda kalmamışlardı.

Dallarından tutarak kendini masanın üzerine çekti ve onunla birlikte yaprakları ayıklamaya başladı. Her şeyi düzenlemeyi henüz bitirmişlerdi ki ön pencereden bir ses duydu.

"Merhaba? Açık mısın, canım?"

Kiela parmaklarındaki fazla özsuyu sildi ve raf duvarının etrafından dolaştı. "Eadie, merhaba, hoş geldin. Seni tekrar görmek güzel." Ciddi olduğunu fark edince şaşırdı.

Sentor ona gülümseyerek tezgâha yaslandı. İnsan başının üzerinde geniş kenarlı mor bir şapka, at gövdesinin ve arka bacaklarının üzerinde ise beyaz, mor çiçekli bir elbise vardı. Yelesi mor kurdeleyle örülmüştü. "Tavsiyemi dinledin."

"İyi bir tavsiyeydi," dedi Kiela. "Larran onu inşa etmeme yardım etti." Eadie ona sırıttı. "Ahh, öyle mi?"

Kiela nedenini bilmese de yüzünün kızardığını hissetti. Bu onun için son derece komşuca bir davranıştı, ayrıca ona çam kozalağı ilacıyla ödeme yapmıştı. Hangi ağaçta kullandığını, işe yarayıp yaramadığını ve onun bu konuda ne düşündüğünü merak etti. Ve onun kendisi hakkında ne düşündüğünü.

"Sizinle vakit geçirdiğini duyduğuma sevindim," dedi Eadie. "Hayatında oldukça fazla trajedi ve kayıp yaşadı. Çok kötü şeyler ve bunların hiçbiri onun

hata. Biraz mutluluk bulması onun için iyi olacaktır."

Onun mutluluğu olduğundan emin değildi ve bu Eadie ile yapmak istediği bir konuşma değildi. Çok da kurnazca olmayan bir şekilde konuyu değiştirdi. "İlacın nasıl işe yaradı?"

Sırıtışı gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Çok güzel! İşte bu yüzden buradayım. Benim için değerini ödemeye geldim." Bir kese çıkardı ve tezgâhın üzerine bir yığın gümüş döktü.

Kiela'nın gözleri büyüdü. Bu, Büyük Kütüphane'de bir ayda aldığı maaş kadardı. Dışarıdaki herhangi bir adalının bir ayda aldığından çok daha fazlaydı. "*O* kadar da değerli değil."

"Benim için öyle," dedi Eadie kararlılıkla. "Büyükbabam o ağacı ailemiz buraya ilk geldiğinde dikmişti. Hamile büyükannemle birlikte memleketi olan adadan kaçmıştı - bir ayaklanma olmuştu, tam bir karmaşa. Aile hikâyelerine göre çok üzücü bir yolculuk olmuş. Teknelerinin yarısı bir deniz yılanı tarafından yenmiş, fırtınada iki kez alabora olmuşlar ama yine de Caltrey kıyılarına kadar sürüklenmeyi başarmışlar. Evinden bir kiraz çekirdeği getirmiş ve onu bulabildiği en iyi toprak parçasına dikmiş, Caltrey'i yeni evimiz olarak sahiplenme yolu. Ben doğduğumda, her yaz avuç dolusu meyve veren güzel bir ağaç olmuştu ve ona aileden biriymiş gibi bakıyordu. Her gezgin büyücüyü gelip kışlara dayanabilmesi için ona güç büyüleri yapmaya ikna ederdi. Büyücüler Caltrey'e gelmeyi bırakmadan önce vefat etti ve böylece sevgili kiraz ağacının yeni büyü fırtınalarına kurban gittiğini görmek zorunda kalmadı. Bu onun kalbini kırabilirdi. Ağacın öldüğünü görmek benim kalbimi kırdı. Onu yeniden kaybetmiş gibi hissettim. Ama sen. . . ağacı bana geri verdin. Bana büyükbabamın ruhunu geri verdin ve bu dünyadaki tüm gümüşlere bedel."

Kiela gözlerinin yaşardığını hissetti. "Üç parça gümüş alacağım. Gerisi sende kalsın."

"Beş parça. Toynaklı bir kadınla tartışmamalısın." Caz aşağıda

Kiela'nın ayak bileğine çarptı. "Evet de."

"Beş, tamam," dedi Kiela.

"Ayrıca daha fazla satın almak istiyorum."

Gördüğü merbaby'yi düşündü, onlara şans getirmişti. *Bu dükkan işe yarayacak. Kendimize bir hayat kuruyoruz.* "Şu anda elimizde kalmadı ama daha fazlasını yapacağız. Yarın uğramak isterseniz, hazırlamış olurum. Ya da bir sonraki işi bitirdikten sonra size birkaç tane getirebilirim.

bir yığın reçel. Bu öğleden sonra fırına uğramayı planlıyorum. Orada olacak mısın?"

"Bu mükemmel olur. Ön ödeme yapacağım ve öğleden sonra bana beş tane daha getirebilirsin." Tezgâhın üzerine daha küçük ama yine de etkileyici bir gümüş yığını bırakan sentor, dükkândan uzaklaşıp yeşilliklerin arasına geri döndü.

"Burayı seviyorum," dedi Caz hararetle.

Kiela yabanmersini reçelini bitirdikten ve Caz'la birlikte bir düzine daha kozalak yaptıktan sonra büyük bir keyifle yola koyuldu. İki kavanoz reçel (biri Bryn, diğeri Larran için) ve Eadie için beş ilaç aldı.

Kiela yeşillikler arasındaki patikada yürürken şarkı söylüyordu. Akordu tam tutturamadığının farkındaydı ama kuşlar aldırmıyor gibiydi. İçlerinden birini tanıdı: kırmızı tüyleri ve beyaz elma çiçeklerinden kuyruğu olan bir kuş. Üzerinde uçuyor, neşeyle şarkı söylüyordu. Çiçek kuşu onu kasabaya kadar takip etmeye karar verirse ne olacağını merak etti. Birisi onun bir elma ağacı olduğunu tahmin edebilir miydi? Bundan onun sorumlu olduğundan şüphelenirler miydi?

Bu konuda endişelenmemeye karar verdi. Güzel bir öğleden sonraydı, kuş mutlu görünüyordu ve o da harika bir ruh hali içindeydi. Yeşilliklerden dışarı adımını attığında Kiela deniz esintisini içine çekti. Önündeki gökyüzü mor ve mavi bulutlardan oluşan hoş bir yorgan gibiydi ve deniz beyaz dalgalarla dans ediyordu, oldukça canlıydı.

Merdivenlerden inerken korkulukları sıkıca kavradı - mutluydu ama dikkatsiz davranacak kadar da sersem değildi ve uçurumdan aşağı düşmek mükemmel gününe oldukça hızlı bir son verebilirdi, özellikle de rüzgar bugün ekstra hevesli göründüğü için. Sanki onunla vals yapmasını istiyormuş gibi etrafında dans ediyor, yerçekimini boş veriyordu. Sıkı tutunarak yeterince güvenli bir şekilde aşağıya inmeyi başardı.

Larran'ın evine doğru bakan Kiela, sahili ve iskeleyi tarayarak çobanı aradı. Onu dalgaların üzerinde, deniz atlarından birine binerken gördü. Garip bir şekilde, onun ötesinde suda hiç tekne yoktu - belki de sürü bugün balıkçılara yardım etmeyi çoktan bitirmişti? Bunun yapılması için erken görünüyordu. *Önce fırın, sonra Larran'ın evi,* diye karar verdi. Belki o zamana kadar kıyıya dönmüş olurdu.

Köye doğru döndü ve kasabaya doğru yürüdü. Görünüşe göre . . . İlk başta neyin farklı olduğunu anlayamadı ama sonra

Ayrıntılara dikkat edin: sokaklarda at arabası, el arabası ya da herhangi bir şey yoktu, çiçek kutularının saksıları boştu ve kepenkler pencerelerin üzerine kapatılmıştı. Ayrıca limanda sürekli çalan bir çan sesi duydu. Saati göstermiyordu ve durmuyordu.

Martılar tepesinde dönüyordu, daha önce gördüğünden çok daha fazlaydılar, hatta rahatsız edici bir sayıdaydılar. Belki de balıkçı tekneleri limana yanaşmıştı ve martılar avdan pay almak istiyorlardı? Kiela boynunu bükerek sokakların arasındaki rıhtıma baktı ve balıkçılarla kadınların ağlarını sokağa döktüğünü gördü. Birkaç yengeç sıçradı ve sonra caddenin karşısına bir sandık taşıyan bir kadın tarafından görüşü kapatıldı.

Kiela kuru çeşmeyi geçip fırına doğru ilerledi, masalarda ve tezgâhın yanında her zamanki müşteri kalabalığını görmeyi bekliyordu ama bunun yerine bomboştu. Masa yoktu. Sandalye yoktu. Tezgâhın bulunduğu pencere de kapalıydı. *Herkes nerede?* En azından fırının kapısı açıktı, bu yüzden Bryn'ın en azından-

Adamın biri elinde güdük bir somun ekmekle fırından çıktı. *Onu tanıyorum.* O Fenerer'di, dükkânına gelip ona homurdanan ve reçel alamayan terazili adam. Onu görünce durdu. "Sen, şehir kızı."

Onunla konuştuğu belli olmasına rağmen arkasına bakmaktan kendini alamadı. Gri kürklü, bordo kanatlı kedilerden biri yakındaki bir çatıdan onlara bakıyordu. Bütün kediler gergin görünüyordu. Belki de martılar yüzünden? Ya da belki onlar da Fenerer'i sevmiyorlardı? Keşke birkaç dakika daha geç gelseydim diye düşündü. Ve liman çanının çalmayı bırakmasını diledi.

"Buraya gelip sorun çıkaramazsın," diye bağırdı ona. "Burası huzurlu bir ada. Geldiğin yere geri dönmelisin."

Kiela kısık bir sesle, "Ben Caltrey'denim," dedi.

Homurdandı. "Sen gittin. Her türlü doğal olmayan fikirle geri döndün. Adamıza bela getirdin. Buna ihtiyacımız yok. Yabancılar gelip işleri daha da kötüleştirmeden kendi başımıza yeterince sorunumuz var."

Sağına ve soluna baktı. Yakınlarda bu tatsız konuşmayı bölecek kimse yoktu ve adam onun fırına giden yolunu kapatıyordu. Arkasını dönüp gitmek istemedi. "Sorun çıkarmıyorum."

"Meyve bahçesini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Fenerer havladı. "Tüm o tuhaflıkları. Ağaçlardan biri . . . Şarkı söylemeyi kesmiyor. Şarkı söylüyor! Bir elma ağacı. Doğal değil."

Üşüdüğünü hissetti. Onu ve Caz'i sihir yaparken görmüş müydü? Onu hayal gördüğüne ikna etmek için ne söyleyebilirdi? O değilmiş gibi mi davranacaktı? Sadece bir oyun olduğunu mu söyleyecekti?

Parmağını ona doğru salladı. "Yeni gelen tek kişi sensin, haftalardır bu adada değişen tek şey sensin. Sen olmalıydın."

Beni görmedi, diye düşündü, içini bir rahatlama kapladı. *Tahmin ediyor.* "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Hiçbir meyve bahçesinin yakınında bulunmadım. Uçurumun ötesindeki ormanda, ailemin kulübesinde yaşıyorum. Oraya gitmiştin, hatırladın mı? Dükkânımı?" Sesinin gıcırdadığını duydu ve yalan söylediğini duyup duymadığını merak etti. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı. Kütüphanenin üçüncü katında, saray inşaatı, kanal inşaatı ya da ateş büyüsü gibi akademisyenler arasında daha popüler olan bir bölüm yerine, doğa büyüleriyle ilgili daha az gösterişli kitapların bulunduğu bölüme atanmasının nedenlerinden biri de buydu. Araştırmaları hakkında ne düşündüğü doğrudan sorulduğunda, çoğu zaman dürüstçe cevap verir, sonra da kendisinden sadece zekâlarını övmesini istediklerini fark ederdi.

"Beni kandıramazsın. Biliyorum-"

Kiela arkasında, toynakların kaldırım taşlarına vuruşunu duydu. Eadie'nin sesi çınladı, "Kiela, bu yaşlı sümüklü seni rahatsız mı ediyor? Sen ona aldırma. Değerli teknesini bir kayaya çarptığı günden beri eskisi gibi değil."

Fenerer'in kaşları çatıldı. "Beklenmedik derecede güçlü bir fırtına vardı."

"Liman alarmı çaldıktan sonra dışarı çıkacak kadar aptal olan tek gemi sizinkiydi," diye karşı çıktı Eadie. "Ama bu kadar yeter, bugün kasabada ne yapıyorsun?" Soruyu Kiela'ya yöneltti.

Neden olmayayım ki? Peki liman alarmı neydi? Çocukken böyle bir şey hiç olmamış mıydı, yoksa o mu bilmiyordu? "Yeni bir reçel çeşidi denedim ve denemek isteyebileceğinizi düşündüm - bir hediye. Yaban mersini." Larran için hazırladığı reçeli sepetinden çıkardı ve Eadie'ye uzattı. *Lütfen ilaçlardan bahsetme.* Fenerer'in önünde Eadie'ye çam kozalaklarını vermek istemiyordu. Bu sadece ondan şüphelenmesi için daha fazla yakıt verirdi.

Eadie kavanozu aldı ve ışığa tuttu. Koyu mavi-mor renk, bulutların arasından süzülen bir parça güneş ışığında bir mücevher gibi parlıyordu. "Ah, çok güzel. Bunun tadını çıkaracağım. Biliyorsun" -Fenerer'e hitaben- "o ekmekle biraz reçel denersen mizacın tatlanabilir."

Sokakta sinsice yürümeye başlamadan önce, "Hımm," diye homurdandı.

Kiela göğsünün gevşediğini hissetti ve tekrar nefes alabildi. "Teşekkürler." "O yaşlı huysuzun seni etkilemesine izin verme," dedi Eadie sessizce. "Hepimiz değil
onun gibi düşünmek. Çoğumuz öyle düşünmüyoruz. Şimdi, bana vermeye geldiğin şey gerçekten bu mu?"

Fenerer'in gözden kaybolmasını bekleyerek sokağa baktı ve beze sarılı beş çam kozalağını çıkardı. "Belki de kimse bakarken onları gömmemelisin? Yanlış anlaşılmaları önlemek için."

"Elbette," diye kabul etti Eadie. "Herhangi bir yanlış anlaşılma istemiyoruz. Şimdi gidip Bryn ile olan işinizi bitirseniz iyi olur. Oyalanacak bir gün değil." Eliyle gökyüzünü işaret etti ve Kiela rüzgârın hızlandığını fark etti. Tepede martılardan biri rüzgâra doğru uçuyor ve hiç ilerlemiyordu; sanki çatıların üzerinde sabit duruyormuş gibi görünüyordu. Kedilerin çoğu uzaklaşmıştı. Çatılar onlarsız bomboş görünüyordu.

Eadie'ye tekrar teşekkür eden Kiela içeri girdi.

Bir kez daha, sıcak ekmek kokusu onu bir kucak gibi sardı. Bir an durup kokuyu içine çekti ve sesini yükselterek "Bryn? Alo?" diye seslendi.

Fırıncı telaşla arka odadan çıktı. Önlüğünü giymemişti, onun yerine üzerinde sağlam kahverengi bir pantolon, düz bir gömlek ve su geçirmez botlar vardı. "Ahh, Kiela! Böyle bir günde seni burada gördüğüme şaşırdım. Kasabada ne yapıyorsun?"

Bu onu yabanmersini reçeli ikram etmekten alıkoydu. Eadie bugünün oyalanacak bir gün olmadığını söylemişti. Neden olmasın? Kanatlı kediler nereye gitmişti? "Ne demek 'böyle bir gün'?" Kiela sordu.

"Fırtına geliyor, güneybatıdan esmek üzere. Balıkçılar teknelerini çoktan çekip emniyete aldılar, limanın alarm zilini duymuyor musun?"

Oh. İşte buydu. "Fark etmemiştim..."

"Gökyüzü mavi ve mor görünmeye başladığında, liman başkanı zili çalar ve bu evde kalmanın işaretidir. Hava hızla esecek ve hızla sönecek ama bu arada bizi ne kadar hırpalayacağını tahmin etmenin bir yolu yok. Dükkânı kapatmak üzereyim, çünkü herkes evine kapanacaksa açık olmanın bir anlamı yok, ki siz de öyle yapmalısınız."

"Tamam. Tamam. Evet, yapacağım." Sepetinden yaban mersini reçeli kavanozunu çıkardı ve tezgahın üzerine, papatya vazosunun ve bir rulo kurdelenin yanına koydu. "Denemen için sana yeni bir tat vermek istedim."

"Lezzetli olduğuna eminim ama güvenliğinizi riske atmaya değmez." Bryn kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden burada kalmıyorsun? Üst katta fazladan bir yatağım var; fırtınayı kasabada bekleyebilir ve sonra eve dönebilirsin."

Başını iki yana salladı. Caz kulübede tek başınayken nasıl kalabilirdi ki? Eğer fırtına çok şiddetli olursa, endişelenip kendini hasta ederdi. Örümcek bitkisini tanıyordu; etkileyici bir hayal gücü vardı. Onun başına gelebilecek her türlü felaketi uydurur ve kendini onun denize sürüklendiğine ikna ederdi. "Hemen eve döneceğim," diye söz verdi Kiela.

"Al bunları," dedi Bryn, birkaç tarçınlı çöreği bir torbaya doldurup ona uzatarak. Kiela bozuk para almak için elini cebine attı ama Bryn onu durdurdu. "Hediye için hediye, ayrıca kimse almaya gelmezse bayatlarlar. Onları alarak bana iyilik yapıyorsun, pişmiş bir ürünün ziyan olmasını görmekten nefret ederim."

"Teşekkürler," dedi Kiela.

Ruloları alarak dışarı çıktı. Arkasından Bryn dükkânı kapatmaya başladı ve kapıyı daha ağır ikinci bir kapıyla sabitledi. Kiela sokakta aceleyle ilerlerken, kepenklerin yanı sıra birkaç pencerenin de kalın tahtalarla kapatıldığını fark etti. *Caz bunu yapacağını bilemez,* diye düşündü. *Fırtınanın yaklaştığını bilmiyor.* Ama rüzgârı fark eder ve içeride kalırdı. Umarım kaktüsü ve tavuğu da kendisiyle birlikte içeri çeker.

Tek bir kedi bile görmemiş.

Rüzgâr şimdi daha sert esiyor, binaların arasında savruluyordu. Saçları yüzüne doğru savruluyordu, görebilmek için saçlarını geriye doğru itmeye devam etti ama rüzgâr saçlarını kaldırdı ve başının üzerinde dans edene kadar döndürdü. Koşmaya başlarken ekmek torbasına sarıldı.

O güzel mavi ve mor bulutların fırtına bulutları olduğunu nasıl fark edemedim? Kütüphanede o kadar kozaya girmişti ki yaklaşan fırtınanın işaretlerini bilmiyordu. Zilin ne anlama geldiğini bilmese bile bulutların şeklini ve rengini fark etmeliydi.

Zilin çalmayı bıraktığını fark etti. İyi miydi? Hayır, kötü. Çok kötü.

Yağmur bir su tabakası halinde içeri girdi. Kaldırım taşlarını dövdü ve Kiela kıyıya doğru koşmaya başladı. Dalgalar eskisinden daha sert çarpıyor, artık dans etmiyor, çakıl taşlarına ve kuma çarpan köpüklerle savaşıyordu.

Yağmur kıyafetlerini ıslatmış ve uçurumu görmesini engellemişti. Tepeyi göremiyordu. Merdivenleri tırmanırken, onları zar zor seçebiliyordu.

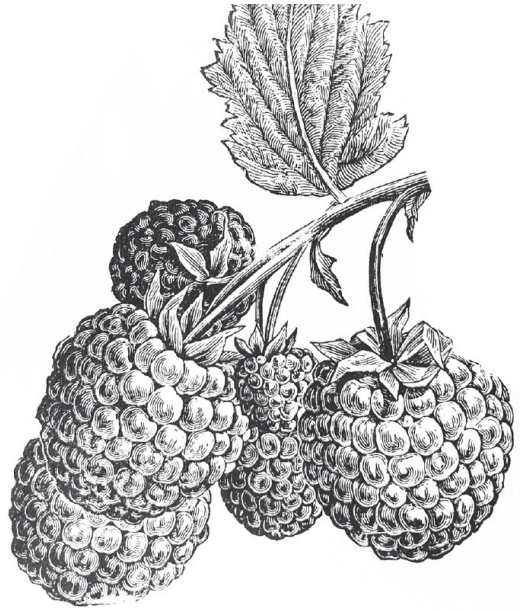
Rüzgâr onları kayalardan uzaklaştırarak sallanmalarına neden oluyordu.

Oraya tırmanamam.

Merdivenlerden uçup giderdi. Ya da yıkanırdı. Fırına geri mi dönelim? Kiela döndü-

Hızla yükselen sular sokakları süpürdü ve sahile vuran dalgalarla buluşmak üzere sahile döküldü. Larran'ın evine gitmek çok daha mantıklıydı. Daha yakındı. Yaban mersini reçeli kalmamıştı ve tarçınlı çörekler şimdiye kadar vıcık vıcık olmuş olmalıydı ama belki yine de bir ziyaretçiye aldırmazdı. Dalgalar aşağıya vururken, rüzgâra karşı itti ve panjurlu pencerelerin dikişlerinden görünen fenerlerin sıcak ışıltısına doğru ilerledi.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Kiela fırtına ona saldırırken kapıyı yumrukladı. Arkasında, suyun üzerinde bir gümbürtü duydu ve sıçradı. Omzunun üzerinden baktı ve gökyüzünün mor-kırmızı bir renge büründüğünü, içinde şimşekler çakmaya başladığını gördü: *Sihirli* bir *fırtına*, diye düşündü. Tabii ya. Fırtınanın ne kadar hızlı geldiğini bilmeliydi.

"Larran!" diye seslendi.

Dalgaların gürültüsünden, gök gürültüsünün çatırtısından ve yağmurun çatısına vurmasından onu duyamayacaktı. Sertçe titredi.

Kapının kolunu sallayarak tekrar bağırdı, "Larran! Lütfen, beni içeri al!"

Fırında kalmalıydım. Ya da Caz ile kulübede. O iyi miydi? Çok endişeli olmalıydı. Ve korkmuş. Elinin tersiyle gözlerindeki yağmuru sildi ve sonra kapıya vurup kolu tekrar salladı.

Kiela arkasında bir kükreme duydu. O döndü-

Fırtına bulutları bir deniz yılanı şekline bürünmüştü. Gözlerinden şimşekler çakıyor ve yağmurdan kayganlaşmış sırtından aşağı süzülüyordu. Donmuş bir halde ona baktı. Kalbi boğazında sertçe çarpıyordu ve *bunun* karşısında ne kadar küçük, ne kadar kırılabilir, ne kadar kırılgan olduğunun tamamen farkındaydı.

Kolu geriye doğru çekildi.

Evin içinde tökezledi. Bir *oof* ile doğrudan Larran'a çarptı. Larran bir koluyla onu sardı ve diğer koluyla kapıyı çarparak kapattı.

"Uh," dedi.

Gerçekten de oldukça uzundu. Nedense bunu hep unutuyordu. Kendisini güçlü bir meşe ağacının altında sığınak bulmuş gibi hissetti. Ona doğru bastırdığında, yüzünü görebilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Adam ona bakıyordu, belli ki endişeliydi. "Kiela?"

Gömleğini çok ıslattığını fark etti. Ürkmüş bir geyik gibi, adamın kollarından geriye doğru sıçradı. "Özür dilerim. I . . ."

"Burada ne yapıyorsun? Fırtına var-" "Sana
reçel getirmedim," diye patladı Kiela.

Bunu neden söyledim ki? Evet, reçel getirmek istemişti ama bu en önemli ayrıntı değildi ya da neden burada, sırılsıklam ve titreyerek bulunduğunun bir açıklaması değildi.

"Yine sırılsıklam olmuşsun," dedi.

"Bunu alışkanlık haline getirmek istemiyorum." Dişleri birbirine çarpıyordu. "İzin verirseniz
-"

"Evet, sana bir gömlek bulayım."

Onun kızardığını fark etti. Başka bir şey söylemeden yatak odasına doğru yürüdü. Kadın onu takip etti ve yatağın üzerine bir gömlek koymasını izledi. Adam onun yanından geçip ön odaya giderken ıslak giysileri içinde ona bakmamaya özen gösterdi. *Boğulmuş bir fareye benziyor olmalıyım.*

Kapıyı kapattı.

Çabucak üzerini değiştirdi ve ıslak giysilerini ocağın yanına asmak için yeniden ortaya çıktı. Dışarıda rüzgâra ürkütücü bir uluma eşlik ediyordu, sanki bulutların içinde bir kurt sürüsü avlanıyordu. "Sık sık böyle fırtınalar olur mu?"

"Evet. Son birkaç yıldır giderek daha fazla."

Panjurlar sallandı. Dalgaların eve ulaşıp ulaşmadığını merak etti. Bunu sormamaya karar verdi; başka seçeneği de yoktu zaten. Ya burada kalacaktı ya da kasabaya doğru geri dönecek ve yolda denize sürüklenmemeyi umacaktı. *Burada kalmak daha güvenliydi.* "Dengesiz büyü yüzünden, değil mi?"

Başını salladı. "İmparatorun büyücüleri isterlerse fırtınaları etkisiz hale getirebilirler. Ya fırtınalar bulundukları yerden çok uzağa vurduğu için durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmediler ya da umurlarında değil."

Rüzgâr, panjurları yerinden söküp evin içine ulaşmak istercesine salladı.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, gözleri kızın başına odaklanmıştı. Kiela otomatik olarak saçlarını okşadı. Elbette sırılsıklamdı ama-oh, bir şey yapışmıştı. Islak bir kurdeleye benziyordu. Onu çekip çıkardı ve yosundan bir şeridi havada sallandırdı.

Larran, "Bu tür yenilebilir," dedi.

Kiela, "Ben kendi salatamı kendim
taşırım," dedi.

Kız bunun pek komik olduğunu düşünmese de adam güldü. Hoş bir kahkahası vardı, sıcak ve tüylü. Deniz yosunu parçasıyla ne yapacağını bilemediğinden onu mutfak lavabosuna attı ve sonra odun sobasına yaklaştı. En son buraya geldiğinde ve sırılsıklam olduğunda Caz da yanındaydı. Bu sefer sadece o ve Larran vardı. Ve fırtına. "Caz çok endişelenmiş olmalı," dedi Kiela.

"Ona bir şey olmaz," dedi Larran. "Kulübeniz sağlam ve koyun arkasına sıkışmış durumda, bu da biraz koruma sağlıyor."

"Bu fırtınalar ne kadar kötü oluyor?" diye sordu. Adam tereddüt etti. "Değişir."

Çok kötü, diye tercüme etti.

"Ama güzel olabilirler. Gel de gör." Ona işaret ederek, daha büyük ve panjurlu olanın üzerindeki daha küçük bir pencereyi örten çıtalardan birini kaldırdı. "Pencerenin tamamını açmamak daha güvenli ama sandalyenin üzerinde durabilirsin."

Kiela sandalyenin üzerine çıktı. Pencerenin aralığından dışarı bakmak için öne doğru eğildiğinde sendeledi ve adam onu sabitlemek için bir kolunu beline doladı. Kadın gerildi.

"Özür dilerim," dedi ve geri çekildi. "I . . ."

"Hayır, sorun değil. Teşekkürler." Gözlerini ona dikti. Sandalyenin üzerinde ondan daha uzun duruyordu. Adamın gözleri ona bakıyordu. Sıcak kahverengiydiler, yeşil ve kehribarla beneklenmişlerdi, biraz da mavi ve hatta mor vardı. Baktıkça daha fazla renk görüyordu, ta ki baktığını fark edip gözlerini kırpıştırıp kızarana kadar. Bunun yerine kendini pencereden dışarı fırtınaya bakmaya zorladı.

Fırtına Larran'ın gözleri kadar çok renk barındırıyordu, hepsi denizin üzerinde dönüyor, mor maviyi kovalıyor, siyah şimşeğin tersi gibi süzülüyordu. Şekiller oluşuyor ve sonra dağılıyordu -çenesi yarılacak kadar geniş kükreyen bir aslanın yüzü ve sonra denize doğru dalan bir kuş olarak yeniden oluşuyordu. Kayalara çarpan dalgaların arasında kayboldu.

"Güvende miyiz?" Kiela sordu.

Onun ne kadar yakınında durduğunun farkındaydı, aynı zamanda fırtınaya bakıyordu. Onun teninin sıcaklığını hissetti, onunla özdeşleştirdiği hafif tarçın kokusunu aldı, nefesinin sabitliğini dinledi. "Hiçbir şey güvenli değil," dedi.

Adamın sadece hava durumundan bahsetmediğini hissetmişti ama ne demek istediğini bilmiyordu. Eadie trajedilerden bahsetmişti, çoğul olarak. Kiela onun akıl hocasını bir fırtınada kaybettiğini biliyordu ve ailesinin de öldüğünü tahmin etmişti. Onu tekrar inceledi ve düşündüklerini söylemesini sağlayacak ne soracağını merak etti. "Deniz atların orada iyi olacak mı?"

Onları sorduğu için şaşırmış ve memnun olmuş görünüyordu. "Bu iş için herkesten daha uygunlar. Gördün mü?" Pencereye dokundu ve kadın eğildi.

parmağını takip etmek ve nereye baktığını görmek için. "Kendilerini aşırı büyüden korumak için aşağıya dalıyorlar."

Vahşi dalgaların arasında, deniz atları sanki şimşekle dans ediyormuş gibi sıçradılar. Vücutlarını sudan yağmurun içine doğru yükselttiler, birbirlerinin üzerinden atladılar ve mor şimşek denizin üzerinde kaymadan bir saniye önce dalgaların derinliklerine daldılar. Kiela yanağının Larran'ınkinin yanında olduğunu fark etti. Eğer başını biraz çevirirse ... eğer çevirirse ... Dudakları çok yakındı.

Neden böyle düşündüğünü merak etti. Ona iyi davrandığı için mi? Bu yeterince iyi bir sebep miydi? Ya da yeterince iyi olan tek neden bu muydu? O önemsiyordu. Kapısına tarçınlı çörekler bıraktığı ilk sabahtan beri önemsiyordu.

Eğer başını çevirirse . . . Onu öpseydi. O da

onu öper miydi?

Yoksa geri mi çekilecekti?

Onu şaşırtacak mıydı, yoksa o da mı bunu düşünüyordu? Ne kadar yakın olduklarının, ne kadar güzel koktuğunun, ne kadar sıcak olduğunun o da onun kadar farkında mıydı?

Onun kendisini öpmesini ister miydi? Ya da geri çekilmekten daha kötüsü, nazik olduğu ve duygularını incitmek istemediği için dudaklarını dudaklarında görmezden mi gelecekti? Ne olursa olsun nazik olacağından emindi ve onun-

Larran pencereye doğru yaklaştı. "Bu bir tekne mi?"

Yanında, Kiela dışarı baktı. "Nereye? Göremiyorum-" Onu gördü, beyaz bir tekne dalgadan dalgaya bir top gibi savruluyordu. "Bunun içinde kim olabilir ki?"

"Aptalın biri," dedi.

"Ya da çaresiz." Caz'le birlikte Alyssium'dan nasıl kaçtıklarını düşündü. "Bir balıkçı teknesi mi? Caltrey'den biri mi?" Bunu söylerken, öyle olmadığını biliyordu. Balıkçıların hepsi hava durumunun farkındaydı. Bryn onun bulutları fark etmemesine şaşırmıştı; diğer herkes tekneleri çekmeyi, pencereleri kapatmayı ve sığınak aramayı biliyordu.

"Daha küçük görünüyor. Daha şık. Bizimkilerden biri değil."

Yelkenleri direğine karşı işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu. Bir dalga kol gibi uzanıp teknenin gövdesine dolandı ve tekne gözden kayboldu. Kiela'nın nefesi kesildi. Öylece yok olmuştu. Hayır, durun, tekrar su yüzüne çıkmıştı ama yana yatmıştı.

Larran pencereden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü. "Nereye gidiyorsun?" Kiela neredeyse bağırarak söyledi.

"Kıyıya ulaşamayacaklar. O gemide her kim varsa boğulacak."

Sandalyeden atladı. "Bu onlara katılman gerektiği anlamına gelmez!" "Yardım edebilirim." Bir palto kaptı ve üzerine geçirdi.

"Ama-" Fırtına onu yutacaktı! Gidemezdi! "Onlara nasıl ulaşacaksın ki? Dalgalar! Rüzgar!" Ve şimşek ve kayalar ve-"O teknede canlı biri olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Bunu yapabilirim," dedi Larran. "Daha önce de fırtınada ata binmiştim."

Bu berbat bir fikirdi. Bunu anlaması için ne söyleyeceğini bilmiyordu. *Onu durduramam.* "Bırak yardım edeyim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir kez ata bindin ve o da mükemmel bir gündeydi. Burada kal."

"Ve sadece beklemek mi? Ama ya-"

Kapıyı çekti ve fırtına sanki bir davet bekliyormuş gibi içeri daldı. Evdeki her şey patladı. Deniz kabukları yere çarptı. Fenerler sallandıkça tıkırdadı ve en yakındaki mum söndü. "Beni izle. Beni dinleyin. Kapıyı çalacağım, çaldığımı duyana kadar kapıyı açmayın."

Ve sonra gitmişti.

Kapıyı kapattı ve pencerenin yanındaki sandalyeye koştu. Yüzünü cama dayayarak görmek için gerindi; adam oradaydı, taş iskeleye doğru yürürken derin bir eğimle rüzgâra doğru eğiliyordu. "Hayır, hayır, bu korkunç, korkunç bir fikir," diye mırıldandı.

Yüzünü rüzgâra karşı korumak için kolunu havaya kaldırdı. Tüm vücudu eğilene kadar öne eğildi ve adım adım ilerleyerek fırtınaya karşı savaştı. Kiela ellerini yumruk şeklinde sıktı. Nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordu; yağmur ve rüzgâr onu itiyordu. *Düşme,* diye düşündü. *Lütfen düşme.* Ve.:

Bana geri dön.

Kayalıklara giden yolun dörtte üçünde durdu. *Ne oldu?* Ona doğru koşmak istedi ama bunun bir hata olacağını biliyordu. Eğer oraya giderse, adam kendisi için değil onun için endişelenecek ve bu da durumu iki kat daha tehlikeli hale getirecekti.

Kiela denizin onun önünde yükseldiğini gördü ve çığlık atmamak için kendini zor tutarak pencerenin kenarına tutundu. Ama dalga onun üzerine katlanmadı.

ve onu süpürmek. Onun yerine köpüklerin arasından bir at fırladı. Fırtınalı gökyüzüne karşı siluet halindeki kısrağın başını geriye attığını, yelesinin bir şelale gibi aktığını gördü.

Larran kayalardan atladı.

At-balık havada iki büklüm oldu ve adam onun yelesinden tutarak kendini onun sırtına savurdu. Balık iskeleden uzaklaşıp batmakta olan gemiye doğru, girdabın derinliklerine doğru gürledi. Bulut yılanına iki yılan daha katılmıştı ve her gök gürültüsünde çenelerini kırarak, birbirlerini parçalarken kıvrılıp bükülerek savaşıyorlardı.

Yağmur pencereye çarptı ve Kiela irkilerek geri çekildi.

Tekrar ileri doğru bastırdığında onu göremedi. "Larran!"

Sesi, duvarları sarsacak kadar yüksek bir gök gürültüsü tarafından anında yutuldu. Yanaklarında ıslaklık hissetti. Yağmur değil. Gözyaşları. Ağlamaya başladığında fark etmemişti ama bir noktada fark etmişti. Gözyaşlarını görmezden geldi ve denizi aradı. Neredeydi-

Şurada.

Larran'ı taşıyan at, dalgaların arasından sıçradı. Gemiye giden yolu yarılamışlardı. Yukarıda, gökyüzü sanki boğuluyormuş gibi kıvrılıyordu. Yağmur kanıyordu.

Gemiye ulaştı.

Yan yatmış, üzerinden sular akıyordu. Bir dalga daha ve onu tekrar gözden kaybetti. Nefesini tuttu, hıçkırarak nefes verdi ve sonra tekrar nefesini tuttu.

Bir dakika geçti.

Bir tane daha.

Onu görmedi.

O boğuldu. Onu kaybettim. Ve ben asla-Bu düşünceyi nasıl sonlandıracağını bilmiyordu. Neye sahip olabileceğini, neye sahip olabileceklerini bilmiyordu ama olabilecek her şey kızgın deniz ve gökyüzü tarafından yutulmuştu.

Ve sonra gemiden uzakta bir hareket gördü: altın at, sırtında biri uzun boylu, diğeri topal iki figürle vahşi dalgaların arasında yüzüyordu. Hareket edemeden, yardım edemeden, titremekten ve nefes alamayıp tekrar nefes almaktan başka bir şey yapamadan, iskeleye ulaşmalarını izledi. Larran'ın attan inişini ve fırtınanın kurbanını kollarına alışını izledi. Adım adım kayaların üzerinden yürüdü. Bir keresinde ayağı kaydı, kendini tuttu ve yabancıyı kucağına alarak yoluna devam etti.

Kıyıya ulaştı.

Rüzgâr ve yağmurla savaşarak yoluna devam etti.

Kiela kapıya doğru koştu ve daha kapıyı çalamadan kapıyı kırarak açtı. Adam tökezleyerek içeri girdi. Kadını -kazazede bir kadındı, zayıf, solgun ve çok soğuktu, alev kırmızısı saçları vardı- yatağına taşımasına yardım etti. Kadın nefes alıyordu, o kadar sessizdi ki Kiela onu zar zor duyabiliyordu, o da nefesinin ıslığa benzer bir tıslaması olduğu için.

Larran kapıyı emniyete alırken Kiela baygın kadının ıslak tuniğini çıkardı ve olabildiğince hızlı bir şekilde onu sıcak kat kat giydirdi. Yatak odasına geri dönen Larran, yorganları kadının üzerine yığdı ve etrafına sıkıştırdı.

Daha sonra kendi gömleğini ve pantolonunu çıkardı ve kuru giysiler giydi. Sertçe titriyordu ve kadın baldırında bir sıyrık gördü. Yağmur ve denizden akan kan ayak bileğine kadar akmıştı. Kiela hızla çalışarak yarayı yıkadı ve ardından mutfak çekmecesinde bulduğu bandajlarla sardı.

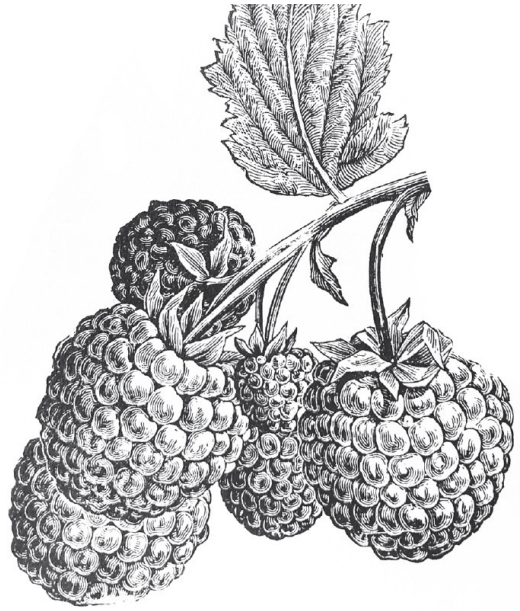
İkisi de konuşmadı.

Konuşacak gücü kalmamış gibiydi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sanki dudaklarının arkasında binlerce kelime karmakarışık olmuş, ortaya çıkmak için savaşıyormuş gibi hissediyordu. Sonunda, "Ölmediğine sevindim," dedi.

"Ben de," dedi.

İkisi de tekrar sessizliğe gömüldü. Dışarıda, doğal olmayan fırtına ağlıyor ve şiddetleniyordu.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

"Onun hayatını kurtardın," dedi Kiela.

Hiç bu kadar kahramanca bir şey görmemişti. Ya da aptalca.

Kurtarılan kadının üzerinde gezindi, bir yorgan daha ekledi ve sonra onu kaldırıp yerine zaten sahip olduğu yorganları daha sıkı bir şekilde etrafına doladı. "Henüz uyanmadı."

"Ölebilirdin."

"Ölebilirdi," diye işaret etti. "Hâlâ da ölebilir. Neden uyanık değil?"

Kiela onun üzerine eğilerek kadının alnına dokundu. Teni bir balık kadar soğuktan yatağa sokulmuş kadar sıcak bir hale gelmişti. Daha önce solgun olan yanakları pembeleşmişti ve rahatça nefes alıyordu. Gerçekten de nefes alıyor olması mucizevi bir şeydi. "Ateşi olduğunu sanmıyorum."

Larran, "Bir tane geliştirebilir," dedi. "İç yaralanmaları olabilir."

Kiela onun gözden kaybolduğu anı hayal etmeye devam etti, dalgalar onun ötesini göremeyeceği kadar yüksekti. O anda boğulmuş gibi hissetmişti. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Bunu kâbuslarında tekrar tekrar yaşayacağını biliyordu. *Hiç kimse bir kütüphanede boğulmaz.* Ve sonra düşündü: *Hayır, sadece yanarlar.* "Adada bir şifacı var mı?"

Gözlerini kurtarılan kadından ayırmayan Larran başını salladı. "Ivor. Fırtına biter bitmez onu ona götüreceğim. Ya da buraya gelmesini sağlayacağım. Eğer iç yaraları varsa hareket ettirilmemeli. Uyanana kadar öyle olup olmadığını bilmenin bir yolu yok. Eğer uyanırsa." Yatakla pencere arasında ileri geri yürümeye başladı, kadını kontrol etmekle fırtınayı kontrol etmek arasında gidip geliyordu.

Kiela onun endişelenmesini izledi. "Onu tanıyor musun?" Başını iki yana salladı.

"Caltrey'den değil."

"Caltrey'deki herkesi tanıyor musun?" Kütüphanedeki herkesi tanımıyordu, gerçi hepsinin kitaplıklarını terk etmediğini tahmin ediyordu, bu yüzden fırsatı olmamıştı. En azından kütüphanedekileri gözünden tanıyabiliyordu.

onun katı ve ... Tamam, iyi, kütüphanecilerin dörtte birini bile tanımıyordu. Bu gerekli görünmüyordu.

"Burası küçük bir ada. Ayrıca, ateşten saçları tanınabilir."

"Alyssium'da değil. Bu moda." Soylular büyücülerin saçlarına farklı renklerde büyü yapmasını severdi. Gökkuşağının tüm renklerini barındıran saçlar, metal gibi gümüş parıldayan saçlar ve bukleler arasında ateş böcekleri yakalanmış gibi ışıldayan saçlar görmüştü. Kiela, saç rengini her hafta değiştirmekle kalmayıp, sanki saçları özenle yapılmış bir budama işiymiş gibi hayvan siluetlerine dönüştüren bir kütüphane kullanıcısı tanıyordu. Tek bir rengi olan bu kadın büyük olasılıkla daha düşük bir soyluydu. Ya da zenginlerle sosyalleşmek isteyen, fazladan parası olan bir dükkân sahibiydi. Kiela modaya, belirli bir aileye ya da davaya bağlılık gibi başka bir şey ifade edip etmediğini bilecek kadar dikkat etmemişti ama bunun mümkün olduğunu düşündü. "Şehirden kaçmış olabilir."

"Kaçmak mı?"

Kiela hemen başka bir kelime seçmiş olmayı diledi. Kimseye tam olarak neden ayrıldığını açıklamaya cesaret edememişti. Söylemenin neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordu. Ne de olsa devrime o sebep olmamıştı. Tek yaptığı ondan kaçmaktı. Eğer kurtarılan kitaplarla ilgili ayrıntıları atlarsa ... Her nasılsa, bu konu hakkında konuşmak, anne babasının ölümünü anlatmak kadar zordu. Kaybı daha gerçekçi kılıyordu. Ama ona anlatmalıydı, özellikle de büyücü yardımı için yalvarmak üzere başkenti ziyaret etmesini engelleyecekse. *Ona şimdi söylemeliyim.* "Orası güvenli değil. Çok fazla huzursuzluk var. Caz ve ben ayrıldığımız gün-"

Dışarıda fırtına dinmişti. Bu bir anda oldu, fırtınanın oluşmasından bile daha hızlı, sanki biri onu bir mum alevi gibi söndürmüştü. Larran pencerenin panjurlarını açtı ve Kiela da okyanusa bakmak için ona katıldı.

Gökyüzü sanki parçalanmış gibi görünüyordu. Sarı ve turuncunun pürüzlü çizgileri mavi-siyah-mor üzerinde yaralar gibi uzanıyordu. O izledikçe renkler soldu; cafcaflı turuncu limon rengine, sarı beyaza dönüştü ve etrafındaki gökyüzü sakin bir maviye dönüştü. Aşağıda okyanus durgunlaştı.

Dalgaların çarpışması ve rüzgârın uğultusundan sonra gelen sessizlik, en yüksek seviyedeki öfke kadar çarpıcı bir bütünlüğe sahipti. Bir çığlığın aniden yok olmasıydı bu; neredeyse çığlığın kendisi kadar gürültülüydü.

"Nasıl ..." diye başladı.

"Hep böyle oldular. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun öfke nöbeti geçirmesi ve ardından yorgunluktan yere yığılması gibi. Sanırım sihir kendi kendine tükeniyor." Kapıya doğru yöneldi. "Ivor'u çağırmam gerek. Bakabilir misin?" Durdu, eli kapının kolundaydı. "Hayır, kalamazsın. Caz. Ama onu yalnız bırakamam."

Bu isim onun içinde bir şimşek gibi çaktı. "Caz!" Onu kontrol etmesi gerekiyordu. Yaralanmış olabilirdi. Dehşete düşmüş olabilirdi. Ama kurtarılan kadın

- "Sen onunla kal. Caz'a giderken Ivor'u da getireceğim. Eğer yoldaysa. Ivor nerede?" Teklif etmeden önce bunu sorması gerekirdi. Şimdi Caz'ı düşünmeye başladığında, zihninde onun rüzgârla savrulan, kök yumağını bir arada tutamayan, toprağı yıkanmış binlerce görüntüsü canlandı. *O içeride kalacaktı. Güvende olurdu.* Tabii onun için endişelenip onu bulmak için dışarı çıkmadıysa. Tabii çok geç olana kadar fırtınanın kıpırdadığını fark etmemiş ve bahçeye çıkmamışsa. Tabii fırtına çıktıktan sonra kaktüse yardım etmeye çalışmadıysa. Ya da tavuğa. Ve hepsi çok güçlü rüzgarla uçup gitmişlerdi. *Geri dönmek zorundayım.*

"Uçurum merdivenlerinin yukarısında, şelalenin yanında," dedi Larran. "Seninle gelirdim ama onu yalnız bırakmak istemiyorum. Eğer uyanırsa, korkmuş olabilir. Kafası karışabilir. Ve eğer uyanmazsa ..." Yatak odasına doğru baktı. "Yalnız kalmamalı."

"Şelalenin yanında nerede?" Kiela kayalıkta bir ev görmemişti.

"Suya yaklaştığında onun adını söyle." Onu kapıya doğru götürdü. "Oh, bekle." Çoğunlukla kurumuş giysilerini aldı. Beceriksizce sallanarak pantolonunu çekti ve sonra duraklayıp kızarmadan önce gömleğinin düğmelerine uzandı. "Sende kalsın. Sadece acele et. Dikkatli ol. Kendini riske atma. Ama olabildiğince çabuk ve güvenli bir şekilde acele et."

"Yapacağım," diye söz verdi.

Çoktan kurtarılan kadına dönmüştü.

Kendi gömleğini taşıyıp onunkini giyerek evden dışarı koştu. Dışarıda, kumsal dalgaların sürüklediği odunlar ve deniz yosunlarıyla doluydu. Ölü bir ağacın yarısı çakıl taşlarının üzerinde uzanıyordu ve bir rüzgar gülü hala takılı olan bir çatı parçası da yanına düşmüştü. Kiela ikisinin de etrafından dolandı. Rüzgâr tamamen kesilmişti ve dalgalar sanki özür dilercesine hafifçe vuruyordu. Yukarıda güneş parlamaya başlamış, ıslak kayalıkların ışıldamasına neden olmuştu. Bu ışıltılı kaos garip bir şekilde güzeldi. Merdivenlere doğru baktı.

Uçurumun duvarından birkaç basamak sökülmüştü. Kiela sertçe yutkundu ve başka bir çıkış yolu olmasını diledi. Larran'ın evine baktı,

nasıl yapılacağını bilip bilmediğini merak etti- Adam kapıyı çoktan kapatmıştı.

Artık ilgilenmesi gereken yeni biri var.

Bu düşünceyi hemen bastırdı. Elbette kurtarılan kadın için endişeleniyordu - o böyle bir insandı. O bir bakıcıydı. Günlerini bir deniz atı sürüsüne bakarak geçirmesinin nedeni buydu. Bu yüzden duman gördüğünde kulübesine koşmuş ve bacasını tamir etmişti. O böyle biriydi.

Kiela bir an için onunla ilgili daha fazla bir şey olduğunu düşünmüştü.

Merdivenleri tırmanmaya başlarken kendi kendine*, "Aptalca,"* dedi.

Tüm ağırlığını vermeden önce her adımı test etti ve uçurumun ıslak kayalarına tutundu. Esinti sanki onunla alay ediyormuş gibi yanağını gıdıklıyordu. Kalbi sert ve hızlı atıyordu. Cesaret edebildiği kadar hızlı tırmandı ve düşeceği yerin ne kadar uzak olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Kırık basamaklardan birine ulaşan Kiela, üzerinden atladı-

Bir sonraki basamak gıcırdadı ama kırılmadı ve rahatlayarak nefes verdi. Güneş yukarıda parlamaya devam ederken o daha da yükselmeye devam etti.

Zirveye ulaştığında, gökyüzü fırtınadan eser bırakmayan masmavi bir görüntüye bürünmüştü. Yine de uçurumun ötesindeki çayırlık enkazla doluydu: yapraklar, dallar, bir balık ağı. Sahildeki güllerin yaprakları her yere saçılmıştı. Köye baktı ve çatıların üzerinde uçan kedileri gördü, renkli kanatları güneş ışığında parlıyordu. Neredeydiler- Ah, tavan araları! Köylülerden birkaçı kedilerin barınması için tavan aralarına pencereler açmıştı. *Dış adalılar bizimkilere bakıyor.* Caltreyalıların bu inancı hem vahşi hem de evcilleştirilmiş tüm köy kedilerini kapsayacak şekilde genişletmiş olmalarına bayılıyordu.

Devrilmiş bir dalın etrafından dolanan Kiela şelaleye doğru koştu. "Ivor? Alo, Ivor?"

Fazla suyla şişen şelale uçurumdan aşağı yuvarlandı. Her bir damla güneş ışığında parıldarken havayı spreylerle doldurdu. Gözlerini damlacıklardan koruyarak bir ev izi aradı. Hiçbir şey göremedi. Larran, uçurumun tepesindeki şelalenin yönü konusunda net konuşmuştu. Yanlış anlamış olması mümkün değildi.

"Ivor!"

"Ben buradayım." Şelalenin arkasından, serpintinin arasından bir adam çıktı.

Bryn'in "*O bir on iki uçlu"* dediğini hatırlıyordu*,* ama Kiela *bunu* söylememişti.

nasıl görüneceğini hayal etti. Kahverengi tenli, kısa boylu, zayıf bir adamdı, ayak bileklerine kadar sarkan kahverengi deri bir pelerin giymişti ve boynuzlarını devasa bir taç gibi takıyordu.

Bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. Tek boynuzlu atı gördüğü ana benziyordu, sanki o şelale tarafından yaratılmış sihirli bir varlıktı.

"Eadie'nin kiraz ağacını iyileştiren sensin." Boynuzları öne doğru sallanarak bir yay çizdi. Ayaklarına baktı, yarı toynak bekliyordu ama ayakları insandı, çıplaktı ve yürüdüğü çimenler kadar yeşildi.

"Ona bir ilaç verdim," dedi Kiela. "Adanın şifacısı sen misin?"

Başını salladı, bu da boynuzlarının tekrar eğilmesine neden oldu, bu önemli bir hareketti.

Hızla Larran'ı ve kurtarılan kadını anlattı. Kurtarma olayını anlatırken korku dalga dalga geri geldi. "Henüz uyanmadı ve Larran iç yaralanmalardan endişe ediyor."

"Olurdu. Daha önce görmüştü. Hemen ona gideceğim. Ama sen . . . Fırtına sonrası sorunlar çözüldüğünde, çareleriniz hakkında konuşmak isterim."

İrkildi ve sonra keşke irkilmeseydim dedi. "Tabii ki. Ben yaşıyorum-"

Onun sözünü kesti. "Seni nerede bulacağımı biliyorum." Pelerini arkasında dalgalanırken, onun yanından merdivenlere doğru koşar adımlarla ilerledi.

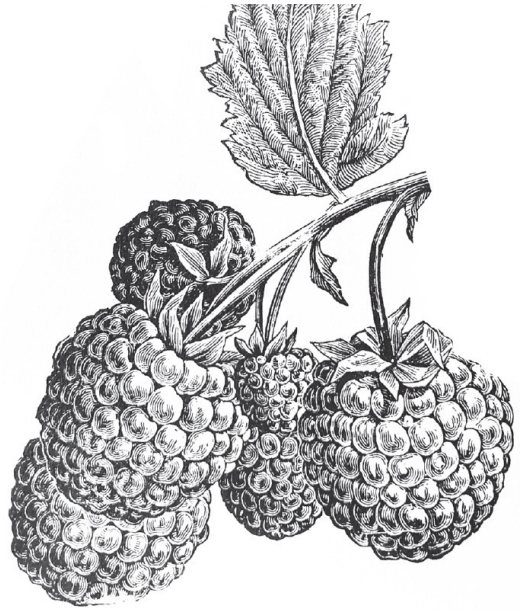
Kiela onun gidişini izledi ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Tam da istemediği bir şeydi bu - onları oldukları gibi tanıyabilecek eğitime sahip birinden ilaçları hakkında sorular.

Gül ağaçlarına ulaştığında, hasarlı merdivenleri hatırladı. Seslendi, "Basamaklara dikkat edin! Birkaçı kayıp!"

Ivor arkasını dönmeden, "Endişe edilecek bir şey yok," dedi. Sonra pelerini açıldı ve kadın bunun aslında bir pelerin olmadığını gördü. Kanatları vardı - bir ejderha gibi kahverengi ve derimsi kanatları. O bakarken, adam uçurumdan aşağı süzüldü.

Bir süre öylece baktıktan sonra, ilaçlarıyla ilgili endişelerini ve onun şüphelerini aklından çıkarıp ormana, eve ve Caz'a doğru koşmaya başladı.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Fırtına ağaçları hırpalamıştı ama ne kadar sıkışık olsalar da birbirlerini dik tutmuşlardı. Görebildiği kadarıyla sadece birkaç tanesi devrilmişti. Yapraklar gölgelikten kopmuştu ve sanki tüm orman sarsılmış gibi görünüyordu. Ama yine de patikayı bulabildi ve birkaç dakika içinde patika kulübesine açıldı.

Yapraklar, yapraklar ve dallar her yerdeydi; avluya yayılmış, çatıya savrulmuş, kulübeye yaslanmıştı. Bir çam ağacı devrilmişti ama hayati önem taşıyan bir şey yoktu. Koy tarafındaki kulübenin yanında duruyordu.

"Caz!" diye seslendi. Enkazın arasından kapıya doğru
ilerledi. Kapı açık kaldı.

Neden kapalı değil? Nerede-

"Kiela!" Caz ön kapıdan yuvarlanarak çıktı, dalları üzerinde olabildiğince hızlı koşarak kendini yukarı fırlatıp kollarına atacak kadar yaklaştı. Yapraklarını onun boynuna doladı. "Öldüğünü sandım."

Toprak topunun nemini görmezden gelerek ona sarıldı, kollarını yapraklarının etrafına doladı. "Ben iyiyim. İyi olmana sevindim."

"Sana yıldırım çarpabilirdi, denize savrulabilirdin, bir ağacın altında ezilebilirdin, methiyenin yarısını yazmıştım. Çok güzel şeyler söyledim."

Kiela güldü. "Teşekkür ederim,
sanırım?" "İambik pentametredeydi."
"Bu inanılmaz."
"Senin farklı ölüm şekillerine uyması için farklı versiyonlar yaratmak
zorunda kaldım." Nazikçe, "Ben ölmedim. Fırtına çıktığında şehirdeydim
ve
Buraya geri dönemedim. Larran'a sığındım. Ta ki alabora olan bir gemiden bir kadını kurtarmak için okyanusa atlayana kadar."

Caz ondan uzaklaşarak yapraklarını saçlarından ayırdı. "Gerçek bir kurtarıcı gibi davranıyor, değil mi? Bu sağlıklı olamaz." Caz onun üzerinden indi ve Larran'ın gömleğinin önündeki toprak parçalarının tozunu aldı. Geri vermeden önce yıkaması gerekecekti. "Kir için üzgünüm ama altı farklı şekilde ölmek tamamen senin suçun."

Kiela tekrar gülmeye başladı, yarı rahatlamış bir halde-

Caz, "Artık ölü olmadığına göre, sana bir sorunumuz olduğunu söylemek zorundayım," dedi.

Kalbi sıkıştı. Fırtına kulübeye zarar vermiş miydi? Çatı akmış mıydı? Kitaplar iyi miydi? Peki ya bahçe?

Daha sormaya fırsat bulamadan kulübeden bir feryat duydu; gürültülü, insanlık dışı bir feryat. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. *O da neydi?* "Caz? Ne tür bir sorun var?"

"Sana gösterene kadar inanmayacaksın." Dallarını kullanarak kendini kulübeye doğru itti ve kadın da onun peşinden koştu. Çimlerin düzleştiğini ve sanki çamurda bir şey sürüklenmiş gibi kapıya giden yola bulaştığını fark etti.

Kulübenin kapısında kaktüs titriyordu. Tüyleri birbirine çarparak tıkırdadı. "Meep?" dedi. Onun ötesinde, reçel kavanozlarından birkaçının raflarından düştüğünü gördü. Fırtına sırasında yere düşüp parçalanmışlardı. Çamurlu su lekesi dükkân boyunca devam etti.

Kaktüse "İyi olmana sevindim," dedi ve sonra reçel raflarının köşesini dönerek çamuru takip etti. Şaşırtıcı bir şekilde, heladaki bakır küvetin odanın ortasında, sobanın önünde durduğunu gördü.

İçinde bir denizkızı vardı.

Kiela çenesinin düştüğünü hissetti. "Neden? Nasıl?"

Vücudu su altındaydı, gümüş kuyruğu kenarda sallanıyordu ve başı kollarının arasındaydı, yosun saçları üzerine dökülmüştü. Kiela konuştuğunda, denizkızı gümüşi pullu yüzünü kaldırdı ve bir martının çığlığı gibi delici bir sesle feryat etti. Küçük kulübenin içinde, feryat Kiela'nın kafatasının içinde çınlayana kadar büyüdü.

Yanına koşan Kiela, "İyi misin?" diye sordu. Elbette iyi değildi. İyi olsaydı feryat etmezdi. Ama neden buradaydı? Yaralı mıydı? Kiela içinde yüzlerce sorunun boğuştuğunu hissetti.

Arkasından Caz, "Koydaki merdivenlerden kendini yukarı çekti. Onu en üstte bebeğiyle birlikte buldum."

Bebek mi? "Neden-"

Denizkızı titreyen perdeli parmağıyla işaret etti.

Ocağın üzerinde, bir yığın yorganın üstünde yatan, Kiela'nın koyda yüzerken gördüğü denizayısı bebekti. Soluk yeşil vücudu, ona fırtınanın böldüğü gökyüzünü hatırlatan sivri mor çizgilerle kaplıydı ve kapalı gözlerinin üzerinde başıboş şimşek parçaları gibi küçük kıvılcımlar yükseliyordu.

Sallandıkça yaprakları dökülen Caz, "Suyun içinde olamaz, çıkardığı kıvılcımlarla değil, ama havada kuruyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Nesi var bilmiyorum. Meep ve ben küveti çıkardık ve annesi için doldurduk ama-"

"Fırtına hastası," dedi Kiela. Bu konuda bir şeyler okumuştu; büyüden doğan bir yaratık aynı anda çok fazla büyü emerse, bu onu boğabilirdi. Merbaby'nin küçücük bedeni, sihir kaynaklı fırtınanın içindeki tüm gücü işleyecek kadar güçlü değildi. Kontrol altına alınmazsa, kalbini durdurabilirdi. "Bir şifacı var. Ivor. Onu buraya getireceğim." Larran'ın evindeki kurtarılmış kadının yanında olmalıydı-

Kiela gitmek için döndüğünde, denizkızının eli dışarı fırladı ve Kiela'nın bileğinin üzerine kapandı. Parmakları ıslak ve sertti, sanki etten değil de kabuktan yapılmış gibiydiler. "Şifacı yok."

Konuşabiliyor! Kiela bir denizkızının boğazının karada yaşayanların sözcüklerini söyleyebilecek şekilde şekillendiğini düşünmemişti. Bu dikkat çekiciydi. Bilginler biliyor muydu?

-Dur*, bebeğe odaklan.* "Yardıma ihtiyacı var ve nasıl yapacağımı bilmiyorum-" "Sen."

Kiela başını salladı. "Ama bilmiyorum-"

Bakır küvetten yere su sıçratan denizkızı, yüzü Kiela'nınkine birkaç santim kalana kadar yaklaştı. Nefesi okyanus gibi kokuyordu, balık kokuyordu. Dişleri bir köpekbalığınınki gibi sivriydi. "Sen."

Gözleri yaşardı. Yardım etmek *istiyordu* ama nasıl? Denizkızı ondan ne yapmasını bekliyordu? "Bana ne yapacağımı söyle. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Büyü."

Kiela başını salladı. "Ben-"

"Tabii ki!" Caz dedi ki. "Büyüye ihtiyacı var! Bu büyüden kaynaklanıyor, bu yüzden onu iyileştirmek için bir büyüye ihtiyacı var. Eğer bir büyücü olsaydı-"

Ama yoktu. Sadece Kiela ve onun çalıntı büyü kitapları vardı.

"Sen. İyileştir. Ağaçları." Denizkızı sanki her kelime canını yakıyormuş gibi irkildi. "İyileştir. Onu iyileştir."

Bu yüzden buraya, bize geldi. Yardım edebileceğimizi düşünüyor.

Ama ağaç büyüsü tek bir çareydi ve ancak birçok araştırma ve deneyden sonra keşfedilmişti. Yardımcı olabilecek kitaplar için hafızasını yokladı - fırtına hastalığı hakkında bir kitabı var mıydı? Bu konuda bir şeyler okuduğunu biliyordu ama nerede? O ciltleri yanında getirmiş miydi?

Evet.

Evet, bir kitap hatırladı. Yeşil kapaklı. Kenarları alacalı. İki yazar, bir büyücü ve bir şifacı, birlikte yazmışlardı. Kitabı üçüncü sandıkta saklamıştı. "Caz, hızlı araştırma."

"Whoo!" Caz tezahürat yaptı.

Denizkızı köpekbalığına benzeyen dişlerini göstererek tısladı. "Ciddiye alıyorum! Yemin ederim!"

Kiela arka odaya daldı ve yorganı üçüncü sandığın üzerine fırlattı. Kitapları çıkarıp yatağın üzerine yığmaya başladı. "Yeşil kapaklı. İki yazar." Ona katıldı ve sandıktan kitapların çıkarılmasına yardım etti. "Çoğunlukla hasta canlılar için büyülerden oluşan bir derlemeydi - veteriner rehberi olarak yayınlanmıştı - ama büyüyle aşılanmış yaratıklarla ilgili bir bölüm de vardı." Denizkızının alınmayacağını umuyordu. Denizkızları insandı -onları "yaratık" olarak tanımlamak kabaydı ama eski metinlerde yaygındı - ama bilgi bilgiydi ve Kiela'nın sahip olduğu en yakın şey de buydu.

O ve Caz sandığı derinlemesine kazdılar. Kaktüs odanın içinde dört dönüyordu. Kiela kaktüsün yardım etmek istediğini hissetti, bu bir sürprizdi ama kaktüsün bu kadar uyanık ve farkında olmasının ne anlama geldiğini düşünecek ya da endişelenecek zamanı yoktu. Bu tuhaflığı daha sonra, bir hayat söz konusu olmadığında düşünmek üzere kafasında dosyaladı.

"Aha!" Caz dallarıyla ince yeşil bir kitabı havaya kaldırdı.

Kiela kitabı yapraklarından kopardı, yere bağdaş kurdu ve olabildiğince hızlı okumaya başladı. Fırtına hastası, fırtına hastası, fırtına hastası ...

. Evet, bölüm buradaydı! Hızlıca göz gezdirdi. Bir tedavi olmalıydı.

. . . Eğer yoksa neden böyle bir kitapta yazsın ki? "Bu malzemelere ihtiyacımız var." Caz'ın görmesi için kitabı havaya kaldırdı. Kaktüs onun yanına sokuldu ve kitaba bakıyor gibi göründü. Kiela kaktüsün okuyup okuyamadığını merak etti. Caz'ın okumayı nasıl bildiğini hâlâ anlayamamıştı. O bu bilgiyle yaratılmıştı. Bunun haydut bir kütüphaneci tarafından yaratılmanın bir yan etkisi olduğunu tahmin etti. Kaktüslere bakarken Kiela burada da durumun böyle olup olmadığını merak etti. *Sanırım artık haydut kütüphaneci* benim.

Listedeki maddelerin çoğu doğaldı ve kolayca elde edilebilirdi: yıldırım çarpmış bir ağacın özsuyu (kulübeye geri dönerken bir tane görmüştü), yetişkin bir insanın tükürüğü (bunu sağlayabilirdi), bir tüy (tavuğun hala arka bahçede olduğunu umuyordu), bir avuç toprak (bahçede bol miktarda vardı, hatta Caz'a bağlıydı, tabii ki bunu almayacaktı) .

. ama aynı zamanda bir verisad bitkisinin yapraklarını da istiyordu. "Verisad bitkisi nedir?"

"Nadir bulunan, parlak yapraklı, diğer bitkilerin gölgesinde yetişen çok küçük bir bitki." Caz'ın yaprakları hışırdadı. "Bahçede hiç görmedim. Caltrey'de yetişip yetişmediğini bilmiyorum."

Kaktüs bir "Miyav!" sesiyle yatak odasından dışarı fırladı.

"O zaman yerine geçecek şeyleri araştırırız." Etrafında yüzyılların bilgisi varken denizkızını hayal kırıklığına uğratmayacaktı. "Buna başlamak ister misin? Yıldırım çarpmış bir çam ağacını nerede bulabileceğimi biliyorum."

"Hallediyorum," dedi Caz.

Yatak odasından aceleyle çıkan Kiela denizkızına, "Bir planımız var. Sadece ..." Denizkızına ne yapmasını söyleyeceğini bilmiyordu - çocuğunun ölmediğinden emin olmak için mi? "Geri döneceğiz. Malzemeye ihtiyacımız var."

Denizkızı kuyruğunu salladı ve tısladı, "Git."

Kiela kırık reçel kavanozlarının yanından geçerek kulübeden dışarı fırladı. Yıldırımla yanmış ağacı tam olarak nerede görmüştü? Uçuruma giden patikanın üzerindeydi. Arkasına bile bakmadan ormana daldı. Etrafında kuşlar ötüyordu ve fırtınadan beri onları ilk kez duyduğunu fark etti. Umarım fırtınayı iyi atlatmışlardır. Ağaçları tarayarak elma çiçeği kuşunu aradı ama sadece serçeler gördü. Bulut ayılarının iyi olup olmadığını merak etti. Hasarlı ağaca bağlı bir tane var mıydı? Çam kozalağı büyüsü onu iyileştirmeye yardımcı olur muydu? Ama önce özsuyuna ihtiyacı vardı-

Yolun üçte birinde yıldırım düşmüş ağacı buldu. Kayarak durdu ve dışarıda onu izleyen ağaç koruyucularına bir özür mırıldandı. Kabuğun bir kısmını kavradı ve bir kısmı kömürlü, bir kısmı kömürsüz olmasına dikkat ederek kopardı. Büyünün tam olarak hangisini gerektirdiğini bilmiyordu ama her ikisine de sahip olmak en güvenlisiydi.

Kiela döndü ve kulübeye doğru fırladı. Evin içinden, bakır küvetteki denizkızının ve ocaktaki denizkızının yanından geçerek arka kapıdan çıktı ve bahçeye girdi. Bitkilerden birkaçı yağmurda dümdüz olmuştu. Ayakkabılarına çamur yapışmıştı. Tavuk hâlâ çamurlu kümesindeydi. İyi bir şekilde hayatta kalmıştı. Kiela tavuğun sırtından bir tüy kopardı.

Ciyakladı ve tüylerini karıştırdı. "Özür
dilerim."

Kiela, eve yakın olduğu için en azından kısmen kuru olan bir parça toprak topladı. İçeri koşarak toprağı, tüyü ve ağaç kabuğunu tezgahın üzerindeki bir kaseye boşalttı. Arkasında, denizkızı tedirginlikle su sıçratırken, denizkızı zayıf bir inilti çıkardı. Kiela kaseye tükürdü ve karıştırdı. Eksik olan tek malzeme yapraklardı.

"Verisad yaprakları yerine başka bir şey bulabildin mi?" Kiela Caz'a seslendi.

Yatak odasından çıkan Caz, dallarını havada salladı. "Hayır! Hiç şans yok! Fesleğen, keçi peyniri, keçi toynağı, keçi tükürüğü yerine ne kullanabileceğinizi söyleyebilirim -neden bu kadar çok büyü keçi içeriyor? Kaz ya da kuğu yumurtası yerine tavuk yumurtası kullanabilirsiniz, tabii sonucun sadece evinize yakın bir yerde etkili olmasını sorun etmiyorsanız. Görünüşe göre tavuklar dolaşmayı sevmiyorlar ve bu yüzden mi? Bizim tavuk hariç, gerçi o şu anda yeterince mutlu görünüyor. Ama hiçbir kitapta verisad yapraklarının yerine geçebilecek bir şeyden b a h s e d i l m i y o r, çünkü başka hiçbir büyü bunu gerektirmiyor ve ben-"

"Meep."

Kiela arkasını döndü.

Bahçe kapısında, iğnelerine yapışmış küçük, parlak yapraklarıyla bir kaktüs duruyordu. "Caz?" Kiela sordu. "Onlar-"

"Ah, seni güzel dahi," dedi Caz kaktüse. "Verisad yaprakları."

Kiela kaktüsün dikenlerinden değerli yaprakları kopardı ve onları karışımın geri kalanıyla karıştırarak bir macun haline getirdi. "Sen bir kahramansın," dedi kaktüse. "Teşekkür ederim."

"Meep."

Macunu ocağa taşıyan Kiela, merbaby'nin yanına diz çöktü. Top gibi kıvrılmıştı. Kuyruğu kendi etrafında sıkıca sarılmıştı ve titriyordu. Annesi cildini nemli tutmak için küvette kalmak zorundaydı ama onu da suya sokamazdı; fırtınanın sihirli şimşeği hâlâ vücudunun üzerinde geziniyordu. Eğer suya batarsa, etkileri daha da kötüleşecekti. Ama eğer suya girmezse ...

"Her şey yoluna girecek." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama söylemek zorundaydı. Fırtına hastalığının onu öldürmesi bir yana, çok uzun süredir sudan uzak kalmıştı. Cildi pul pul ve solgun görünüyordu ve nefesi sanki her nefes alıp verişte acı veriyormuş gibi hırıltılıydı. "Caz, büyü kitabını açık tutar mısın?"

Merbaby acı içinde inledi ve annesi tekrar feryat etti.

Dış yaprakları titreyen Caz, kitabı Kiela'nın yanında sabit tuttu.

Karışımı dikkatlice kaşıkla denizkızının sırtına, kitapta belirtildiği gibi omurgası boyunca sürdü ve sonra büyüyü yüksek sesle okudu. Tüm dikkatini çocuğa odaklayarak her kelimeyi bir zil sesi kadar net telaffuz etti.

Sanki ormandaki her rüzgar nefesi, ağaçlardaki her kuş sesi, küçük kulübenin içindeki her kalp atışı sessizdi.

Son heceyi söylediğinde, karışım merbaby'nin cildine battı ve sadece izledikçe solan kahverengimsi yeşil bir yama bıraktı. Nefesini tuttu. Yavaşça, çok yavaşça, şimşek parçaları kayboldu ve merbaby çözüldü.

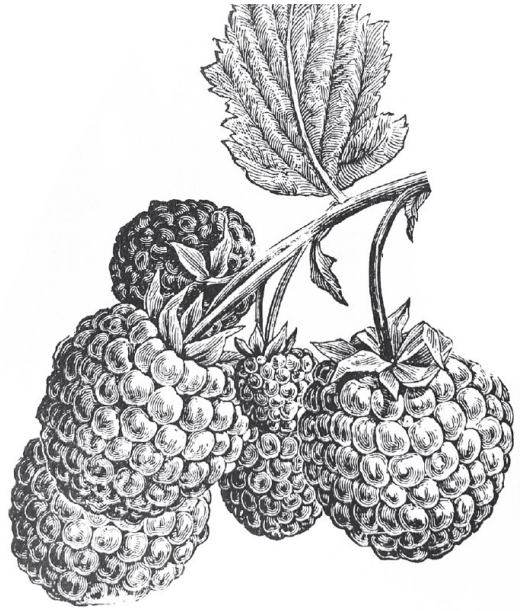
Gözlerini açtı ve kollarını uzattı.

Denizkızı bir çığlık attı ve kendini küvetten dışarı attı. Çocuğunu kucağına alırken yere, ocağa, Kiela'ya ve Caz'a su sıçradı - Caz yapraklarıyla büyü kitabını koruyordu. Çırpınarak kendini küvete geri çekti ve anında suya batan melez bebeği kucağına aldı.

"Meep?" diye sordu kaktüs.

Tekrar ayağa kalkan merbaby, dalgaların kuma çarpması gibi bir ses çıkararak güldü ve Kiela gülümsedi. "O iyi," dedi. "Başardık."

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Kiela, denizkızı ve denizbebeğinin koydaki merdivenlerden inmesine yardım ettikten sonra, hem fırtınanın hem de beklenmedik ziyaretçilerinin yaralarını sarmak için kulübeye döndü. Kaktüs, havluyu tutmak için iğnelerini kullanarak yerleri paspaslarken, Kiela bakır küveti boşalttı ve tuvalet kapısının arkasına taşıdı. Yorganları duruladı ve bahçedeki ipte kurumaya bıraktı; bebek kıvılcımlarından dolayı hafif yanık izleri vardı ama delik yoktu. Daha sonra Caz'in büyü kitaplarını kasalara geri koymasına yardım etti ve üzerlerini merbaby'nin kullanmadığı yorganlarla örttü. Yatak odası düzene girdikten sonra dükkândaki kırık kavanozları inceledi. Rahatlamıştı, çoğu hâlâ sağlamdı. Dökülen kan kırmızısı ahududu reçelinin burayı bir cinayet mahalli gibi gösterdiği düşünülürse, durum olduğundan daha kötü görünüyordu ki bu harika bir haberdi.

Bardakları toplayıp yerleri siler silmez yatağa yığıldı ve güneş kulübeye girip kapalı göz kapaklarını dürtünceye kadar uyanmadı.

Uyanır uyanmaz önce denizkızını, ardından da kurtarılan kadını düşündü ve yataktan kalkıp yıkanarak deniz köpüğü yeşili bir etek, temiz bir bluz ve en sevdiği botlarını seçerek giyindi. Başka fırtına kurbanı olup olmadığını ve onlara yardım edilip edilmediğini merak etti. *Ne kadar tuhaf,* diye düşündü. Genellikle uyandığında ilk düşündüğü şey kitapları hakkında endişelenmek olurdu. *Burası beni değiştiriyor.* Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

Hem örümcek bitkisi hem de kaktüs çoktan bahçeye çıkmış, döküntüleri temizliyordu. Caz dallarını başıboş dalları toplamak için kullanırken, kaktüs de sivri uçlarıyla başıboş yaprakları mızraklıyordu. "Ben denizkızını kontrol edeceğim, sonra da Larran'ı, tamam mı?" Kiela onlara seslendi. "İkinizden biri gelmek ister mi?"

"Burada yapacak çok şey
var, teşekkürler." "Meep,"
diye onayladı kaktüs.

Kiela ikisine de el salladı. "Tamam, iyi eğlenceler." Kaktüsün daha fazla kelime söylemeyi öğrenip öğrenmeyeceğini merak ediyordu. Bu konuda özel bir hissi yoktu.

Bilinçli sulu meyvelerin gelişimsel zaman ölçeği. *Ooh, bu mükemmel bir araştırma makalesi olurdu.* Tabii kaktüsün kökenini ortaya çıkarmak felaket bir fikir değilse.

Çıkarken, hasar görmemiş reçel kavanozlarından birini aldı. Eğer kurtarılan kadın yeterince iyileşmişse, belki biraz isterdi? Ya da belki merbaby isterdi? Deniz insanları reçel sever miydi? Hiç kimse deniz insanlarının sevdikleri ve sevmedikleri yemekler hakkında bir araştırma yazısı yazmış mıydı? Daha önce hiçbir bilgin, büyücü ya da kütüphanecinin küvetinde bir denizkızı bulduğunu duymamıştı. *Bu yeni bir şeydi.* Koyu kontrol etti ama ne denizkızı ne de denizbebeği oradaydı, bunu iyiye işaret olarak kabul etti; denizdeydiler ve deniz normal sakin kayıtsızlık haline geri dönmüştü.

Kiela ormanda ilerlerken kuşlar neşeyle ötüyordu. Ağaçların arasına bakarak orman ruhlarından herhangi bir iz aradı ama göremedi.

Kurtarılan kadının uyanıp uyanmadığını merak etti.

Larran'ın fırtınalı okyanusa dalışından sonra iyileşip iyileşmediğini merak etti.

Ivor'un hâlâ Larran'ın evinde olup olmadığını merak etti. Eğer Ivor ilaçları hakkında sorular sormaya karar verirse ne diyeceğinden emin değildi. Ondan uzak durması en iyisi olacaktı.

Belki de kulübeden ayrılmadan önce biraz daha beklemeliydi. Burada kalıp Caz ve kaktüslerin bahçeyi ve kulübenin etrafını temizlemesine yardım edebilirdi. Bozulan reçelin yerine başka bir reçel yapabilirdi. Ya da daha fazla büyü kitabı çalışabilirdi.

Ormandan çıkarken Kiela durdu. Önünde, açık arazide, şelale uçurumdan yuvarlanıyordu. Yarısı geldiği yoldan geri kaçmak istedi. *Dur,* dedi kendi kendine. Şifacının herhangi bir büyü yaptığına dair hiçbir kanıtı yoktu ve ayrıca şüpheden kaçınmanın en iyi yolu şüpheli davranmamaktı. Larran'ı ve kurtarılan kadını kontrol etmesi çok doğaldı.

Şelaleye bakmamakta kararlı olan Kiela merdivenlerden indi. Kendine kırık basamaklara dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı - yolun üçte birinde bir tane vardı.

Yolun tam üçte birinde, birinin eksik basamakları yeni ahşap çıtalarla değiştirdiğini fark etti. Ayrıca korkuluklar da yer yer onarılmıştı.

Larran yüzünden olmalıydı. Bundan emindi. Bu onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu. Ama ne zaman? Kurtarılan kadınla ilgileniyordu ama buraya gelip merdivenleri onarmak için zaman ayırmıştı -*benim* için *mi?* Uçurumun ötesinde yaşayan başka kimse yoktu, merdivene ihtiyacı olmadığını kanıtlamış olan Ivor dışında. Gülümsediğini hissetti.

Bunu benim için yaptı.

Bu tam da onun yapacağı türden bir şeydi, istenmeden yapılan bir iyilik.

Daha önce hiç bu kadar iyilik dolu biriyle karşılaşmamıştı. Kendi yorgunluğunun ortasında merdivenleri onarmıştı, çünkü onun merdivenlerden ineceğini biliyordu. Kimse ondan bunu istememişti. Başka hiç kimse bunu düşünmemişti bile. İyilikle dolup taşıyordu, belki de tehlikeli bir dereceye kadar.

Kiela kıyıya ulaşıp yosunlarla kaplı sahili geçerek evine doğru ilerlerken gülümsemeye devam etti. Güneş ışığının içeri girmesi için panjurlar açılmış ve deniz yosunları verandadan süpürülmüştü. Kapıyı çaldı.

Beklerken, *onu öpmeliydim* diye düşündü. O kadar yakın oldukları anı kafasında tekrar canlandırdı ve yüzünün kızarmaya başladığını hissetti.

Kapıya cevap vermedi.

Kapıyı tekrar çaldı. Yine cevap yok.

Pencereden baktı ve herhangi bir hareket görmedi. Belki de evde değildi? Başka nerede olabilirdi ki? Ya hastaysa? Ya bayıldıysa? Fırtına yüzünden kendi iç yaraları olabilirdi. Merdivenleri tamir ederken kendini zayıflatmış olabilir.

"Larran?" diye seslendi kapıyı açarken.

Sessizlik.

İçeri adım atarak tekrar onun adını söyledi. Yatak odasına göz attı. Adam orada değildi, kurtarılan kadın da öyle. Ama yatak yapılmış, bulaşıklar yıkanmış ve herhangi bir felaket belirtisi yoktu. Kiela reçel kavanozunu mutfak masasının üzerine koydu.

Belki de Ivor hastasını evine geri götürmüş ve Larran da onlara eşlik etmişti? Eğer öyleyse, belki de merdivenleri bu yüzden tamir etmişti. Kiela için değil ama onun için. *Kim için olursa olsun, bu yine de onun nezaketini gösterir.*

Aman Tanrım, boğulmak üzere olan bir kadını kıskanmıyorum*, değil mi?*

Bu çok saçma olurdu.

Bir kere Larran sadece komşuluğuna çok düşkün bir komşuydu. Neredeyse öpüşmelerine rağmen... ki bu tamamen

Zaten kafasında da kimseyi kıskanmasını haklı çıkaracak bir ilişki yoktu. Bir diğeri, kadının bilincinin yerinde olmamasıydı. Kiela'nın Sian'ı kıskanması daha mantıklı olurdu.

Evden çıkarken kapıyı arkasından kapattı ve bundan sonra ne yapacağını düşündü. Ivor'u şelalesinin arkasında ziyaret etmek mi? Çok riskli. Eve dönmek mi? Uçurumun merdivenlerinden çoktan indiği düşünülürse bu aptalca görünüyordu.

Bryn'i ziyaret etmeye karar verdi. Arkadaşının ve fırının fırtınayı iyi atlattığından emin olacaktı. Sonra da Caz'a ve bahçedeki kaktüslere yardım etmek için eve dönecekti.

Kararını vermiş olan Kiela kumsal boyunca yürüdü ya da yürümeye çalıştı. Kumsal hâlâ o kadar çok dalgaların sürüklediği odunla kaplıydı ki, yarısının üzerinden tırmanmak ve geri kalanların arasından geçmek zorunda kaldı. Kasabaya ulaştığında sokakların pek de iyi olmadığını gördü. Fırtına her şeyi savurmuştu: arabalar, variller, çamaşırlar, kâğıtlar... ama en kötüsü balıklardı. Ölü balıklar sokaklara ve çatılara savrulmuştu. Sokaklarda halk ellerinde sepetlerle koşuşturuyor, yem ya da güveç yapmak için leşleri topluyordu. Çatılarda ise kanatlı kediler ziyafet çekiyordu. Diğer herkes temizlik yapıyordu - Kiela'nın kasabaya yaptığı ziyaretlerde gördüğünden çok daha fazla insan - ve Kiela keşke evime geri dönseydim diye düşünmeye başladı.

Çoğu onu görmezden geldi, kendi işleriyle meşguldü. Birkaçı el salladı. Diğerleri ise sokaklardaki karmaşadan kaçarken meraklı gözlerle onu izledi. Hızının panik değil, amaç olarak algılanmasını umarak daha hızlı ve daha hızlı yürüdü, ta ki sonunda kuru çeşmeyi ve onun ötesinde Bryn'in fırınını görene kadar.

Bryn masalar arasında dolaşarak, fırtına temizliğinin zorlu işlerine ara vermek için gelen çok yorgun ve çok aç insanlara hamur işleri ve içecek dağıtıyordu. Kiela'nın görebildiği kadarıyla fırın çoğunlukla sağlam görünüyordu. Tabela yerinden sökülmüştü ve şimdi duvara yaslanmıştı. Birkaç kiremit yerinden sökülmüştü ama kepenkler pencereleri korumuştu. Duvarlara sıçramış deniz yosunu lekeleri dışında hasar görmemiş görünüyordu. Rahat bir nefes aldı. Belki de tek kayıp kurtarılan kadının teknesiydi.

"Kiela!" Bryn seslendi. "İlk ada fırtınanı nasıl buldun?"

"Sevmedim," diye itiraf etti. "Ama kasaba iyi görünüyor."

"Evet, Caltrey'de evlerimizi sağlam inşa ederiz." Bryn duvara bir tokat attı ve çatıdan gevşek bir kiremit yuvarlandı. Bir şaplakla yere düştü ve ikiye bölündü.

İkisi de kiremite baktı. "Güçlü
gibi," diye açıkladı Bryn.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Bryn başını salladı. "Hayır, senin kendi-"

İçeriden bir çocuk çığlık attı, "Bryn! Sigara içiyor! Ne yapacağım ben?" Çocuk -yeğeni Tobin- kafasını dışarı uzattı. "Boş ver. Üzerine su döktüm. Şimdi her şey yolunda."

Gözlerini kapatan Bryn, tekrar açmadan önce gözle görülür bir şekilde ona kadar saydı. "Aslında evet, eğer sakıncası yoksa... Herkese çay koyabilirseniz, Tobin'in fırınımı su basmasını engelleyebilirim. Zaman ayırdığınız için size ödeme yaparım."

"Bana ödeme yapmana gerek yok," dedi ve sonra Caz'i düşündü. Zamanına değer vermemesini onaylamazdı ama ortada bir fırtına vardı ve Bryn bir arkadaştı. "Ya da bana tarçınlı çöreklerle ödeme yapabilirsin." Larran'ın evine taşıdığı ıslak çöreklere ne olduğunu unutmuştu. *Onları orada bırakmış olmalıyım.*

Bryn içeri koşmadan önce "Anlaştık," dedi.

Kiela onu fırının içinde tezgâha kadar takip etti. Tezgâhtaki tabakların üzerine bir dizi fincan koydu, her biri için bir süzgece çay yaprakları ekledi ve ardından sürahiden sıcak suyla doldurdu. Suyu doldururken açık pencereden tanıdık bir kahkaha duydu.

Larran.

Gülüşünün nasıl bir ses olduğunu bildiğini, özellikle de anında tanıdığını fark etmemişti ama o olduğunu anlamak için bakmasına bile gerek yoktu. Yine de baktı ve adamın ateş kırmızısı saçlı kadının oturması için bir sandalye yerleştirdiğini gördü. Kiela bu açıdan kadının yüzünü göremedi ama adamın kadına gülümsediğini gördü.

Birkaç saniye sonra, diğer kasaba sakinleri yeni gelenin etrafında kümelenip onun hikâyesini dinlemek için can atarken Kiela çay demlenirken onu dinledi.

Adı Radane'ydi ve Alyssium'luydu.

Şehirdeki şiddet yüzünden kendi güvenliği için kaçmıştı.

Ne şiddeti? diye sordu kasaba halkı.

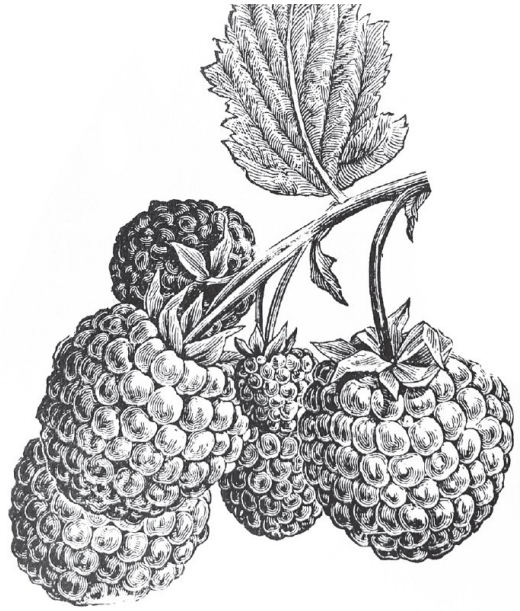
"Devrimden haberiniz yok mu?" dedi Radane. Cilalı aksanıyla onlara her şeyi anlattı: ayaklanmalar, darbe, imparatorun öldürülmesi, sarayın ve hükümet binasının yakılması ... Ne zaman

devrimciler devrimin kontrolünü kaybettiler ve özenle kurgulanmış darbe kaosa dönüştü, hatta kütüphaneyi bile yaktılar.

Kiela artık dinleyemiyordu. Tek duyabildiği sokaklarda ölen insanların çığlıkları, bacalardaki silahların çarpışması ve tek koklayabildiği dumanın kokusuydu. Bryn elinde hafif ıslak keklerle dolu bir tepsiyle arka odadan telaşla çıkarken Kiela, "Çok üzgünüm. Yapamam.
-Gitmem gerek."

Yarı demli çayı bırakan Kiela fırından dışarı fırladı ve Larran ile yeni gelenin etrafında kümelenen müşterilerin yanından geçti. Larran'ın ona seslendiğini yarı yarıya duydu ya da belki de hayal etti. Hangisi olduğunu görmek için oyalanmadı. Çığlıkların ve alevlerin hatırasıyla sürüklenerek sahile geri döndü, merdivenlerden yukarı çıktı ve yeşile doğru kaçtı.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Kiela kendini araştırmaya gömmeye karar verdi. Fısıltılı sesli müşterisi Halio'ya susuz baharına bir çare bulacağına söz vermişti ama bulut ayıları, fırtına ve merbaby arasında .

. . Yapacak işleri vardı ve kurtarılan kadın -Radane, diye hatırlattı kendine- iyiydi, Larran da öyle.

Dükkânının kapısındaki tabelayı "Açık" olarak çevirdi ve Caz'den müşterilere göz kulak olmasını isterken kendisi de arka odaya kapandı. Yatağın üzerine oturarak, ilgili kitapları tanımlamak için oluşturdukları indeksi incelemeye başladı.

Ama Larran'ı düşünmeye devam
etti. Ve Radane'yi.

Ve yine Larran.

Ve Bryn'e yardım etmeyi teklif ettikten sonra fırından nasıl kaçtığını ve hiçbir neden göstermediğini. Bunu nasıl açıklayacaktı?

Genellikle, araştırma moduna girdiğinde, dünyanın geri kalanını bloke ederdi. Var olan tek şey kitaplar olana kadar her şey kaybolurdu. Kütüphaneye kapandığında zamanın nasıl geçtiğini anlamaz, yemek yerken, uyurken, gece mi gündüz mü olduğunun farkında olmadan çalışırdı. Ama bu sefer odaklanmak neredeyse imkânsızdı. Belki de denizkızının ardında bıraktığı ağır deniz kokusu hâlâ havada olduğu için, yağmur yağarken Larran'ın evine kaçtığını düşündü. Ya da belki de yorganın yumuşak pamuğunun ona ıslak kıyafetlerini değiştirdikten sonra Larran'ın gömleğinin verdiği hissi hatırlatmasıydı. Fırtınayı seyrederken ona ne kadar yakın olduğunu, neredeyse onu öpeceğini düşündü. Ve sonra her şeyin bir anda nasıl değiştiğini.

Su büyüsüyle ilgili kitapları gelişigüzel karıştırırken, içinde sıkışık ve soluk yazılar olan, basitçe *Fırtınalar Üzerine* başlıklı ince bir kitap keşfetti. Halio'nun susuz kaynağı ve kuru kasaba çeşmesi sorununu bir kenara bırakan Kiela, bir defter aldı ve fırtınaların evcilleştirilmesini anlamayı hayatının misyonu haline getirmiş usta bir büyücünün çalışmalarını incelemeye başladı.

Kiela ancak kitabı üç kez okuduktan sonra bunun imkansız olduğunu kabul etti. Yalnız bir kütüphaneciden dükkâncıya dönüşen biri fırtınayı evcilleştiremezdi. Bunun için bir rüzgâr konuşmacısı, yani hava büyüsü konusunda özel eğitim almış bir büyücü gerekliydi. Rüzgâr büyüleri o kadar dikkatle korunurdu ki onları sadece rüzgâr konuşmacıları bilirdi. Başka bir deyişle, büyü yazılı değildi. Kitapta sadece ima ediliyordu.

Ve bir rüzgâr konuşmacısı olsa bile bunu yapamazdı. Bu ancak bir grup büyücünün birlikte yapabileceği bir başarıydı. Caz ona katılsa bile, kaktüs konuşmayı öğrense bile, bu yeterli olmazdı. Böyle bir büyü için koro gerekliydi.

Kiela üzgün bir şekilde fırtına kitabını bir kenara bıraktı ve daha küçük, daha mümkün olan suyun tekrar akmasını sağlama görevine geri döndü. İki saat sonra önemli bir ilerleme kaydetmişti. Dükkândan gelen sesleri duyduğunda büyünün hecelerini ve malzemelerin bir listesini defterine kopyalıyordu. El yazısına konsantre olarak onları duymazdan geldi. Caz bu satışı onsuz da halledebilirdi.

Ve sonra sesler yatak odasının kapısına yaklaştı.

Yataktan fırlayarak, sesleri tanıdığını fark etmeden önce kitaplarının ve notlarının üzerini bir yorganla örttü: Elbette Caz ve Larran. Kapıdan aceleyle çıkıp arkasından hızla kapatmadan önce sadece bir saniye dondu kaldı.

Larran onun birkaç santim önündeydi, elini yatak odasının kapısını çalmak için kaldırmıştı bile. Kadının hızla ortaya çıkması onu açıkça ürkütmüştü; gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve elini indirmeyi unutmuştu. Kız ona baktı ve anlamlı bir şekilde "Merhaba" dedi.

"Uh, merhaba? Uykunuzu böldüğüm için özür dilerim. Caz yardım edebileceğinizi söyledi."

Caz'a baktı ve o da yapraklarını salladı. Ne söylemeye çalıştığından emin değildi ama adam bahçeye doğru eğildi. Belki de onları yalnız bırakmak için? Ya da Meep'i kontrol etmek için? Tekrar Larran'a bakarak, "Tabii, evet, belki, muhtemelen? Ne ile?" Kiela bu kelime karmaşası için kendine kızdı. "Oh! Gömleğin hala bende!" Henüz yıkamamıştı ama uzun süredir de giymemişti. Mutfak sandalyesine geçerek gömleği sırtına geçirdi ve eline alıp kokladı. Larran gibi kokuyordu.

"Caz, fırtına hastalığına yakalanan bir melez bebeğe yardım ettiğini söyledi."

Caz'in söylediklerine gerçekten dikkat etmesi gerekiyor. "Eski bir aile ilacı." Hemen başka bir bahane düşünmüş olmayı diledi, çünkü Larran

aslında ailesini tanıyordu. Ebeveynlerinden hiçbirinin ne şifacılıkla uğraştığını ne de deniz halkıyla herhangi bir teması olduğunu sanıyordu. Deniz kızı konuşana kadar, deniz insanlarının kara insanlarıyla konuşabildiğini bile bilmiyordu - okuduğu her şeye göre, balinalar ve yunuslar gibi birbirleriyle triller ve şarkılarla iletişim kuruyorlardı. "Neden? Radane iyi mi? Sen iyi misin?"

"Bu Sian. Fırtınadan beri kendinde değil. En sevdiği yiyecek olan domatesin ona iyi geleceğini düşündüm. Bu yüzden geldim, olgunlaşmış domatesiniz var mı diye bakmaya. Ama sonra Caz dedi ki-"

Fırtınanın üzerinden koca bir gün geçmişti. Eğer Sian bunca zamandır hastaysa ... Kiela merbaby'yi ve onun ölüme ne kadar yaklaştığını düşündü. "Sence fırtına hastalığı mı var?"

Larran ellerini iki yana açtı. "Bilmiyorum. Belki de? Daha önce deniz atlarımdan birinde böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Genellikle fırtına süresince dalgaların altına dalarlar ama Sian ..."

Teknedeki kadını kurtarmak için ona binmişti ve kadın doğrudan fırtınaya maruz kalmıştı. Kiela harekete geçti. *Büyüye ihtiyacım var.* Bir büyü kitabından geldiği gerçeğini gizlemek için sadece sayfayı alabilirdi, ancak içindeki her şey bir kitaba zarar verme fikrinden korkuyordu. *Yeni bir sayfaya kopyalayacağım.* Peki ya malzemeler, özellikle de verisad yaprakları? Hepsini denizkızı için kullanmıştı. Daha fazlasını nasıl bulacaktı-

Caz bahçeden içeri yuvarlandı. Dallarının arasına bir tomar yaprak sıkıştırmıştı. *Ne harika bir bitki.* Sadece yıldırım kabuğuna ve toprağa ihtiyacı vardı. Malzemeleri toplamak için ileri geri koşuştururken Larran'ın onu izlediğini fark etti.

Tüm bunları ona nasıl açıklayacaktı? Büyüye benziyordu. Kulağa büyü gibi geliyordu. Öyle olmaması için nasıl değiştireceğini düşünecek zamanı yoktu. "Sian benim koyuma yüzebilir mi? Onu orada tedavi etmek daha kolay olur."

Başını iki yana salladı. "Kayaların üzerinde. Onu hareket ettirmeye cesaret edemiyorum."

İyi. Larran'ın tam olarak ne yaptığını fark edemeyecek kadar endişeli olduğunu ummak zorundaydı. "Sen onun yanına dön, onu rahat ettirmeye çalış. Caz ve ben ihtiyacımız olan şeyleri toplayıp seninle orada buluşacağız."

O da bunu kabul etti ve kapıya yöneldi.

"Bekle," diye seslendi. Bahçeye fırladı, üç domates kopardı ve sonra geri dönüp domatesleri ona doğru itti. "Git. Ben gelene kadar onu rahatlat."

Domatesleri aldı ve elleri onunkilere değdi. "Ona gerçekten yardım edebileceğini düşünüyor musun?" Adamın gözleri endişeliydi ve kadın onun içinde taşıdığı korku ve umudun her zerresini görüyordu.

Deneyeceğini söylemesi gerektiğini biliyordu. İyi bir akademisyen olsa cevabını niteliklerle süslerdi. Herhangi bir kesinlik iddiasında bulunmak doğru değildi. Ama onun gözlerinin içine bakarak söyleyebildiği tek şey "Evet" oldu.

Karışımı ve büyünün aceleyle karalanmış bir kopyasını elinde tutan Kiela, ormandan, tarladan ve merdivenlerden kıyıya doğru aceleyle ilerledi. Kafasında malzeme listesini gözden geçirdi, hiçbir şey unutmadığından emindi ama listenin tekrarlanmasıyla sakinleşti ve sonra büyünün kelimelerini hecelerin müziğini sessizce uyguladı.

Caz, toprak topunu ileriye doğru fırlatmak için dallarını kullanarak onun yanında zıpladı. Merdivenlerde yapraklarını köklerinin etrafına sardı ve basamaktan basamağa yuvarlandı. Ondan önce dibe ulaştı.

İleride Larran'ı Sian'la birlikte iskelede gördü; at balığı kayaların üzerine yığılmıştı ve Kiela korkunç bir an için çok geç kaldıklarını düşündü. Ama sonra Sian kuyruğunu bir anlığına kaldırdı ve sonra tekrar indirdi.

Kiela, "Larran'ın dikkatini dağıtmak için bir yol bulmalıyız," dedi. "Havada asılı kalmak isteyecektir." "Ona bir malzemeye daha ihtiyacın olduğunu söyle," diye önerdi Caz. "O bu sırada onu bulmama yardım edersen, büyüyü yapabilirsin." "Mükemmel. Bu bir plan."

"Sadece mutfakta bulunan bir malzeme olduğundan emin olun, deniz yosunu gibi değil."

"Deniz yosunu demeyecektim."

Caz iskelenin sonunda durdu ve Kiela ilk kayanın üzerine çıktı. Arkalarındaki evden kapının açıldığını duydu ve başını çevirdiğinde Radane'nin verandaya çıktığını gördü. Kurtarılan kadın esintide dalgalanan bol yeşil bir elbise giymişti, saçları beyaz bir fiyonkla arkadan bağlanmıştı ve yaşadığı çileden tamamen kurtulmuş görünüyordu.

Caz, Kiela'nın sormak istediği soruyu sordu: "O neden burada?"

Yeni gelenin kalacak başka bir yeri olmadığını düşünüyordu ama yine de . . . En azından onun da burada olması uygunsuzdu. Ayrıca Larran'ın sadece bir yatağı olduğundan da emindi.

Radane onlara ışıl ışıl gülümsedi. "Oh, iyi günler! Çamaşır için mi geldiniz?"

Çamaşır mı? Boş ver diye mi düşündü? Bunun bir önemi yoktu. "Hayır, biz-" Kiela, Larran ve Sian'ın ona ihtiyacı varken açıklama yapmak için zaman harcamak istemiyordu. "Caz?" Caz Radane'i selamlarken Kiela döndü ve taşlar boyunca Larran'a doğru ilerledi.

"Biz komşuyuz," dedi Caz ona. "Larran'ın atına yardım etmeye geldik. Koliğe iyi gelen eski bir ada ilacımız var. Yıllar önce yaşlı bir köylüden öğrendik."

Radane örümcek bitkisine şaşkınlıkla baktı. "Konuşuyorsun! Ne kadar büyüleyici bir keşif." Diz çökerek onu incelemeye başladı, bir dalını kaldırdı ve yapraklarının altına baktı. "Duyarlı bitkilerin sadece Alyssium'da var olduğunu sanıyordum."

Caz geri çekildi. "Dokunmak yok, lütfen."

Kiela boynunda dikenler hissetti ve Radane'nin tepkisinin bir sorun yaratmayacağını umdu. Duyarlı bitkiler başkent dışında pek yaygın değildi ama Caz'ın varlığının yasadışı bir tarafı yoktu. Kaktüsün aksine, Kiela onun yaratılışından yasal olarak sorumlu değildi.

Her seferinde bir sorun.

"Seni de bu köylü mü yarattı?" Radane sordu. "Onunla tanışmaktan onur duyarım."

"Maalesef, yaratıcım bir yangında öldü."

Eğer Radane Caz'la yeterince ilgileniyorsa, bu Kiela'nın işini bitirmesi için yeterli bir dikkat dağıtıcı olabilirdi. Kaşlarını ona doğru kaldırdı ve Caz ona bir dal salladı - git, demek istiyordu.

Kiela aceleyle iskeleden Larran ve Sian'a doğru ilerledi. "İlacı getirdim." "Çare" kelimesinin altını çizdi. Caz'ın yaşlı köylü hakkındaki yalanını tekrarlayıp tekrarlamaması gerektiğini düşündü.

Başını kaldırıp bakmadı. "Zayıflıyor. Gözlerine bakın."

Gözleri, göz bebeklerini yutan ışık parıltılarıyla bulanıktı. Bir zamanlar altın sarısı olan pulları limon sarısına dönmüştü ve mor çizgilerle süslenmişti; belli belirsizdi ama denizkızından sonra Kiela neye bakması gerektiğini biliyordu. Sian kesinlikle fırtına hastasıydı. *Ölüyor.* Yanında, kayaların üzerinde yenmemiş bir domates duruyordu.

"Bibere ihtiyacım var," dedi Kiela. Aklına gelen ilk mutfak malzemesi buydu. "Hiç yoktu ama ilaç onunla daha etkili olacaktır."

Larran ayağa fırlayarak bağırdı: "Radane, biber şişesini getirebilir misin? Lavabonun solundaki üçüncü rafta. Lütfen, acele et!" Tekrar çömeldi ve Sian'ın yelesini okşadı.

Bu işe yaramadı. Şimdi Radane'nin dönmesini beklemek zorundaydı, yoksa Larran yalan söylediğinden şüphelenecekti. Daha da kötüsü, kadın muhtemelen iskeleye çıkacaktı ve o zaman Kiela'nın iki tanığı olacaktı.

"Ayrıca, gül goncaları. O kadar acelem vardı ki onları toplamayı unuttum." Uçurumun tepesini, çalıların kenarı sardığı yeri işaret etti. "Altı taneye ihtiyacım var."

Radane'ye tekrar seslenmek için eve döndü ama o çoktan içeri girmişti. Caz'a bağırmak için bir nefes aldı ve Caz onun sözünü kesti. "Onun başparmakları yok," dedi Kiela.

"Ne?"

"Başparmağı yok. Gül toplamak onun için zor." "Ama ben

gördüm-"

"Ayrıca, diğer bitkilere zarar vermek etik kurallarına aykırı." Bu doğru değildi. Ne de olsa verisad yapraklarını ve diğer birçok malzemeyi ona teslim etmişti. Ama kulağa makul geliyordu. "Bir hayat kurtarmak için bile olsa bir gül ağacına zarar verirse kendini affetmez. Lütfen-"

"Elbette." İskeleden aşağı atladı.

Yeterince uzaklaştığında Kiela Sian'ın yanına diz çöktü. Denizatı titrek bir şekilde nefes alıyordu, her nefes alışında tüm vücudu dalgalanıyordu. Kuyruğu kayalara karşı zayıf bir şekilde çırpınıyordu.

Kiela ilacı hızla Sian'ın omurgasına sürdü. Yeterince yaptıklarını umuyordu. Sian denizaygırından biraz daha büyüktü ve tedaviden önceki fırtınadan bu yana daha uzun zaman geçmişti - hastalığın yayılması ve kötüleşmesi için daha fazla zaman vardı.

Bu işe yaramalı. Larran'a söz vermişti.

Derin bir nefes alarak büyüyü açtı ve usulca, ısrarla heceleri okudu.

Bir an bekledi.

Arkasında, kumsaldan, Larran'ın goncaları almak için koşarak merdivenlere tırmanırken çıkardığı ayak seslerini duydu. Dalgalar iskelenin kayalarına çarpıyordu. Tüm dikkatini Sian'ın üzerinde tuttu. "Hadi, yapabilirsin," diye fısıldadı. "İyi olacaksın."

Büyüyü tekrar okudu, bu sefer daha yüksek sesle.

Pulların arasındaki mor çizgiler titreşmeye başladı.

Lütfen, bu işe yarasın!

Kiela bir kolunu Sian'ın boynuna doladı ve kelimeleri üçüncü kez, doğrudan Sian'ın kulağına söyledi. Diğer eli büyünün yazılı olduğu kâğıdı tutarken titriyordu. *Lütfen, lütfen, lütfen.* Her kelimeyi olabildiğince net bir şekilde telaffuz etti.

Birdenbire deniz atı kollarında kasıldı. Sırtı kamburlaştı ve kuyruğu kayalara çarptı. Kiela, Larran'ın "Sian!" diye bağırdığını duydu.

Yaklaşmıştı.

Ne kadar yaklaştı? Ne gördü? Ne duydu? Bunların hiçbir önemi yoktu. Şu anda sadece Sian önemliydi. Kiela deniz atının gözlerinin içine baktı. "Hadi ama. İyi ol. Lütfen."

Fırtınadan sonra gökyüzünden çekilen bulutlar gibi, Sian'ın gözlerindeki süt beyazı da silindi. Gözleri tekrar koyu maviye dönüştü ve şimşek kayboldu. Pullarının rengi bir gün doğumu gibi yayıldı, altın rengi mor çizgileri bastırdı.

Sian ağzını Kiela'nın saçlarına yapıştırdı ve homurdandı.

Kiela güldü ve yenmemiş domatesi hemen içine çeken at balığını serbest bıraktı. Ön toynaklarıyla kayaları iten Sian kendini tekrar dalgaların içine bıraktı. Kiela yüzünde bir gülümsemeyle Larran'a döndü

-

Ve Radane'nin sadece birkaç metre öteden ona baktığını gördü.

Caz ayaklarının dibinde, kayaların üzerinde titriyor, Radane'in dikkatini kıyıya çekemiyordu. Larran suya daldı. Bir saniye sonra yüzeye çıktı. Sian etrafındaki dalgalarla oynuyordu.

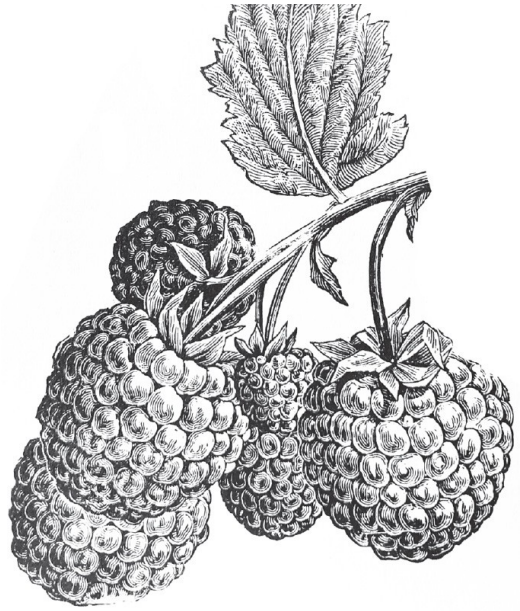
Kağıdı arkasında tutan Kiela büyüyü buruşturdu ve denize attı. Ayağa kalktı, elleri boştu. "Sanırım biber ya da gül goncasına ihtiyacı yoktu."

"Mucizevi," dedi Radane.

"Sadece eski bir bitkisel ilaç," dedi Kiela.

Larran neşeyle dalgaların arasında Sian'la oynarken, Radane onu izledi ve Kiela kendini doğru şeyi yaptığına, geri dönüşü olmayan bir hata yapmadığına ikna etmeye çalıştı.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

Atı kurtardığı günün ertesi sabahı Kiela sakin ve heyecansız bir gün geçirmeye karar verdi. Dükkanın tabelasını "Açık" olarak çevirdi ve hiç müşteri gelmemesini umdu, ki bunun tam olarak girişimci bir tutum olmadığını biliyordu.

Caz, "Hadi daha fazla çam kozalağı ilacı yapalım," dedi.

Orman ruhları tarafından getirilen tüm malzemeleri depolamışlardı ama Kiela ve Caz'ın onları bir araya getirecek zamanları olmamıştı. Eadie'yi ve onun kiraz ağacından ne kadar memnun olduğunu düşündü. Sonra da Radane'i ve Kiela Sian'a büyü yaptığında ne kadar yakınında durduğunu düşündü. "Belki de ilaçlara biraz ara vermeliyiz. Sadece bir süreliğine."

"Ama daha yeni başladık."

"Daha fazla şüphe çekmek istemiyorum."

"O kadının hiçbir şey duyduğunu sanmıyorum. Dalgalar çok gürültülüydü ve sırtınız ona dönüktü. Ve Larran çok uzaktaydı. Ayrıca, onun tek umursadığı Sian'ın iyileşmiş olması. Çırılçıplak soyunup büyüyü kanla yapabilirdin ve bu onun umurunda olmazdı."

Haklı olabilir. Yine de . . . "Sence çıplak olsaydım umurunda olmaz mıydı?"

"Tamam, bu değil-Hey, müşteriler!"

Ugh.

Öf değil, "yaşasın" diye düzeltti kendini. Plan reçel satmaktı, kitaplarıyla münzevi gibi saklanmak değil, bu yüzden müşterileri olduğu için mutlu olmalıydı. *Daha iyi bir plan yapmalıydım.*

Belki de sadece paket servis yapan bir dükkan açmalı ve reçelleri dağıtması için Bryn'in yeğenini işe almalıydı, böylece ziyaretçilerle uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Ama henüz kimseyi işe alacak parası yoktu. Önce daha fazla reçel satması gerekiyordu.

Kiela tezgahın bulunduğu pencereyi açtığında yeşilliklerin arasından üç figür belirdi. Onları hemen tanıdı: Bryn, Eadie ve birden fazla kolu olan arpçı.

İyi tarafından bakarsak, Fenerer değildi. Ya da Radane. Ya da bir yabancı. Ya da imparatorun muhafızları izinsiz büyü kullandığı için onu tutuklamaya gelmemişti. Bryn ve Eadie olduğu için mutlu olmaya çalıştı ama "*İnsanların olmadığı günüm buraya kadarmış"* diye düşünmekten kendini alamadı.

Kiela hızla dükkânı ve kulübeyi taradı: yatak odasının kapısı kapalıydı, kitaplar yorganların altındaydı, kaktüs arka bahçede tavukla birlikteydi ve reçel kavanozları raflarda özenle sergileniyordu. Mutfak tezgâhının üzerindeki sürahide şakayıklar ve karanfil çiçeği, reçel kavanozlarının arasındaki küçük bardaklarda da papatyalar vardı. Kurdelelerle bağlanmış kurutulmuş otlar, bakır kapların arasındaki kirişlerden sarkıyordu. Fırtınadan sonra pencerelerdeki tül perdeleri yıkamış, Caz ve Meep de daha bu sabah ahşap zemini paspaslamıştı.

Caz raflara tırmanıp yeni gelenlerle göz hizasında olacak şekilde boş bir yere otururken Kiela da kıyafetlerinde reçel lekesi ya da kir olup olmadığını kontrol etti. Günü bahçede geçirmeyi planladığı için özellikle güzel bir şey giymemişti. Bu onun tozlu el yazması kıyafetlerinden biriydi. Yakasında bir çay lekesi ve sol dirseğinde bir yırtık vardı. Üç ziyaretçisi de temiz ve güzeldi: Bryn her zamanki fırın kıyafetinden daha şık olan kırmızı ekoseli bir önlük giymişti, Eadie parlak yeşil ve ona uygun bir şapka takmıştı ve arpçı da beyaz pantolon ve dört kolu için dört kollu sarı bir bluz giymişti. Artık değiştirmek için çok geçti.

Kiela yüzüne bir gülümseme yerleştirerek kapıyı ardına kadar açtı.

"Kiela ve Caz's Jam Shop'a geldiğiniz için teşekkürler. Hepinizi görmek çok güzel." "Kiela! Caz!" Bryn her ikisine de neşeyle el salladı. "Sanırım siz
Eadie ile tanıştım. Sizi arkadaşımız Ulina ile tanıştırayım."

Ulina iki sağ elini sanki bir iple bağlıymış gibi salladı. Fazladan bir çift elin kitapları raflara yerleştirmek için ne kadar kullanışlı olacağını hayal eden Kiela kıskanmamaya çalıştı. Zaten şu anda kitap rafları da yoktu. Sadece reçel rafları vardı. "Neredeyse fırının dışında tanışıyorduk. Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Ulina."

Daha da yaklaşan Ulina kollarından biriyle Eadie'ye dirsek attı. "Haklısın. Şimdi görüyorum. Tıpkı Binna gibi. Gözler. Artı çiller."

Caltrey'e geldiğinden ve kütüphane rafları yerine dışarıda, bahçede çok fazla zaman geçirdiğinden beri burnunun kenarında bir tutam eflatun çil belirmiş ve saçları farklı renklere bürünmüştü.

Mavinin tonları, bazı teller daha açık ve bazıları hala koyu bir safir, mavilerden oluşan bir gökkuşağı.

"Bir de gülümseme," dedi Eadie. Kiela'ya, "Sende annenin gülümsemesi var" dedi.

Kiela bunu duyunca ne hissettiğinden emin değildi. İçten içe karmakarışıktı aslında. Gülümsemesinin anılarını canlandırması hoşuna gitmişti; sanki annesi hâlâ buradaymış da gülümseyebiliyormuş gibi hissettiriyordu ama o zaman da annesi Caltrey'e döndüğü için mutlu olmazdı. Annesi Alyssium'u çok severdi; tüm dükkânları ve koşuşturmayı severdi, her pencere kutusundan sarkan çiçekleri severdi. Çiçeklerle dolu kendi pencere kutusuna sahip olduğu için çok heyecanlanmıştı. O tohumları filizlenmeleri için beslemişti ve her bahar, ortaya çıkan her çiçeği gururla rapor ederdi. Çiçekleri ne kadar çok sevdiği düşünüldüğünde Kiela, ada bahçesini hiç özleyip özlemediğini merak ediyordu. "Gülümsemeyi severdi."

"Okula birlikte gittik," dedi Ulina. "O her zaman burnunu bir kitaba sokardı, ben ise her zaman çatılarda ne kadar iyi yürüyebildiğimi gösterirdim. O zamanlar biraz gözüpek biriydim."

Eadie homurdandı. "Binna, sırf çocukluğunu sağ salim atlattığından emin olmak için tehlikeli şeyler yapmaman için sana meydan okurdu."

Kiela gülümsediğini hissetti. Bu kulağa annesinin yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu. Ve annesi okumayı her zaman sevmişti. Kiela'ya çok küçük yaşta okumayı öğretmişti ve Alyssium'daki ilk günlerinde annesi onu Büyük Kütüphane'ye getirmişti. İmparatorluk giriş kartları olmadığı için sadece fuayeye girmelerine izin verilmişti ama Kiela sarmal merdivenin üstündeki yığınlara ve ara sıra açılan kapılardan okuma odalarına göz atmıştı. O gün buraya aşık olmuştu ve annesi de onu cesaretlendirmişti. Kiela üniversitedeki kütüphanecilik programına kabul edildiğinde çok gururlanmıştı. Kitap kulübündeki ve bahçecilik kulübündeki herkese ve en sevdiği çay dükkanındaki herkese kütüphaneci adayı kızından bahsetmişti. Kiela yıllardır bunu düşünmemişti. Hatırlamanın ne kadar güzel olduğuna şaşırmıştı. Daha fazla acı vermesini beklerdi. Her nasılsa, burada ailesinin eski evinde, anne babasını tanıyan insanlarla birlikte olmak ... Bu güzeldi.

Cevap vermesini beklediklerini anlaması fazladan bir saniye sürdü.

"Özür dilerim, evet. Bana kitapları sevmeyi o öğretti. Çatıları değil. Yani, eminim çatılar güzeldir. Üzerinde yürümek için." Ne diyordu? "İster misin

biraz reçel?"

"Pürüzsüz," diye mırıldandı Caz. "Aslında ..." Ulina başladı.

Eadie atladı. "Kiraz ağacımı gördü. Muhteşemdi. Tamamen olgunlaşan meyvelerle kaplı. Evimin arkasındaki ağaçları da yeniden canlandırdım. Gelişiyorlar."

Bryn başıyla onayladı. "Ağaç ilaçlarınızdan daha fazla almak için buradayız."

Arkasından Caz, "Sana söylemiştim," dedi.

"Şu anda elimizde hiç yok," dedi Kiela. "Fırtına ve diğer şeyler yüzünden zamanımız olmadı ..." Yüzleri asılırken sözlerini yarıda kesti.

Bunca yolu gelmişler, diye düşündü. Ziyaret için güzel giyinmişler. Uçurumun merdivenlerini tırmanmışlar. Bryn muhtemelen bunu yapmak için fırınını kapatmış ya da en azından işletmesi için yerine birini bulmuştu. Ulina ya da Eadie'nin bugün buraya gelmek için nelerden vazgeçtiklerini bilmiyordu ama ikisi de sönük görünüyordu. Sanki hevesli parti müdavimlerine artık pasta kalmadığını söylemiş gibi hissediyordu.

"Ama biraz hazırlayabilirim," dedi Kiela. "Beklerken Caz sana eşlik edebilir mi?" Sakıncası olup olmadığını anlamak için omzunun üzerinden örümcek bitkisine baktı. Çam kozalaklarını toplamak onun yardımıyla daha hızlı olacaktı ama birinin ziyaretçilerinin dikkatini dağıtması gerekiyordu. "Gecikme için bir özür olarak biraz ekmek ve reçel alabilirsiniz. Hem ahududu hem de yaban mersini reçelimiz var." Bryn'in somunlarından biri hâlâ ondaydı. Bu makul bir teklifti, özellikle de ilaçların parasını öderlerse.

Bunun üzerine üçü de neşelendi ve o da bir rahatlama hissetti. *Doğru şeyi söylemiştim. Yaşasın.* Belki de bir dükkân sahibi olmanın üstesinden gelebilirdi.

Eadie, "Sana yardım etmekten mutluluk duyarız, canım," dedi.

"Çok el işi hızlandırır," dedi Ulina, çok sayıdaki parmaklarını oynatarak.

Uh-oh. Eğer yardım ederlerse, onun büyü yaptığına tanık olacaklardı.

Hayır demek zorundaydı.

Ama daha fazla şüphe uyandırmadan nasıl hayır diyecekti?

Diğer yandan, hayır demeli mi?

Daha fazla adalı ağaçları nasıl iyileştireceğini bilseydi, bu iyi bir şey olmaz mıydı? Orman ruhlarını ve meyve bahçesini düşündü. İmparatorun yaptığı gibi bilgiyi insanlardan saklamak gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Sadece onu korumak istemişti ama eğer bu üç kadın bilgiye değer verecekse... *Ben kimim ki onlardan saklayayım?*

Hoş olmayan bir şeye dönüşmek istemeyen biri.

"Aile tarifi değilse tabii?" Bryn onun tereddüt ettiğini fark ederek, "Aile tarifi değilse," dedi. "Caz, bunu paylaşma konusunda rahat mısın? Fırınımdan çıkmayan bir sürü gizli aile tarifim var."

Bu mükemmel bir çıkıştı.

Ama Kiela onu almak istiyor muydu? Fikrini almak için Caz'a baktı ve Caz dallarını salladı; bilmiyordu ve bunu ona bırakmaktan mutluydu.

Başlangıçta bunun yeterince güvenli olacağını düşünmüştü: Caltrey halkına yardım etmek için ev yapımı ilaçlar. Adanın dışında kimsenin fark etmeyeceğini ya da umursamayacağını düşünmüştü. Ama şimdi başkentten gelen bir kadın vardı, muhtemelen soylu bir kadındı ve büyüyü yakından görmüştü. Bu tamamen farklı bir durumdu.

Öyle değil miydi?

Belki de değildi.

Bu üç kadına güvenebilir miydi? Bryn ve Eadie'yi uzun zamandır tanımıyordu ama onlardan oldukça hoşlanıyordu ve Ulina'yla da yeni tanışmıştı. Ona hiçbir şey borçlu değillerdi. Eğer tüm "çareyi" bilselerdi, nasıl tepki verirlerdi?

Onlara güvenmemesi için hiçbir sebep vermemişlerdi - burası onların eviydi ve sadece ağaçlarını iyileştirmek istiyorlardı. Hem Eadie hem de Ulina ev büyüsünün yasadışı olmadığı zamanları hatırlayacak kadar yaşlıydılar. Yasalar, gücü elinde toplamak isteyenler tarafından icat edilmiş yeni bir gelişmeydi. *Ve bunun onları nereye getirdiğini gördüler.* Gerçekte, büyü yapmanın modası geçmiş ve unutulmuştu - çoğu insan bunun yanlış olduğuna inanmıyordu. Ayrıca, büyük bir büyü yapmaya çalışmıyordu. Sadece küçük bir çare.

Onların ötesinde, yeşilin içinde Kiela bir tutam pus

gördü. Bir bulut ayısı mı?

Buna karar verdi.

Küçük bir korkunun onu doğru olanı yapmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti. Çok fazla korku ... o zaman, evet, belki yeniden düşünürdü. Ama şu anda tek hissettiği belli belirsiz bir tedirginlikti. Radane'in siyasi eğilimlerinin ne olduğunu bilmesine imkân yoktu; birkaç adalı ve bir bitkinin bir avuç ağaca ne yaptığı umurunda olmayabilirdi ya da yaşadığı hayata o kadar minnettar olabilirdi ki ortalığı karıştırmak istemeyebilirdi. Üstelik başkentten çok uzaktaydılar.

Kiela, "Eğer sana öğretirsem, bunun sadece basit bir bitki tedavisi olduğunu anlaman gerekir," dedi. Caz'a baktı ama Caz ona karşı çıkmıyordu.

Bunun doğru bir karar olduğunu umuyordu. "Başka bir şey yok."

Üç kadın da ona gülümsedi. "Elbette," dedi Bryn. "Anlıyoruz."

Eadie, "Ekmek ve reçel konusunda da sana katılacağız," diye ekledi. "Aslında," dedi Bryn, "düzgün bir piknik yapmak istersek diye peynir ve salam da getirdim." Önlüklü elbisesinin ceplerinden paketlenmiş paketler çıkardı ve Ulina dört elini mutlulukla çırptı.

Kısa bir süre sonra Kiela, Caz ve üç kadın kulübenin önündeki çimenlerin üzerine serilmiş bir battaniyenin üzerine oturmuşlardı. Kiela'ya ocağını ve su ısıtıcısını kullanıp kullanamayacağını sorduktan sonra Bryn taze çay yapmış, Kiela ekmeği dilimlemiş ve Eadie de sosis ve peyniri kesmişti. Caz, Ulina'yı malzeme sepetlerinin taşınmasına yardım etmesi için görevlendirmişti. İkinci kolları sayesinde tek seferde epeyce yük taşıyabiliyordu.

Sandviçlerini atıştırırlarken Kiela bir çam kozalağı aldı. "Oldukça basit. Malzemeleri çam kozalağına yapıştırmak için özsuyu kullanıyorsunuz - meşe palamudu kapağı, mürver yaprakları, huckleberry yaprakları, tavuk yumurtası kabuğu var ... Herhangi bir yumurta kabuğu işe yarayabilir ama ben sadece tavuk kabuğuyla denedim."

"Özellikle huckleberry ve mürver yaprakları mı?" Bryn sordu.

"Malzemelerle deney yapmanızı tavsiye etmiyorum. Beklenmedik yan etkileri olabilir." Meyve bahçesindeki elma ağacının şarkı söylemeyi bırakıp bırakmadığını merak etti. "Komşularınız bundan hoşlanmayabilir."

Eadie homurdandı. "Komşum hiçbir şeyden hoşlanmaz. Şikayet etmek için her fırsatı değerlendirir." Komşusunun, çiçeklerinin kendi evine doğru eğilmesinden dolayı yaygara kopardığına dair bir anekdot anlatmaya başladı - bu da sanki güneşin konumuyla bir ilgisi varmış gibi, çiçekleri onun değil de kendisinin görebildiği anlamına geliyordu. "Bir keresinde penceresinin önünde cıvıldamaya cüret eden bir kuşa bağırmıştı. Görünüşe göre kuşun, mülkünün etrafındaki çitlere saygı göstermesi gerekiyormuş."

Kiela üçüncü hikayesinin yarısında hangi komşuyu kastettiğini anladı: Fenerer. Sandviçinden aldığı bir lokmayı yuttu -sosis biberli, peynir keskin ve mükemmeldi- ve şöyle dedi: "Açıldığı ilk gün dükkanıma geldi. Bana reçel sevmediğini söyledi."

Bryn başını salladı. "Ama reçel dükkanınız var, reçel sevmiyorsanız neden reçel dükkanına geliyorsunuz? Balıktan nefret ediyorsan balık pazarını ziyaret etmek gibi bir şey bu.

deniz ürünleri ya da ekmek sevmiyorsanız bir fırıncı ve sonra da biftek ve mısır sunmadıkları için şikayet ediyorsunuz, ki bu iyi bir yemektir ama-"

"Şikayet etmeyi seviyor," dedi Ulina. "Bazı insanlar böyledir. Başkalarının neşesini kaçırmaktan zevk alırlar. İşin sırrı onlara izin vermemekte. Sadece kendi şarkınızı çalmaya devam edin."

"Yüzlerine karşı agresif bir şekilde mutlu olmanızı tavsiye ederim," dedi Eadie. "Fenerer'in pullarını kıpkırmızı yapar." Onu taklit etti: "'Korkunç bir hava var.'" Ve sonra kendisi gibi: "Evet, yağmur çiçekler için harika olacak."

"Zekice," dedi Bryn gülerek.

İlk yapışkan çam kozalağını bitiren Kiela, diğerlerine nasıl görünmesi gerektiğini gösterdi. Diğerleri de kendilerininkini karşılaştırdı. "Caz, bugün rüzgar nasıl?" Kiela sordu.

Caz dallarından birini havaya kaldırdı. "Hava doğu yönünde," diye rapor verdi.

"Mükemmel." Kiela tamamladığı çam kozalağını havaya kaldırdı. "Doğudan esen bir rüzgâra ihtiyacı var. Sadece rüzgâr işe yarayacaktır. Kesinlikle üzerine üflemeyi denemeyin."

"Beni çok meraklandırıyorsun," dedi Eadie çam kozalağını havaya kaldırarak. "Büyüden saparsan ne olur?"

"Çare!" dedi hem Kiela hem de Caz. Kendini sakinleştiren Kiela, "Bunu bir yemek tarifi gibi düşünün. Reçel gibi. Şeker yerine tuz karıştırırsanız tadı aynı olmaz, değil mi?"

Bryn ona sırıttı. "Denedin, değil mi? Hadi, anlat bize. Ne oldu?"

Kiela, "İşe yaramadı," dedi.

"Ağaçlardan biri kuşa dönüştü," dedi Caz. Kiela

ona bir bakış fırlattı.

"Ne? Fazladan kuş istemiyorlarsa bilmeleri gerekir."

Kiela kararlı bir şekilde, "Doğudan esen rüzgâr," dedi. "Ve sonra ..." Tereddüt etti. Bir büyücünün büyüsüne en çok benzeyen kısım *burasıydı*, çünkü bu bir büyücünün büyüsüydü. "Birkaç saçma hece söyleyeceksin."

Bryn kaşlarını kaldırdı.

Ulina ve Eadie karşılıklı bakıştılar.

Kiela irkilmemeye çalıştı. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki? İyi değildi. Kesinlikle değildi. Ama . . . *Bilgi paylaşılmak içindir.* Bir kütüphanenin tüm amacı budur. Aksi takdirde kapalı bir kasa olurdu. "Biliyor musun, heceler sadece eğlence için. Caz'ın ailesinden biri

Gerçekten sihir yapıyorlarmış gibi ses çıkarırlarsa her şeyin daha etkileyici görüneceğini düşündüm."

"Büyükbabamdı," diye yalan söyledi Caz. "Büyükanneme kur yapmaya çalışıyordu. Ama geleneklere göre kelimeleri söylemelisin yoksa ..." Dallarıyla omuz silkti.

"Yoksa dedesinin şerefini lekelemiş olursun,"

dedi Kiela. Caz bütün yapraklarını başıyla

onayladı.

"Yani bize bu saçma sapan kelimeleri mi öğreteceksin?" Eadie sordu.

Kiela, "Evet, ama bunları yanlış anlayabilecek kişilerin yanında söylememenizi tavsiye ederim," dedi. "Fenerer gibi. Muhtemelen bunu olabilecek en kötü şekilde değerlendirecektir."

"Bir büyükbabayı onurlandırmak için zararsız bir gelenek yerine,"

dedi Bryn. "Aynen öyle."

Tüm kadınlar başlarını salladı ve Kiela onlara kelimeleri hece hece öğretti. Tamamen mükemmel olana kadar telaffuzlarını düzeltti. Ancak o zaman kelimeleri önlerindeki yapışkan çam kozalakları ile konuştular.

İşlerini tamamladıktan sonra büyülü kozalakları kumaş parçalarına sardılar. Ve sonra her biri yeniden başlamak için başka bir kozalağa uzandı. Daha sonra Bryn'in onları bir dizi anekdotla eğlendirme sırası geldi. Yaşadığı çeşitli pişirme kazalarını ve tariflerle ilgili denemelerini, ayrıca dikkatinin dağıldığı ve aslında tuzla şekeri karıştırdığı zamanı anlattı. "Bir kuş yaratmadım ama hayal edebileceğiniz en yenilmez pudingi yarattım."

"Dur tahmin edeyim," dedi Eadie. "Tobin yine de

yedi." Bryn sırıttı. "Her bir parçasını."

Saatler akıp gitti ve güneş tepelerindeyken birkaç düzine ilaç üretmiş ve orman ruhlarından elde ettikleri malzemelerin tamamını tüketmişlerdi. Caz, bunu düzenli bir etkinlik haline getirmek isterlerse, bir sonraki çalışma pikniği için daha fazlasını toplamayı teklif etti. Bu fikir herkesin hoşuna gitti ve Bryn bir dahaki sefere ekmek, Ulina peynir ve Eadie de bal getirmeyi teklif etti.

Kendilerine son bir bardak çay koyarlarken Eadie, "Eğer bu düzenli bir toplantı olacaksa, bir adımız olmalı. Ben kendimize Çam Kozalağı Meclisi diyelim diyorum."

"Evet!" Bryn söyledi.

"Bayıldım," dedi Ulina.

Kiela bir parmağını kaldırdı. "Bu sorunlara neden olabilir." "Çam Kozalağı Derneği mi?" Bryn önerdi.

Hepsi bunu kabul etti ve Kiela alışılmadık bir sıcaklık hissetti. Daha önce hiç bir grubun parçası olmamıştı. Okulda bile... Bu güzeldi.

Bryn çay fincanını kaldırdı. "Çam Kozalağı Derneği'ne."

"Çam Kozalağı Derneği," dedi hepsi fincanlarını kaldırarak. Caz kendi yapraklarını kullanarak bir fincan kaldırdı. Şıngırdadılar ve sonra içtiler. Caz, içinde çay değil su olan fincanını kök topunun üzerine boşalttı.

Kiela fincanını bırakırken gülümsedi-

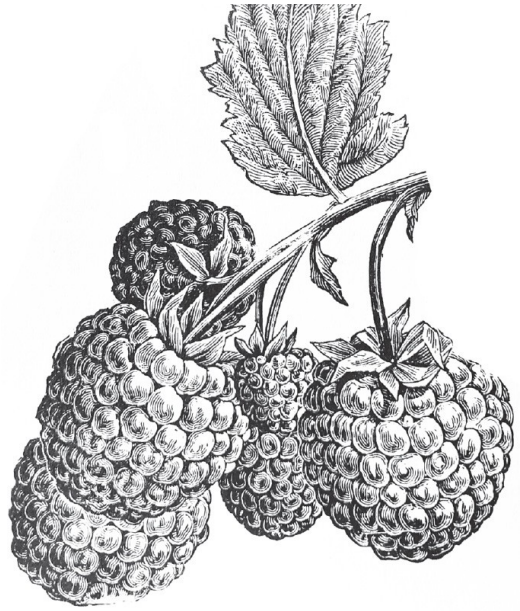
Ve ormanın kenarında bir çalının titrediğini gördüm. Bir ağaç koruyucusu mu? Bulut ayılarının Çam Kozalağı Derneği'nin daha fazla ağacı kurtarmasından mutlu olacağını düşünerek gülümsedi. Buluttan bir iz bulmak için çalıları izlerken, kırmızı bir parıltı gördüğünü sandı.

"Bunu gördün mü?" diye sordu. "Neyi?" Caz sordu.

Hepsi dönüp ormana baktı ama Kiela başka bir hareket belirtisi görmedi. Bir an için Radane'nin saçlarının kızılını gördüğünü sanmıştı.

Sadece hayal gücüm.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Pine Cone Coven, diye düşündü Kiela üç kadına veda ederken. Yüksek sesle "topluluk" demek akıllıca olsa da, kendi kendine böyle demeye karar verdi. Toplamda kırk altı ilaç daha yapmışlardı. Çalışmaları ve arkadaşlıklarına teşekkür etmek için en azından yarısını onlara hediye etmek istemişti ama Caz pazarlığa girişti ve bir şekilde, onlara büyüyü öğretmesinin karşılığı olarak, herhangi bir meyve ya da fındık ağacından elde edilen hasadın dörtte birini ya da ilacı başka bir ağaç türünde kullanırlarsa bir ay boyunca haftada bir balık vermeyi kabul ettiler. Örümcek bitkisinin iş görüşmelerini nasıl yürüteceğini nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de minnettardı. Ayrıca balık pişirmeyi de öğrenmesi gerekecekti.

Larran bilirdi.

Bunun onu ziyaret etmek için yeterince iyi bir bahane olup olmadığını merak etti. Sian'ın nasıl hissettiğini de sorabilirdi.

Ama ya Radane oradaysa?

Yeşilliklerin arasında gizlenen gerçekten o muydu, yoksa sadece Kiela'nın hayal gücü müydü diye merak etti. *Belki de aşırı ürkek biriyimdir.* Bir parça kırmızı görmüştü; bir kuş olabilirdi. Belki de kırmızı tüyleri olan elma çiçeği kuşu bile olabilirdi. Kulübeye geri döndü.

"Kaktüs bir dahaki sefere yardım etmek istiyor," dedi Caz.

"Tabii ki!" Çam Kozalağı Meclisi'nin hissedebilen bir sukulentin eklenmesine göz yummayacağından yüzde doksan dokuz emindi. Ya da en azından yüzde doksan emindi. Seksen beş mi? "Ne zaman isterse yardım edebilir."

"Miyav," dedi kaktüs bahçe kapısından, tavukla oynamak için dışarı fırlamadan önce -ikisi bir çeşit kovalamaca oynuyor gibiydi.

Caz Kiela'ya "Kaktüsler 'o', 'kız' ya da 'erkek' yerine 'onlar'ı tercih ettiklerini bilmenizi istiyor" dedi.

"Ah, tamam. Söylediğin için teşekkürler," dedi Kiela. "Bekle, onları anlayabiliyor musun?" Kaktüsün iletişim kurabildiğini fark etmemişti, özellikle de dilbilgisi açısından bu kadar incelikli bir düzeyde.

"Elbette. Bu bir bitki olayı."

"Ne kadar zekiler?" Kaktüsün bu soruyla hakarete uğrama ihtimaline karşı sesini alçak tuttu. Aşağılayıcı olmak istememişti - sadece bu konuda çok sınırlı deneyimi vardı. Okuduğu kitapların hiçbirinde kazara geliştirilmiş bitki yaşamının gelişim hızından bahsedildiğini hatırlamıyordu.

"Teorik astrofizikten anlıyorlar." Kaktüs ve tavuğa bakan Kiela,

"Gerçekten mi?" dedi.

"Hayır. Ama şiiri seviyorlar."

Kaşlarını kaldırdı. "Serbest

şiiri tercih ediyorlar."

"Huh." Örümcek bitkisi ve kaktüsün birbirlerine serbest nazımla şiir okuması fikri hoşuna gitmişti. Kendi şiirlerini mi yazdıklarını yoksa ustalardan mı yararlandıklarını sormak istedi ama aklı tekrar yeşilliklerdeki o kırmızı ipucuna kaydı. Kurtarılan kadın hakkında ne kadar endişelenmesi gerekiyordu? Radane şiiri takdir edebilecek kadar gelişmiş, hissedebilen bir etli hakkında ne düşünürdü? Belki Kiela Larran'ı ziyaret ederse, Radane'nin Sian'la yaptığı büyüye kulak misafiri olup olmadığını, onu gözetleyip gözetlemediğini, onun bir tehdit olup olmadığını ya da tüm bunların Kiela'nın kendi paranoyası olup olmadığını anlayabilirdi. "Larran'ı ziyaret etmeyi düşünüyorum . .

."

Caz kıkırdamaya benzeyen bir hışırtı sesi çıkardı.

". . Sian'ı kontrol etmek ve Radane'in bir tehdit olup olmadığını

anlamaya çalışmak için." "Mmm, elbette."

"Ve ona balık nasıl pişirilir diye sormak için." Kendi kendine yüzünü buruşturdu. Tamam, şimdi kulağa bahane uyduruyormuş gibi geliyordu. "Ama önce Halio için büyüyü bitirmek istiyorum."

"Kimin için hangi büyü?"

"Kuru pınarlı yaşlı kadını hatırlıyor musun? İlk günümüzde biraz reçel almıştı? Neredeyse onun için bir büyüm var. Sadece üçüncü satırın telaffuzunu teyit etmem gerekiyor."

"Ooh, araştırma!" Koşarak yatak odasına girdi.

"Cactus?" Kiela seslendi. "Dükkâna bakabilir misin? Biri gelirse 'miyavla'."

Kaktüs paytak paytak kulübeye girdi, onu tavuk izledi.

"Tavuğun kaçmasına izin vermeyin," dedi Kiela onlara.

"Meep," dedi kaktüs.

Kiela bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama kulağa anlaşma gibi geliyordu? Caz'a ona bitki konuşmayı öğretip öğretemeyeceğini sorması gerekecekti. Akıcı bir şekilde

Büyük Kütüphane'deki her kütüphaneci gibi birkaç dil biliyordu ama bitki örtüsü buna dahil değildi. Bunun tanınan bir dil olduğundan emin değildi - belki de *öyle olmalıydı.* "Teşekkürler." Caz'ı yatak odasına kadar takip etti; Caz, büyücülüğün İlk Dili de dahil olmak üzere kadim dillerin dilbilimi üzerine bir tez hazırlamıştı bile. Ona katılarak, Kiela çözümü bulduklarından emin olana kadar kendini araştırmaya verdi. En azından makul ölçüde emin.

"Nasıl test edeceğiz?" Caz sordu.

Şimdiye kadar sadece bir tane susuz kaynak biliyordu ve bunun eski bir aile ilacı olduğunu iddia edecekken Halio'nun önünde deney yapmak istemiyordu. Eğer başarısız olursa, bunu açıklaması zor olurdu. *Bekle, ikinci bir tane biliyorum.* "Kasabadaki çeşme. O da kuru. Herkesin denizde olduğu bir zamanı seçersem ..."

"Şu anki gibi mi?" Yapraklarını pencereye doğru salladı. "Çok güzel bir öğleden sonra."

Ayağa fırladı. "Şu anki gibi. Sen ve kaktüs-"

"Git," dedi. "İşin bittiğinde akşam yemeği vakti gelmiş olacak. Larran'ın evinin önünden geçiyor olabilirsiniz. Belki sizi romantik bir yemeği paylaşmaya davet eder."

Kiela kızardı. "Romantik bir yemek aramıyorum."

Caz, "Yemek paylaşmanın çok bağlayıcı olabileceğini okumuştum," dedi. "Birbirini besleme eylemi bir bağ yaratıyor. Toprak topumu paylaştığım zamanki gibi..." Sözünü yarıda kesti.

Kiela defterini indirerek örümcek bitkisi arkadaşına baktı. Yapraklarının daha yeşil bir renk aldığına yemin edebilirdi, bu bitkinin kızarmasına eşdeğerdi. "Caz?"

"Larran'ı ziyaret etmelisiniz."

Kiela ona sırıttı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Diğer odadan "Miyav!" sesini duydu.

Hâlâ sırıtarak büyüyü cebine soktu ve dışarı çıktı ama bu çok ilginç sohbete daha sonra devam etmeye karar verdi - çeşmeden ve Larran'dan sonra.

Kiela'nın şansı yaver gitti: Çeşmenin yanında kimse yoktu.

Her yönü kontrol etti, evlerin pencerelerinde herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını inceledi. Evlerin bulunduğu yönden gelen sesleri duyabiliyordu.

Fırın, bağırışlar, martı gaklamaları, metal çınlamaları ve rıhtım yönünden gelen tahta gümbürtülerinin yanı sıra, onu izleyen tek kişi kirli beyaz kanatlı kızıl bir kediydi ve kendisini bir pencere kutusuna sıkıştırmış, eskiden orada yetişen çiçeklerin yerini almıştı. Kuyruğunu salladığında ara sıra çarpan yalnız bir papatya, arka ayaklarının yanında gevşekçe açıyordu.

"Sakın söyleme," dedi kediye.

Boş sokağa bir kez daha baktıktan sonra çeşmenin kurnasına adım attı. Musluğun yanında diz çökerek malzeme topunu (hem Caz hem de kaktüs bahçeden ve göletten toplamasına yardım etmişti - bu özel ilaç için suda yaşayan tatlı su bitkileri gerekiyordu) denizkızı heykelinin yanına yerleştirdi. Kelimeleri dikkatle söyledi, her heceyi Caz'la birlikte belirledikleri gibi telaffuz etti.

Havzadan dışarı çıktı ve merak etti- Sesler yaklaştı.

Kiela bir yan sokağa girdi. Daha sonra tekrar kontrol edecekti. Belki yarın bile. Üzerine hiç şüphe çekmemek daha iyi olurdu. Büyü etkisini gösterdiğinde kasabaya yakın bir yerde değilse, en iyisi bu olurdu. Sahile ve Larran'ın evine doğru yürümeye başladı. Arkasına bakmadı. Ya büyü işe yarayacak ve müşterileri için yeni bir çare bulacaktı ya da işe yaramayacak ve hiçbir zarar görmeyecekti. Denemeye değerdi, özellikle de böyle mükemmel bir fırsat yakalamışken. *Şans bugün benimle.*

Bu şansın sürmesini umuyordu. Yürürken Larran'a ne söyleyeceğini düşündü. Konuşmaya Sian'ı sormakla başlayacağı belliydi. Radane orada olsun ya da olmasın, bu ziyaret için makul bir bahaneydi. Eğer Radane oradaysa . . şey, bu kısa bir ziyaret olacaktı.

Kurtarılan kadının nerede uyuduğunu merak etti. Larran'ın sadece bir yatağı vardı. Ne bir misafir odası ne de kulübesinde olduğu gibi bir divan vardı. Tam olarak ne kadar nazikti?

Kiela ya kahramanlarına ya da şifacılarına aşık olan insanların hikayelerini okumuştu. *Larran her ikisiydi.* Eğer Radane minnettar olsaydı. Onun ne kadar çok şeyi riske attığını fark etseydi. Onun ne kadar nazik, ne kadar tatlı ve garip olduğunu görseydi. *Tanrım, neredeyse ölmek üzere olan bir kadını kıskanmam benim hakkımda ne söylüyor?* Kiela, Larran'a aşık olursa Radane'i suçlamaz. *Tek yaptığı bacamı tamir etmekti ve ben onu düşünmeden edemiyorum.*

Hayır, onu çeken baca değildi. Sonrasında özür dilemesiydi. Evet, ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığı andı. Beceriksiz özrü.

Eğer Radane yatağını paylaşıyorsa . . . *Bana bir şey olmaz.* Daha önce hayatında romantizme ihtiyaç duymamıştı, şimdi de duymuyordu. Yeni bir yerde olmanın ve yeni şeyler denemenin getirdiği yeni bir fikirdi ama bu onu bir gereklilik haline getirmiyordu. Kiela mutlu bir evliliği olan ebeveynlerini ve aşk hayatı konusunda ona baskı yapmalarının ne kadar sinir bozucu olduğunu düşündü. Onlarda olan şey onda yoktu -bir birliktelik, bir ortaklık. Herkesin yoktu. Bazı insanlar yalnızdı ve o da tek başına gayet iyiydi. Memnundu.

Ve Larran'ın çok iyi bir komşu olmasıyla burada mutlu olabilirim.

Verandada, kapıyı çalmak için elini kaldırdı ve kapı açıldı. Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve bir an için nefes almanın akıllıca olduğunu unuttu.

Larran gülerek verandaya çıktı, kollarını ona doladı ve bir daire çizerek onu yerden kaldırdı. O anda kız tamamen onun tarafından kuşatılmıştı ve sadece onun göğsündeki nefesin, kollarındaki gücün, tenindeki sıcaklığın ve denizin kokusunun farkındaydı.

"Sian'ımı kurtardın," dedi.

Onu yavaşça indirdi, serbest bıraktı ve sendelememek için kendini tutmak zorunda kaldı. Adam fark etmemiş gibiydi. Elini tuttu ve onu kumsal boyunca çekerek iskeleden aşağı indirdi. Kiela yolda kaymamak için konsantre olmak zorunda kaldı ve deniz atlarının oynadığı yere vardıklarında ikisi de gülüyordu.

Larran parmaklarını dudaklarına götürdü ve üçü kısa biri uzun ıslık çaldı.

Sian sürüden ayrıldı ve dalgaların arasından sıçradı. Altın pullarının üzerindeki güneş ışığıyla muhteşem görünüyordu. Kayalıklara ulaştığında yelesini savurdu. Ön toynaklarının üzerinde yükselen Sian, Kiela'nın önce ellerini sonra da ceplerini karıştırdı.

"Bugün domates yok," dedi Kiela. "Özür dilerim."

Larran, "Senin sayende kendisi oldu," dedi. "Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Tekrar söylüyorum. Şarkı söylediğin tay Sian'dı. Onu iki kez kurtardın."

Kiela başını salladı ve artık gülmek istemiyordu. "Bana borcunu ödemene gerek yok. Bu yüzden değil ..." Bir nefes aldı. "Sen de aynısını yapardın. Her iki seferde de. Eğer yapabilseydin."

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Ellerinin onunkileri sarması, onları tamamen yutması hoşuna gitmişti. "Evet, ama sen-"

"Larran! Kiela!" Tobin kıyıdan iki kolunu başının üzerinde salladı. Sanki fırından sahile koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. "Gelip görmelisin!"

Geri adım atan Larran onu serbest bıraktı. "Sorun nedir? Biri mi yaralandı?" Tobin dalgaların sürüklediği odunlar ve deniz yosunları arasında dans ediyordu. "Fıskiye!

Tekrar çalışıyor! Gelip görmelisiniz! Bu bir mucize!"

Larran başını salladı. "Mümkün değil." Ona gülümsedi. "Görünüşe göre bugün mucizeler günü. Bunu görmeliyiz." Kiela'nın elini tekrar tuttu ve onu taş iskeleye geri götürdü. Dalgaların arasında salınarak onları izleyen Sian'a baktı.

O cümleyi bitirmeyecek.

Ertesi günü, haftayı, ömrünü *Evet'ten* sonra ne olacağını merak ederek geçireceğini biliyordu, *ama sen* . . . Ama ne? Onun hakkında ne düşünüyordu? Onu düşünüyor muydu? Yoksa sadece minnettar mıydı? Sevgili atını iki kez kurtarmıştı.

Babası bunun bir işaret olduğunu söylerdi. Dünyadaki rastgele olaylarda işaretler ve alametler görmeyi severdi. Alyssium'daki yeni evlerini seçtiklerinde, pencerenin üstündeki çiçekler pembe güllerdi. Bunun bir işaret olduğunu söylemişti. O zaman bu güllerin uçurumun kenarındaki yabani gül ağaçlarının üzerindeki güllerle aynı pembe renkte olduğunu fark etmemişti. Ayrıca kanallarda atkısını kaybettiği zamanı da hatırlıyordu; babası bunun Büyük Kütüphane'de, rüzgâr ve deniz esintisinden korunarak yaşaması gerektiğine dair bir işaret olduğunu söylemişti. O sırada kütüphane ödevini çoktan almıştı ve ailesinin evinden ayrılma konusunda şüphelerle doluydu. Kendince, gitmesinde bir sakınca olmadığını söylemeye çalışıyordu.

Sahile ulaştılar ve Tobin'in bir keçi gibi sıçrayarak sahile ve şehre inişini heyecanla izlediler. Kiela kalabalığı görmeden çok önce duymuştu, bir martı sürüsü gibi ciyaklıyorlardı, kelimeler birbiri üzerine o kadar hızlı yığılıyordu ki anlamsız hale geliyorlardı. Eğer Larran hâlâ onun elini tutuyor olmasaydı, dönüp uçurumun merdivenlerinden yukarı kaçacaktı. Ama Larran hâlâ onun elini tutuyordu, her ne kadar onun bunu fark ettiğinden emin olmasa da. Tüm dikkati Tobin'in üzerindeydi.

Çeşmeye yaklaştıklarında yavaşladı.

Kalabalık, çeşmenin etrafında bir halka oluşturacak şekilde kümelenmişti. Denizkızı heykelini bile göremiyordu, ama sonra Larran ileri doğru itti ve bir boşluk açıldı.

Güneşte parıldayan su, taş denizkızının etrafında kavis çiziyordu. Çocuklar fıskiyenin içinde dans ediyor, su sıçratıyor ve gülüyorlardı. Adalılar -bir seferde gördüğünden çok daha fazlası- hayretle bakıyor, aynı hayret dolu cümleleri defalarca tekrarlıyor, bunun nasıl olabileceğini soruyor, ne anlama geldiğini merak ediyorlardı ...

Bir martı kadar sert bir kadın sesi duyuldu. "Bunun anlamı Caltrey'de birinin yasadışı büyüye erişimi olduğu."

Kiela kalbinin sıkıştığını hissetti.

Radane çeşmenin kenarına adım attı. Sesini, çeşmenin en son ne zaman aktığını, kenarında yapılan düğünleri, yakınında gerçekleşen evlenme tekliflerini ve etrafında gerçekleşen festivalleri anımsayan tüm merak ve mırıldanmaları, açıklamaları ve anıları bastıracak şekilde yükseltmişti. O konuşur konuşmaz mırıltılar değişti. "Yasadışı büyü mü? Ama kim ..."

Kiela eriyip gitmek istiyordu ama Larran hâlâ onun elini tutuyordu. Nefes almakta zorlanıyordu, sanki bir fırtına başının etrafında bir halka oluşturmuş gibiydi. Etrafındaki insanlar kadar şaşkın görünmeye çalıştı. Etrafındaki bedenlerin onu içine hapsettiğini hissetti.

"Caltrey'de haydut bir büyücünüz var," diye bağırdı Radane, "ve onun ortaya çıkması şart! Bunu gönüllü olarak yaparsanız, imparatorluk muhafızlarının hoşgörülü davranacağına söz veriyorum. Eğer yapmazsanız ... o zaman imparatorluğa ihanet etmiş sayılacaksınız."

Göz ucuyla Larran'ın kaşlarını çattığını gördü.

Ona bir *şey söyleme,* diye düşündü. *Onun dikkatini çekme.*

Ama bağıran Larran değil Bryn'di, "Sen kimsin ki buraya gelip tehditler savuruyorsun? İçimizden biri tarafından denizden kurtarıldınız; şimdi de şüphelerinizi bize yöneltmeniz büyük bir minnettarlık göstergesi."

"Ben bir imparatorluk müfettişiyim," dedi Radane, "yasaları uygulamakla yetkiliyim. Ve bu suçluyu benden saklamazsanız adanız için her şey daha sorunsuz ilerleyecektir."

Benim olduğumu bilmiyor.

Kiela çeşme fışkırmaya başladığında burada değildi. Kasabanın dışında Larran'la birlikteydi. Larran ona kefil olabilirdi. Tobin onu görmüştü. *Şüpheli olamam. Olabilir miyim?*

Radane, "Gerekirse her bir binanızı aramaya ve kaçak olan her şeye el koymaya ve herhangi bir ihlal için uygun şekilde para cezası uygulamaya yetkim var," dedi. "Ama masum insanların hayatlarına müdahale etmek istemiyorum. Bana haydut büyücüyü getirin, ne arama yapılsın ne de para cezası kesilsin.

ve buradaki insanlar aleyhinde hiçbir rapor olmadan adanızı terk edeceğim. İmparatorluk gözünden kaçacaksınız çünkü imparatorun kendisi olmasa bile imparatorluk her şeyi görmeye devam ediyor. Hilal Adaları İmparatorluğu inkar edilmeyecektir. Büyücünüz kim?"

Kaçma, dedi Kiela kendine.

Elini Larran'ın elinden kurt gibi çekti ve kalabalığın içinde geriye doğru ilerlemeye başladı. Larran ona bir bakış attı ama Larran gözlerini Radane'den ayıramadı.

"Bitkisel ilaçlar hakkında bilgisi olan tüm yaşlı köylülerle konuşmak istiyorum" dedi Radane, "ayrıca hastalarına mırıldandığı bilinen şifacılarla ya da olağandışı veya beklenmedik faaliyetlere tanık olan herkesle."

Fenerer, "Yeni şehir kızı gelene kadar hiç sorun yaşamamıştım," diye seslendi. Gözler ona çevrildiğinde Kiela olduğu yerde dondu kaldı.

"Saçmalık," dedi Ulina. "O bizden biri."

Bryn Fenerer'e, "Sen sadece onun koyunu ve ormanını istiyorsun," diye çıkıştı. "Ailesi gittiğinden beri o araziyi istiyorsun. Açgözlülüğün yüzünden bu kadar alçaldığın için utanmalısın."

Herkes mırıldandı. Seslerin çoğu Bryn ile aynı fikirdeydi. Bu ne kadar güzel olsa da Kiela kaybolma gücüne sahip olmayı diledi. Ya da kendini bir elma çiçeği kuşuna dönüştürüp uçup gitmeyi. Şu anda burada olmamak için birkaç kitaptan vazgeçebilirdi, tabii hangi kitap olduğuna bağlı olarak - belki de akademisyenler Mimay ve Liy*'nin* yazdığı *Yarım Ay Tırtıllarının Tarifsiz Davranışları Üzerine Düşünceler* ya da o şişirilmiş yarı akademisyen Wilgafort*'un* yazdığı *Yosun İçin Dayanılmaz Argümanlar* ya da ...

Radane kalabalığın arasından kaşlarını çatarak ona baktı ve Kiela "*İşte bu"* diye düşündü.

Müfettişle birlikte çeşmenin kenarına çıkan Bryn, Radane'ye şöyle dedi: "Bir önerim var. İnsanların evlerine izinsiz girip herkesi rahatsız etmek yerine, neden fırına gelmiyorsunuz? Orada istediğiniz herkesle görüşebilirsiniz, sizinle konuşmaya gönüllü olan herkese çay ve hamur işleri ikram edebilirsiniz. Burada yasadışı bir faaliyet olmadığını fark edeceğinizden eminim. Sadece hayatlarını ellerinden geldiğince iyi yaşamaya çalışan iyi insanlar var."

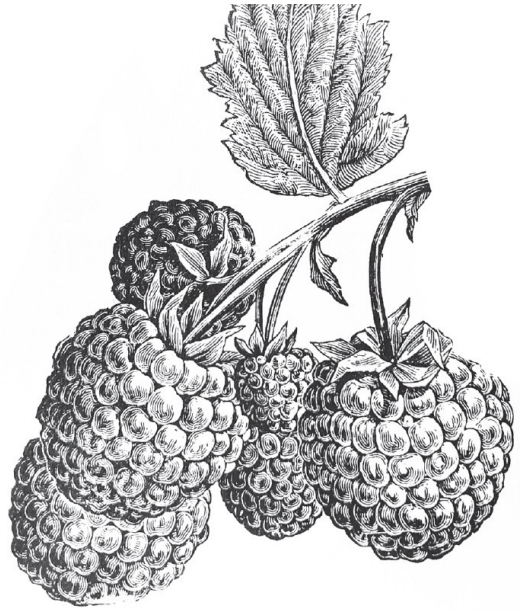
"Bu işler böyle yürümüyor," dedi Radane. "Ama evet, araştırmama sizin fırınınızla başlayacağım. Umalım da yönetmeliklere aykırı bir şey bulmayayım."

Bryn yüksek sesle, "Fırınıma herkes girebilir," dedi. Kalabalığa bir bakış attı; gözleri Kiela'nınkilerle buluştu ve sonra gözlerini kaçırdı.

Kalabalığın arasından geçerek müfettişi fırınına doğru götürürken Kiela hızlı ama umarım masum bir yürüyüşle caddeden aşağı indi.

Sahile vardığında koşmaya başladı.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kiela uçurumun merdivenlerinden yukarı koştu; yanları acıyordu, ciğerleri acıyordu, bacakları acıyordu ve her şeyi mahvettiğini düşünmek kalbini acıtıyordu. Eğer büyülerini kimseyle paylaşmasaydı ... Elma ağaçları üzerinde deney yapmasaydı . . . Kitapları kendi haline bıraksaydı. Ama yapmamıştı ve şimdi sadece kendini değil, Caz, Larran, Bryn, Eadie, Ulina ve muhtemelen Caltrey'deki herkesi tehlikeye atmıştı, müfettişin "haydut bir büyücüyü" barındırdığı için adanın üzerine ne kadar sert gitmeye karar verdiğine bağlı olarak.

Radane'nin soruşturması başka neleri ortaya çıkarabilir?

Başka kimi tehlikeye attım?

Nefes nefese merdivenlerin tepesine ulaştı. Ivor ne olacaktı? Onunla ilaçlar hakkında konuşmak istediğini söylemişti. Onun bunu onaylamadığını düşünmüştü ama ya yanlış anladıysa? Adadaki şifacı oydu. Belki de bir hastayı kurtarmak için kendi yasadışı "ilaçlarını" araya sıkıştırmıştı. Alyssium'da, zengin ve güçlüleri iyileştirmeye devam ettikleri sürece şifacıların yaptıklarına kimsenin çok yakından bakmadığı herkesçe bilinirdi ama ya dış bölgedeki bir adada? Yine de gözlerini kaçırırlar mıydı? Radane özellikle şifacılardan bahsetmişti, bu yüzden gözlerini kaçırmayabilirdi. Bir imparatorluk müfettişi olarak, onaylanmamış büyü kullanımına karşı yasaları sonuna kadar uygulama yetkisine sahipti. Caltrey'e bir lejyon çağırıp evlerini tarayabilir, faaliyetlerini gözlemleyebilir, herkesi sorgulayabilir ... ve sonra para cezaları kesebilir, tutuklamalar yapabilir, cezalar verebilirdi. İsterse Caltrey'i her türlü kaynaktan mahrum bırakabilir ve buna adalet diyebilirdi.

Şelalenin dışında Kiela "Ivor!" diye seslendi. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi ve nefesini tutmaya çalıştı. Doğrulup daha yüksek sesle bağırdı, "Ivor!"

Su serpintisinin arkasından çıktı. Islaktı, muhteşem boynuzları parlıyordu. "Kimin yardıma ihtiyacı var?"

"Biliyorsun."

Ona göz kırptı.

"Şehirde bir imparatorluk müfettişi var," dedi. "Saklayacak bir şeyiniz olmayabilir, ama varsa ... saklayın." Müfettişin gelmesini beklemeden

cevap vermesi için.

"Kiela, Larran'ın atı için ne yaptığını biliyorum."

Dondu kaldı.

Ve sonra dedi ki, "Bu gerçek bir nezaketti."

Kiela başını sallayarak yeşilliklere doğru yola koyuldu. Koşarken yan tarafını tuttu. Her nefes sanki boğazını tırmalıyormuş gibi hissediyordu. Koşmaya alışık değildi. Büyük Kütüphane'de buna pek gerek yoktu. Peşinde bir şey olmadıkça koşmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Artık bir şey var.

Sonuçlar.

Sonuçlar onu kovalıyordu ve imparatorluğun iyi, namuslu bir vatandaşı bu sonuçlarla yüzleşmeyi seçebilse bile . . . *Düşünmem gereken bir örümcek bitkisi, bir kaktüs ve bir tavuk var.*

Ve kitaplar.

Radane'ın büyü kitaplarını almasına izin veremezdi. Bir imparatorluk müfettişi kütüphaneci değildi. Radane onlara nasıl bakacağını, onları nasıl koruyacağını, onları güvenli bir şekilde korunacakları ve değer görecekleri yere nasıl geri götüreceğini bilemezdi. En iyi ihtimalle onlara el koyar ve yasadışı büyü için bir depoda çürümeye terk ederdi. En kötü ihtimalle de onları yasadışı faaliyetlerin aracı olarak görerek yok ederdi. Onların kütüphane kitapları olduğuna inanmayabilir. Ya da umursamaz.

Bu alabileceğim bir risk değil.

Kulübenin önündeki yeşillikte tökezleyen Kiela ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. "Caz" diye seslenirken sesi titriyordu. Tekrar denedi. Daha yüksek sesle: "Caz!"

"Meep?"

Kulübenin yanından kendisine bakan kaktüslere, "Caz'ı çağırın lütfen," dedi. "Ona acil bir durum olduğunu söyle. Söyle ona ..." *Ona her şeyin ters gittiğini söyle. Ona başarısız olduğumu söyle. Üzgün olduğumu söyle.*

O daha hiçbir şey söyleyemeden Caz bahçe duvarının üzerinden ona doğru fırladı. "Ne oldu? Yaralandın mı? Tohumlar ve toprak! Ölüyorsun!"

Başını sertçe salladı. "Radane - o bir imparatorluk müfettişi. Caltrey'de yasadışı büyü olduğunu biliyor. Kitapları saklamak zorundayız."

"Gah!"

Kaktüsün peşinden kulübeye girdi. "Miyav, *miyav*, *miyav!"*

Ayağa kalktı ve onların peşinden yatak odasına girdi. Sandıkların üzerindeki yorganları atarak, okumakta olduğu araştırma kitaplarını tekrar içeri yığdı ve kapaklarını kapattı. Sonra ilk sandığı kulübeden dışarı çekmeye başladı.

"Nereye?" Caz sordu.

"Tekneye," dedi Kiela.

"Nasıl?"

"Merdivenlerden aşağı mı çekeceğiz? Sanırım?" İlk sandığı en üst basamağa doğru manevra yaparken, patikanın yanındaki çalıların hışırtısını duydu. Kalbi göğüs kafesinin içinde küt küt atmaya başladı. "Saklan," diye emretti Caz'a ve kaktüse.

Sandığı saklayamazdı. Merdivenlerden aşağıya öylece bırakamazdı, güvenli bir şekilde değil, basamakların dibinde su varken değil. Onu aşağı indirmesi gerekiyordu ama zaman yoktu-

Larran yeşilliklerin arasından fırladı. "Kiela?"

"Bu tarafa," dedi ve sonra sessiz kalması gerektiğini düşündü. Tabii ki adam onu bir saniye içinde görecekti, elinde kocaman bir sandıkla merdivenlerin başında duruyordu. Adam ona doğru ilerlerken kendini hazırladı - bu hoş bir konuşma olmayacaktı. Sorular bekliyordu. Ya da bir açıklama bekliyordu. Adamın onu kaçarken gördüğünü biliyordu, bunu saklamanın bir yolu yoktu. Tek umudu Radane'den yeterince önce davranmış olmasıydı, Bryn onu fırında yeterince uzun süre meşgul edecekti-

Ama hiçbir şey talep etmedi. Sadece "Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

Kiela ağlamak istedi. Bu en çok- Hayır*, daha sonra dağılacaktı.* "Sandıklar konusunda yardıma ihtiyacım var. Onları saklamam gerek. Caz ve ben ... Sandıkları teknemize ve sonra da ... bir yere götürmeliyiz." Neresi olduğunu bilmiyordu. Denizin dışında. Sahil boyunca. Bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı. Önce kitapları buradan uzaklaştırması gerekiyordu. Belki başka bir koy bulabilirdi, kimsenin onu aradığını bilmediği bir koy. Ya da daha iyisi, bir mağara. Evet! Kayalıkları delik deşik eden mağaralar vardı. Nerede olduklarını bilmiyordu ama yeterince uzun süre ararsa ... *Sadece kitapları götürmem gerekiyor.*

Sandıkların içinde ne olduğunu sormadı.

Neden saklanmaları gerektiğini sormadı.

O sadece yardım etti. Sandığı kaptığı gibi kendisi merdivenlerden aşağı indirirken, o, Caz ve kaktüs de ikinci sandığı arka yatak odasından merdivenlerin başına kadar sürükledi.

Larran koşarak merdivenleri çıktı ve bir sonraki sandığı kollarına aldı. Kollarındaki gerginliği ve alnındaki teri gördü. O biliyordu ki

Sandıklar onun için bile acı verici derecede ağırdı ama tek kelime etmedi. Yavaşlamadı.

Üçüncü sandığa gitti.

Dördüncü.

Beşinci.

Sonuncusunda kolları o kadar çok ağrıyordu ki titriyorlardı. Ama her ikisi de homurdanarak ve hırıldayarak son sandığı merdivenlerden aşağı taşımasına yardım etti. Sandığı diğerlerinin yanına yerleştirdiler ve Kiela hepsinin üzerini muşambayla örttü.

"Kiela?" Caz kıyıdan seslendi. Yapraklarının arasında çam kozalağı ilaçlarıyla dolu bir torba tutuyordu. Kaktüs torbanın altındaydı ve onu desteklemeye yardım ediyordu.

"Caz, orada bekle. Seni iskeleye kadar taşıyacağım.

Cactus-" "Ben kalıyorum," dedi Caz.

Kalıyor musun? Burada mı? "Kalamazsın. Eğer seni görür ve yanlış anlarsa ..." "Benimle ilgili yasadışı bir şey yok," dedi Caz. "Benim yaratımım, evet. Ama sonra

Yaratıcım cezalandırıldı, baş kütüphaneci korunmamı sağlamak için evrak işlerini yaptı."

"Eğer Radane sana inanmazsa-"

"Meep!"

"Benimle kalmak istiyorlar," diye tercüme etti Caz.

Bu her ikisi için de berbat bir fikirdi. Fenerer'in örümcek bitkisini yeni gördüğünde nasıl tepki verdiğini hatırladı. Evrak işlerini sormak için hiç duraksamamıştı. "Bu çok tehlikeli. Bilmiyorsun-"

"*Meep*, *meepl"*

Kiela*'nın bunun* için tercümeye ihtiyacı yoktu. Kaktüs Caz'la kalmak istiyordu, bu normalde hoş bir davranış olurdu ama şu anda düpedüz pervasızlıktı. Eğer Radane Caz'ı ya da kaktüsü görürse, büyünün kaynağının elinde bitkisel bir ilaç olan yaşlı bir köylü değil Kiela olduğuna ikna olacaktı ve haklı da olacaktı. Kiela başka bir yol denedi. "Kitapları nereye saklarsam saklayayım ikinizin onları koruması gerekiyor. Onları öylece korumasız bir yere saklayamam ve kendim de yanlarında kalamam. Dükkânımda olmazsam şüphe çekerim."

"Ya sen yokken gelirse?" Caz karşı çıktı. "Birinin onu geciktirmesi ve yanlış yönlendirmesi gerek-"

Larran konuştu. "Ben yaparım."

"Saçmalama," dedi Kiela. O bu işe dahil değildi. Neler olup bittiği ya da neyin tehlikede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu yapmak zorunda da değildi.

Birden "kitaplar" kelimesini söylediğini dehşetle fark etti. Bir saniye sonra adamın irkilmediğini fark etti. "Hangi kitaplar?" diye sormamıştı. Ya da daha kötüsü, "Kimin kitapları?" Belki *de . . . Hayır.* Bu onun sorumluluğu değildi. Daha önce Sian'a ne söylemiş olursa olsun, ona hiçbir şey borçlu değildi. *Ben onun hiçbir şeyi değilim.* Larran olması, yaptığı şey ve kim olduğu dışında hiçbir nedeni yoktu.

Yine de ona izin veremezdi. Resmi bir soruşturmayı engellemekle suçlanabilirdi ve tutuklanmayı göze alamazdı - deniz atlarının ona ihtiyacı vardı. Ayrıca, bu karmaşanın içine çekilmeyi hak etmiyordu. O iyi bir insandı, hatalarına rağmen nazikti. Kiela başını iki yana salladı. "Hayır, hayatını mahvetmenden ben sorumlu olmayacağım. Evine git ve masum ol. Onu sen kurtardın, bu yüzden seni rahat bırakmalı-"

Larran, "Onu hayatına sokarak istemeden de olsa sana tehlike getirdim," dedi. "Tartışma. Sadece git. Caz'ı al ve ..." Tereddüt etti.

"Meep," dedi kaktüs.

"Caz ve Meep'i yanına al, ben de Radane gelirse onu oyalarım."

Yarı güldü, yarı hıçkırdı. "Meep harika bir isim," dedi kaktüse, rıhtımdan tekneye doğru paytak paytak yürürken. Çam kozalağı torbasını taşıyan Caz, kaktüsü takip etti. Tahtaların ortasında durdu ama hiç tereddüt etmedi. İkisi de kayığa atladı ve Caz kasaların üstüne, sudan mümkün olduğunca uzağa tırmandı.

Onu rıhtımın kenarına kadar takip eden Larran, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Bilmesen daha iyi." Diz çökerek halatı iskeleden çözdü, sonra da kayığın üzerine çıkıp itti. "Ben dönmeden gelirse ne yapacaksın?"

Larran basitçe, "Reçel sat,"

dedi. Caz homurdandı.

"Teşekkür ederim," dedi Kiela. Daha fazlasını söylemek istedi: ona gerçeği söylemediği için üzgündü, onun ne kadar nazik olduğuna hayrandı, gözlerini gerçekten sevmişti, ama kelimeleri bulamadı. Belki daha sonra, içinde çalkalanan duyguları nasıl söyleyeceğini bildiği zaman bunları söylemek için başka bir şansı olacaktı. Direğe uzanarak koydan dalgalara doğru ilerledi. Sonra dönüp basamakları ikişer ikişer çıkarken, kadın da kayığı koydan dışarı itti.

Koyun sığınağının dışında dalgalar tekneye çarpıyor, rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. Gümüş yelkeni çözdü ve kaldırdı. Gökyüzü parlak, mavi ve bulutsuzdu, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş ve bir fırtınaya ya da çiselemeye bile izin vermeyecekmiş gibi, başka bir deyişle yalan söylüyordu. Martılar durup balık tutacaklarını umarak üstlerinde daireler çiziyordu ama Kiela onları görmezden geldi.

"Nereye?" Caz sordu.

Larran'a sorması gerekirdi. . . *Hayır, o yeterince şey yapıyor.* "Mağaraları arayın." Çocukken babasıyla birlikte Caltrey çevresindeki birkaç mağarayı ziyaret ettiğini hatırlıyordu. İçlerinde büyüyle canlandırılmış binlerce yıllık resimler olan birkaç mağara vardı; bu da imparator ve onun açgözlü yasalarından çok önce Hilal Adaları'nda büyünün var olduğunu kanıtlıyordu. Kiela'nın babası Caltrey mağaralarından çok etkilenmişti. Onun bir mağarada saklanmaya ihtiyaç duyacağını asla tahmin edemezdi. İçinde bir parça öfkenin kıvrıldığını hissetti. Yaptığı şey için cezalandırılmamalıydı. Kitapları korumak onun gerçek iş tanımı ve hayatının misyonuydu ve kitapların içindekileri kullanmak ve içerdikleri bilgiyi paylaşmak ... bu onun işi ve misyonu *olmalıydı*.

Kitaplar, zihinlerini ve kalplerini onlara açmak isteyen herkesle paylaşılmalıdır.

Onları saklamak, bilgiyi ona ihtiyacı olan insanlardan saklamak, asıl suç buydu. Kelimeler insanlara aitti, tüm insanlara, sadece zenginlere ve güçlülere değil, bu durum deneyimsiz büyücülerin elindeki büyü nedeniyle birkaç felakete yol açsa bile ... . Mevcut yasalar kimseyi güvende tutmuyordu. Aslında, statüko her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Eğer ona kalsaydı, büyüleri herkesle paylaşırdı.

Elbette tüm bunlar doğruydu ama faydasızdı. Ahlaki açıdan üstün olsun ya da olmasın, yine de bir mağara bulmalı, kitapları ve bitkileri saklamalı ve Radane etrafı gözetlemeye gelmeden önce Larran'a geri dönmeliydi ki bu kesinlikle yakında olacaktı, özellikle de Radane gerçekten de yeşilliklerin arasından onları gözetlediyse. Caz'ın bitkisel bir ilacı olan yaşlı bir köylü hakkındaki yalanı onu uzun süre geciktirmeyecekti. *Yakında gelecektir.* Saklanacak bir yer ne kadar çabuk bulurlarsa o kadar iyi.

Teknenin yanındaki bir su sıçraması dikkatini çekti.

Kiela suya baktı ve koydaki denizkızını yanlarında yüzen denizkızı bebeğiyle birlikte gördü. Denizkızı dalgaların arasında bir yunus gibi sıçrarken gülümsemekten kendini alamadı. Perdeli elini sallarken kıkırdadı.

Caz sandığın kenarına doğru eğildi. "İzninizle. Biraz tehlikedeyiz. Saklanabileceğimiz bir mağara biliyor musunuz? Tekneyi ve içindeki her şeyi alabilecek kadar büyük ama fark edilmeyecek kadar da küçük? Adada bir imparatorluk müfettişi var ve onları bulursa büyü kitaplarını alıp bizi tutuklar ki bu da hapis ya da daha kötüsü anlamına gelir." Ürperdi ve bir yaprak döktü.

Denizkızı sudan daha yükseğe fırladı. "Tehlike mi?"

"Evet, tehlike," dedi Caz. "Saklanmamıza yardım edebilir misin?"

Denizkızı dalgaların altında kayboldu.

"Meep?" dedi kaktüs. Kayıp yaprağa iğnelerini batırdılar ve onu Caz'a geri verdiler, o da umutsuz olsa da toprak topuna dikmelerine izin verdi.

"Anladığını sanmıyorum," dedi Caz.

İğneleri sarktı. "Meep."

"Deniz insanlarının imparatorluk müfettişleriyle sorunları olduğundan şüpheliyim," dedi. "Suyun altında kitapları olmadığı kesin. O olmayabilir-"

Pruvanın yanında beliren denizkızı, "Gel," diye emretti.

Kiela yelkeni ayarladı ve denizkızı ile bebeğini takip ederek dalgaların üzerinden sıçradılar. Uçurumun kenarındaki meyve bahçesinin yanından geçtiler ve Kiela ağacın hâlâ şarkı söyleyip söylemediğini merak etti. Eğer öyleyse, Fenerer'in müfettişi göstereceğinden ve tüm şüphelerini paylaşacağından kuşkusu yoktu. Açıkçası, Radane'nin aramaya reçel dükkanından başlamamış olması tamamen şanstı. *Hayır, şans değil,* diye düşündü. *Bryn yüzünden.*

Radane nihayet geldiğinde Larran'ın ne diyeceğini, kulübeyi arayıp aramayacağını ve yatak odasından neleri çıkardıklarını tahmin edip edemeyeceğini merak etti -Kiela'nın mobilyaları yeniden düzenleyecek zamanı olmamıştı. Yorgan yığınından ne anlam çıkaracaktı? Teknenin koydan ayrıldığını fark edecek miydi? Kiela'nın tekneyle geldiğini öğrenirse, teknenin nerede olduğunu öğrenmek isteyecekti.

İyi bir müfettiş Kiela'nın yalanlarını bir çırpıda ortaya çıkarırdı.

İyi saklanamadım.

Saklanmaya çalışmıyordu; kaçmaya çalışıyordu. Ve bir kez buraya geldiğinde . . şey, Alyssium'dan çok uzakta olduğunu ve kimsenin ne yaptığını umursamayacağını düşünmüştü. Kendini bir güvenlik yanılsamasına kaptırmıştı ve bakın bu onu nereye getirmişti.

"Özür dilerim," dedi Kiela Caz'a.

"Ne için? Elinden geldiğince çabuk geri döndün."

"Tüm bunlar için. Kitaplara dokunmamış olsaydım. Onları geride bıraksaydık ..."

Caz dallarını ona doğru salladı. "Yandılar."

"O zaman onları saklı bırakmalıydım. Yapmamalıydım-"

"Meep!"

Eğer büyü yapmasaydı, Meep var olmayacak, orman ruhları ağaçsız kalacak, merbaby ve Sian fırtına hastalığına yenik düşecekti. *Hepsi bir hata değildi.* Denizkızı ileride, uçurum duvarında bir gölgeye benzeyen şeye doğru yüzdü. Kiela yelkeni daha sıkı çekti ve onu takip ederek suyun içinde ilerlediler. Kayalara doğru hızla ilerlediler.

Caz yapraklarını hışırdattı. "Kiela?"

Mağaranın nerede olduğundan emin değildi, eğer bir mağara varsa bile, ama denizkızı-

"Kiela!"

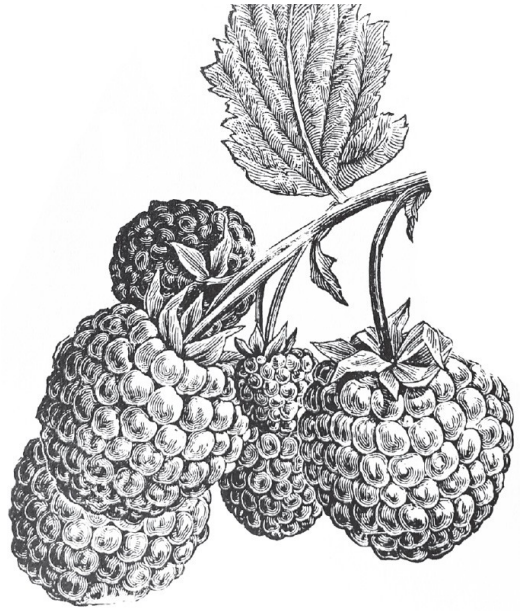
"Ona güveniyorum."

Ve işte oradaydı: mağara. Kayalığın rengiyle birlikte uçurum duvarının açısının bir hilesiydi bu. Denizkızı olmasaydı hiç göremeyecekti. Yelkeni gevşeterek teknenin açıklığa doğru sürüklenmesine izin verdi.

Sessiz taşların arasından içeri süzüldüler. Gölgeler onları korumak için bir annenin kolları gibi etraflarını sardı. Dalgaların kucağı mağaranın içinde yankılandı. *Burayı biliyorum.* Babasının en sevdiği yerdi.

Tavan ve duvarlardaki boyalı çiçekler, binlerce yıl önce yapılmış bir büyü sayesinde büyülü bir ışık gösterisiyle etraflarında parıldıyordu. Hayretler içinde kalan Kiela, eski güllerin, zambakların, papatyaların ve çiçeklerin yaprakları gökkuşağının her renginde parıldarken yavaş bir daire çizdi ve kısa bir an için kendini güvende hissetti.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

"Burada kalmalısın," dedi Caz Kiela'ya.

"Meep," diye kabul etti kaktüs.

Kiela tekneden kayalıklara tırmandı. Mağaradan yürüyerek çıkabileceği bir güneş ışığı şeridi gördü. "Dükkâna geri dönmeliyim. Şüpheleri bertaraf etmek için tek şansımız kuşkucu davranmamam. Bekle, bu doğru kelime değil. Suçsuz mu? Masum mu? Masum mu?" Halatı sivri bir kayanın etrafına dolayarak tekneyi yerine sabitledi.

"Sonra ne olacak?" Caz sordu. "Bitkilerimizi sonsuza dek saklı mı tutacağız? Bir daha hiç büyü kullanmayalım mı? Orman ruhlarının ağaçlarını kaybetmesine izin mi verelim? Gelecekteki deniz bebeklerini ya da deniz atlarını kurtarmayacak mıyız?"

Bilmiyordu. Bundan sonra ne olacağını nereden bilebilirdi ki? Bunların hiçbiri planlanmış değildi. Hayatının ve geleceğinin ne olduğunu biliyordu: kütüphane, her gün, iskeleti tozla birlikte süpürülene kadar.

Geri dönebilirim.

Kütüphaneye dönüyoruz. Eve mi? Orası artık ev miydi? "Ev" deyince aklına ormanın kucakladığı, arkasında taşan, zar zor ehlileştirilmiş bir bahçesi olan bir kulübe geliyordu. *Alyssium'a geri dönmek istemiyor muyum?*

Radane'nin burada olması imparatorluğun yıkılmadığı anlamına geliyordu, bu da kütüphanenin hâlâ orada olduğu anlamına gelebilirdi. Kiela başkente geri dönebilir, ne yaptığını ve neden yaptığını açıklayabilirdi. Hatta kitapları devrimden kurtardığı için bir kahraman olarak bile karşılanabilirdi.

Eğer giderse . . . Kulübeyi ve reçel dükkanını özleyecekti. Fırını özlerdi. Bulut ayılarını, tek boynuzlu atları ve deniz kızlarını özleyecekti. Ama bu onu burada tutmaya yeter miydi? Bunun sadece geçici olması gerekiyordu.

Teknenin yanında, denizkızı kuyruğunu sıçrattı ve ses mağarada yankılandı. Bebeği miyavladı. Teknenin etrafında yüzüyor, küçük parmaklarıyla teknenin gövdesindeki midyeleri koparıyor ve her birini sanki bir hazineymiş gibi ona gösteriyordu.

"Meep?" Teknenin kenarına eğilen Meep, iğnesiyle bir midyeyi dürttü. Merbaby kendini teknenin güvertesine attı ve kaktüsten iğneler koparmaya çalıştı. Caz yapraklarını sallayarak onu suya geri gönderdi.

Meep ile geri dönemem. Kanunlar değişmezse olmaz. Hoş karşılanmazdı ve Büyük Kütüphane'den geriye ne kaldıysa onun en yeni heykeli olabilirdi. Caz sadece nüfuzlu kütüphanecilerin torpilleri sayesinde kurtulmuştu. Meep'in de aynı merhametle karşılaşacağının garantisi yoktu. *Bunu riske atamam.* İstiflerin arasındaki sevimli küçük oyuğuna geri kaçmak her ne kadar cazip gelse de, artık sadece o ve Caz yoktu. Meep de vardı ve onları bırakamazdı.

Ayrıca, dükkânda onu bekleyen Larran ne olacaktı? Ortadan kaybolup kaçarsa imparatorluk müfettişi ne düşünürdü? Şüphelerini onun yanı sıra Bryn, Eadie ve Ulina'ya da yöneltirdi. Hayır, tek seçeneği kulübeye geri dönmek, masum rolü yapmak ve Radane'i Caltrey'de yasadışı büyü yapılmadığına ikna etmeyi ummaktı. Sadece güzel reçel kavanozları. *Belki imparatorluk müfettişinin favori bir tadı vardır.* Eğer bu başarısız olursa... "Bir yolunu bulacağız," dedi Kiela. "Her seferinde bir adım."

"Dikkatli olacağına söz vermelisin," dedi Caz.

Kiela cesur görünmeye çalışarak, "Ondan sadece bir tane var," dedi.

"Ve biriniz," dedi Caz, vurgulamak için yapraklarını sallayarak. "İşler ters giderse kaçacağınıza söz verin. Buraya geri gel ve yelken açalım. Yeni bir ada buluruz. Lütfen, söz ver bana. Risk almayın."

Kütüphane yandığından beri yaptığım her şey riskliydi, diye düşündü. Ama yine de söz verdi.

Caz, Meep ve deniz halkını boyalı mağarada bırakan Kiela, adanın diğer ucuna doğru yol aldı. Tarlalardan ve çeşitli çiftliklere ve meyve bahçelerine giden toprak yollardan uzakta, ormana doğru ilerledi. Yoldan tam olarak emin değildi, aciliyet göz önüne alındığında bu bir sorundu. Adanın bir ada olması da buna yardımcı oldu. Güneşi arkasında, denizi de iki yanında tutması gerektiğini biliyordu, en azından görebildiği zamanlarda.

Söğüt ağacının bulunduğu gölete ulaştığında, *neredeyse evine* varacağını düşündü.

Ve bu düşünce onu o kadar şaşırttı ki yürümeyi bıraktı. Burası ne zamandan beri kütüphaneden çok evi gibi gelmeye başlamıştı? Burada sadece kısa bir süre kalmıştı, oysa yıllardır kütüphanede yaşıyordu.

Söğüt ağacı, yapraklarının arasından esen bir rüzgârla fısıldadı. Salkım saçak dallarından sarkan bir bulut parçası gördüğünü sandı.

Kendini daha cesur hisseden Kiela, eğrelti otları ve çalılar arasından ilerleyerek bahçeden taşan dikenli çalılara ulaştı. Ön taraftaki köşeye ulaşana kadar etrafından dolaştı.

-Ve sesler duyunca durdu.

"Eğer teknem o talihsiz fırtınayla karşılaşmamış olsaydı, o zaman gerekli tüm belgelere sahip olurdum." Bu Radane'ydi. Bağırmıyordu ama Kiela bu ses tonunu tanıyordu. Bu, itaat edilmeye alışkın birinin sesiydi.

Larran'ın özür dileyerek ve kibarca cevap verdiğini duydu. Bu belge olmadan onun içeri girmesine izin veremezdi. O sadece yasalara uyuyordu.

Kiela gülümsedi. *Zeki çocuk.*

"Beni engellemek istemezsin," diye uyardı Radane. "Bu konuda bana güven." "Burası benim evim değil," dedi Larran. "İçeri girmene izin veremem. Yasalarınızı kontrol edin

Bu. Ev sahibinin her şeyin yolunda olduğunu söylemesi gerekiyor-" "Resmi bir soruşturma dışında," dedi Radane.

"Bana evrakları gösterirseniz seve seve yardımcı olurum. Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum, Radane. Bir yabancının evinize girmesini istemezsiniz."

"O zaman ev sahibi nerede?" Radane talep etti. "Eğer saklayacak bir şeyi yoksa, o zaman neden saklanıyor? Sadece yokluğu bile engelleme olarak nitelendirilmesi için yeterli-"

Müdahale etme zamanı gelmişti. Kitaplar saklanırken Radane'i meşgul etmişti ve bu yeterince zaferdi. Kiela kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı... Bir dal mavi-siyah çilek vardı. Ne tür oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama önemli değildi. Bir dalın ucundan bir küme böğürtlen kopardı ve köşeyi döndü. "Larran! Yiyecek arama gezisi başarılı oldu! Bu huckleberries'i ahududu ve - merhaba, Radane ile karıştırabilirim."

Larran'ın yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme kısa sürede kaşlarını çatmaya dönüştü. "Bunlar huckleberries değil. Müşterilerinizin midesinin isyan etmesini istemiyorsanız onları hiçbir şeyle karıştırmamalısınız."

"Eeks." Kiela elindeki dalı fırlatıp attı ve en kibar kütüphaneci gülümsemesiyle Radane'ye baktı. "Herhangi bir isyana neden olmayacağını garanti ettiğim bir reçel denemek ister misin?" Kendi kendine yüzünü buruşturdu. Radane'nin önünde "isyan" kelimesini kullanmamalıydı ama Larran bu kelimeyi

Aklına bir anda gelmişti. İmparatorluk müfettişinin alınmamasını umarak devam etti. "Elimde ahududu ve yaban mersini var. Larran, dükkânla ilgilendiğin için çok teşekkür ederim. Gerçekten de yeni bir lezzet için malzeme bulabileceğimi düşünmüştüm."

Radane iki kaşını da kaldırdı. "Reçel malzemeleri için ormanda mı yürüyordunuz?"

"*Burası* bir reçel dükkânı." Kiela tabelayı işaret etti.

Larran araya girdi. "Radane'den önce bir müşteriniz vardı. Bir kavanoz yabanmersini aldı ve bir dahaki sefere ravent reçeli yapmanızı umduğunu söyledi."

"Biraz ravent ekeceğim," dedi Kiela, sesini düz, rahat ve sakin tutmak için elinden geleni yaparak. Radane'nin titrediklerini görmemesi için ellerini arkasında kavuşturdu. "Tohumu olan birini tanıyor musun?" Larran başını sallayınca Kiela soruyu Radane'ye tekrarladı.

Radane kaşlarını çatıyordu. "Ravent benim araştırma alanım değil." Bir nefes aldı. "İmparatorun verdiği yetkiye dayanarak, binada kaçak malzeme araması yapılmasını talep ediyorum."

"Tamam," dedi Kiela.

Tehditlere, tartışmalara ya da söylemeyi planladığı her neyse ona başlamak üzereyken Radane durdu. "Özür dilerim? Başka itirazınız olmadan 'Tamam' mı?" Larran'a ters ters baktı. "Madem itirazı yok, neden son yarım saattir beni engelliyorsun?"

Omuz silkti. "Senin evin olsaydı, ben de aynısını yapardım. İyi komşular böyle yapar. Onun evine girmek için iznin yoktu ama şimdi var."

Radane'e nasıl tanıştığımızı hiç anlatmamış olmalı. O zamanlar özel mülkiyet konusunda bu kadar titiz değildi. Kiela sırıtmamak için kendini zor tuttu. "Size bir bardak su getireyim mi?" diye Radane'ye teklifte bulundu. "Ya da kızarmış ekmek üzerine reçel, gerçi bunun için ücret almam gerekiyor. İş işte, bilirsiniz."

Radane ona ters ters bakarak Larran'ın yanından geçti. İçeri girmesine izin vermek için hızla yolundan çekildi. Larran Kiela'nın gözleriyle karşılaştı ve Kiela, "*Teşekkür ederim*," diye mırıldandı.

Kiela içeri süzüldü ve Larran'la birlikte lavabonun yanında dururken Radane reçel dükkanındaki tüm raflardan başlayarak kulübeyi aradı. Rafları bitirdikten sonra yatak odasının kapalı kapısını gördü ve kulübeye doğru ilerledi. Kiela sessizce anne ve babasının anısına dua etti; her kitabı, her kâğıt parçasını ve her notu sandıklarla birlikte almışlardı. *Elbette aldık.* Bütün evin sorumluluğu ona verilemezdi.

Eğer ayrıntılar konusunda ihmalkâr davrandığını kanıtlasaydı, Büyük Kütüphane'nin Doğa Bilimleri bölümüne giderdi. Şimdiye kadar hiçbir kitabı ya da el yazmasını yanlış yere koymamıştı; neden şimdi koymaya başlayacağını düşünsün ki?

Kiela ve Larran kapıda durmuş, Kiela'nın anne ve babasının yorganlarını savurmasını, yatağın altına bakmasını ve gevşek olup olmadığını görmek için yerdeki her bir tahtayı incelemesini izlerken Radane yatak odasını didik didik etti.

"Ne arıyorsunuz?" Larran hafifçe sordu.

"Saklanma yerleri," dedi Radane kısaca.

Kiela, "Saklayacak hiçbir şeyim yok," dedi.

"Bu adada birinin var," dedi Radane, "ve onu bulana kadar rahat etmeyeceğim."

Bu hiç iyi değildi. "Sizi temin ederim ki-"

Radane, Kiela ve Larran'ın arasına girerek yatak odasından çıktı. Mutfaktaki her dolabı açmaya başladı. Kiela'nın ailesinin yemek kitabını çıkardı. "Aha! Bu da ne?" Kitabı masaya çarptı.

Kiela ilerlemeye başladı. "Dikkatli ol. Bu-"

Radane sayfaları o kadar hızlı çevirdi ki bir tanesi yırtıldı.

"O benim ailemin!" Kiela kitabı onun elinden almak için can atıyordu. Bir kitaba karşı bu kadar dikkatsiz olmak, özellikle de anne babasına ait olan bir kitaba, onların sevgiyle, yorgunlukla, o tarifleri kaydederken hissettikleri her neyse onunla yazdıklarının anısına. "Bir yemek kitabı. Sadece bir yemek kitabı."

"Büyü gibi görünüyorlar." Radane elini açık bir sayfaya vurdu. "Bunlar kek ve çorbalar için malzeme listesi."

"Şifreli olabilirler."

"Eğer öyleyse bile ben bilmiyorum," diye tersledi Kiela. "Ve benim ailem öldü.
Elinde tuttuğun benim mirasım. Biraz özen göster."

Radane yemek kitabını kapattı. "Buna el koyacağım."

Kiela'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve bağırmak istedi. Kimse onun izni olmadan kitap alamazdı, özellikle de onları nasıl kullanacağını bilmeyen biri. Dışarıda rüzgâr pencerenin üzerindeki bir sarmaşığı uçurdu ve bir gölge anlık olarak mutfaktan geçti. Bu ona Caz'i hatırlattı ve yavaşça nefes verdi.

Korumam gereken şeyin *yemek kitabı olmadığını* kendine hatırlattı.

Kiela, "Gerekirse el koyun, ama aynı durumda iade edilmesini bekliyorum," dedi. "Kırılgan ve türünün tek örneği. Ona özenle muamele edilmelidir."

Radane ateş kırmızısı saçlarını savurdu. "Görevimi yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım." Larran nazikçe sordu, "Korktuğun şey nedir?"

Geri tepen Radane ona ters ters baktı. "Bu ne cüret. Ben bir imparatorluk müfettişiyim. Konuştuğumda, hareket ettiğimde, görevimi yaptığımda, imparatorluğun ihtişamını ve gücünü temsil ediyorum."

"Tecrübelerime göre, deniz atlarımdan biri saldırganlaştığında, ağırlığını savurduğunda, sürünün lideri olmadığı halde öyleymiş gibi davrandığında, bu korkudan kaynaklanır." Sesi nazikti ve Kiela onun deniz atlarını bu şekilde, nezaket ve anlayışla evcilleştirdiğini düşündü. "Genç deniz atlarının okyanus dalgalarına saldırdığını gördüm. Su onların etrafında kırılıyor."

"Agresif bir balık gibi olduğumu mu söylüyorsun?"

Kiela, "Deniz atları ya da daha teknik bir ifadeyle 'hipokampi' memelilerdir," diye ekledi. İkisi de ona baktığında, "Deniz memelileri. Balık değil. Öncelikle nasıl nefes aldıklarına ve nasıl yavru doğurduklarına göre sınıflandırılırlar. Balıklar yumurtlar."

Larran onun bunu bilmesinden memnun
görünüyordu. "Biraz okuma yaptım," dedi
ona.

Radane bunun üzerine atladı. "Bu büyü kitabında mı?"

"Yemek kitabı," diye düzeltti Kiela. "Ve hayır, okulda bir çocukken. Burada doğdum, burada büyüdüm ve köyde okula gittim." Dokuz yaşındayken Alyssium'a nasıl gittikleri kısmını atlamıştı. Bunu atlamak yalan değildi ve Radane Kiela'nın büyü kitaplarıyla ilgili geçmişi hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. Bırakın Kiela'nın tüm hayatı boyunca burada yaşadığını düşünsün. "Bu kulübe benim çocukluk evimdi. Annemle babam ilk evlendiklerinde buraya taşınmışlar. Onlar da Caltrey'de doğmuşlar. Çocukken bir balıkçı teknesinde tanışmışlar." Bu hikâyeyi hatırladı; babası denizden yıldızları görmek istemişti ama ailesi meyve bahçesinde çalışıyordu. Kendi tekneleri yoktu ve yıldızları seyretmek gibi anlamsız bir şey için bir tekne ödünç almanın aptallık olacağını düşünmüşlerdi, bu yüzden annesi onu kendi ailesinin teknesine davet etmişti. Kiela'nın korkunç bir şarkı söyleme sesine sahip, ufak tefek, buruşuk bir kadın olarak hatırladığı annesinin annesi bir balıkçıydı ve bir gece balıkçılığı seferi planlıyordu - en çok geceleri aktif olan özel bir balık türü vardı. Kiela'nın annesi de babası da on bir yaşındaydı ve babası her zaman aşık olduğu zamanın yıldızların altında, balıklar ay ışığında zıplarken olduğunu iddia ederdi.

Kiela bu hikâyeyi hatırlayınca Larran'a bakmaktan kendini alamadı. Onun hiç gece yıldızlarının altında atını sürüp sürmediğini merak etti.

"Başka bir deyişle," dedi Larran, "daha yumuşak davranın ve ada halkının yardım etmek *istediğini* göreceksiniz. Onlara emir verirseniz, kıllarını kıpırdatmazlar. Bu insanları hayatım boyunca tanıdım ve onlar iyi insanlar. Ama bizim gururumuz var. Bize suçlu muamelesi yaparsanız, karşılık veririz."

"Hilal Adaları İmparatorluğu'na karşı koyamazsınız," dedi Radane. Yemek kitabını belindeki bir keseye yerleştirdi, içinde sayfaları lekeleyebilecek ya da zarar verebilecek kim bilir başka neler vardı.

Kiela yumruklarını açmasını emretti. *Hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey yapma. Caz ve Meep'i düşün.*

Radane, "Haydut büyücü bulunduğunda, mallarınız iade edilecek," dedi. "Büyücüye yardım ettiğiniz tespit edilmediği sürece. Eğer onu gizliyorsanız, tüm mal varlığınız" -kulübeyi, dükkânı ve bahçeyi işaret etti- "imparatorluğa ait olacak."

Radane kulübeden çıkarken Kiela, Larran'ın elini omzunda hissetti. Sıcak, ağır ve rahatlatıcıydı ve çığlık atmasını ya da daha kötüsü Radane'ın geri çekilen figürüne bir kavanoz reçel fırlatmasını engelledi. İmparatorluk müfettişi yeşilliklere doğru yürürken ikisi de konuşmadı ve Radane arkasına bakmadı.

"Teşekkür ederim," dedi Kiela.

"Yemek kitabınızı kurtaramazdım," dedi Larran. "Durumu daha da kötüleştirmeden olmaz."

Başını iki yana salladı. "Doğru olanı yaptın. İkimizin de yapabileceği bir şey yoktu. İmparatorluk müfettişlerinin neredeyse sınırsız gücü var." Bunu bilmek için bir hukuk kitabına başvurmasına gerek yoktu. Bir keresinde, Büyük Kütüphane'nin altıncı katının bütün bir kanadı müfettiş emriyle mühürlenmişti. On üç ay boyunca hiç kimsenin, görevli kütüphanecinin bile kütüphaneye girmesine izin verilmemişti. Nihayet mühür açıldığında, müfettişlerin eşsiz, yeri doldurulamaz kitapların sayfalarını yırttıkları ve tam da bu amaçla getirdikleri bir kazanda yaktıkları ortaya çıktı. Hiç kimse kitapların neden mahkum edildiğini öğrenemedi, ancak kütüphaneciler o zamandan beri bu olayı fısıltı halinde konuşuyorlardı.

Kalbi bir yumruğun içinde sıkılmış gibi hisseden Kiela, Larran'a yaslandı. Larran kollarını ona doladı. "Onun burada olması benim suçum," dedi Larran.

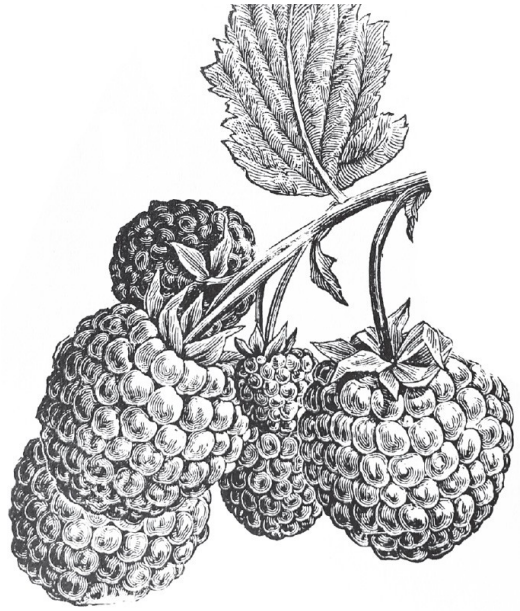
"Bu kimsenin hatası değil. Tamamen kötü şans."

Ama onun burada olması Kiela'nın olamayacağı anlamına geliyordu. *Burada kalamayız.* Büyü yaptığına dair tüm kanıtları Caltrey'den uzağa götürürse herkes daha güvende olur. Ama nereye gidebilir? Ve ne zaman gitmeli? Hemen ayrılırsa, onunla arkadaş olan herkesin üzerine şüphe yağmasına neden olacaktı.

Larran gibi.

Ne yapacağını bilemeden, Larran'ın kolları arasında öylece durdu, yeşilliklere baktı ve Radane'nin gemisinin evine bu kadar yakın bir yerde batmamış olmasını dilememeye çalıştı.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Etrafındaki kasalarda güvende olan büyü kitapları olmadan Kiela uyuyamıyordu. Annesinin ve annesinin annesinin yaptığı yumuşak yorganlara kıvrılıp cesurca uyumaya çalıştı ama her baykuş ötüşünde, bacadan giren her rüzgarda ve panjurların her gıcırtısında uyandı.

Yalnız olmaktan nefret ederdi. Kütüphanede hiç yalnız kalmazdı. Diğer kütüphanecilerle konuşmasa bile onların mırıltılarını, asansörlerin vızıltısını, başka bir kattan gelen uzak ayak seslerinin yankısını duyardı. Ve her zaman yakınlarda bir yerde, rafların arasında sallanan Caz vardı.

Karanlıkta uyanık yatarken, onu ve Meep'i kontrol edebilmeyi diledi ama buna cesaret edemedi. Radane bahçenin ötesindeki ormanda pusuya yatmış, Kiela'nın böyle aceleci bir hareket yapmasını bekliyor olabilirdi. İmparatorluk müfettişinin ne kadar şüpheli olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu ve Radane uzaklaştı diye güvende olduğunu düşünerek kendini kandırmadı. Her an geri dönebilir ve onu tutuklatabilirdi. Yerel polis ona itaat edecekti, başka seçenekleri yoktu. İtaat etmezlerse ceza onların ve tüm Caltrey'in üzerine yıkılacaktı.

Devrimciler başarısız olmuş olmalı.

Eğer kazanmış olsalardı, imparatorluk müfettişlerinin kontrolsüz güçlerini ellerinden alacaklar ve onaylanmamış büyü çalışmalarına karşı yasaları ortadan kaldıracaklardı. Kiela şu anda başkentte durumun ne kadar kötü olduğunu merak ediyordu. Başarısız bir devrimin misillemesinin hızlı ve acımasız olacağını bilecek kadar tarih okumuştu.

İmparatorun ölümünden sonra hangi soylunun ya da generalin tahta geçtiğini merak etti ve sonra umursamadığına karar verdi. Tek önemsediği, kendisinin, bitkilerin ve kitapların güvende olması için ne kadar uzağa gitmesi gerektiğiydi. Artık herhangi bir yer güvenli miydi? Caltrey gibi gözden uzak bir dış ada bile imparatorluğun erişiminden kaçmak için yeterince uzak değildi.

Nereye gidebilir ki?

Diğer adaları ya da oradaki hiç kimseyi tanımıyordu. Yeniden başlamak istemiyordu - nerede yaşayacaktı? Nasıl beslenecekti? Nerede yaşayabilirdi?

Caz, Meep ve kitapların güvende olduğundan emin olabileceği bir yere mi gidecekti?

Bir noktada uyumuş olmalı, çünkü zihninde dönüp duran aynı endişelerle bir yorgan düğümünün içinde uyandı.

Kuşlar henüz uyanmamıştı ve güneş dalların arasından henüz görünmemişti ama Kiela yine de kalktı. Sabahın erken saatlerinde, kulübenin etrafındaki sis ve çiy damlacıklarıyla birlikte soğuk bir ısırık vardı ve bir battaniye kadar yumuşak olan dokuma bir bluz ve kalın bir etek giydi. Güneş çıktığında hava ısınacaktı ama şimdilik ... Zaten yatakta düşünceleriyle bir saniye daha kalamazdı. Sıradan bir gün geçirmesi gerekiyordu, en azından boyalı mağaraya kaçabileceğinden emin olana kadar.

Radane'ye dair herhangi bir ipucu bulmak için ormanı gözleyen Kiela, bir sepet ahududu topladı ve burada kalabilmeyi diledi. Ah, neler yapardı neler! Öncelikle, yeni reçel çeşitleri için diğer meyveleri tespit etmekle işe başlayacaktı: çilek, böğürtlen, boysenberries (ve hiçbirinin zehirli olmadığından emin olmak). Bir meyve bahçesi sahibinden elma satın alır ve elma reçeli yapmaya çalışırdı. Gizlice ya da gizlice değil, adadaki tüm meyve bahçelerini iyileştirir ve tüm büyülü kaynakları yeniden başlatırdı. Sonunda, umarım, deniz atlarının tekrar yavrularını doğurmalarına yardımcı olacak bir yol bulurdu. Belki Caltrey'i kötüleşen fırtınalardan nasıl koruyacağını bile keşfedebilirdi. Ve kanatlı kedileri nasıl besleyeceğini. Bryn, Eadie ve Ulina ile daha fazla zaman geçirecekti. Ve Larran'la. Larran'a söylemediği o kadar çok şey vardı ki. Sandıkların içinde ne olduğunu, neyi ve neden riske attığını bilmeden ona yardım etmişti. Bunu kim yapmıştı? Kim bu kadar nazik, bu kadar güven dolu, bu kadar özveriliydi? Sadece Larran.

Ahududuların içine şeker karıştırırken ağlıyordu. Gözyaşları kâseye düştü ve hemen arkasına yaslanıp yanaklarını sildi. Reçele fazladan tuz eklemek istemiyordu.

Kalamam. Ne kadar istesem de.

Kiela yerleri süpürürken açık pencereden seslerin süzüldüğünü duydu; tanıdık sesler, yaklaştıkça konuşuyorlardı, kelimeleri kuş sesleri gibi birbirine karışıyordu. Tanıdık, endişeli sesler.

Az önceki gözyaşlarının izi kalmadığından emin olmak için yanaklarını silerek aceleyle dışarı çıktı; Bryn, Eadie ve Ulina yeşilliklerin arasından çıktılar - Bryn fırıncı önlüğüyle, Eadie bir başka görkemli şapkasıyla, Ulina

Çok kollu bluzuyla ve hepsinin yüzünde sanki eski kulübede ne bulacaklarını bilmiyorlarmış gibi endişeli, kaygılı bakışlarla.

Kiela onları olabildiğince neşeyle karşılamak için kendini toparlamaya çalıştı ama Bryn öne atılıp ona sarıldı. "İyisiniz! Dün müfettiş fırından çıkar çıkmaz gelmek istedik ama-"

"Bunun akıllıca olacağını düşünmemiştim," diye araya girdi Eadie. "Bu tiplerle daha önce de karşılaştım. Her şeyi şüpheli olarak görürler. Eğer buraya aceleyle gelseydik
-"

Bryn araya girdi. "Senin için daha kötü bir şey yapmak istemedik. Ama bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüz." Kiela'ya tekrar sarıldı. Taze ekmek ve tarçın gibi kokuyordu. Kiela onun sırtını beceriksizce sıktı ve üzerinde ahududu olmamasını umdu. Son birkaç gündür önceki birkaç yıldan daha fazla kucaklanmıştı. Bu güzeldi. Çok güzeldi.

Benim için endişeleniyorlardı. Çok az tanıdıkları ben. Hepsini tehlikeye atan ben. "Fırın .. .. Radane . . ." Sormak istediği şeyi nasıl soracağını bilmiyordu. Radane çam kozalağı ilaçlarını buldu mu? Bryn'in başı dertte miydi? Herhangi birinin başı dertte miydi? Araştırmacı şimdi neredeydi?

Ulina üç koluyla Kiela'nın sırtını sıvazladı. "Artık her şey bitti."

Hayır, değil. Daha kötüsünün gelebileceğini onlara nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Caz'ı yaratan kütüphaneciyi düşündü, büyük olasılıkla bir zamanlar güzel olan Kuzey Okuma Odası'ndaki el yazmaları ve duvar halılarıyla birlikte yanmıştı. Caz'ın kaderinin farkına varıp varmadığını merak etti.

Eadie homurdandı ve Ulina'ya gözlerini devirdi. "Bitmedi. Eğer bittiğini düşünüyorsan, o kadar safsın ki yanaklarını çimdikleyip sana şeker ikram edeceğim. O dedektifin pes etmeyeceğini biliyorsun. Vazgeçemez. Fırtınaya yelken açtı ve gemisi battı. Fırtınaya imparatorluğun sebep olması önemli değil, onlar hataları affetmez. Böyle bir felaketten sonra, bir sonuç üretmek zorunda. Haydut bir büyücüyü tutuklamak onun affedilmesini sağlayacaktır. Başarısız olmayı göze alamaz."

Ulina sordu, "Bunu nereden biliyorsun? Sadece tahmin ediyorsun. Bir şey bulamadığında gidecektir. Üretim yapmayacak-"

"Yemek kitabımı aldı," dedi Kiela. "Kanıt olarak."

"Benimkilerle de çok ilgilendi," dedi Bryn. "Ancak geçim kaynağımın fırıncılık olduğunu söylediğimde onları rahat bıraktı."

Eadie sordu, "İlaçlarınız ... ... Onlar mı ..."

"Annemle babamın yemek kitabıydı," dedi Kiela. "Caz'ın aile yemeklerinden hiçbiri içinde yoktu."

"Ailenin ..." Bryn tekrarladı. "Ah, çok üzgünüm." Kiela kendine bir daha ağlamamasını söyledi. Yemek kitabına ihtiyacı yoktu. Anıları vardı ve son zamanlarda Caltrey'e gelmeden öncekinden daha da keskinleşmişlerdi. Yemek kitabını kaybetmek geçmişinden bir parçayı kaybetmek gibi hissettirmemeliydi ama hissettirdi.

"Peki ya Caz?" Eadie sordu. "Caz hakkında ne düşünüyordu? Müfettişler nüansları ya da açıklamaları pek sevmezler. Kocam ve ben... bu o ölmeden birkaç yıl önceydi. Çalışmalarımızı Caltrey'in ötesine, diğer adalara pazarlamak için bir plan yapmıştık."

Ulina, "Eadie'nin kocası ahşap oymacısıydı, Eadie ise ressam," diye söze girdi. "Birlikte yarattıkları eserleri görmelisin, çok güzeller. Bana hediye ettikleri bir martı var."

Eadie, "Ziyaret ettiğimiz üçüncü adada, bir imparatorluk müfettişi kendine bir isim yapmak istiyordu," dedi. "Kaçakçı olduğumuzu iddia etti. Bizi heykellerimizin içine yasadışı zihin değiştirici otlar saklamakla suçladı. Heykellere el koydu ve parçalayarak açtı ve elbette hiçbir şey bulamadı ama hiçbir şekilde tazminat almadık. Aslında bizi vergi kaçırmakla suçladı çünkü malların satışı için gerekli evrakları tamamlamamıştık - çünkü onları satamadan elimizden almıştı. Kocam bundan sonra oymacılık yapmadı. Eserlerinin yok edildiğini görmek ..." Eadie derin bir iç çekti. "O iğrenç müfettişi ihbar etmeye çalıştık ama hiçbir sonuç alamadık."

Kiela buna şaşırmamıştı. İmparatorluk müfettişleri neredeyse dokunulmazdı. "Olanlar için üzgünüm. Ve kocanız için."

Eadie gülümsedi. "Teşekkür ederim canım. Uzun zaman önceydi ama onu hala özlüyorum. Bazen verandamda oturup onunla sohbet ediyorum, sanki hala oradaymış gibi. Ekstra bonus: komşum bunu yaptığımda dayanamıyor ama ona her zaman onunla konuşmadığımı ve başkalarının konuşmalarına burnumu sokmanın kabalık olduğunu söylüyorum. Ama demek istediğim şu ki, Radane'in işinin henüz bitmediğini düşünüyorum."

"Haklı olabilirsin," diye itiraf etti Ulina.

Kiela derin bir nefes aldı. "İşte bu yüzden gitmem gerekiyor."

Diğer kadınlar ona daha da yaklaştılar, ta ki Kiela onların kendisini çevrelediklerini, bilinçli ya da bilinçsiz olarak onu kendilerinin ötesindeki her şeyden koruduklarını fark edene kadar. Dokunulmadan kucaklanmış gibi hissetti.

"Eve daha yeni geldin," dedi Eadie. "Gidemezsin."

"Kesinlikle!" Bryn neredeyse bağırarak söyledi. Yakındaki bir ağaçta bir kuş ürktü ve Kiela, ormanın derinliklerine doğru uçarken elma çiçeği kuyruğuna bir an için göz attı. "Bir dükkânınız var ve çoktan iz bıraktınız, yani buraya aitsiniz."

"Çam Kozalağı Meclisi'nde kalmalısın," dedi Ulina.

"Toplum," diye düzeltti Eadie.

Kiela'nın gözleri doldu ve sertçe kırpıştırdı. "Ben ... değilim."

Bryn onun omzunu dürttü. "Peki ya Larran? Onu öylece bırakamazsın. Sana nasıl baktığını gördüm. Yıkılacaktır."

Kızardığını hissetti. "Bana özel bir şekilde bakmıyor. O sadece bazen benim için üzülen iyi bir insan." Belki neredeyse bir an yaşamışlardı ya da neredeyse birkaç an yaşamışlardı ama bu herhangi bir ilişkileri olduğu anlamına gelmiyordu. Sorumlulukları yüzünden böyle bir duygusallık lüksüne sahip değildi. Son zamanlarda aklından geçen duygusal düşünceleri boş verin. "Yelken açar açmaz beni unutacak."

"Oh, tatlım," dedi Eadie.

Ulina sanki bir şey söylemek istiyormuş ama hangi kelimeyi söyleyeceğini bilemiyormuş gibi ağzını balık gibi açıp kapatıyordu. "Onu bizim gibi tanımıyorsun. Bilmeniz gerekir..."

Eadie onun sözünü kesti. "Bu konuşmayı çay içerken yapmalıyız. Ve reçelli tost? Ahududu reçelinizden alabilir miyiz?"

Kiela onları kulübenin içine götürdü. "Satın almanıza gerek yok."

Bryn ona, "İş ortağın olarak, insanlar sana para vermek istediğinde tartışmaman gerektiğini söylüyorum," dedi. İçeri girerken sözlerini bir gülümsemeyle yumuşattı. Kiela, Eadie'nin Bryn'in ardından kapıdan geçebilmesi için geri çekildi. Eadie hızlı adımlarla mutfağa girerken raflar tıkırdadı.

Kiela ocağı yakarken, Eadie bir çaydanlığa su doldurdu. Ulina dolaptan çay fincanlarını aldı ve masanın üzerine koydu. Dört sandalye etrafına yerleştirildi ve birkaç dakika içinde su ısındı, Bryn'in geniş ceplerinden çıkardığı bir somun dilimlenip ısıtıldı ve hava çam çayı, ahududu ve ekmek gibi koktu.

Her şey o kadar ev gibi ve güzeldi ki Kiela yine ağlamak istedi. *Neyim var benim böyle?* Nadiren ağlardı. İnişli çıkışlı duygulara sahip bir insan değildi. Genellikle sessiz, sakin ve dengeli biriydi.

Çay demlenirken bir süre önemsiz şeyler hakkında sohbet ettiler. Bryn, Tobin'in fıskiyenin tekrar çalışır durumda olduğunu unutup doğruca içine düşmesinden ve tüm kanatlı kedilerin nasıl etrafta kümelendiğinden bahsetti

Her sabah soğuk ve berrak sudan içmek için çeşmeye giderdi. Ulina, büyük teyzesinin ona anlattığı, çeşmenin nasıl ortaya çıktığına dair bir hikâyeyi anlattı: Çeşmeyi yaptıran adam bir keresinde gemisi derinlerde yaşayan dev mürekkep balıklarından biri tarafından alabora edildiğinde bir denizkızı tarafından kurtarılmıştı. Caltrey'de solungaç ağlarının kullanılmasını yasaklayan yasanın sorumlusu da oydu. O zamandan önce balıkçılar ağları denetimsiz bir şekilde suda bırakıyor, iskelelerden sarkıtıyor ve zaman zaman deniz insanları, özellikle de meraklı deniz bebekleri ağlara takılarak trajedilere yol açıyordu. Çeşme yasayı kutlamak için kurulmuştu ve karısı suyun akması için büyü yapmıştı. O günlerde bu yasak değildi. "Eskiden adalılar birbirini kollardı," dedi Ulina, "imparatorluk da bizi rahat bırakırdı. Böylesi daha iyi."

"Radane'nin bunu söylediğini duymasına izin veremezsin," dedi Kiela. "Onun ayaklanma, yani devrim hakkında konuştuğunu duydun. İmparatorluk müfettişlerinin hâlâ var olması devrimin başarısız olduğu anlamına geliyor. Ve isyan sonrası, kulağa imparatorluk karşıtı gelen herhangi bir şey söyleyen herkesin üzerine daha sert bir şekilde gidecektir."

Ulina homurdandı. "Fikir sahibi olmaya karşı hiçbir zaman bir yasa olmadı."

"Henüz," dedi Kiela. Başarısız bir devrimin ardından hangi yasaların çıkarıldığı konusunda hiçbir fikri yoktu. "İşimizi şansa bırakamayız. Bu yüzden gitmek zorundayım. Eğer kalırsam-"

"Burada mutlu musun?" Bryn sordu. "Kalmak istiyor musun?" "Evet," dedi Kiela. Sesi bir fısıltı gibiydi.

Ailesini düşündü ve neden böyle hissettiğini anlayıp anlamadıklarını merak etti; ayrılırken çok heyecanlıydılar, Alyssium'da çok mutluydular, ailelerinin hayallerinin peşinden gitmek için doğru yerde olduklarından çok emindiler. Başlangıçta Caltrey'e sadece başka seçeneği olmadığı için dönmüştü. Dükkanı açmıştı çünkü açlıktan ölmek istemiyordu. Ama şimdi . . . *Bundan daha fazlası var.* Bahçeyi, meyve bahçesini, ormandaki söğüdü ve bu kadar kısa sürede yaptıklarını düşündü. *Sadece bunlar da değil.* Bryn, Eadie, Ulina ve tabii ki Larran da vardı. Ve şimdi anne babasının ayrılmak istedikleri bir yerde, onların kendileri için seçtikleri bir yerde olduğundan daha yakın hissetmesiydi.

Tekrar daha yüksek sesle cevap verdi, "Evet."

"Larran kalmanı istiyor," diye açıkladı Eadie.

"O çocuk ..." Ulina başını salladı. "Kolay bir zaman geçirmedi. Ailesi ..." Sözlerini yarıda kesti ve tekrar başını salladı.

"Ona karşı nazik olmadıklarını biliyorum," dedi Kiela. "Bana o kadarını söyledi."

Eadie homurdandı. "Nazik değil. Ha! Şekerleme yapıyorsun, Ulina. 'Kolay bir zaman' geçirmedi mi? Gerçeği bilmeli, ne kadar trajik, çirkin ve korkunç olsa da."

Ulina bir eliyle çayını karıştırdı, diğer eliyle de tostun üzerine reçel sürdü. "Larran'ın anne babası insan kılığına girmiş birer pislikti. Tam da asla çocuk sahibi olmaması gereken türden. Daha önce fark etseydik ... Ama fark etmedik. Bunu sakladılar ve zavallı küçük Larran yardım için diğer yetişkinlere güvenebileceğini bilmiyordu. Nereden bilebilirdi ki? Ona bakması, onu koruması, sevmesi gerekenler. Eğer hala burada olsalardı ..."

"Uzun lafın kısası şu," dedi Eadie. "Babası bağıran biriydi. Bunu hepimiz bilirdik. Onu sokaktan duyardık ama kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Bir keresinde ona bunu sorduğumu hatırlıyorum - her zaman meraklı bir tiptim - ve duygularına hakkı olduğunu ve onları dışarı çıkarmanın sağlıklı olduğunu söyledi. Ayrıca, bu ailesinin onun nerede durduğunu bilmesini sağlıyordu. Bunun bir sevgi biçimi olduğunu söyledi. Eğer bağırmazsanız, umursadığınızı nereden bilecekler? İçine atmak yerine dışa vurmak hepsi için daha sağlıklıydı."

Bryn homurdandı. "Kendini beğenmiş saçmalıklar."

Eadie, "Hepimiz bunun farklı bir ebeveynlik tarzı olduğunu düşündük," dedi. "Ama evet, sevdiğiniz insanlara karşı *daha* az değil, *daha fazla* kontrol göstermeniz gerektiğine inanıyorum."

Kiela anne ve babasının bağırdığını duyduğu tek bir an bile hatırlamıyordu. Belki bir kez, neredeyse bir köprüden kanala düşecekken. . . . Ama asla öfkeyle değil, en azından anılarının hiçbirinde. Bazen hayal kırıklığına uğrarlardı, evet, ama bundan daha kötüsü olmazdı.

Eadie, "Bazı insanlar bağırıp çağırıyor," dedi. "Bu hoş bir şey değil. Ben de birkaç kez kendimi kaybettim. Ayrıca, biraz fazla açık sözlü olabiliyorum ve bunu dürüst bir insan olduğumu söyleyerek mazur gösterebiliyorum, ama eğer *gerçekten* dürüstsem, bazen açık sözlü olmak sadece kabalıktır. Dürüstlük zorbalık için bir bahane olabilir."

Ulina onun yelesini okşadı. "Sen dene. Larran'ın babası denemedi."

"Kimse bunun sadece bağırmak olmadığını bilmiyordu," dedi Bryn, "ya da bana öyle söylendi. Herkes kimsenin ne olduğunu bilmediğine ya da ne olacağına dair en ufak bir fikri olmadığına yemin ediyor; her şeyi kapalı kapılar ardında saklamışlar ve hiç kimse o ailenin ne kadar karanlık bir şey sakladığını görememiş."

Kiela ailesinin şüphelenip şüphelenmediğini merak etti. Genç Larran'ın koylarını kullanmasına izin vermişlerdi, bu da ailesinde bir şeylerin yolunda gitmediğini bildiklerini gösteriyordu. "Ne oldu?"

"Hiç hoş değildi," diye uyardı Eadie. "Bir gece, balıkların okullaşmadığı

bir balık avı gününden sonra - balıkçıların hiçbiri bir şeyle geri dönmedi

ağlarında. Akşam yemeği vaktiydi..." Sanki hikayeyi daha güzel hale getirecek kelimeleri arıyormuş gibi sözlerini yarıda kesti.

Bryn araya girdi. "Bunu söylemenin nazik bir yolu yok: Onu o öldürdü."

"Larran'ın babası annesini merdivenlerden düşürdü," dedi Eadie. "Başını çarptı. Daha sonra herkese bunu isteyerek yapmadığını söyledi. Sokakta kendisine yardım edemediğini, ne hissettiyse onu hissettiğini ve onu incitmek istemediğini haykırdı ..."

Ulina, "Birkaç gün sonra teknesiyle açıldı ve tekne boş olarak kıyıya sürüklendi," dedi. "Cesedi daha sonra kayalıklara vurdu. Bunun bir kaza mı yoksa kasıtlı mı olduğunu bilmiyoruz ama Larran on üç yaşında yetim kaldı. Bir at çobanı onu yanına almış ama sadece birkaç yıl sonra ani bir fırtına çıkmış ve Larran boğulmuş. Onu bulan, kurtarmaya çalışan Larran'dı ama artık kurtarılamayacak durumdaydı." Derin bir iç çekti.

"Çocuk çok kötü şeyler gördü," dedi Eadie. "Her yönden ailesinin tam tersi olmak için çok çalıştı ama kalbine dikkat ediyor. Kimseyle yakınlaşmasına izin vermiyor."

Bryn gülümseyerek, "Sana kadar," dedi.

Kiela başını salladı. O kadar çok şey yaşamıştı ki. *Zavallı Larran.* Ama elbette onun değer verdiği ilk kişi *o* değildi. Onu önemseyip önemsemediğini bile bilmiyordu. Sadece birkaç dakika geçirmişlerdi. Sian yüzünden ona karşı nazik davranmıştı. Minnettarlık ve belki de dostluk hissetmişti. *Kalabilseydim daha fazlası olabilirdi. Ama kalamam.* "O değil. Biz değiliz.

. ."

"Senden bahsederken bunu duyabiliyorsun," dedi Bryn. Kiela ona gözlerini kırpıştırdı. "Benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Neredeyse her sabah tarçınlı çörek yemeye geliyor," dedi Bryn. "Her seferinde senden bahsediyor. Genellikle güneşin doğuşunu görüp görmediğini, domatesli sandviçleri sevip sevmediğini ya da deniz atları hakkında ne hissettiğini merak etmek gibi başıboş bir düşünce ama sana daha önce hiç böyle davranmadığını söyleyebilirim."

Eadie parmak eklemlerini masaya vurdu. "Oğlumuz üzgün olduğu ve iyileştirilmeye ihtiyacı olduğu için kalmanız gerektiğini söylemiyoruz. Bu korkunç bir sebep olurdu. Asla bir sevgiliyi düzeltmeniz gerektiğini düşünmeyin. Kalmalısınız çünkü ikinizin birbirinizi mutlu etme şansı var ve bu özel bir şey."

Ulina, "Risk almaya değer," dedi.

"Herkesi tehlikeye atamam," dedi Kiela. "Var olabilecek ya da olmayabilecek, hiçbir zaman hiçbir şey olamayacak bir ilişki için değil.

Hepiniz bir şeyler okuyor olabilirsiniz.

orada olmayan şey."

"O zaman konuş onunla," dedi Bryn, sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi.

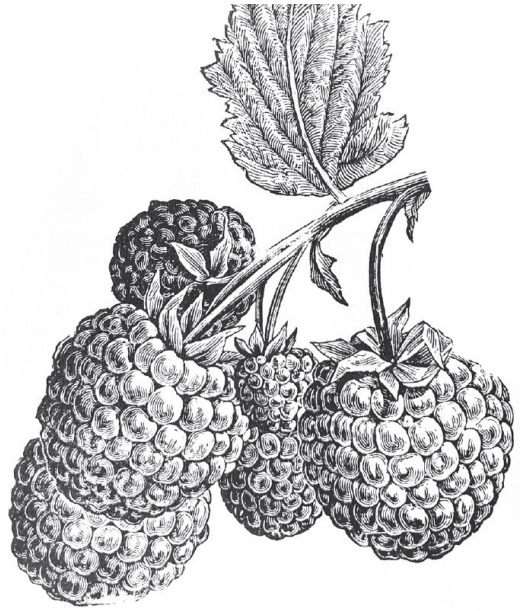
"Tabii hemen gitmeyi planlamıyorsanız?" Ulina sordu.

Eadie, "Radane'in şüphelerini arttırmak istemiyorsan bunu tavsiye etmem," dedi. "Onun seni takip etmesini istemezsin. O yüzden git Larran'la konuş. Ona bahçenizden bir şeyler getirin; böylece kimse ziyaretinizi sorgulamaz." Gülümsedi. "Onunla konuş ve kalmak için bir nedenin olup olmadığına bak."

"Bizim dışımızda tabii ki," dedi Bryn, herkesin çay fincanlarını doldururken. "Açıkçası, biz kalmak için mükemmel bir nedeniz, ancak daha fazla motivasyona ihtiyacınız varsa ..."

Ulina ona sırıttı. "Gerçekten de güzel gözleri
var." Diğer iki kadın başlarını salladı.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Bir sepet domates taşıyan Kiela, uçurumun merdivenlerinden aşağıya doğru ilerledi. Deniz meltemi bugün çok oynaktı, mavi saçlarının arasında dans ediyor ve boynunu gıdıklıyordu. Tüm pembe güller açmıştı ve kokuları havada ağır bir şekilde hissediliyordu, güneşte ıslanan deniz yosununun her zaman var olan kokusuyla renklenmişti. Babasının bu kokudan nefret ettiğini hatırlıyordu -*çok pişmiş salata* derdi ona- ama o harika koktuğunu düşünüyordu. *Yaz gibi kokuyor.* Tepesindeki bulutsuz mavilikle, burada kötü bir şey olabileceğine inanmak zordu.

Larran'ın babasının yaptığı gibi.

Sahile ulaştı ve gözlerini siper ederek iskelenin sonuna doğru baktı. *Bryn, Eadie ve Ulina yanılıyor. Bana ihtiyacı yok.* Deniz atları vardı. Arkadaşları vardı. Neredeyse her ada sakinini tanıyordu. Onun için özel bir şey değildi.

Dalgaların arasında, Larran altın bir deniz atının sırtına binmişti. Spreyler etraflarında uçuşuyor, havada parlıyordu. Larran ona arkasını dönmüştü ama Sian'ı dalgaların kırdığı köpüklere doğru yönlendirirken omuzlarının şeklini ve kollarındaki kasları gördü.

Kiela sepetinden bir domates çıkardı ve havada tuttu. Denizatının sudan çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu; morslar gibi kumsala mı çıkıyorlardı? Su dışında ne kadar zaman geçirebiliyorlardı? Bundan hoşlanırlar mıydı? Larran'ı aralarında bir şey olmadığına ve dolayısıyla kaçarak olası bir geleceği mahvetmediğine ikna ettikten sonra ona sorması gerekecekti. Ya da ... belki de deniz atlarının davranışlarıyla ilgili sorularla başlamalıydı.

Sian kıyıya doğru hücum ederken onun irkilerek bağırdığını duydu.

Bir saniye sonra onu gördü ve gülümsemekten kendini alamadı; Sian dalgaların arasından kıyıya doğru atlarken elini bir dalga şeklinde kaldırmış gülümsüyordu. Kiela botlarını tekmeledi ve sığ sulara girdi. Annesinin eski ada elbiselerinden en sevdiğini giymişti, yumuşak beyaz korsajlı ve gümüş iplikli mavi yamalı etekli olanı. Eteğini yukarı kaldırdı

Gümüş şeritli eteği ıslanmasın diye dizlerine kadar çekmişti. Bugün su nefes kadar sıcaktı.

Sian elindeki domatesi kopardı ve sonra başını sepetin içine soktu. Kiela güldü. "Pardon, sorun olur mu-" diye sordu Larran, "Ona bir ikram getirdiğin için teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim-" diye sözünü kesti ve onun evine baktı. "Dün için." Bundan daha açık konuşmamak daha güvenliydi.

"O burada değil," dedi Larran kararlılıkla. "Biz hiç ... ... Yani, baygın olduğu o ilk gece dışında hiçbir zaman yatağımda olmadı, ama uyandıktan sonra ..." "O burada değil ve bir süredir de burada değil. Bu konuda açık olmak istiyorum."

Onu geri kabul etmemişti ve yatağını paylaşmıyordu. Yasaları açıkça çiğnemiş ve tüm yeni arkadaşlarını tehlikeye atmış olmasına rağmen Kiela'nın tarafını seçmişti. "Teşekkür ederim," dedi Kiela tekrar, sanki bu iki kelime her şeyi kapsayabilirmiş gibi.

"Elbette," dedi, sanki bu iki kelime her şeyi açıklıyormuş gibi.

Altın at sepeti karıştırırken bir süre birbirlerine baktılar. Sian ofladı, pufladı ve o kadar büyük bir şevkle bir şeyler atıştırdı ki Kiela gülmeye başladı; ta ki Sian sepeti dişleriyle kavrayıp Kiela'nın kolundan çekmeye çalışarak dengesini bozana kadar. Kiela irkildi.

"Sian, geri çekil!" Larran, Kiela'yı devrilmeden önce yakalamak için ileri atılırken havladı.

At balığı yelesini savurdu, kişnedi ve daha derin sulara doğru koşmaya başladı.

"Ben iyiyim," dedi Kiela, neyse ki bu kez suya sıçramadan dengesini yeniden sağlayarak. *Her ziyarete geldiğimde yedek kıyafet getirmeliyim.* Ama bu onun son ziyareti olabilir.

Adam kollarını bırakmamıştı ve kadın da bırakmasını istemiyordu.

Onun gözlerinin içine bakan Kiela, yeşillikler arasında yürürken ve uçurumun merdivenlerinden inerken planladığı tüm kelimeleri düşünmeye çalıştı. Ona, kendisini yıllar öncesinden hatırlasa bile, birbirlerini uzun zamandır tanımadıklarını ve birbirlerini iyi tanımadıklarını hatırlatacaktı. Hiçbir şeyi bitirmiyordu çünkü hiçbir şey başlamamıştı.

"İyi misin?" diye sordu. "Evet,

iyiyim, elbette."

"Dünden sonra. Sen iyi misin?"

Onun gözlerinin içine çok yoğun bir şekilde bakıyordu. O da karşılık verdi. "Evet." "Caz iyi mi?" diye sordu.

Ve bununla birlikte, söylemek istediği hiçbir kelimeyi söyleyemedi. Bu soru - en iyi arkadaşı hakkında soru sormayı seçmiş olması, cevabını beklerken onu gerçekten önemsemiş olması - onu mahvetti.

Islak kumda parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü.

Dudakları kıpırtısız, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde donakaldı, sanki bunu beklemiyordu - bunu planlamamışken nasıl bekleyebilirdi ki? Neredeyse geri çekiliyordu, ama sonra adam onu tekrar öpmeye başladı, aniden, sanki bir gök gürültüsünden sonra uyanmış gibi.

Onu daha yakına çekti ve göğsündeki deniz suyu elbisesinin kumaşını ıslattı. Kızın umurunda değildi. Adamın tadı okyanus gibiydi ve dudakları sıcacıktı.

Öpücük sona erdi. Ama geri çekilmedi. Sadece bir santim uzaktaydı ve kız hâlâ onun nefesini soluyordu. Sanki tüm adada var olan tek şey oymuş gibi ona bakıyordu.

Kiela, "Sana gitmem gerektiğini söylemeye geldim," dedi. "Ne?" dedi Larran.

Derin bir nefes aldı ve geriye doğru bir adım attı, ardından sudan çıkıp kumun üzerine çıkana kadar bir adım daha attı. O bu kadar yakın değilken düşünmek daha kolaydı. "Caltrey'den ayrılmam gerektiğini söyledim. Caz ile birlikte. Ve Meep'le. Çünkü burada kalamayız."

Sanki sözleri başka bir dildeymiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

"Çünkü ben bir kütüphaneciyim."

"Oh."

Onu tekrar öpmek istedi. Bu kadar çok istemesi garipti - dudaklarının beynine ne yapması gerektiğini söylemesine alışık değildi ama vücudunu kendi vücuduna karşı hissetmek ve ellerinin ona dokunmasını istiyordu.

Kaşlarını çattı. "Peki, neden?"

"Çünkü ben aynı zamanda bir hırsız ve yalancıyım." Kiela kendini bir adım daha geriye, ondan daha uzağa atmaya zorladı ve sonra dalgaların dokunuşunun ötesindeki çakıl taşlarının üzerinde durana kadar kıyıya doğru bir adım daha attı. "İmparator pencereden atıldı, benim tarafımdan değil. Benim bununla hiçbir ilgim yok. İmparatorla hiç tanışmadım bile. Onu bir kez geçit töreninde gördüm, ya da en azından gemisinde - yılda iki kez Alyssium kanallarında geçit töreni yapardı ve bu ben üniversitedeyken oldu ve genellikle kalabalıkta gezinmek zorunda kalmamak için geç saatlere kadar çalışmayı unutmazdım, ama bu sefer

unuttum ve ..." Bir nefes aldı. "İmparatorun öldürüldüğü gece yangın çıktı. Kütüphane yanmaya başladı. Diğer herkes çoktan tahliye edilmişti ama Caz ve ben ... Yanmaya başladığında kurtarabildiğimiz kadar kitapla kaçtık. Gelmeyi düşünebildiğim tek yer burasıydı. Evim."

"Sonra sandıklar . . ."

"Büyü kitapları."

"Ah."

"Ben Radane'in aradığı haydut büyücüyüm," dedi Kiela. "Yani, sayılır. En azından birkaç kitabı okudum ve ağaçları iyileştiren çam kozalağı gibi birkaç pratik büyüyü bir araya getirdim, ama gerçek bir büyücü değilim."

Hâlâ bakıyordu ama artık yüz ifadesini okuyamıyordu. "Sen değilsin."

"Doğru."

"Sen
kütüphanecisin."

"Evet."

"Kitaplarını kim kurtardı," dedi Larran.

"Ben 'kurtarıldı' kelimesini seviyorum ama aslında onları geri getirmediğimi düşünürsek, sanırım imparatorluk 'çalındı' kelimesini tercih edebilir. Düştüğünü sanıyordum. İmparatorluğun. Devrimcilerin kontrolü ele geçirdiğini sanıyordum ve sonunda elimi uzatacaktım ve eğer Büyük Kütüphane restore edilmiş olsaydı ..."

Adam ona doğru bir adım attı, sığlıktan kumun üzerine çıktı ve kadının yarattığı aradaki boşluğu kapattı. "Bence inanılmaz derecede cesurdun."

Hıçkırık gibi bir kahkaha attı. "Oh, evet, cesurca kaçtım."

"Sen yaptın." Ciddiydi. "Kendini kurtardın, arkadaşını kurtardın ve buraya gelip bizi kurtardın."

Yüzünün kızardığını hissetti ve yanaklarının morarmış olması gerektiğini biliyordu. "Tamam, bu son söylediğim biraz abartılı oldu. Reçel ve yapışkan çam kozalakları yaptım."

"Sian'ın hayatını kurtardın. Ve sanırım Meep'ten de sen sorumlusun?"

"Onlar bir kazaydı. Ama evet." Tüm bunların iyi olduğunu, hırsızlığın ve kanunlara karşı gelmenin kötülüğünü dengelediğini düşünüyordu, üstelik adamın merbaby ve orman ruhlarından haberi bile yoktu. Ama bunların hiçbiri onu, arkadaşlarını ve Caltrey'deki herkesi tehlikeye attığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Onları Radane'in soruşturmasına maruz bırakmak. "Hiçbirinden pişman değilim. Ama şimdi adada bir imparatorluk müfettişi varken bu böyle devam edemez."

"İlgisini kaybedecek," dedi Larran. "Ve Caltrey'den ayrıldığında her şey normale dönecek ve korkmana gerek kalmayacak-"

Kiela, "Her şeyin normale dönmesinin tek yolu benim gitmem," dedi. "Eğer kalırsam ve Radane ne yaptığımı anlarsa, Caltrey'deki herkes şüpheli olacak. Bana karşı nazik olan herkes komplocu olarak adlandırılacak. Ve şimdi daha da kötü olacak - imparatorluk hâlâ iktidarda olduğunu kanıtlamak zorunda. Sert davranacaklar. Para cezaları. Daha da kötüsü."

Larran başını salladı. "Yapmayacak."

"Bunu bilemezsin. Beni Sian'a yardım ederken gördü. Henüz kanıtı yok, ama çam kozalaklarım . . . Ve çeşme! Biri beni görmüş olabilir. Yeterince insanla konuşursa, doğru insanlarla, doğru soruları sorarsa, yeterince baskı uygularsa ... Alyssium'dan bu kadar uzakta yeterince güvenli olacağını düşünmüştüm. Umursayacak birinin buraya geleceğini düşünmemiştim. Ama o burada ve olan oldu. Şüpheli görünmeyecek bir bahane bulmalı ve her şeyi daha da kötüleştirmeden buradan gitmeliyim."

"Yelken açmana izin vermemi ve sadece omuz silkip 'bu kadar' dememi mi istiyorsun?" Evet, istiyordu. Ya da en azından bunu istemişti. Öpüşmeden önce.

Önce . . . "Gitmek istemiyorum." Bunu yüksek sesle söylediğinde, ne kadar derinden doğru olduğunu fark etti. Caltrey'den uzaklara yelken açma, ailesinin kulübesinden ayrılma, Larran ve Bryn'i, Eadie ve Ulina'yı, hatta küçük Tobin'i bir daha görememe fikri... Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar bağlanabileceğine asla inanamazdı. Burada, Caltrey'de, bahçesi ve reçel dükkânı olan küçük kulübesinde, Caz ve Meep'le, denizkızı ve koydaki denizkızı bebeğiyle birlikte yaşamayı istiyordu. Ağaç koruyucularına yardım etmeye devam etmek istiyordu. Meyve bahçelerinin geri kalanını iyileştirmek istedi. Yanlışlıkla bir elma ağacından yarattığı kuşun iyi olduğundan emin olmak istedi. Susuz pınarı olan müşteriye yardım etmek istedi. Eadie'nin kiraz ağaçlarından kiraz reçeli yapmayı denemek istedi. Sian'a tekrar dalgaların arasında binmek istiyordu. Ve Larran'ı daha çok öpmek istiyordu. Hemen şimdi, lütfen.

O da ona yaklaşmıştı. "O zaman gitme." "O kadar

basit değil."

Adam ondan birkaç santim uzaktaydı, dokunmuyordu ama o kadar yakındı ki sanki aralarındaki hava titreşiyormuş gibi hissediyordu. Ayaklarına çarpan dalgaları ya da tepelerindeki martıları zar zor duyuyordu. Keşke dünyanın geri kalanı

kaybolur ve sadece bu sahil şeridinde, sadece bu süre boyunca olabilir.

"Neden olmasın?"

"Çünkü. İmparatorluk. Kanunlar. Gerçekten korkunç cezalar."

Bu kez önce onu öptü ve kolları onu sararken her şey eriyip gitti. "Kal," dedi, kelimeyi onun içine üfleyerek.

"Yapmamı istemiyorsun."

Onun boynunu öptü, nefesini kesen hafif öpücükler. "Tanıyorum."

"Beni tanımıyorsun. Yeterince iyi değil."

Elleri sırtındaydı ve kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti. Yeryüzü ayaklarının altından kayıp gitse, sanki onu o tutacakmış gibi hissediyordu. "Seni daha iyi tanımak istiyorum," dedi. Onun kulağını öptü.

"Hayır, değilsin. Ben arkadaş canlısı değilim.

Yalnız kalmayı severim." "Benimle yalnız

kalabilirsin."

Ellerini onun boynunda gezdirdi ve parmaklarını saçlarına doladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Özür dilerim. Haklısın."

Kiela onu öptü ve ne söyleyeceğini unuttu. Caz'a sahip olduğundan beri aslında yalnız olmadığı hakkında bir şeyler. Yalnız kalmak istemediğiyle ilgili bir şeyler. Ailesi ya da onun ailesi ya da Radane ya da ... hakkında bir şeyler. "Kitapları çok seviyorum."

Öpüşmenin ortasında durakladı. "Ne?"

"Beni tanımıyorsun. Bu yüzden sana kendimden bahsediyorum. Böylece beni ve gitmemin neden daha iyi olduğunu anlayacaksın. Okuyorum ve başka her şeyi unutuyorum. Ve kitaplara dikkat etmeyen hiç kimseyi affetmem. Sayfaları yırtan, köşeleri büken, sırtları kıran insanlardan nefret ederim."

"Affedilemez," diye kabul etti.

Geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Bana mı gülüyorsun?"

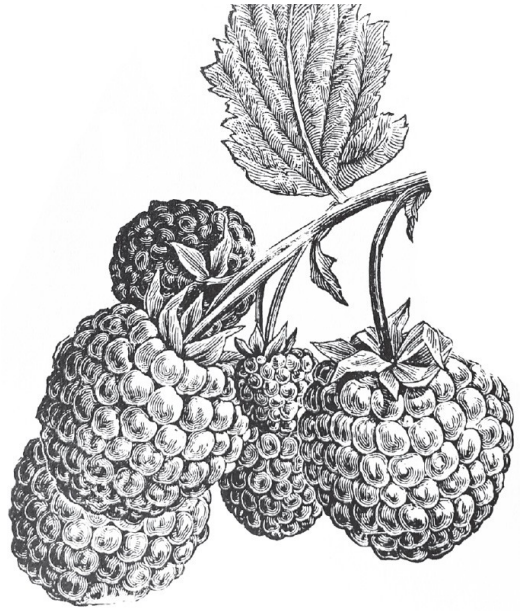
"Evet. Bunlar kusur değil. Onlar sadece ... sensin. Ve senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Öyle mi?" diye sormadan edemedi.

Başını salladı. "Sian'ın domatesi sevdiği kadar."

Dalgalar çıplak ayaklarını öperken, deniz meltemi etraflarında dans ederken ve güneş parlarken Kiela güldü ve onu tekrar tekrar öptü - ve her şey aynı anda hem çok ebedi hem de çok geçici hissettirdi.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kiela her ne kadar Larran'ı sonsuza dek öpmek istese de, bu pek pratik değildi. Koruması gereken kitaplar ve bitkiler vardı. Eliyle onun yanağını okşadı. "Larran . . ."

Avucunu öptü.

Nasıl veda edeceğini düşünürken, sanki biri göğüs kafesine uzanmış ve tüm yumuşak kısımları çekip çıkarmış gibi hissetti. *Gitmek istemiyorum.* Gitmek zorunda olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini ve endişelenecek bir şey olmadığını söyleyebilmeyi diledi ama yapamadı. Onun yerine, "Asmada olgunlaşmak üzere olan daha çok domates var, eğer istersen" dedi.

Alnını usulca onunkine yasladı. "Gitme." "Caz'ı kontrol
etmem gerek."

"Ben de seninle geleceğim."

Bunu istedi ama başını salladı. "Çok fazla dikkat çeker.
Günün bu saatinde sürünüzden hiç ayrılır mısınız?"

Cevap vermedi. Onun yerine, "Geri gelecek misin?" diye
sordu. Kadın bilmiyordu. "Deneyeceğim."

"Öğle yemeğini yedin mi? Yemek yediğinden emin olmalısın. Ve susuz kalmamalısın. Gitmeden önce biraz su ister misin? Ya da çay? Çay yapabilirim. Ve sandviç."

Kiela ağlayacak gibi hissetmesine rağmen güldü. Onu nazikçe suya doğru itti. "Deniz atlarını besle. Sana ihtiyaçları var."

Ona doğru geri döndü. "Sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacınız yok ve açıkçası ihtiyacınız olsaydı biraz rahatsız olurdum.
Daha yeni tanıştık. Anlaşılmaz nedenlerden ötürü
benden hoşlanıyorsun." Larran gülümsedi.

"Güzel. Ama ben senden çok hoşlanıyorum."

Kızardı. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Kiela kendini sahili geçip merdivenlere ulaşmaya zorladı. Geriye dönüp baktığında Larran'ın suya girdiğini gördü; yarım düzine deniz atı kıyının hemen açığında dalgaların arasında sallanıyordu. *Benden çok hoşlanıyor.*

Merdivenleri tırmandı ve yeşillikler arasında yürüdü. Sorunlarının çözümüne yaklaşamamıştı ama bir parçası hâlâ şarkı söylemek istiyordu.

Ama yapmadı. Belli ki. Kendini ne kadar çılgınca dalgın hissetse de dikkatli olması gerektiğinin farkındaydı. Kulübesine ulaştığında hafifçe mırıldanmakla yetindi ve sonra kulübenin ötesine doğru yürüdü - sıradan bir dükkân sahibi ya da malzeme ihtiyacı olan bir reçel üreticisi için ormanda sıradan bir yürüyüştü sadece.

Ancak kimsenin onu takip etmediğinden emin olduktan sonra boyalı çiçeklerin bulunduğu mağaraya geri döndü.

"Caz," diye fısıldadı kayaların arasından geçerken.

Gözlerinin loş ışığa alışması için bir an bekledi. Biraz daha yüksek sesle: "Caz? Meep?"

Neden cevap vermiyorlar? Korkunun midesinden yükselip boğazını sıktığını hissetti. Mağaranın derinliklerine doğru süzüldü. Hava teninde serin ve nemliydi ve her nefeste tuz tadı alıyordu. Su duvarlara çarpıp yankılanıyordu ve gözleri alıştığında yukarıda titreşen boyalı çiçekleri gördü.

Kütüphane teknesi buradaydı, suda bir gölge gibi. Ama neredeydi-

Boğuk bir bağırış duydu.

Kiela eteğini toplayarak sığlıklardan sese doğru koştu. İleride, mağaranın uzak köşesindeki kayaların üzerinde çırpınan bir figür gördü. Duvarda gölgeler uçuşuyordu.

Ve Caz'i duydu: "Tutun onu! Neredeyse yakaladım, sakın onu dürtme!"

Yerde, tekneden gelen iplere sarılmış bir halde imparatorluk müfettişi yatıyordu. Kızıl saçları her açıdan dışarı fırlamıştı ve ağzına yırtık bir yelken parçasına benzeyen bir tomar bez tıkılmıştı.

"Ne yaptın sen!" Kiela ağladı.

"Kiela! Buradasın! Bize yardım et!"

Bir imparatorluk müfettişini bağlayamazlardı! Bu korkunç, çok korkunç bir fikirdi. "Çok özür dilerim." Kiela dizlerinin üzerine çöktü ve Radane'in ağzındaki yelken parçasını çekip aldı.

"Denizkızı seni buldu mu?" Caz, Radane'nin "Beni hemen serbest bırakın, yoksa imparatorluğun gazabına uğrarsınız!" diye bağırmasıyla aynı anda sordu.

Meep dikenlerini beze batırarak onu aldı ve sonra tekrar Radane'nin ağzına soktu. Bağırışları boğuklaştı.

"Açıklayabiliriz," dedi Caz Kiela'ya.

"Meep," Meep de aynı fikirdeydi.

Sorusunu tekrarladı: "Denizkızı seni buldu mu?"

"O yapmadı," dedi Kiela. "Seni kontrol etmeye geldim."

"Onu gönderdim. Boş ver. Artık buradasın. Radane'yi yakaladık" - yapraklarıyla bağlı kadını işaret etti- "mağaraya gizlice girerken. O iğrenç adamın, Fenerer'in bizi teknede gördüğünü söyledi. Evinin önünden geçmiş olmalıyız, bizi görmüş ve ona şüpheli davrandığımızı ve nereye gittiğimizi söylemiş, o da buraya gelmiş ve-"

Kiela başını salladı. "Lütfen bana bir imparatorluk müfettişine saldırmadığını söyle."

Caz, "Biz bir imparatorluk müfettişine saldırmadık," dedi ve doğruluk yemini edercesine dallarını havaya kaldırdı.

"O zaman neden-"

"Çünkü Radane bir imparatorluk müfettişi *değil*."

Su mağaranın duvarlarına vuruyordu. Kiela önce Caz'a, sonra da Radane'ye baktı. Ama . . . Öyle olduğunu söylemişti. Öyleymiş gibi davranmıştı. Kabul, kanıt yoktu ama bir gemi kazası geçirmiş ve tüm eşyalarını kaybetmişti, o halde nasıl kanıtı olabilirdi ki? "Nereden biliyorsun?"

"Büyü kitaplarına el koymaya çalışmıyordu; onları çalmaya çalışıyordu."

Kaktüs, "Miyav," diye onayladı.

Radane çırpındı ve ağzından bir şeyler mırıldandı.

Kiela tekrar sordu: "Nereden biliyorsun?" Eğer Radane mağaraya gizlice girmiş ve tekneyi kurcalıyorsa... bu bir araştırmacının yapacağı bir şey değil miydi? Radane'ın onları çalmaya çalıştığını düşünmesine neden olan şey neydi?

-

"Bir büyü yapmaya çalıştı," dedi Caz.

Oh.

Kiela Radane'ye baktı. Evet, bu bir araştırmacının yapacağı bir şey değildi. Hele de dürüst birinin. Ağzındaki tıkacı çıkardı. "Kendinizi açıklamak ister misiniz?" diye kibarca sordu.

Mağaranın zeminine tüy parçaları tüküren Radane gevezelik etmeye başladı. "Buna inanıyor olamazsın. O bir bitki! Onun sözünü benimkine tercih edemezsin. Bana yetki verildi-"

Caz, "Ağzını neden tıkadığımızı görüyorsunuz," dedi.

"Caz 'o' demeyi tercih ediyor, Meep ise 'onlar' diyor," dedi Kiela. "Ve senin büyü yapmadığına dair bir şey duymadım."

Radane ona ters ters baktı ama yan yatmış, kafeslenmiş bir tavuk gibi kıvrandığı için bu pek de etkili olmadı. "O ve onlar yanılıyor.

Bunun gerçekten bir büyü olup olmadığını kontrol ediyordum. Tam bilgi sahibi olmadan hareket etmek istemedim."

"Ailemin yemek kitabına hiç tereddüt etmeden el koymuşsun," dedi Kiela. Radane'in bunların büyü kitabı olduğunu anlamak için büyüleri yüksek sesle okumasına gerek yoktu. "Büyü" kelimesi kelimenin tam anlamıyla başlıkların yarısında geçiyordu. Ayrıca, herhangi birini açtığında İlk Dil'i görecekti. Büyü kitapları ne olduklarını gizlemeye çalışmıyordu, bu yüzden onları teknedeki bir muşambanın ve kulübedeki yorganların altına gizlenmiş bir sandıkta tutuyordu. Kiela Caz'a "Hangi büyüyü denedi?" diye sordu.

Meep tekneye doğru koştu ve dörtte üçü açık bir kitapla geri döndü. Kiela onlara teşekkür etti, kitabı aldı ve okudu. "Görünmezlik mi?" Doğa ile ilgili olmadığı için bu kitabı dikkate almamıştı. Daha yakından bakınca, bunun daha çok bir tür gizlilik büyüsü olduğunu gördü, kişinin ayak seslerini azaltmak ve kıyafetleri, gözleri ve cildi daha az yansıtıcı hale getirmek için. Çok nadir ve pahalı bir mücevher de dahil olmak üzere bir malzeme listesi vardı. Omurgasına baktığında, büyünün avcılara yönelik olduğunu gördü. Büyü, avlarına gizlice yaklaşmalarını kolaylaştırmak için tasarlanmıştı. "Diğer malzemelerin yanı sıra, işe yaraması için üç karatlık, eklentisiz bir yakuta ihtiyacı var."

"Gördün mü!" Radane dedi ki. "Ben büyü yapmıyordum. Canavarlarınız üzerime atladığında sadece yüksek sesle okuyordum-"

Caz bir dalla boynuna doğru uzandı ve Radane yüzüstü yere kapaklandı. Meep dikenleriyle çıplak bileğine çarptı. Radane irkildi ve irkildi ve Caz bu anı Radane'in boynundaki kolyeyi yakalamak için kullandı. Yakut kolyeyi göstermek için gömleğinden çıkardı. "Şuna bakın. Tam da büyü için gereken malzeme. Ne tesadüf."

Radane dudaklarını birbirine bastırdı ve öyle sert baktı ki Kiela gözlerinden şimşek çakmamasına yarı şaşırdı.

Radane'in koleksiyonda, boynuna taktığı mücevheri -bir imparatorluk müfettişinin hiç takmaması gereken çok pahalı bir mücevher- kullanan tek büyüyü içeren kitabı seçmiş olması son derece imkânsız bir tesadüftü. "Kimsin sen?" Kiela ona sordu.

"Ben bir imparatorluk müfettişiyim-"

Caz onun yüzüne doğru eğildi. "Kiela herhangi bir durum karşısında aşırı çözümler düşünmeyen iyi bir insan. Devrimcilerin imparatoru pencereden atacakları aklına gelmedi. Ya da herhangi birinin kütüphaneyi yakmasına izin verecekleri. Ya da birilerinin gerçekten peşimizden geleceğini.

Yine de buradasınız. Yine de belirtmek isterim ki, eğer söylediğiniz kişiyseniz, yani adamıza düşen bir imparatorluk müfettişiyseniz, burada olduğunuzu kimse bilmiyor. Fırtınada boğulmuş olabilirsiniz."

"Adalılar biliyor-"

"Ama senden hoşlanmıyorlar," dedi Caz. "Gitmeni istiyorlar ve bir reçel yapımcısına ait yemek kitabından daha şüpheli bir şey bulamadıktan sonra kendi başına gittiğini düşünürlerse, gerçekten soru soracaklarını mı sanıyorsun?"

Kiela kaşlarını çattı. Caz'ın neyi kastettiğinden emin değildi ama Radane'i korkunç bir şeyle tehdit etmek üzereymiş gibi geliyordu. "Caz-" diye başladı. Kaktüs onu bileğinden dürttü.

Radane'nin yüzüne yaklaştı ve yapraklarını genişçe açtı. "Buradaki suyun derin olduğunu fark edeceksin. Cesedin kıyıya bile vurmaz. Eğer birkaç ağır taş bağlarsak-"

Radane'nin gözleri büyüdü.

Dehşete kapılan Kiela, "Caz!"

dedi.

Caz, "Ben sadece ona seçenekleri açıklıyorum," dedi.

"Yapamayız..." Kiela "cinayet" kelimesini bile söyleyemedi. Bu çok fazla ileri gitmekti. Bu konuşmayı kesinlikle yapmamaları gerekiyordu.

Caz dikkatini tekrar Radane'a verdi. Yaprakları hâlâ kabarıktı ve tüm dalları dik duruyordu. "Kiela benim en iyi arkadaşım."

"Meep!"

"Ve pratikte Meep'in annesi."

Kiela bunu duyunca irkildi. Kendisini hiç kimsenin annesi olarak görmemişti. Kesinlikle kaktüse karşı hiç anaç davranmamış ya da hissetmemişti. Öyle mi hissetmesi gerekiyordu? "Sanmıyorum-"

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Meep seni daha çok teyze olarak gördüklerini söylüyor."

Tamam, bu güzeldi, ama . . . *Odaklan. Potansiyel cinayet konuşması burada.*

"Caz, kesinlikle gitmiyoruz-"

"Yapmayacaksın," dedi Caz. "Tekneyi kulübeye geri götüreceksin, kitapları kaldıracaksın ve sonra da yakışıklı komşunla öğle yemeği yiyeceksin. Meep ve ben de yeni arkadaşımız Radane ile sohbetimize devam edeceğiz."

"Sen gideceksen ben gitmiyorum..." Kiela yutkundu.

"Kiela . . ." Caz söyledi.

"Hayır." Radane'ı bağlayan ipleri çekiştirmeye başladı. "Kim olduğunuzu ya da ne istediğinizi bilmiyorum ama siz bir imparatorluk müfettişi değilsiniz, biz de katil değiliz. O yüzden medeni insanlar gibi konuşacağız ve sen de bize neden Caltrey'de olduğunu ve ne istediğini anlatacaksın. En iyi arkadaşımın geri alamayacağı ve pişman olacağı bir eylemde bulunmasına izin vermeyeceğim."

"Kiela. . ."

"Biz birbirimizi koruruz," dedi ona. "Sen onu yakaladın. Şimdi sıra bende." Düğümleri gevşetmeyi bitirdi. Radane'ın gözleriyle buluştu. "Ben Büyük Kütüphane'de kütüphaneciyim ya da kütüphaneciydim. Caz benim asistanımdı. Yangından kaçtık ve çocukluk evime geldik. O zamandan beri burada bir hayat kurmak için elimizden geleni yapıyoruz. Şimdi senin hikâyen."

Radane ipleri ayak bileklerinden itti ve sonra doğrulup oturdu.

Kiela gerildi, onun saldırmasını bekliyordu. Ya da fırlamasını. Bu tamamen Radane'nin nasıl biri olduğuna bağlıydı ve Kiela onun hakkında kaba ve düşmanca davranması dışında hiçbir şey bilmiyordu. . . *Kimseyi öldürmüyoruz. Kütüphanecilerin işi bu* değil. Biraz rafa koyma, biraz araştırma, biraz da el altından şiddet? *Hayır.*

Radane ne saldırmadan ne de kaçmadan onları inceledi. Ya da tekneye ve kitaplara atlamadan. Kiela doğru seçimi yaptığını ummaya başladı.

"Benim adım Radane değil. Ravandil Etra-"

Bir dalga mağaraya çarptı, tekneyi salladı ve üzerlerine sıçrattı. Kiela deniz suyunu tükürürken tükürdü. Radane -ya da her kimse- sırılsıklam olmuştu. Caz çığlık atarak mağara duvarına tırmanmaya çalışıyordu ve Meep tekneye doğru fırladı ve iğnelerini tırmanma kazması gibi kullanarak direğe tırmandı.

Bir deniz atı sürüsü mağaranın içine daldı. Etraflarında su uçuşuyor ve trompet çalar gibi kişniyorlardı. Kiela, Larran'ın onlardan birine bindiğini gördü, mağaranın ötesinden gelen ışığa karşı siluet halindeydi, eski bir masaldan bir kahraman gibi görünüyordu.

"Larran? Ne-"

Denizkızı sürünün önünde belirdi.

Caz, "Hayır, yapamazsın," dedi ve Kiela dönüp Caz'ın yapraklarını Radane'nin ayak bileklerine doladığını gördü. Mağara girişine doğru kaçmaya başlamıştı.

Sürünün yarısı karaya vurarak toynakları ve güçlü kuyruklarıyla Radane'nin karadan kaçışını engellerken, diğerleri de

Deniz. Larran Sian'ın sırtından atladı ve mağaranın kıyısına doğru yüzdü. Dışarı tırmandı. Sırılsıklam bir halde Radane ile yüzleşti. Aynı anda Larran, "Onu tutuklayamazsınız! O masum!" derken, Caz "Burada işimiz bitmedi!" diye bağırdı. Kiela, "Herkes sakin olsun!" diye bağırırken, denizkızı siren benzeri bir çığlık attı, deniz atları homurdandı ve kişnedi ve kaktüs, "Miyav, miyav, miyav!" diye feryat etti.

Radane yüzünü ellerinin arasına aldı ve sertçe kıyıya oturdu. Caz tutuşunu gevşetti.

Larran bir elini kaldırdı ve deniz atları sakinleşmeye başladı. Deniz suyu etraflarında çalkalanıyordu ama yavaş yavaş durulmaya başladı. Meep sustu.

Radane'nin omuzları titriyordu.

Ağlıyor muydu?

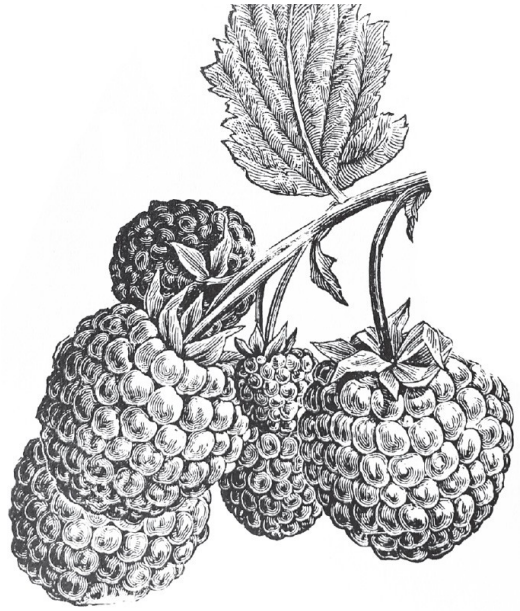
Gülüyor.

Radane başını sallayarak yukarı baktı. "Tüm imparatorluktaki en iyi eğitimli muhafızlardan, vahşi bir çeteden ve beni almak için gönderilen her bir yüksek nitelikli ödül avcısından kaçtım ve bir kütüphaneci, iki bitki ve bir çiftçi tarafından mı yakalandım?" Daha sert güldü.

Kiela sanki öfke nöbeti geçiren bir çocukla konuşuyormuş gibi sabırla, "Radane. Bize kim olduğunu ve neden burada olduğunu söyle."

Radane gözlerini silerek ayıldı, omuzlarını dikleştirdi ve "Ben Ravandil Etra L'sari ve imparatorun varisiyim. Buradayım çünkü ne imparatoriçe olmak ne de idam edilmek istiyorum."

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Meep?" dedi kaktüs.

"Aynen öyle," dedi Caz.

Larran homurdandı. "Sen . . . ne?"

Kiela onu inceledi. "Pek olası değil. İmparatorun varisi ilk doğan oğlu Umele S'rov Vironin'dir. İkinci sırada kızı, bir sonraki en büyük oğlu Seviene Nicla Edin Lariviron, ardından erkek kardeşi, baldızı ve onların çocukları geliyor."

"On altıncı yaşımdaydım," dedi Radane. "Bunun bana hiç gelmemesi gerekiyordu ve ben de bunu istemiyorum. Alyssium'da olanlar hakkında yalan söyledim-"

Caz mırıldandı, "İşte bir sürpriz."

"Devrimciler zafer kazandı ve ordunun başındaki generaller, davaya bağlılıklarını kanıtlama gayretiyle, tahtta herhangi bir hak iddia eden herkesi idam etmeye başladı. Yeni hükümetin bunu isteyip istemediği tartışmalı ve sonuç aynı olduğu için de önemsiz. Devrimciler arasındaki politikacılar hala kontrolü ellerinde tutuyor ve askeri liderlerini yabancılaştırmayı göze alamıyorlar. Daha basit bir ifadeyle, eski rejimle ilişkili olmak için sağlıksız bir zaman. Şanslıyım ki ben büyükannemin uzaktan kuzeniyim ve rüzgar spikeri olmak için eğitim alıyordum. Aslında üçüncü yıl sınavlarımı tamamlamış ve bir gemideki ilk görevimi bekliyordum ama artık hepsi bitti, çünkü birisi soy ağacının izini sürdü ve kısa süreli bir evliliğin yeterince yakın olduğuna karar verdi. Sadıklardan oluşan bir grup beni kukla olarak kullanmak istiyor, böylece adaları iç savaşa sürüklemek için bir bahaneleri olacak ve bir imparatora taç giydirmek yerine bir parlamento kuran devrimciler de sadıkların herhangi bir meşruiyete sahip olmasını istemiyor ve daha kana susamış gruplarının eylemlerini görmezden gelmeye hazırlar." Tüm bunları, uzun süredir içinde tuttuğu kelimelerin acısıyla tükürdü. "Bence imparatorluk bir imparator ya da imparatoriçe olmadan çok daha iyi olacak, ama kimse bana fikrimi sormadı. Sadece varsayımda bulundular çünkü

Hiç tanımadığım bir akrabam kısa süreliğine biriyle evlenmişti. Daha fazla kan dökülmesi için bahane olmak istemedim ve kaçtım."

Kiela ona baktı. "Yakutun var çünkü üst düzey bir asilsin." Başını salladı.

"Ve düşük seviyeli bir asil gibi görünmek için saçlarını kızıla boyadın."

"Kimse bana iki kere bakmadı," dedi Radane. "Muhafızlar bilmiyordu Yüzüm. Sadece servetim. Çocukluğumdan beri tanıdığım gardiyanlar bile." "Ailen batan geminin sahibi miydi?" Kiela tahmin etti.

"Teyzelerimden biri imparatorluk müfettişiydi," dedi Radane. "Devrimciler soruşturma ofisini dağıttığında ve rozetlerine el koyduğunda tekneyi bana hediye etti. Yeni hükümet, yasaları elden geçirmeyi bitirdikten sonra kendi adamlarını yerleştirmeyi planlıyor, ancak bir anda çok fazla değişiklik var. Her şey kaos içinde ama imparatorluk tahtının varisi olmadığı için sokaklarda şiddet değil bürokratik kaos var."

Larran Kiela'nın omzuna ıslak bir el koydu. "O zaman imparatorluk Kiela'nın peşinde olmayacak mı? Kimse onu tutuklamayacak mı?" *Kalabilir miyim?* diye merak etti. *Kitapları açabilirim, reçelimi yapabilirim, Larran'la bir akşam yemeği paylaşabilirim . . .*

Radane başını salladı. "İlkine evet, ama ikincisi... Bildiğim kadarıyla yasalar henüz yeniden yazılmadı. Burada yaptığınız şey" - kitapların ve duyarlı etlinin bulunduğu tekneyi işaret etti

-"Yine de seni tutuklatabilir, yargılatabilir ve suçlu buldurabilirim. Ama bunu yapacak kişi ben değilim."

Caz yapraklarını kullanarak kök topundan tuzlu su sıkıyordu. "Demek haklıymışım: büyü kitaplarını kendin için çalmaya çalışıyormuşsun."

Radane, "Sadece işe yarar olanları," dedi.

Kiela ve Caz aynı anda, "Bütün kitaplar faydalıdır," dedi.

"Hı-hı, kesinlikle kütüphaneciler," dedi Radane. "Saklanmama yardımcı olacak büyülere ihtiyacım vardı. O hayata asla geri dönmek istemiyorum. Senin sahip olduğun şeyi istiyorum. Sürekli suikast korkusu olmadan sıradan bir hayat."

Bu çok makul bir dilek gibi geldi.

"Sana nasıl güvenebiliriz?" Caz dedi ki. "Devrimciler kazanmış olsa da bizi tutuklatmak ve cezalandırmakla tehdit ettiniz - ki bu arada, yaşasın."

Radane karşı çıktı, "*Sana* nasıl güvenebilirim? Beni öldürmekle ve cesedimi saklamakla tehdit ettin."

Larran irkilmiş görünüyordu.

Caz yapraklarını ona doğru salladı. "Kiela değil. Onun sağduyudan çok ahlakı var." Radane'ye, "Bu sefer söylediğin kişi olduğunu kanıtlayabilir misin?" dedi.

Ellerini iki yana açtı. "Hayır. Fırtına vurduğunda üzerimde olanlardan başka bir şeyim yok."

"Rüzgârla konuştuğunu söylüyorsun," dedi Caz. "Neden fırtınayı büyüyle uzaklaştırmadın?"

"Tek bir rüzgâr spikeri bu kadar büyük bir büyü yapamaz," dedi Radane. "Bir fırtınayı etkilemek için birden fazla büyücü gerekir. Tek başıma yapabileceğim en iyi şey hoş bir esinti çağırmak."

Kiela Caz'a baktı. Radane'ye güvenmek istiyordu ama o zaten bir kez yalan söylemiş ve bunu aşırıya götürmüştü - yemek kitabı özellikle affedilemez bir çizgiydi. Kiela'nın değer verdiği insanlarda ve bitkilerde çok fazla sıkıntıya neden olmuştu.

Mağarada sallanan denizkızı, "Sen sensin," diye mırıldandı. "Ne?" Caz sordu.

"Sen sensin."

Kiela anladı. *Kütüphaneciyi Büyük Kütüphane'den çıkarın, o hala bir kütüphanecidir. Bir soyluyu sarayından çıkarırsanız...* Radane'ye baktı. "Sen hâlâ sensin. Yüksek bir soylu banyo yaparken kaç kişi hazır bulunmalıdır?"

"İki tane," dedi Radane. "Biri içeriyi gözlemek için: su sıcaklığını ayarlamak, havlu sağlamak ve kaymaması için fayansı kurulamak, diğeri de dışarıyı gözlemek için: savunmasız bir durumdayken rahatsız edilmemesini veya saldırıya uğramamasını sağlamak."

"Bu gelenek ne zaman başladı?" Kiela sordu.

"Yüce Lord Irizinth bir kalıp sabuna basıp ayağı kaydıktan sonra başını fayansa çarptı ve aldığı yaralar nedeniyle öldü. Kardeşi cinayetle suçlandı ve suçlu sabun bulunamadan idam edildi."

Caz araya girdi. "Bir soylu kaç bahar festivaline katılmak zorundadır?"

"Çift yılda mı, tek yılda mı?" Radane karşı çıktı.

"Hatta, ama ilk çiçeklenmeden önce üç yağmurun yağdığı bir yılda," dedi Kiela. "Altı, ama ilk üçünde herkes maskeli olmalı," dedi Radane, "çünkü üçüncü imparatoriçe eşiyle üç bahar festivalinden sonra tanıştı ve o zamandan beri iyi şans olarak kabul edildi."

"Hangi tatlı düşünülüyor-"

Larran elini kaldırdı. "Sen ve Caz tüm bunları biliyorsanız, bu nasıl bir kanıt?"

Radane, "Bana ancak üçüncü yıl sınavlarına rüzgârla konuşma üzerine çalışmış bir soylu olsaydım bilebileceğim bir soru sor," dedi. Rüzgârla konuşma, havanın hareketini kontrol etmeye odaklanan bir büyücülük çalışmasıydı. Çok sayıda uygulama alanı vardı: Gemilerde, tabii ki yelkenleri doldurmak için, ama rüzgârla konuşanlar, uzaktaki sesleri kulaklarına taşıma yetenekleri nedeniyle casus olarak da kullanılıyordu.

"Oppeindone'un üçüncü hanedanlık döneminden kalma rüzgâr manipülasyonu deneylerine ilişkin incelemeler Büyük Kütüphane'nin hangi bölümünde yer alıyor?" Kiela sordu. Bu göründüğünden daha zor bir soruydu, çünkü büyücü Oppeindone çok çeşitli disiplinler arası deneyler yapmıştı ve yazılarında bir kütüphanecinin isteyebileceği kadar düzenli değildi. İncelemeleri konudan konuya atlama eğilimindeydi. Eğer onun akıl hocası olsaydı, en azından makalenin özetine uyacak kadar odaklanması gerektiği konusunda onunla sert bir şekilde konuşurdu. Bilimsel kitapların bilinç akışı olmaması gerekirdi. Bununla birlikte, çalışmaları mükemmeldi ve yeterince ileri düzeydeki her rüzgar konuşmacısı orijinal metinlerini okumakla görevlendirilmeliydi.

Radane bir an için ona baktı.

"Söylediğin kadar gelişmiş olsaydın bilirdin," dedi Caz.

Radane, "Sınavlarımı geçeceğimi söylemedim," diye yakındı. "Oppeindone'un rüzgârla ilgili ilk deneylerini okumakla görevlendirilmiştik..." Gözlerini sıkıca kapattı. "Yeşil sakallı kütüphaneciyle konuştum. Tuniğinde yosunlar büyüyordu ve batı kanadından transfer edilmekten yakınıyordu..." Gözlerini açtı. "İkinci katta, kuzey kanadında, İmparatoriçe Pergin'in vitray tasvirinin ve Alyssium kanallarının inşasının yanındaydı."

"Peki Oppeindone'un rüzgâr deneyleri neyi kanıtladı?" Caz sordu.

Bitkiye ters ters baktı. "Az önce iyi bir öğrenci olmadığımı itiraf ettim. Ama size söyleyebilirim ki notları el yazısıydı, okunması neredeyse imkansızdı, kapağında çay lekeleri olan mavi bir kitapta. El yazısı bu kadar berbat olmasaydı ben de okuyabilirdim."

Caz Kiela'ya baktı, o da başıyla onayladı. "Gerçekten de berbat bir el yazısı vardı. Hiçbir imparatorluk müfettişi bunu bilemez." Eğer bir müfettiş ikinci kattaki kuzey kanadından herhangi bir kitap istemiş olsaydı bunu duyardı. Böyle bir taleple ilgili dedikoduların yayılması yeterince nadirdi ama ne kadar soylu olursa olsun sıradan bir öğrenci, kütüphanenin tam olarak barındırmak üzere tasarlandığı türden bir müşteriydi. "Doğruyu söylüyor, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla."

"Pekâlâ o zaman," dedi Larran.

Caz başını salladı.

"Meep?"

Kiela bu soruyu çeviriye ihtiyaç duymadan anladı. "Şimdi ne olacak?"

Birlikte Kiela'nın koyuna doğru yelken açtılar.

Bundan sonra her ne yapacaklarsa, bunu kulübenin rahat ortamında, çay ve reçel eşliğinde çözebilirlerdi - kitap sandıkları güvenli bir şekilde içeri döndükten sonra. Adada gerçek bir dedektif olmadığından, onları bu kadar gizli tutmaya gerek yoktu. Kiela'nın yatak odası gayet iyi iş görürdü.

Larran parlak deniz mavisi bir deniz atının sırtına binmiş, denizkızı ve çocuğu ise dalgaların arasına dalmıştı. Meep direğin tepesine yapışıp kalırken, Kiela dümenin yanında oturuyordu. Caz kitap sandıklarının üzerine uzandı ve Radane'i izledi.

Radane, kendisini hâlâ bir tehdit unsuru gibi g ö s t e r e c e k her türlü konudan özenle uzak duruyordu. "Bahar festivallerinden hep nefret etmişimdir," dedi sesini rüzgârdan duyabilmek için yükselterek. "Çok fazla dans ediyorsunuz, çok fazla yiyorsunuz ve birçok soylu 'anonim' oldukları için - kostümler kimin kim olduğunu açıkça belli etse de, genellikle giyen kişinin adı ve statüsü üzerine bir oyun etrafında tasarlandıkları için - kuralların onlar için geçerli olmadığını varsayıyor. Öpülmeden önce bana sorulmasını isterim. Ve gürültü! Müzisyenlere aldırmam, ama teker teker."

Kiela, "Tüm festivaller boyunca kütüphanede saklandım," dedi.

"Şanslıyım," dedi Radane. "Annem izin vermezdi. Ailemi temsil etmenin benim görevim olduğunu iddia ederdi. Bir yıl, ilk festivaline gitmek için yanıp tutuşan küçük kız kardeşim, benim kılığıma girmesi için tüm doğum günü şekerlerini bana ödedi. Daha sonra gizlice odasına girdim ve şekerlerini geri koydum, çünkü gerçek şu ki benim yerime gitmesi için ona para ödeyecektim. Harika vakit geçirdiğini söyleyerek geri döndü."

"Kulağa akıllıca geliyor." Kiela, Radane'nin annesi ve kız kardeşinin şimdi nerede olduklarını ve varis olarak kabul edilip edilmediklerini merak etti. Radane'nin kaçışı sadece iç savaşı mı ertelemişti? "Son varis sen misin, yoksa önce başka bir akrabaya, sonra bir başkasına mı düşüyor?"

"Babam öldükten sonra annem yeniden evlendi ve kan bağı babamın tarafında. Yeniden evlenmek annemin taht üzerindeki hak iddiasını geçersiz kılıyor. Yani güvendeler, eğer sorduğunuz buysa."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bu da savaşın kaçınılmaz olmadığı anlamına geliyordu ki bu mükemmel bir şeydi; gerçek bir iç savaş şüphesiz dış adalara da yayılırdı. Bir darbenin sadece Alyssium'la sınırlı kalma şansı vardı. *İnsanların Radane'i avlaması için iyi bir neden.*

Radane, "Onlara veda etme şansım olmadı," dedi. "Pişman olduğum tek şey bu. Ayrıca ailenin yemek kitabını aldığım için de pişmanım. Karakterime uygundu ve iddia ettiğim kişi olduğuma inanmana ihtiyacım vardı."

"Etkili oldu," dedi Kiela. Değerli yemek kitabını aldığında Radane'nin bir imparatorluk müfettişi olduğundan şüphe etmemişti.

"Geri vereceğim," dedi Radane. "Hasar görmemiş, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Belki de kitaba el koyduğu için onu affedebilirdi ama Kiela, Radane'nin bu davranışını ne kadar ileri götüreceğini merak etmekten kendini alamıyordu. İnsanları korkutmuştu ama yemek kitabını almak dışında gerçek bir zarara yol açmamıştı. Eğer planı sadece ortadan kaybolmaksa... Kiela, Caz'ın daha aşırı bir eylemde bulunmamış olmasından memnundu.

Ama şimdi Radane ile ne yapacaklardı?

Koyun içine doğru sürüklenirlerken Kiela yelkeni indirdi ve Radane onları iskeleye doğru çekti. Kiela tekneyi rıhtıma sıkıca bağladı ve sonra dışarı çıktı. Larran da onlara katıldı ve birlikte beş sandığı kulübeye kadar taşıdılar. Caz ve Meep kasalardan birine bindi.

Kiela'nın talimatıyla onları arka odaya, yatağın etrafına yerleştirdiler. İşlerini bitirdiklerinde, Caz ve Meep köklerini toprağa salmak için bahçeye koşarken, Kiela nane çayı yaptı ve Radane için endişelendi.

Larran son sandığı da yerine yerleştirdi ve yatak odasından çıktı. "İstersen sana kitap rafları yapabilirim. Artık gitmiyorsun."

Ben gitmiyorum. Bu farkındalık güneş ışığındaki bir gül gibi açmış ve onu endişelendiği her şeyden tamamen uzaklaştırmıştı. Ona gülümsedi. Kitap rafları! Bu şimdiye kadar birinin ona teklif ettiği en mükemmel şeydi. Mücevherlerden, bir ziyafetten ya da bir saraydan daha iyiydi. O da ona gülümsedi ve sanki dünya onun etrafında şarkı söylüyormuş gibi hissetti. "Evet, bu güzel olurdu."

O da gülümsedi. "Tamam o zaman."

Belki de bu kalıcı olabilecek bir şeydi. Size kitaplık yapmayı teklif eden biriyle ne kadar sık karşılaşırdınız? Kiela izlerken Larran ıslık çalarak odun ve alet getirmek için dışarı çıktı.

İç geçiren Radane sandalyelerden birine oturdu. Şaşkına dönen Kiela yarı sıçradı. Neredeyse bir dakikalığına eski imparatorluk müfettişinin burada olduğunu unutmuştu.

"Konuşan örümcek bitkinizin beni boğmasına izin vermediğiniz için minnettar olsam da," dedi Radane, "hâlâ küçük bir sorunum var." Yakut kolyesini çıkardı ve güneş ışığını yakalaması için havada tuttu. "Büyü kitabınızı satın alabilir miyim?"

"Bu kütüphaneye ait!" Kiela söyledi.

"Yatak odanıza ait gibi görünüyor."

Kiela başını salladı. "Hiçbirini satamam. Bu işler böyle yürümez." O onların bakıcısıydı, sahibi değil. "O büyüyü nasıl kullanmayı planlıyorsun ki? Sonsuza kadar görünmez kalamazsın. Gizli bir hayatla sıradan bir hayat aynı şey değildir." Ayrıca, büyüyü yapmak için Radane'in yakutu elinde tutması gerekecekti ki bu da teklifi samimiyetsiz kılıyordu. "İhtiyacın olan şey yeniden başlamak için bir yol ve bence-"

Dışarıda ayak sesleri duydu.

"Alo?" Bryn'in sesi parlak ve neşeliydi. "Açık mısınız? Ev işlerini halletmeye çalıştığın saatlerde sürekli uğrayan o talepkâr müşterilerden biri olmak istemem ama biraz daha ahududu reçeli almak istiyorum."

Yine mi reçel? Kiela köşeyi döndü. "Merhaba. Evet, tabii ki."

Bryn pencere tezgahına yaslanarak onu yanına çağırdı ve fısıldadı, "Başın belada mı? Söyle ve buradan çıkalım. Seni saklayacağım."

"Hayır, ben . . . Beni saklayacak mısın?" Omzunun üzerinden bakan Kiela, Radane'nin dirseğinin reçel rafının dışına çıktığını gördü. "Yardıma ihtiyacım yok, ama ...
. İçeri gelsene. Çay yapıyorum." Kapıyı açtı ve Bryn'i içeri aldı. "Meraktan soruyorum, neden yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Bryn elini raflara, bahçeye ve kulübeye doğru salladı. "Sadece endişeliyim."

Anlaşılabilir. Bryn'in hikâyenin tamamını tahmin edip etmediğini ve sandıklarda ne olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Radane gerçek bir imparatorluk müfettişi olsaydı, sadece Çam Kozalağı Meclisi'nin varlığı bile Kiela ve Caz'ı mahkûm etmeye yeterdi.

Bryn dükkânın köşesinden mutfağa girerken Radane'i gördü ve durdu. "Ah." Kiela'ya döndü. "Emin misin ..." O da

yardım teklifini ima ederek soruyu geçiştirdi. "Daha sonra gelebilirim. Ya da kalabilirim. Kalmamı ister misin? Tabii ki istiyorsun. Çay teklif ettin. Evet, bir fincan çayı çok isterim." Bryn sanki bir şey anlatıyormuş gibi Radane'in karşısındaki sandalyeye oturdu.

Kiela, Radane'ye "Bryn'e güveniyorum" dedi.

"Benim de yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Radane sordu.

"Ya bize güvenirsiniz ya da kaçmaya devam edersiniz. Seçim senin. Elbette sana görünmezlik büyüsünün bir kopyasını vereceğim ve kolyen sende kalabilir ama nereye kaçacaksın?"

Bryn Kiela'dan Radane'ye baktı ve tekrar geri döndü.

Çaydanlık ıslık çalarken Kiela sapını tutmak için bir havlu aldı. Üç çay fincanına sıcak su doldurdu ve ardından birbirlerini bir çatıyı paylaşmak istemeyen iki kanatlı kedi gibi temkinli bir şekilde izleyen iki misafirine hafifçe yontulmuş tabaklarda dağıttı.

"Nereye kaçacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Radane, "hatta nasıl kaçacağımı bile. Gemim battı."

"Bir tane daha satın alabilirsin," dedi Kiela. "Ama zaten dış adalardan birindeyiz. Saklanmak için bundan daha iyi bir yer bulabilir misin bilmiyorum. Ayrıca, kimse geminin nereye gittiğini bilmiyor, değil mi? Battığını ya da senin kurtulduğunu bilmiyorlar."

"Bekle, kalmamı mı *istiyorsun*?" dedi Radane. "Sonra-" Belirgin bir kafa karışıklığıyla başını salladı. "Neden kalmamı istiyorsun ki?"

Çünkü Radane böyle bir hayat istediğini söylemişti. Çünkü Caltrey Kiela'ya hayal bile edemeyeceği bir gelecek armağan etmişti. Çünkü burası birbirini önemseyen nazik insanların yaşadığı güzel bir yerdi. Çünkü ormanda tek boynuzlu bir at, koylarda deniz kızları ve tattığı en güzel ahududular vardı.

Ayrıca Radane kalırsa ... o zaman Caltrey dışında kimseye Kiela, Caz, Meep ve büyü kitaplarının burada olduğunu söyleyemezdi. Nazik olduğu kadar pratikti de.

Kiela, "Kalırsan benim için daha güvenli olur," dedi.

"Ahh." Bu Radane için açıkça anlamlıydı.

Ama Bryn için değil. "Neden öyle olsun ki?"

Kiela Radane'ye baktı ve kim olduğunu, neden burada olduğunu ve neden kalıp saklanmak istediğini nasıl açıklayacağını merak etti.

Radane, "İmparatorluk müfettişi olarak işimden ayrılmak istiyorum," dedi. "Ancak işverenlerim bu durumdan pek memnun olmayacaklar. Ortadan kaybolmam gerekiyor."

Bu, işverenlerinin ne kadar "mutsuz" olacağını ya da Alyssium'dan kaç kişinin Radane'i ele geçirmek isteyeceğini küçümsese de gerçeğe yeterince yakındı. "Beni saklamanın bir yolu olduğunu söylemiştin," dedi Kiela Bryn'e. "Onu saklamanın bir yolu var mı?"

Bryn çayını yudumladı ve Radane'i inceledi. "Fırınımı berbat ettin."

Radane omuzlarını kamburlaştırarak çayına baktı. "Özür dilerim. I . . . Kendimde değildim. Ben ... ... İmparatorluk müfettişi olmam gerektiğini düşündüm."

"Hmm," dedi Bryn.

"Onu nasıl saklayabiliriz?" Kiela sordu.

Çayından bir yudum daha alan Bryn bir dakika daha düşündü. Sonra fincanını indirdi ve kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Göz önünde. Fırınımda benim için çalışmaya geliyor, yaptığı pisliği telafi edene kadar ücretsiz, ondan sonra da Tobin kadar tanıdık bir görüntü olana kadar herkesin gözü önünde ücretli olarak. Adalı oluyor ve mümkün olduğunca çok insanı onun yıllardır burada yaşadığına yemin etmeye ikna ediyoruz."

Radane aval aval ona baktı. "İnsanlar bunu yapar mı?" Bryn omuz silkti. "Benim için yaptılar."

Caz ve Meep bahçeden içeri girdiler ve örümcek bitkisi kaktüsün mutfak tezgahına çıkmasına yardım etti. Caz, Meep'in iğnelerindeki başıboş yaprakları koparırken sessizce oturup dinlediler. Meep kedi mırıltısına benzer yumuşak bir ses çıkardı.

"Eşimin ailesi beni onaylamadı," dedi Bryn. "Ben yaşayan bir klandanım. İsim vermesem daha iyi olur ama buradan çok uzakta ormanlık bir adadan geliyorum ve klanlarımızın nesillerdir birbirlerinden nefret ettiğini söylemem yeterli. O kadar uzun zamandır ki kimse nasıl başladığını hatırlayamıyor ama herkes o zamandan beri ailelerimizin birbirlerinin topraklarındaki ağaçları ve nehirleri zehirlediği noktaya kadar her bir hakareti ve yanlışı sıralayabilir. Karım... Onunla kuzenlerimden birinin sadece eşimin ailesinin topraklarına değil bizimkine de akan bir göle atık dökmesini engellemeye çalışırken tanıştım. Nefretimizin bizi nasıl yok ettiğine dair metaforu tamamen kaçırdı ama müstakbel eşim anladı. Elbette gizlice buluşmaya başladık ve gençliğin benmerkezci masumiyeti içinde, ailelerimize ne kadar aşık olduğumuzu gösterirsek . . ." Derin bir iç çekti ve sonra Kiela'ya, "Sanırım bunun geri kalanını anlatmak için reçel gerekiyor" dedi.

"Elbette." Kiela ayağa kalkıp taze bir kavanoz açtı ve Bryn birçok cebinden birinden taze pişmiş birkaç ekmek çıkardı.

Radane onlara göz kırptı. "Bekle, burası gerçekten bir reçel dükkanı mı?"

"Evet." Kiela yarım ekmeğin üzerine ahududu reçeli sürdü ve ısırdı. Ekmek bir bulut kadar kabarıktı ve reçeli mükemmel bir şekilde tamamlayan biraz biber ve bal tadı vardı. "Ahududu çalılarını büyütmek için bir bitki büyüme hızlandırma büyüsü kullandım."

Çenesi düştü. "Sen . . . Beş kasa ... Ve önceliğiniz ahududu muydu?"

"Sırada çilek var diye düşünüyordum ama bahçemde hiç çilek görmedim." Kiela Bryn'e döndü. "Kasabada hiç çileği olan var mı? Birkaç tane ekebilirim."

"Etrafa soracağım," dedi Bryn. "Çilek reçeli mükemmel olur."

"Karışık meyveli de deneyebilirim, yaban mersini ve ahududu ile."

Radane ona bön bön baktı.

Bryn bir yığın reçeli bir rulo ile birlikte tabağa koydu ve Radane'e uzattı. "Tatlı bir şeyler ye. Bu seni daha tatlı yapar."

"Uh, teşekkürler."

Kendi ekmeğine bakan Bryn yemedi. Onun yerine hikâyesine devam etti. "Ailelerimiz bunu öğrendiğinde neler olduğunu tahmin edersiniz. Hem karım hem de ben evlatlıktan reddedildik. Amcam, eskiden bana ikramlarda bulunan ve benimle ormanda saklambaç oynayan adam ... hepsinin nasıl hissettiğini açıkça ortaya koydu. Karım onun elinden aldığı yaralar yüzünden öldü ve ailesi beni suçladı. Eğer ona kur yapmamış olsaydım, amcamın ona zarar vermek için harekete geçmeyeceğini söylediler. Ben de kaçtım. Caltrey'e gelene kadar gitmeye devam ettim. Adımı değiştirdim ve burada yeni bir hayata başladım. Ama ailesi intikamlarını almak için bir profesyonel tutmuştu. Beni bulduğunda . .

Caltrey halkı etrafımda toplandı. Aradığı kişinin ben olmadığıma yemin ettiler. Burada doğduğumu söylediler. O da onlara inandı ve gitti. O zamandan beri huzur içinde yaşıyorum."

Kiela'nın kalbi arkadaşı için acıyordu. "Çok üzgünüm." Söyleyecek başka, daha iyi kelimeler bulabilmeyi diledi. Bryn bu tür bir kalp ağrısı ve kedere katlanmak zorunda kalmamalıydı. O kadar büyük bir kalbi vardı ki.

Caz bir dalını uzatarak onun kolunu okşadı. "Hepimiz öyleyiz." "Meep," dedi kaktüs ruhani bir sesle.

"Ah, teşekkür ederim ama sana acımak için söylemedim," dedi Bryn. "Bunun yapılabileceğinin kanıtı olarak söylüyorum. Adalılar kendilerinden olanları korur. Beni evlat edindiler-Tobin'in annesi, artık benim kız kardeşim ve o da benim yeğenim. Caltrey halkı benim yeni ailem."

"Ben sizden biri değilim," dedi Radane.

"Olabilirsin, eğer istersen." Bryn elini kaldırdı. "Cevap vermeden önce bir düşün. Asıl soru burada güvende olup olmayacağın değil; burada kalmak istiyor musun? Yeniden başlamak ve yeni hayalleri olan yeni bir insan olmak her zaman kolay değildir. Burada yeni bir hayata başlamak istiyor musun?"

Radane reçele kaşlarını çattı ama bir bıçak aldı ve rulonun üzerine biraz sürdü. Bir ısırık aldı ve çiğnedi. Kiela ve Bryn kibarca çaylarını yudumladılar ve reçelli ekmeklerini kemirdiler. Kiela bir dahaki sefere elma reçeli yapıp yapmayacağını merak etti. Caz kendini masanın üzerine attı ve sonra aşağıya bir dal göndererek Meep'in de masanın üzerine çıkmasına yardım etti. Bitkiler Radane'nin düşünmesini bekledi.

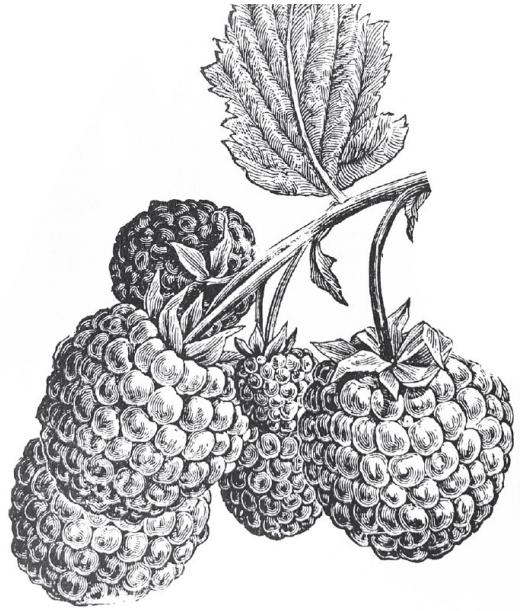
Kısa bir süre sonra Radane, "Burada bir hayat kurmak istiyorum," dedi.

Bryn hızlıca başını salladı. "O zaman teklif ettiğim gibi başlayabilirsin: fırınımda yaptığın pisliği temizleyerek. Seni asistanım olarak işe alacağım, en azından geçici olarak. Eğer fırında çalışmayı seviyorsan, kalabilirsin. Sevmezsen, şehirde başka bir iş bulmana yardım ederim. Ne olursa olsun, fırının üstünde yaşıyorum ve boş bir odam var. Senin olabilir. Biri seni aramaya gelirse, onlara on yıldır burada yaşadığını ve bir o kadar süredir de fırında çalıştığını söyleriz."

Radane ağzındaki reçel ve ekmek lokmasını yuttu. "İkinize de çok kötü davrandım. Neden bu kadar nazik davranıyorsunuz?"

Kiela, Larran'ın buraya geldiği ilk sabah adımının üzerine bir sepet içinde tarçınlı çörek ve yumurta bıraktığını düşündü ve en basit ve en doğru cevabı seçti: "Çünkü yapabiliriz."

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Kiela, Larran görünmeden önce ıslık çaldığını duydu, belindeki kemerde aletlerini ve omzunda dengede duran bir odun yığınını taşıyordu. Odunları kulübenin kapısının hemen dışına, gül ağaçlarının yanına bıraktı. "Yatağın her iki yanındaki duvarlar boyunca raflar hayal ediyorum. Her duvarda."

Kiela mutlulukla gülümsedi. Ne kadar çok raf var! "Çok fazla kitap var."

Testeresini ve kemerindeki diğer aletleri yakındaki bir kütüğün üzerine koydu. "Nasıl başardın ... ... Boş ver. Beni ilgilendirmez."

"Kargaşayı ilk duyduğumuzda hazırlanmaya başladık," dedi Kiela, her şeyi yaptığı gibi aletlerini de aynı özenle düzenleyişini izlerken. "Keşke daha fazla biriktirebilseydim. İşlerin bu kadar kötüye gideceğine inanmıyordum. Bu arada, eğer henüz anlaşılmadıysa, şu anda Alyssium'a gitmemelisin."

Başını salladı. "Anladım. Ama fırtınalar-"

"Miyav!" dedi kaktüs kulübenin kapısından.

"Tamam, evet," dedi gülerek. "Hiçbir yere gitmiyorum." Larran tahtaları keserken Kiela, Bryn ve Radane raflara yer açmak için kasaları ve yatağı yoldan kaldırdılar. Radane daha önce hiç çekiç ya da testere tutmamıştı ama ölçme konusunda ustaydı. Kiela ve Bryn rafları yerlerine çakarken Caz da Meep'le birlikte talimatları verdi: tabandan tavana raflar, alttaki üç raf için on iki inç, üsttekiler için sekiz inç. Reçel raflarının aksine, bunlar duvarın içine yerleştirilecekti. Çalışırken kalplerine yakın olan şeylerden konuştular: Kiela ve Caz kütüphane hakkında, Bryn fırın hakkında, Radane okuduğu üniversite hakkında ve Larran Caltrey ve deniz atları hakkında.

Rafları tamamlamaları çok keyifli iki günlerini aldı: yatak odasının her duvarında, zeminden tavana, pencereleri çerçeveleyen çok renkli ahşaptan güzel raflar. Kulübeyi taze kesilmiş odun kokusuyla doldurdular. Geceleri Radane Bryn'in fırının üst katındaki dairesinde uyurken, Larran deniz atlarına bakmak için evine döndü.

Ve Kiela ormanın kalbinde, bulut ayıları ve tek boynuzlu at ile birlikte olmayı hayal etti.

İkinci gün Eadie ve Ulina ziyarete geldi. Eadie bir sepet yakut kırmızısı kiraz getirdi ve Ulina da Caz'ın saklaması için yedek bir arp getirdi; Caz'la neredeyse aynı boyda, iki telli bir kucak arpı. Caz yeni arpını çalarken ve Meep müzik eşliğinde iğnelerini sallarken, hepsi Çam Kozalağı Meclisi'nin bir toplantısı ve reçel için çekirdeği çıkarılmamış kirazları atıştırmak için inşaata ara verdi.

Kiela hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Üçüncü gün şafak vakti sadece Radane döndü. Bryn fırından uzakta daha fazla vakit geçiremezdi ve Larran'ın da sürüsüyle birlikte balıkçı teknelerinin yanında olması gerekiyordu.

Radane geldiğinde, "Bryn yarın fırıncılık işime başlayabileceğimi söyledi," diye açıkladı. Çantasından yırtık pırtık ve tanıdık bir kitap çıkardı. "Sana bunu getirmek istedim."

Ailesinin yemek kitabıydı.

"Daha önce getirecektim ama yırtılan sayfayı onarmak istedim."

Kiela onu aldı ve göğsüne bastırdı. Sanki bir parçası kalbine geri yerleştirilmiş gibi hissetti. "Pekâlâ." Radane onu kendi isteği dışında aldığı için teşekkür edemeyecekti ama özellikle de onu onarmak için fazladan bir adım attığı için sorun olmadığını söyleyebilirdi. "Caz ve ben de rafa kaldırmak üzereydik. Bize katılmak ister misin?"

"Kitaplarla ilgilenmeme izin verecek misin?"

Sadece dikkatli yaparsa. Kesinlikle gözetimsiz değil. Ama evet, eğer isterse yardım etmesine izin verirdi. O kadar güven kazanmıştı. "Onları kasalardan çıkarıp bize verebilirsin. Biz onları düzenleriz."

"Yeterince adil."

İşe koyuldular.

Rafları karıştırırlarken Kiela Radane'ye ağaç ve su büyüleriyle ilgili deneylerinden bahsetti, Radane de ona ve Caz'e diploması için hangi kitapları okuduğunu anlattı. İkisi arasında çok fazla örtüşme yoktu ama Kiela bu konuşmayı büyüleyici buldu. Radane'nin okuduğu kitapların hepsini olmasa da bazılarını biliyordu ve Radane de Kiela'nın deneylerinden etkilenmişti. Üniversitede, profesörleri tarafından iyice test edilmemiş hiçbir büyüyü değiştirmelerine, hatta denemelerine bile izin verilmemişti

-Şehrin çok kalabalık ve büyülerin risk almak için çok değişken olduğu düşünülüyordu.

"Deniz atlarına yardım edecek bir büyü bulmak istiyorum." Kiela, şehir büyücülerinin yardımı olmadan hem gebe kalmakta hem de doğurmakta nasıl zorlandıklarını anlattı. "Bu konuya doğrudan değinen herhangi bir metne rastlamadım ama potansiyeli varmış gibi görünen birkaç yol var."

Caz, Radane'e göstermek için ilgili büyüleri içeren kitapları çıkardı. Hiçbiri deniz atlarına özel değildi ama biraz çalışmayla belki de uyarlanabileceklerini düşünmüşlerdi. Kiela'nın yatağının kenarına oturan Radane kitaplardan birini incelemeye başladı. "Bu atlar için. Saf büyülü yaratıklar üzerindeki büyü çalışmalarıyla birleştirilirse işe yarayabilir. Stigard'ın büyüden doğan yapıların fizyolojisiyle ilgili üçüncü, hayır bekle dördüncü cildi var mı?"

Kiela dizinli not defterine baktı. "Üçüncü sandık."

Raf projesinden vazgeçerek çeşitli kitapları incelemeye başladılar. Kiela koleksiyonlarında kendisi için fazla ileri seviyede olan birkaç kitap olduğunu biliyordu -bunlar onun sahip olmadığı bir büyü geçmişi gerektiriyordu- ama Radane'nin bu konuda eğitimi *vardı*.

Gün batımına kadar kitapların sadece dörtte biri rafa kaldırılmıştı ama işe yarar bir büyüye daha da yaklaşmışlardı. "Bryn'den bir gün daha isteyebilir misin?" Kiela sordu.

Radane irkildi. "Geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Neden bu kadar şaşırdın? İlerleme kaydediyoruz."

"Ama ben ..." Bir nefes aldı ve sonra nefes verdi. "En başta Hilal Üniversitesi'ne gitmek istememin nedeni ismimden daha fazlası olmak istememdi. Daha önce hiç kimse bana bildiklerim ya da yapabildiklerim için ihtiyaç duymadı. Her zaman kim olduğumla ilgiliydi."

"Eskiden kimdin?" diye düzeltti Kiela. "Artık bir

Caltreialısın." Radane gülümsedi.

Ve ertesi gün geri geldi.

Dördüncü güne gelindiğinde raflar tamamlanmış (Larran sayesinde), kitaplar düzenlenmiş (Caz sayesinde) ve büyü uygulanabilir hale gelmişti (Radane sayesinde). Meep malzemeleri topladı ve Kiela onları bir macun haline getirip bir reçel kavanozuna kapattı. Larran ziyarete geldiğinde - her gün gelirdi, gerçi sahildeki o günden beri hiç yalnız kalmamışlardı - Kiela hazır olduğu haberini paylaştı.

Sözsüz, onu öptü. Kendini okyanusa dalmış gibi hissetti, ama ılık bir günde. Kendini öpücüğün içine bıraktı ve sanki

Radane boğazını temizleyene kadar dünyanın geri kalanı yutulmuştu. Ayrıldılar ve Kiela kızardığını hissetti.

İkisi de tekrar nefes alabildiklerinde Larran, "Büyünün deniz atlarıma zarar vermeyeceğinden nasıl emin olabiliriz?" diye sordu.

Kiela da bunu düşünüyordu. "Ivor'u getireceğiz."

"Bunun bir büyü olduğunu anlayacaktır," diye uyardı Radane.

"Şok olacağını sanmıyorum." Kiela Larran'a baktı. Onun onayı olmadan sürüsündeki tek bir kısrağa bile bir şey yapmayacaktı. Onlar onun bir parçasıydı, kalbinin bir parçasıydı ve eğer o hayır derse, bu iş biterdi.

Larran başını salladı. "Ivor'a hem senin sırrın hem de sürüm konusunda güveniyorum."

"Emin misiniz?" Radane sordu. "Ne kadar çok insan bilirse, o kadar çok risk vardır."

Bunun doğru olduğundan emin değildi. "Ne kadar çok arkadaşım olursa o kadar güvende olurum. Aynı şey senin için de geçerli." Kendini izole etmek çözüm değildi, ne onun için, ne Caz için, ne de Radane için. Eğer burada güvende olacaklarsa, tüm topluluğun etraflarında olmasına ihtiyaçları vardı.

Ve bu, deniz atlarına yardım etmekle başlayacaktı.

"Herkesin sağlıklı olmak için sürüye ihtiyacı var, değil mi?" Kiela dedi ki. "Sürü büyürse, bu balıkçı halkına yardımcı olur. Yeterince balık yakalarlarsa, kanatlı kedilere kadar herkes gelişir. Biz adalılara göz kulak olursak, adalılar da bize göz kulak olur." Ek bir fayda olarak, bu Larran'ı mutlu edecektir. Ona baktı. "Deniz atlarınız sizin için olduğu kadar tüm Caltrey için de önemli."

Kadının umduğu gibi, adam gülümsedi. "Doğru." "O zaman yapalım şu işi," dedi Kiela.

Caz reçel dükkânına bakmak için Meep'le birlikte geride kaldı ve Radane de işi resmen başladığı için Bryn'e fırında yardım etmek üzere kasabaya döndü. Böylece Kiela, Larran ve Ivor büyü ve malzemelerle birlikte taş iskeleye çıktılar.

Ivor deniz atlarının biyolojisi hakkında epey bilgi sahibiydi. "Büyücülerin yardım edebilmelerinin ya da istediklerinde edebilmelerinin nedeni, kısrakların döllenmiş yumurtaları bahar ve yaz ayları boyunca içlerinde taşımalarıdır. Sadece implantasyon sırasında büyülü yardıma ihtiyaç duyarlar. Bu yüzden büyücülerin Caltrey'e ne zaman gelmeyi seçtiklerinin bir önemi yoktu; kısraklar onlar ne zaman gelirse gelsin hazır

olurdu."

Kiela dersini yarıda kesti. "Yani bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Ivor. "Kullandıkları büyüler hakkında hiçbir zaman bilgi sahibi olmadım. Ama bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı hazırlıklı olabilirim. Anne adayını izleyeceğim ve herhangi bir fiziksel sıkıntı içinde olup olmadığını değerlendireceğim."

Peki ya kısrak bir kuşa dönüşürse? Ya da bir ağaca? Kiela, Caz ve Radane büyünün üzerinden defalarca geçmişti. Her kelimeye ve her malzemeye çapraz referans vermişlerdi ama Kiela büyüyü yapana kadar bunu tam olarak bilemeyecekti. Bir büyüyü incelemekle büyü yapmak arasında dünya kadar fark olduğunu keşfetmişti.

Ivor, "Başarılı olup olmadığını da değerlendirebileceğim," dedi.

"Nasıl?" Kiela sordu. Eğer büyüyü doğru anladıysa, bu sadece implantasyonu kolaylaştıracaktı. Denizatı haftalarca fark edilir şekilde hamile kalmayacak ve dört ay daha doğum yapmayacaktı.

Ivor parmaklarını oynattı.

"Büyü." Kiela kaşlarını kaldırdı.

"*Bu* büyüyü bilmiyor olabilirim," dedi Ivor, "ama bir imparatorluk müfettişinin bilmesini istemeyeceğim başka sırlarım olduğu konusunda haklıydın."

"Radane emekli olmaya karar verdiği için hepimiz şanslıyız," dedi Kiela. "Gerçekten de öyle," diye onayladı.

İskelenin sonunda Larran gömleğini çıkardı. Sonra suya atladı ve ıslık çaldı -dört kısa ve bir uzun- ve deniz atlarından biri kişneyerek sürüden ayrıldı. Pulları gün ortasında gökyüzüne benzeyen soluk mavi bir kısraktı.

"Bu Marri," dedi Larran. "Dört yaşında, tam da ilk tayını doğurması gereken yaşta. Sağlığı çok iyi ama hiç hızlanma belirtisi göstermedi." Atı sevdi ve yelesini okşadı. Kız onun boynuna sokuldu. "İşte böyle kızım. İşte, işte."

Kiela kayalardan inip Larran'ın yanında suya girdi ve deniz atının yanında durdu. Meraklanan Marri, Kiela'nın saçlarını okşadı.

"Şu anda ikram yok," dedi Larran. "Daha sonra. Eğer uslu durursan." Dilini şaklattı ve at-balıkları dalgaların arasında yuvarlandı. "Onları bunu yapmaları için eğitiyorum ki Ivor herhangi bir yaralanma ya da hastalık durumunda onları tedavi edebilsin."

Keseyi açan Kiela, büyüyü dalgaların dışında kalmış olan Ivor'a uzattı. "Bunu benim için tutabilir misin?" Elbette ezberlemişti ama tedbirli olmak ukalalık etmekten daha iyiydi. Macunun mührünü açtı ve denizatının karnına sürdü.

Marri onun dokunuşuyla ürperdi ama sakin kaldı. Sırt üstü yüzüyordu, at gibi ön ayakları havadaydı ve balık kuyruğu ileri geri sallanıyor, gelgitin çekimine direniyor ve onu Kiela ve Larran'a yakın tutuyordu.

Nefes alan Kiela kelimeleri hece hece söylerken gözleri Ivor'un okyanus spreyinin ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu kâğıttaydı. Ellerini denizatının üzerinde tutarak macunun içinde daireler çizdi ve mide pullarının her santimini kapladı. Konuşurken macunu her yarığın içine itti.

Kıyıdan uzakta, deniz atları dalgalarda sallanıyordu ve Kiela sanki onlar da kendisini izliyormuş gibi hissetti. Tüm bunları engellemeye ve her heceyi dikkatle ve kendinden emin bir şekilde konuşmaya çalıştı. Dalgalar ona çarptı ama o onları görmezden geldi. Martılar tepesinden seslendi ama o duymadı. O dakikalar boyunca sadece o, denizatı ve kelimeler vardı.

Ve sonra bitirdi.

Geri adım attı. "Onu serbest bırakabilirsin."

Larran dilini şaklattı ve Marri suyun içinde yuvarlandı. "Bitti mi?" diye sordu.

Ivor'a baktı. "İşe yaradı mı?"

Ivor başını eğdi, boynuzlarını öne doğru eğdi ve birkaç kelime mırıldandı -Kiela o özel tınıyı dinlemeseydi bunların İlk Dil olduğunu anlayamazdı. Ne yaptığını saklamakta çok iyiydi. Çam Kozalağı Meclisi'nde bu tür büyü yapma pratiği yapmak için aklına bir not aldı. Sözlerini bitirdiğinde, bir avuç dolusu kuma benzeyen şeyi denizatına doğru fırlattı.

Kiela nefesini tuttu.

Kum altın renginde

parlıyordu.

"İşe yaradı," dedi Ivor kendinden emin bir şekilde.

Larran yüzünü ellerinin arasına aldı. Omuzları titremeye başladı. Larran ağlarken Ivor diz çökerek elini onun omzuna koydu, Kiela ise dalgaların arasından taş iskeleye tırmandı.

Larran bir yudum aldıktan sonra gözyaşlarını yutarak atına gülümsedi. "Aferin kızıma," dedi ona. Onun boynunu okşadı. "Devam et."

Marri bir kişnemeyle, daha derin sularda etrafında kümelenen sürüsüne geri döndü ve Larran kendini sudan iskeleye çekti.

"Tebrikler," dedi Ivor ona. Sonra Kiela'ya döndü. "Bunu tekrarlamak istediğinde beni ara. Sanırım yarın?"

Kiela başını salladı. Artık işe yaradığını biliyordu. *İşe yaradı!*

Dizlerini jöle gibi hissediyordu, daha doğrusu tam oturmamış reçel gibi. Ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Titremeye başladı. "Evet, daha fazla malzeme hazırlar hazırlamaz."

Ivor ikisine de başıyla selam vererek kanatlarını gerdi ve havaya fırladı. Kiela ve Larran onun uçuruma ve şelaleye doğru uçmasını izlediler. Boynuzlu şifacı güllerin üzerine çıktığında Larran Kiela'ya döndü. "Mucizevi bir şey yaptın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Kiela ıslak yamalı elbisesine baktı. Bir kez daha, at-balıklarıyla birlikte suya atlamadan önce kıyafetlerini düşünmemişti, ancak sadece heceler ve malzemelerin ötesinde lojistiği düşünseydi, bunu tahmin edebileceğini varsaydı. "Bana daha fazla kıyafet ödünç vererek başlayabilirsin."

Larran kollarını onun beline doladı ve onu kendine çekti. Larran onu öperken etrafında spreyler uçuştu ve Larran da onu öptü. Sanki eriyormuş gibi hissediyordu. Larran onun dudaklarını, boynunu, kulağını, çenesini ve sonra tekrar dudaklarını öperken güneş onun denizden ıslanmış tenini ısıttı.

Nefes nefese sordu, "İster misin ..." "Evet,"

dedi kadın.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun," dedi Larran. "Yüzmeyi önerebilirdim. Ya da ata binmeyi."

"Ne yapmak istersen evet," dedi Kiela. Onu

tekrar öptü. "Evet."

Onun öpücüklerine gömüldü. Adamın tadı deniz ve tarçındı.

Dalgaların arasında bir denizkızı siren benzeri bir çığlık attı ve Kiela ile Larran birbirlerinden ayrıldılar. Denizkızı, denizatı sürüsünün ötesinde yunus gibi onlara doğru yüzüyordu. Sudan dışarı sıçrarken çığlık attı.

"Gemi!" diye seslendi denizkızı.

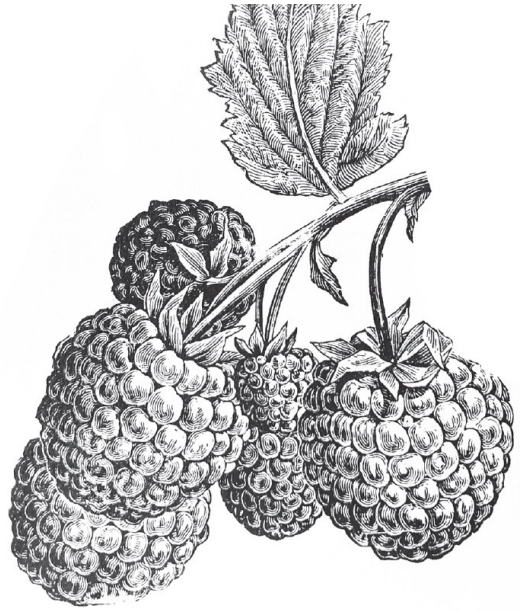
Bu tek başına olağandışı değildi. Limanın hemen ötesinde bir düzine balıkçı teknesi ve yarım düzine yelkenli suları dolduruyordu. Birkaçı daha açıktaydı ama sular sakindi. . .

Larran onun yanında kaskatı kesildi. "İmparatorluk."

"Ne?" Caltreyan teknelerinden başka bir şey görmüyordu.

Güneşin hemen solunu işaret etti ve kadın onu gördü: İmparatorluğun savaş gemilerinden biri limana doğru yol alıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Larran savaş gemisine bakarak, "Kitapları saklamamız gerekiyor," dedi.

Adamın söylediği ilk şeyin bu olması hoşuna gitmişti. "Evet."

"Sahte bir duvar yapacağım," diye karar verdi Larran. "Kitap raflarını gizleyeceğim."

Bu fikri uzun vadeli bir çözüm olarak düşünmüştü ama bu kadar çabuk ihtiyaç duyacaklarını tahmin etmemişti. "Limana yanaşmadan önce yapılabilir mi?"

Cevap hayırdı. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu ama söylemeyi reddetti. "Deneyebilirim." Elini tuttu ve taş iskeleden sahile doğru aceleyle indiler. "Bonus olarak, eve yalıtım katacak, bu da kışın yardımcı olacaktır."

Gülmek istedi. Ya da ağlamak. Radane'den sonra güvende olacağını düşünmüştü ama bilmeliydi -*hayır, Radane!* "Benim ve küçük ilaçlarım için burada değiller." Nasıl olabilirler ki? Haber o kadar hızlı yayılmamıştı. Caltrey dışında kimse onun birkaç ağacı ve bir merbaby'yi iyileştirdiğini bilmiyor ya da umursamıyordu ve sadece Fenerer bu konuda telaşlanmıştı. Onun da bir savaş gemisi çağıracak bağlantıları olduğundan şüpheliydi. "Radane için buradalar. Onu uyarmalıyız."

Birlikte sahile ulaştılar.

"Sen onu uyar, ben de duvarlardan başlayayım, olur mu?" Larran önerdi.

İmparatorluk askerlerinin reçel dükkânının kokusunu almaları biraz zaman alacaktı ama Radane köy fırınında açıktaydı. "Uçurumun tepesine vardığında Ivor'u uyarmayı unutma," dedi Kiela. "Lütfen Caz ve Meep'e ormanda saklanmalarını söyle. Kahramanlık yapmamaları konusunda ısrar edin. İmparatorluklar aradıklarını bulamazlarsa, bir teselli ödülü için etrafı koklamaya başlayabilirler ve işte o zaman tehlikede oluruz."

Larran onu öptü. "Dikkatli ol. Mümkün olduğunca çabuk kulübeye gel."

Larran merdivenleri ikişer ikişer çıkarken o köye doğru koştu.

Fokurdayan ve gürül gürül akan çeşmenin yanından geçerek fırına doğru koştu. *Boştu*

-Dışarıdaki masalarda kimse yok, tezgahın arkasında ya da fırınların yanında kimse yok. "Bryn? Radane? Tobin?"

Sesler rıhtım yönünden geliyordu. Fırından çıkıp sokaklarda koşarak limana doğru ilerledi. İleride bir kalabalık toplanmıştı.

Üç direği ve kırmızı yelkenleriyle pırıl pırıl parlayan imparatorluk gemisinin limana girişini izlemek için. Martılar üzerinde daireler çiziyor, geminin ardından gelen dalgalar demirli ve yanaşmış her geminin dalgalı bir ritimle sallanmasına neden oluyordu. Kiela kalabalığın arasında sıkışarak rıhtımın kenarındaki Radane ve Bryn'e ulaştı.

İçinden fırlayarak Radane'nin elini tuttu. "Ne yapıyorsun sen?" Kiela talep etti. "Bilmiyorum, yapman gerek. Saklanmaya mı? Gizli bir hikâye mi uyduracaksın?" Bryn'in Radane'in diğer elini tuttuğunu ve birbirlerine çok yakın durduklarını geç de olsa fark etti. Kitap raflarını birlikte inşa ettiklerinden beri neler olduğunu merak etti. *Odaklan. Burada olmamalıydı.*

"Her şey yoluna girecek," dedi Bryn. "İtiraf etmeliyim ki, onun yıllardır burada olduğu hikâyesini yaymak için daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm, ama Caltreyanlar-"

"İşe yaramayacak," dedi Radane.

"Bunu bilmiyorsun," dedi Bryn.

Radane başını salladı. "O gemiyi biliyorum. Kaptanı, onu sekiz yaşımdan beri tanıyorum. Ailemin evlenmemi istediği adam o. Beni görür görmez, yalan ortaya çıkacaktır."

Elini bırakan Bryn, "Evlenmek mi?" diye tekrarladı.

"İkimiz de bunu istemedik," dedi Radane kararlılıkla. "İkimiz de birbirimize uygun olmadığımız konusunda hemfikirdik. Ama o beni gördüğü yerde kesinlikle tanırdı."

Kiela planlarının etraflarında parçalandığını hissetti. Radane haklıydı; eğer kaptan onu tanıyorsa, kaç kasabalının onun yıllardır adada olduğuna yemin ettiğinin bir önemi kalmayacaktı. İmparatorluklar Radane'i gördüklerinde ne yapacaklardı? Onu barındırdıkları için Caltreyanları mı suçlayacaklardı? Ve Radane'a ne yaparlardı? *Bu düşündüğümden de kötü.* "Ne yapacak?"

"Hangi taraf için çalıştığına bağlı - beni öldürmek isteyenler ya da beni kullanmak isteyenler." Omuzları çöktü. "Sanırım bunu öğrenmek üzereyim."

Rıhtıma yaklaştıkça gemi göründüğünden daha da büyüktü ve beyaz-altın gövdesi güneş ışığında parlıyordu. Kiela askerlerin arma üzerinde kaynaştığını ve orta limanın daha derin sularına demir atmaya hazırlandıklarını gördü. Gemiyi emniyete almaları için birkaç dakikaları olacağını, sonra da denizciler savaş gemisinin yanlarına bağlı çok sayıda sandaldan biriyle rıhtıma doğru kürek çekerken birkaç dakikaları daha olacağını hesapladı.

"Yeni bir plana ihtiyacımız var," dedi Kiela. Raflarında sihir vardı, değil mi? Doğru kitabı bulabilirse, o zaman kesinlikle tehlikeden kurtulmanın yolunu okuyabilirlerdi. Biraz daha zamanları olmasını diledi.

"Gözden uzak bir yere gidelim," diye önerdi Bryn. "Fırının içinde konuşabiliriz." Gemi limana demir attığında, Bryn kolunu Radane'in koluna doladı ve rıhtımdan dikkatle ve şüpheci olmayan bir şekilde çıktılar. Üçü fırına doğru ilerlerken etraflarında sorular uçuşuyordu - "Nereye gidiyorsun? Görmek istemiyor musun?" Ve "Kim o? Neden buradalar?" Ve "Bir büyücü mü? Sonunda birini mi gönderdiler?"

Her soruya karşılık Bryn aynı cevabı tekrarladı: Daha fazla unlu mamul yapacaktı. Yeni gelenler aç olacaktı ve o da fırınının hazır olduğundan emin olmak istiyordu. Yeni bir büyücü olup olmadığını bilmiyordu. Herkesin unlu mamulleri sevmesi dışında onlardan daha fazlasını bilmiyordu, bu yüzden yapacağı şey buydu. Muhtemelen kek, çünkü çabuk oluyorlar. Evet, Kiela'nın reçelini kullanacaktı.

Kiela dedikoduları dinledi ve imparatorun sonunda büyücülerini gönderdiğine dair ortak bir kanıya vardı. Fırtınaları dindirmeye, adaları onarmaya ve yarattıkları karmaşayı çözmeye geliyorlardı. Şimdiye kadar kimse gemiyi eski araştırmacılarıyla ilişkilendirmemişti ama bu sözlerin birinin ağzından çıkıp yayılmasının an meselesi olduğundan emindi.

Sonunda fırına girdiler ve kapıyı kapattılar.

"Tesadüf olabilir," dedi Bryn panjurları pencerelerin üzerine çekerken. "Seni aradıklarını bilmiyorsun, fırtınaya yakalandın, rotandan çıktın, burada olduğunu bilmemeleri gerekirdi."

"Bu bir tesadüf olsa ve benim için burada olmasalar bile, beni gördüklerinde-" Radane başını salladı. "O görünmezlik büyüsüne ihtiyacım var."

"Bu gerçek bir görünmezlik büyüsü değil," diye uyardı Kiela. Radane mağarada itirafta bulunduğunda açıklamayı okumuştu. "Bu daha çok bir gizlilik büyüsü. Ayak seslerinizi daha sessiz ve görünüşünüzü daha bulanık hale getirmesi gerekiyor. Doğrudan incelemeye dayanır mı bilmiyorum. Ayrıca işe yarayacağını da garanti edemem. Daha önce hiç denemedik."

Radane fırın tezgâhının önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Eğer varlığımdan şüphelenirlerse, beni acımasızca arayacaklardır. İmparatorluk askerlerinin ne kadar titiz olabileceğini bilemezsiniz. Adadaki her taşın altını üstüne getireceklerdir."

"Bu çok kötü adlandırılmış bir büyü, eğer seni arayan biri hâlâ seni bulabiliyorsa." Bryn kendini Radane'in önünde konumlandırdı ve onu kollarının arasında yakaladı. Radane ona doğru sarktı.

Kiela'nın aklına bir fikir geldi. "Ya yapmasalardı? Yani

arama." Her ikisi de ona baktı.

"Geminiz battı, değil mi?" Kiela söyledi. "Ya senin de onunla birlikte boğulduğunu yayarsak? Larran seni hiç kurtarmadı. Caltrey'e hiç ulaşamadın. Eğer bunun doğru olduğuna inanırlarsa, adayı aramak için hiçbir sebepleri kalmaz. Onlar gidene kadar görünmezlik büyüsü ve ada mağaralarının bir kombinasyonuyla seni saklayabiliriz."

"Hoşuma gitti," dedi Bryn, "ama çok fazla insan onun boğulmadığını biliyor ve bunu herkese yaymak için yeterli zaman yok. Ailemle birlikte yeni gerçeğimi ortaya koymak için aylarımız vardı ama sadece birkaç dakika içinde birisi sorun yarattığını bile bilmeden gerçeği ortaya dökebilir. Ama ..." Şimdi adım atma sırası ondaydı, yürürken konuşuyor ve elini heyecanla sallıyordu. "Neden daha küçük bir yalan değil, herkesin bilmeyeceği, hiçbir şeyle çelişmeyen makul bir yalan? Bir kadın kurtarıldı. İmparatorluk müfettişi olduğunu iddia etti. Tek yapmam gereken hiçbir şey bulamadan gittiğinizi söylemek. Bunun doğru olmadığını kim söyleyebilir? Özellikle de kimse seni bulamazsa. Gitmiş olabilirsin."

"Evet!" Radane dedi ki. "Herkese suç işlediğime dair bir kanıt bulamayınca oradan ayrıldığımı söyle. Sen bunu yayarken, Kiela da görünmezlik büyüsünü yapmamda bana yardımcı olacak." Umutla Kiela'ya döndü. "Eğer istekliysen?"

"Tabii ki evet," dedi Kiela. Bu nasıl bir soruydu ki? Larran'ın çırpınan gemiyi gördüğünde fırtınaya doğru koştuğunu düşündü ve onun da böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Eğer yardım etmenin bir yolu varsa, denemek zorundaydı. "Bir sorun var: Büyü yapmak için büyü kitabına ihtiyacımız olacak ama kulübeme çıkarken görülürseniz, imparatorların ilk bakacağı yer orası olur. Büyüyü mükemmelleştirmek için zamanımız olmayacak." Denediği her büyü için önce ciddi bir araştırma ve deney yapması gerekmişti -şarkı söyleyen ağaca, elma çiçeği kuşuna ve Meep'e bakın. "Mümkün olduğunca çok zaman kazanmalıyız. Uçurumdan yukarı çıkmanın daha az görünür bir yolu var mı?"

Bryn önlüğünü endişeyle ellerinin arasında evirip çevirdi ve başını salladı. "Uçamadığınız, dikey kayalara tırmanamadığınız ya da bir şelaleden yukarı yüzemediğiniz sürece hayır."

"Peki ya Ivor? Bizi uçurabilir mi-"

Kepenklerden birini kırarak açan Radane, pencereden sokağın aşağısına baktı. "Gemi demirledi," diye rapor verdi. "Yelkenler indirildi. Burada olamam."

"Kılık değiştirip benim gibi giyineceksin." Bryn arka odalardan birine girdi ve elinde bir yığın giysi ve önlükle çıktı. "Seni gören herkes kekler için daha fazla reçel almaya gittiğini sanacak. Bu gayet makul, değil mi? Bu kadar çok kek için çok fazla reçel gerekir. Ben onları pişirmeye başlayacağım, mümkün olduğunca rahat ve masum davranacağım, sen de-"

"İşe yaramayacak," dedi Radane. "Hem beden hem de tavır olarak birbirimizden çok farklıyız." Ama unlu bir pantolon giymeye ve beline bir önlük bağlamaya başladı.

"İşe yarayabilir," dedi Kiela. Herkes rıhtımdaydı ve yeni gelenlere aval aval bakıyordu. Fırını ya da uçurum merdivenlerini izlemiyor olacaklardı. "Sadece belli bir mesafeden geçmeniz gerekiyor."

Bryn bir mendil çıkarıp Radane'ın saçlarına bağladı ve kırmızıyı kumaşın arkasına sıkıştırdı. Bir süre onu inceledikten sonra, siluetini daha yuvarlak hale getirmek için fazladan önlükler giydirdi. "Herkesin dikkati gemide. Sana o kadar yakından bakmayacaklardır."

"Bunu bilemezsiniz," dedi Radane.

"O zaman ben de dikkatlerini dağıtacağım," dedi Bryn. "Onlara kek fırlatacağım. Ne bileyim işte. Bir şeyler düşünürüm. Tek yapman gereken şehir dışına çıkmak, ben de-"

Eadie fırının kapısından içeri daldı, atının arka ayakları kapı çerçevesine çarpıyordu. Parmağını Radane'e doğru kaldırdı. "Sen! İmparatorluk müfettişi! İstifa edeceğini söylemiştin. Yalan mıydı bu? Bizim Kiela için adamlarını buraya mı çağırdın? Çünkü sana izin vermeyeceğiz. Neden bu kadar çok önlük giyiyorsun?"

Bizim Kiela'mız. Kiela kızardığını hissetti. Daha önce hiç kimse onu kurtarmaya koşmamıştı.

Radane bakışlarını sentora dikti. "Neden biri Kiela için gelsin ki? Caltrey'de doğup büyüdü ve hiç ayrılmadı. Başkentten herhangi birinin ilgisini çekmesi için hiçbir sebep yok."

Bu yalan karşısında irkilen Eadie ona bakakaldı. "Yeni gelenleri çağırmadın mı?"

Radane kararlı bir şekilde, "Ben yapmadım," dedi.

"Öyle bir şey yapmadı," diye yineledi Bryn. "Aslında, şüpheli bir şey bulamadıktan ve emekliliğini açıkladıktan sonra

Eski imparatorluk müfettişi daha bu sabah adadan ayrıldı. Onu kaçırmış olmaları çok yazık ama nereye gittiğini bilmiyoruz."

"Ah," dedi Eadie. "Harika. Haberi yayacağım. Benden başka ne istiyorsun?"

"Dikkat dağıtıcı bir şey," dedi Kiela. "Kimse fırından ayrıldığını anlamadan Radane'i kulübeme götürmeliyiz. Bryn gibi giyinecek."

Eadie ona yukarıdan aşağıya baktı ve kokladı. "Uzaktan dayanır." Döndü ve fırından çıkarken toynakları takırdadı. "Ulina, rıhtımda herkese ihtiyacımız var, sadece meraklı kitlelere değil, köydeki her Caltreyan'a. Yeni gelenlerin tantanayla karşılanması gerek! Yıllar sonra gelen ilk büyücüye layık bir karşılama töreni düzenleyelim."

Ulina'nın sesi dışarıdan içeri süzüldü. "Ooh, sence gerçekten bir büyücü mü gönderdiler?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır, ama yapmaları gerekirdi." Eadie caddeden, gemiye aval aval bakmayan birkaç adalıya bağırdı. "Rıhtıma! Herkes rıhtıma! Yeni büyücümüze Caltrey'de nasıl 'hoş geldin' dediğimizi gösterelim!"

Bryn, Radane'nin saçlarını toplamayı bitirdi. Yakın çekim Bryn'e hiç benzemiyordu, diye düşündü Kiela, ama giysiler, önlük ve mendille işe yarayabilir miydi? "Hızlı hareket edeceğiz. Acil bir durum varmış gibi davranın."

Radane hafif histerik bir kıkırdama çıkardı. "Reçel acil durumu."

"Lütfen dikkatli ol," dedi Bryn. "Elimizde ne olduğunu bile bilmeden seni kaybedemem. Bu çok-" Daha fazlasını söyleyecekti ama Radane onu öptü. Bryn de onu aynı aceleyle öptü, birbirlerini bir daha göreceklerinden emin olmayan çaresiz insanların paylaştığı türden bir öpücüktü bu.

Onlara biraz zaman tanıyan Kiela sokağı kontrol etti. Eadie ve Ulina herkesi iskeleye doğru yönlendiriyordu ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu. "Üzgünüm ama gitmek zorundayız" demeden önce kalabalığın kuyruk kısmı gözden kaybolana kadar bekledi.

"Sen de dikkatli olmalısın," dedi Radane Bryn'e. "Bunu bir imparatorluk emri olarak kabul et."

"Git," dedi Bryn ve sesi bu kelimeyle birlikte çatallaştı.

Kiela ve Radane fırından dışarı fırladılar. Meydanı geçtiler, çeşmenin yanından geçtiler ve boş sokaklardan geçtiler. Kiela bir gözünü

ama kimseyi görmedi, sadece çatılardaki kanatlı kedileri gördü.

Birkaç değerli dakika sonra sahile ulaştılar ve uçurumun merdivenlerini tırmandılar. Radane mendilini tutmuş, parlak kızıl saçlarını topluyordu. Kiela kimsenin onları izlemediğini umuyordu. Tüm gözler rıhtımdaki gemide olmalıydı. Ne de olsa bu, Caltrey'de son yıllarda yaşanan en heyecan verici olaydı ve herkesin bu gösteriyi izlemek için orada olması mantıklı olurdu, özellikle de Eadie onları bir araya getirmişken. Umarım bu onlara büyüyü mükemmelleştirmek için zaman kazandırırdı. Aksi takdirde ...

Tarlada ve yeşilliklerin arasında koştular. Kulübeye vardıklarında Kiela nefes nefese kalmıştı. İçeri koştuğunda Larran'ı yatak odasında Caz'la birlikte kitap raflarının üzerine tahta kalaslar çakarken buldu. Sadece dörtte biri bitmişti.

Bu işe yaramayacak, diye düşündü. Tahta çok taze, yapı çok yeniydi, ayrıca tahtaları eski görünecek şekilde düzeltebilseler bile, raflardan geriye doğru gömülmüş pencereler hala vardı, bu da duvarların olması gerekenden daha kalın olduğunu gösteriyordu. *Başka bir çözüme ihtiyacımız var.* Ama önce Radane'in acil sorunuyla ilgilenmesi gerekiyordu. Kiela doğru büyü kitabının olduğunu bildiği kitaplığa doğru atıldı. "Caz, araştırma moduna geç. Radane'ın yakutunu kullanan görünmezlik büyüsünü mükemmelleştirmeliyiz."

Larran çekiçle vurmaya ara verdi. "Görünmezlik büyüsü mü?"

"Geminin kaptanı beni tanıyor," dedi Radane. "Beni görürse, her şey biter."

"Yani seni göremiyor," dedi Larran.

"Kesinlikle," dedi Kiela. "Büyü mükemmel bir çözüm değil ama elimizdeki tek şey bu. Eğer büyüyü yapar ve onu bir mağaraya ya da askerlerin bakması için bir neden olmayan bir yere saklarsak-"

Radane bir an donmuş gibi durdu.

"Sorun nedir?" Kiela sordu.

"Sadece ..." Yutkunarak nefes aldı. "Kaçtığımda bana yardım edecek kimse yoktu. Yapmak zorundaydım. Her şeyi kendi başıma yaptım. Ama beni sadece birkaç gündür tanıyan sizler, hepiniz. Ailem bunu yapmazdı ve siz tereddüt etmiyorsunuz."

"Aile her zaman akraba olduğun insanlar değildir," dedi Larran. Rafların önüne bir sonraki tahtayı ekledi ve yerine çakmaya başladı. "Benimki... Her neyse, ne kadar zamanımız var?"

"Yeterli değil," dedi Radane.

"Buldum," dedi Caz. Yapraklarını kullanarak çevirip açtı. O, Radane ve Kiela büyüyü okumak için yatağın etrafında toplandılar. Büyü için bir yakut gerekiyordu, Radane'de de vardı ama aynı zamanda Caltrey'e özgü olmayan bir kar çiçeği ve yıldırım çarpmış kum da gerekiyordu ki Radane bunu nereden bulacağını bilmiyordu, özellikle de bu kadar kısa sürede.

"Bu bir sorun," dedi Kiela. "Diğer malzemeler sende mi?"

Radane, "Yakutun en azından kısmi bir etki için yeterli olacağını umuyordum," dedi. "Öyle olmadı, bu yüzden iki bitki beni yakalayabildi."

Bu, Radane'in fırınla kulübe arasındaki herhangi bir noktada bahsedebileceği bir ayrıntıydı. *İyi. Sorun yok. Bunu halledebiliriz.* Kiela Larran'a sordu, "Kuma yıldırımın nerede düştüğünü biliyor musun?"

Ellerini iki yana açtı. "Son fırtınada Caltrey'e yıldırım düştüğünü bilmiyorum. Son zamanlarda sahile yıldırım düştüğünü de duymadım. Bir keresinde olmuştu, kum cama dönüşmüştü. Heykel gibi görünüyordu. Birisi bir parçasını saklamış olabilir ama kim olduğunu bilmiyorum. Biraz daha zamanımız olsaydı, etrafa sorabilirdik..."

"Bahçede kar çiçeği olup olmadığını kontrol etmeme yardım eder misin?" Caz Kiela'ya sordu. Radane'ye "Yıldırım kumu yerine geçecek şeyleri araştırabilir misin?" diye sordu. O da
Radane'in herhangi bir şeyi nasıl düzgün bir şekilde araştıracağını bilip bilmediğini bilmiyordu, ama bir öğrenciydi, bu yüzden temelleri anlaması gerekirdi. "En azından bir başlangıç yap. Ben hemen döneceğim."

Larran'ı sahte duvarlarla, Radane'i de büyü kitaplarıyla baş başa bırakan Kiela, Caz'ı bahçeye kadar takip etti. Meep oradaydı, tavuğa ekmek parçaları atıyor ve tavuk onları gagalamaya çalıştığında yoldan kaçıyordu.

"Ne oldu?" Kiela Caz'a sordu. Kar çiçeklerini aramak için onun yardımına ihtiyacı yoktu. Hangi bitkinin hangisi olduğunu ondan çok daha iyi biliyordu.

"Radane'i başka bir plan yapmaya ikna etmeliyiz," dedi Caz. "Tüm malzemelere sahip olsak bile, daha önce hiç yapmadığımız bir büyüyü deneme fikrinden hoşlanmıyorum, özellikle de şehirde imparatorluklar varken. Yanlış gidebilecek çok fazla şey var. Radane'i kurtarmak yerine, dikkatlerini doğrudan hepimizin üzerine çevirebiliriz. Test ettiğimiz bir büyüyü kullansak çok daha iyi olurdu."

O da aynı fikirdeydi ama çok geniş bir repertuara sahip değillerdi. Fırtına hastalığını tedavi etmek uygulanabilir değildi ve çam kozalağı ilacı da

kimseyi saklamayacak. "Ağaçları sağlıklı hale getirmenin bir faydası olmaz, tabii imparatorlukları meyve yağmuruna tutmak istemiyorsanız."

"Hayır, ama bunun işe yarama olasılığı son derece düşük."

Haklıydı.

Bir B planına ihtiyacımız var. Ya da C. Ama ne . . . ?

Kiela, küçük bulut ayılarından birinin ahududu çalılarının altından uçarak ağacın kökleri arasında kaybolduğunu gördü. *Hah.* Bahçeye geçti ve ağacın yanında diz çöktü. Yosunlu köklere dokundu. "Ağaç koruyucusu? Merhaba? Sana bir soru sorabilir miyim?"

Yeniden ortaya çıkmasını beklemiyordu ve kendisinden daha uzun bir bulut devasa bir ayının gevşek şeklini aldığında geriye sıçradı.

"Oh. Merhaba. Teşekkürler." Dudaklarını yaladı ve sakin görünmek için kendine telkinde bulundu. "Um, nasıl saklanıyorsun?"

"Temelde bulutlardan oluşuyorlar," dedi Caz arkasından. "Tekniklerinin etten kemikten insanlar için geçerli olduğunu sanmıyorum."

Olabilir. Belki de değildir. Ama sözde kötü orman ruhları hakkındaki tüm halk hikayeleri

. . kaybolan insanların etrafında dönüyorlardı: ormanda dolaşan ve geri dönmeyen erkekler ya da kadınlar, evden uzaklaştıklarında kaybolan çocuklar, bahçesinin güvenliğinden uzaklaştırılan yaşlı bir kadın. Sevdikleri onları aramış ama sanki ortadan kaybolmuşlar gibi. Birkaç hikâye, arayanların onları bulmak için ne kadar uğraştığını vurguluyordu. Geri dönen birkaç kişi nerede olduklarını açıklayamadı. Bu nasıl başarılmıştı? Dost canlısı bir orman ruhu tarafından yardımsever bir nedenle yapılmış olabilir mi? Dost olduklarını varsayarsak... *Öyle olduklarını* düşündü. Buna inanıyordu. "Bir arkadaşımın saklanması gerekiyor. Yardım edebilir misin?"

Caz Kiela'ya yaklaştı. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Kiela fısıldayarak, "Bu, yanlış malzemelerle denenmemiş bir büyü kullanmaktan daha tehlikeli değil," diye karşılık verdi. "Ayrıca, onlara yardım ettik. Belki hâlâ minnettarlık duyuyorlardır?"

"Bize zaten ödeme yaptılar," dedi Caz. "Malzeme yığınlarını hatırlıyor musun?"

"Daha fazla ilaç yapabilirim," dedi Kiela bulut ayısına. "Eğer bir kaçağı barındırdığım için imparatorluk tarafından tutuklanmazsam bunu yine de yapacağım. Lütfen, arkadaşımı saklamanın bir yolu var mı?"

Kiela ve Caz'ın tam önünde, devasa bulut ayısı ağaç kabuğunun içinde eridi. Sadece eridi. Sanki ağaç onu emiyormuş gibi doğrudan ağacın içine kaydı. Bir saniye sonra dışarı kaydı ve ateşten gözleriyle ona bakarak bekledi.

"Onu bir ağaca saklayabilir misin?" Kiela sordu.

Yapılabilir miydi? Daha önce hiç duymamıştı ama henüz okumamış olması mümkün olmadığı anlamına gelmiyordu. Masallarda böyle olup olmadığını sormak, süreçle ilgili notlar almak ve sonra metinleri araştırmak istedi ama şimdilik ... .

Arkalarında kaktüs cıvıldadı, "Meep!"

"Meep Radane'i getirecek," diye tercüme etti Caz.

Ne Kiela ne de Caz yerlerinden kıpırdamadı. Gözlerini orman ruhundan ayırmadılar. Bulutlardan yapılmış vahşi bir boz ayıya güvenebilirler miydi? *Onları ormana kadar takip ettim ve bana zarar vermediler.* Evet, eski halk hikâyeleri onların ahlaksız, tehlikeli ve düşmanca olduklarını söylüyordu ama ona göre dost canlısıydılar ve eğer insanları bu şekilde ortadan kaldırıyorlarsa, o zaman bu tam da ihtiyaçları olan çözüm olabilirdi.

Radane ve Larran'ın dışarı çıktığını duydu.

"Ne oldu? Askerler çoktan geldi mi?" Radane sordu.

"Bu alışılmadık bir fikir gibi gelebilir ..." Kiela başladı. *Muhtemelen korkunç bir fikir. Ya da parlak bir fikir.* "Sıradışı" yeterince adil bir kelimeydi.

Radane durdu. "Bu ... ... Oh, vay canına, onları duymuştum. İnsanların onları görmesine izin verdiklerini sanmıyordum." Sesi kısılmıştı, sanki yüksek bir sesin onu korkutup kaçıracağından korkuyordu.

Kiela, "Sanırım bu bulut ayısı sizi saklamamıza yardımcı olabilir," dedi. "Ne? Nasıl?"

Bulut ayısı bir kez daha bir ağacın içine girerek kendini gösterdi. Kiela göz ucuyla diğer bulut ayılarının da bahçeye süzüldüğünü gördü; çatıda, sarmaşıkların arasında ve tavuk kümesinin tepesinde pusuya yatmışlardı.

Radane başını salladı. "Ben katıyım. Et ve kan. Bir ağacın içinde yok olamam." Diğer ayılar ona doğru aktı, bulut gibi bedenleriyle onu çevreledi.

Caz endişeyle toprak topunun üzerinde zıpladı. "Bu ona zarar vermez, değil mi? Çok daha fazla açıklama yapılması gerektiğini hissediyorum. Ya da deney. Önce bunu test edebilir miyiz?"

Radane Kiela'ya baktı. "Onlara güveniyor musun?"

Öyle mi? İlaçları yapmaya ve kullanmaya devam etmesini isteyeceklerini biliyordu. Ama bundan da öte, bir tek boynuzlu at görmesine izin vermişlerdi. "Bunun güvenli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl çalıştığını bilmiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum.

niyetlerini ya da bunu nasıl tersine çevireceklerini bilmiyorum. Ama yardım etmeye istekli olduklarını biliyorum. Ve yardıma ihtiyacımız olduğunu da biliyorum."

Radane, "Yani bunun bir risk olduğunu söylüyorsunuz," dedi.

Kiela, "Herhangi birine güvenmek bir risktir," dedi. "Ama bunu tek başına yapmaktan daha iyidir." Omzunun üzerinden bahçeye gelmiş olan Larran'a baktı. Tavuk onun çizmesini gagalıyordu. Onu uzaklaştırmak için ayağını hafifçe salladı.

Radane bulut ayılarına baktı. "Peki ya büyü kitapları? Onları saklamayı bitirmene yardım etmeliyim..."

"Bunun için bir planım var," dedi Kiela. Caz'ın zaten bildikleri bir büyüyü kullanmakla ilgili söyledikleri ona bir fikir vermişti. "Ve bonus: eğer işe yararsa, çok daha fazla reçel yapabileceğim."

"Bu durumda, harika." Radane gözlerini devirdi.

Radane'e sorun olmayacağını, bunun denenmemiş bir büyüden daha iyi bir fikir olduğunu, orman ruhlarının dost canlısı göründüğünü söylemeyi düşündü ama bunların doğru olup olmadığını bilmiyordu. Bu Radane'nin seçimi olmalıydı. Kiela, konumları tersine dönseydi ne yapacağından emin değildi. Bu, Radane'nin orman ruhlarından mı yoksa imparatorluktan mı daha çok korktuğuna bağlıydı-

Radane ruhlara, "Bırakın yapalım," dedi.

Bulut ayıları onun etrafını sardı. Kiela, sise benzeyen bedenlerinin bulanıklığı arasında Radane'i zar zor görebiliyordu. Larran ağaca doğru koşarak Kiela'nın yanında durdu. Gergindi, sanki Radane seslenir ya da çığlık atarsa peşinden dalmaya hazırdı ve Kiela bunu yapacağından şüphe duymuyordu.

Ama bulut ayıları bahar havasındaki kar gibi usulca eridi.

Saniyeler içinde ayılar -ve Radane- ortadan kayboldu.

"Vay canına, bu çok rahatsız edici," dedi Caz. Titredi ve tüm yaprakları sallandı.

Kaktüs kabul etti. "Meep."

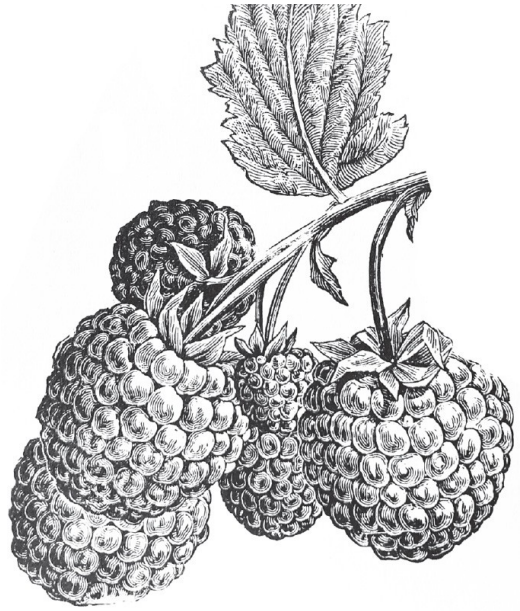
"Sizi de aynı şekilde mi saklayacağız?" Larran sordu.

Kiela başını salladı. "Yeni gelenlerden sadece biri ortadan kaybolursa daha az şüphe uyandırır. İhtiyacımız olan şey onların çabucak gitmesi. Ayrıca, büyü kitaplarını bulamadıkları sürece beni istemeyeceklerdir." Kısa bir süre bulut ayılarından kitapları saklamalarını istemeyi düşündü ama kitapların ölü ağaçlardan yapıldığı düşünülürse bu pek akıllıca görünmüyordu - nasıl tepki verecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sadece kitapları saklamalıyız."

"Planın nedir?" Caz sordu.

Dikenli çalıları işaret etti. "Ahududu. Bir sürü ahududu."

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Caz ve Meep göletten su mercimeği toplamaya giderken Kiela gül goncalarını ve mürver ağacı yapraklarını birkaç damla suyla ezdi.

Larran, "Sahte duvar işe yaramayacağı için üzgünüm," dedi.

"Daha fazla zamanımız olsaydı olurdu," dedi ona. "Sen denedin."

"Kitapları kasalarına geri koyabilir ve kütüphane teknesine taşıyabiliriz..."

"Nereye?" Kiela sordu. Mağara işe yaramamıştı; Radane onu neredeyse anında bulmuştu. Evi onunkinden daha güvenli değildi. Ayrıca, burası onun eviydi. *Onu korumak zorundayım.* Başparmağını batırdı ve macuna kan ekledi.

Kadının kanını görünce irkildi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Pencereleri ve kapıları kapatabilir misin?" Kiela Larran'a sordu. Büyümenin ne kadar hevesli olacağından emin değildi ve camları kırmasını istemiyordu.

"Ama neden ..." Başını iki yana salladı. "Sorular sonra. Elbette sorabilirim. Neye ihtiyacın olursa." Adam ön bahçede gözden kayboldu ve çok geçmeden testere ve çekiç sesleri duydu.

Büyünün hecelerini ezberlerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Planında o kadar çok bilinmeyen vardı ki. İmparatorluk askerlerinin neden geldiklerini, ne aradıklarını ya da ne kadar dikkatli bakacaklarını bilmiyordu. Sınırlı bilgiyle çalışıyordu ve bu rahatsız ediciydi. Ama kitapları güvende tutmaya çalışacaktı. Ve arkadaşlarını.

İşlerini hemen hemen aynı zamanda bitirdiler: Bitkiler su mercimeğiyle birlikte geri dönerken Kiela büyüyü hafızasına kaydetmeyi, Larran da pencere ve kapıları kapatmayı bitirdi. Kiela macunu ezdikten hemen sonra dördü bahçede toplandı. Larran ağzını açtı ama Caz onu susturdu, Kiela için sorun yoktu. Zaten yeterince gergindi.

Halihazırda evin üzerinde bulunan sarmaşıklarla başlamaya karar verdi. Bir sarmaşığın dibine diz çökerek, Kiela hızlı büyümesi için macunu yerleştirdi. "Bana şans dile."

Caz geri çekildi. Bir dalını uzatarak Meep'i de geri çekti. "Larran, onu biraz rahat bırakmak isteyebilirsin."

Larran geri çekildi. "Ne olacak şimdi?"

"İzle," dedi Caz.

Kiela büyüyü bir, iki ve sonra üç kez okudu. Hızla sarmaşıktan uzaklaştı. Bir an sonra, sarmaşık havaya doğru yükseldi. İçinden sarmaşıklar filizlendi ve çatıya yayıldılar. Beklemeden bir sonraki sarmaşığa geçti. Tüm kulübe sarmaşıklarla kaplanana kadar bu işlemi tekrarladı.

Sonra çalılıklara doğru ilerledi.

Eve en yakın ahududu çalısını seçti. Macunu gömerken, dikenlerin tüm bahçeyi kaplamamasını umdu. Onu evcilleştirmek için çok çalışmışlar ve büyük ilerleme kaydetmişlerdi. "Meep, tavuğu serbest bırakabilir misin? Bu işe bulaşmasını istemiyorum."

Kaktüs koşarak geldi ve kümesin kilidini açtı.

Tavuk kımıldamadı. Kaktüse gıdakladı, o da ona miyavlayarak karşılık verdi.

Kiela büyüye başladı.

Böğürtlen çalıları patladığında tavuk ciyakladı ve Meep'i takip ederek bahçeden kaçtı. Ahududu çalıları yeri sarsan patlamalarla büyüdükçe büyüdü, ta ki kulübenin tamamı görünmez olana kadar.

Birkaç saniye sonra hareketsiz kaldılar.

Çatıyı ya da duvarları zar zor görebiliyordu. Sertçe yutkundu. Mantıklı bir seçim gibi görünmüştü ama ailesinin evini bu şekilde görmek . . . *Benim evim.*

"Bu kitapları güvende tutacaktır," dedi Caz memnuniyetle.

Kiela kendine asıl meselenin bu olduğunu hatırlattı. *Daha sonra düzeltebiliriz.* Bu kalıcı değildi. Savaş gemisi gittikten sonra. Hepsinin iyi olduğundan emin olduktan sonra . . . Eğer böyle bir şey olduysa. Ya imparatorluk yalanları gördüyse?

Larran elini onun omzuna koydu. "Şimdi, seni nasıl güvende tutacağız?"

Ona Bryn'in Radane'le ilgili orijinal planını anlatmıştı - neden Caltrey'de olduğu ve ne kadar zamandır burada olduğu konusunda yalan söylüyordu. "Kasabadaki herkesi hayatım boyunca burada olduğumu söylemeye ikna etmek için yeterli zaman yok. Ama belki de onları yoldan çıkaracak bir hikâye *vardır*?" Bunu düşünmesi gerekecekti. Belki de fırında çalışıyormuş gibi yapabilirdi? Bu kulağa yeterince zararsız geliyordu ve büyü kitabıyla da ilgisi yoktu. "Bu arada, biz

burada kalamaz. İmparatorluk buranın terk edilmiş olduğuna inanmak zorunda. Caz
-"

"Çalılıkların arasına saklanırız," dedi Caz. "Mükemmel olur." Meep göstererek ahududu çalısının altına girdi ve gözden kayboldu.

"Güvende kalın," dedi Kiela onlara.

"Sen de," dedi Caz.

"Meep."

Nefes almayı kendine hatırlatmak zorunda kalacak kadar endişeli olan Kiela, Larran'la birlikte kasabaya doğru yürüdü. Bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam etmek ve içinden çığlık atıyormuş gibi görünmemek için sahip olduğu tüm cesareti harcadı.

Belki de bulut ayılarından beni saklamalarını istemeliydim.

Ama bu öngörüsüzlük olurdu. Kasabada görünmeli, masum davranmalı ve kulübeye herhangi bir şüphe çekmemeliydi. Fırında Bryn'in asistanı olarak Radane'in yerine geçmeyi ve hep orada çalışıyormuş gibi davranmayı planlıyordu. Şansı yaver giderse, imparatorluk onu tamamen görmezden gelecekti.

Alyssium'daki yaşamından, ister soylu ister asker olsun, iktidar sahiplerinin sıradan insanları görmezden geldiğini biliyordu. Kütüphaneciler ve dükkân sahipleri onlar için neredeyse görünmezdi, sadece bir görevi tamamlamak için kullanılan araçlardı. Radane'in aksine, o gemideki hiç kimsenin kendisini tanımayacağını garanti edebilirdi. *Yıllar sonra Alyssium'da kimsenin üzerinde çok az iz bırakmıştım. Oysa burada, sadece birkaç gün sonra ...* Kiela Larran'a baktı ve her şeye rağmen gülümsediğini hissetti. Riske ve belirsizliğe rağmen onun yanındaydı.

Birlikte denizkızı çeşmesinin yanından geçtiler. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi neşeli bir şırıltıyla akıyordu. Çatılarda kanatlı kediler güneşin altında uzanıyorlardı. Kendine rahat, sıradan ve masum görünmesi gerektiğini hatırlatıp duruyordu ve her adımını eleştirmekten kendini alamıyordu: Yeterince rahat mıydı? Yüz ifadesi yeterince yumuşak mıydı? Omuzları rahat mıydı? Kollarıyla ne yapması gerekiyordu? Onları sallamalı mıydı yoksa sabit mi tutmalıydı? Normalde nasıl yürüdüğünü hatırlayamıyor gibiydi. Peki ya ifadesi? Gülümsemesi normal miydi? Larran'ın az önce söylediği ve kendi ayaklarına, ellerine ve yüzüne çok fazla odaklandığı için tamamen duymadığı şeye gülüyormuş gibi mi yapmalıydı?

Yaklaştıklarında Larran onun parmaklarını sıktı. Kulübede çok uzun kalmışlardı; imparatorluk mensupları fırının etrafında kümelenmişlerdi.

Çocuk Tobin

Bryn tabakları tezgâha koyabildiği kadar hızlı bir şekilde kekleri servis ederek aralarında koşuşturuyordu.

Eğer fırında çalıştığımı iddia edemezsem . . . B planı mı? Yoksa C planında mıydılar? D?

Bryn neşeyle el salladı. "Merhaba Kiela! Larran, biz de tam senden bahsediyorduk!" Masalar arasında koşuşturarak birkaç imparatora kupa dağıttı. Askeri üniforma giymişlerdi, teknelerindeki yelkenler kadar kırmızı sert tunikler, deri zırh benzeri pantolonlar ve bellerine bağlanmış kılıçlar. Üç erkek ve beş kadın saydı ama kasabada başkalarının da olduğundan şüphesi yoktu. Bu büyüklükteki bir gemi genellikle en az iki düzine mürettebat taşırdı.

Saçları sarmal şeklinde bükülmüş bir adamın tuniğinde altın çizgiler vardı; Radane'in müstakbel nişanlısı olan kaptan olmalıydı. Eadie'nin yanında oturuyordu. "Ah, evet, işte Larran!" Eadie söyledi. "O kızıl saçlı kızı okyanustan çıkaran kişi o."

"Kendisine Radane dediğini söylemiştiniz?" diye sordu kaptan. "Bana onu ve geldiği tekneyi tarif edebilir misin?" Adam ayağa kalktı ve Kiela onun Larran'dan biraz daha uzun olduğunu ama iskelet inceliğinde olduğunu fark etti. Konuşurken hareket ettirdiği ince, uzun parmakları vardı.

"Tabii ki. Öyle mi?"

Hafifçe eğildi. "*Alyssium Rover*'dan Kaptan Varrik.″

"Ben Caltrey'li Larran. Bu da karım Kiela." Kiela'nın elini dudaklarına götürdü ve arkasından öptü.

Kiela zar zor da olsa tepki vermemeyi başardı. Bunun Larran'ın onu güvende tutmak için söylediği bir şey olduğunu biliyordu ama kafasının içinde yankılanan kuş benzeri küçük bir cıvıltıya engel olamadı. Gülümsemesini toparlayarak kaptana, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Tepkilerini anlamak için Bryn ya da Eadie'ye bakmadı. Tobin'in küçük bir soluk alıp verdiğini, ardından da sanki biri kaval kemiğine tekme atmış gibi bir çığlık attığını duydu.

Larran, "Tekneyi fırtınanın ortasında fark ettik," dedi. "Dalgaların arasında savruluyordu. Orta büyüklükte, bir ila dört yolcu için tasarlanmış. Ama fırtınanın karmaşası yüzünden tam olarak göremedim. Ya sen canım?" diye sordu Kiela'ya.

"Bir direği vardı," dedi Kiela yardımsever bir şekilde. "Ne renk yelken?" diye sordu kaptan.

Kiela hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Sanki o an hafızasına

kazınmış gibi hissediyordu; rüzgarın çığlığı, dalgaların öfkesi ve

teknenin ne kadar kırılgan göründüğünü. Elbette her ayrıntıyı hatırlıyordu. "Yelken görmedim. Sanırım rüzgâr söküp götürdü."

Larran, "Zaten yarıya kadar alabora olmuştu," diye açıkladı. "Deniz atlarımdan birini enkaza doğru sürdüm. Kadın battığında oraya zar zor varabildim ama zamanında yetiştim. Onu hemen içeri alıp ısıttım ve çabucak iyileşti. Hipotermiye girecek kadar uzun süre suda kalmamıştı."

Fenerer ayağa fırladı. "Git getir onu Larran. Senin evinde kalıyor. Yoksa senin yatağında mı? Söylesene Larran'ın *karısı*, yatağını Larran ve dedektifle paylaşıyor musun, yoksa ikisi birlikteyken ortadan kayboluyor musun?"

"Larran'ın evinde değil," dedi Bryn. "Caltrey'den ayrılmaya karar verene kadar benim fırının üstündeki boş odada kalıyordu."

Eadie araya girdi. "Düğünlerine davet edilmemiş olman Kiela'ya saygısızlık edebileceğin anlamına gelmez. Ses tonuna dikkat etsen iyi olur yoksa Bryn sana sevdiğin bisküvilerden bir daha vermez."

Fenerer homurdandı.

Tekrar konuşamadan Larran onun sözünü kesti. "İlk başta kendini tanıtmadı ama iyileştikten sonra imparatorluk müfettişi olduğunu iddia etti."

Bryn, "İşler yoluna girene kadar fırınımı mahvetti," diye yakındı.

Kaptan Varrik, "Halledildi mi?" diye sordu.

O iyi biri. Fazla bir şey söylemedi. Sadece insanların konuşmasına izin verdi. Neyse ki, Fenerer hariç, Kiela'nın arkadaşları senaryoya sadık kalmıştı, ki hazırlanmak için ne kadar az zamanları olduğu düşünüldüğünde bu dikkate değerdi. Çoğunlukla doğruyu söylüyor olmalarının da yardımı oldu. Kıpırdanmamaya çalıştı.

"Şüpheli bir şey bulamadı," dedi Bryn. "Aslında, hatasını telafi etmek istedi, bu yüzden fırını temizlememe yardım etti ve karşılığında ona kalacak bir yer teklif ettim."

Fenerer başparmağını fırına doğru uzattı. "Şüpheli bir şey yok mu? Ha! Bunu kendi ağzından duymak isterdim. Onu dışarı çıkarın! Neden burada bu iyi askerlere brifing vermiyor? Bulduklarını rapor ediyor olmalı."

Kaptan Varrik, Fenerer'den çok daha kibar bir şekilde, "Gerçekten de müfettişle konuşmak istiyorum," dedi. Kiela herkesin en huysuz komşusunu sohbetten çıkarmanın bir yolu olmasını diledi. Fenerer buradayken her şeyin ters gitme ihtimali çok daha yüksekti. Kimsenin yalanlarında abartıya kaçmamasını umuyordu.

Bryn omuz silkti. "Buradaki işi bitince başka bir yere taşındı." "Nereye?" Kaptan Varrik sordu.

Birkaç boş tabağı toplayan Bryn, onları fırın tezgahına geri taşıdı. "Söylemedi ama şahsen ben bir insanın neden Caltrey'den ayrılmak isteyeceğini anlamıyorum." Diğer müşterilerden, tüm Caltreylilerden düzensiz tezahüratlar geldi. Diğer imparatorlar sanki saldırıya karşı tetikte bekliyorlarmış gibi sokakları ve evleri izliyorlardı. *Kimden?* diye merak etti. *Kedilerden mi?*

"Yakın zamanda başka gelenler oldu mu?" Kaptan Varrik sordu. Kiela Larran'ın yanında gerildiğini hissetti.

Fenerer herhangi bir suçlamada bulunmadan önce Eadie, "Neden sorduğunuzu bilirsek size daha iyi yardımcı olabiliriz. Kimi arıyorsunuz?"

"Elbette." Başını kibarca eğdi. "Ravandil Etra L'sari'yi arıyoruz. Son olaylar nedeniyle şu anda İmparator Mevorin'in yaşayan tek varisi o. Onu bulmamız şart."

Gerçekten Radane'i bulmak için gönderildiler.

"Yani onu taçlandırabilir ya da öldürebilir misin?" Eadie sordu. Bryn yine telaşla dışarı çıktı. "Eadie."

"Ne?" Eadie sordu. "Soru soramaz mıyım?" Kaptana, "Yaşlı bir kadının açık sözlülüğünü bağışlayın. Burada çok az haber alıyoruz. Yaşayan tek varisi nasıl kaybettiniz? İnsanın takip etmek isteyeceği türden biri gibi görünüyor. Bir kutuya sıkışmış güzel bir biblo değil ki."

"O kesinlikle bir biblo değil," dedi Kaptan Varrik. Kendini rahatlatmak istercesine saç spiraline dokundu ve ardından iç çekti. "Açıkçası, eğer bulunmak istemiyorsa, bulunmamalı. Ama benim emirlerim var. Ve büyük bir ödül teklif ediyorum: Alyssium'da yakın zamanda boşaltılmış bir sarayın tapusu. Eski sahibinin tüm mobilyaları ve hazinelerinin yanı sıra Baron veya Barones unvanıyla birlikte geliyor."

Fenerer ayağa fırladı ve Kiela'yı işaret etti. ″Caltrey′de yeni." Kalbi sıkışmıştı. *Bu yalan işe yaramayacaktı.*

Larran Kiela'nın önüne geçti ve Kiela şok olmuş gibi görünmeye çalıştı. Gerçekten de şok olmuştu. Bu çok büyük bir ödüldü. Caltrey'deki herkesi baştan çıkarabilirdi. Bryn ya da Eadie'yi bile. Onlardan birinin Radane'in bu varis olduğunu tahmin edip etmediğini merak etti. Bu, onun işinden ayrılmak isteyen bir dedektif olmasından daha az ya da çok akla yatkın değildi. Yine de . . . *Nerede saklandığını bilmiyorlar.*

Ayrıca Bryn ya da Eadie'nin Caltrey'den ayrılmak istediklerini de sanmıyordu.

Kaptan Varrik avluyu geçerek Larran'ın yanına geldi. İki adam birbirlerine baktı ve kaptan yumuşak bir sesle, "Karınızla konuşmak istiyorum," dedi.

Kiela elini Larran'ın koluna koydu. "Sorun değil. Açıkçası bir yemek kitabı dışında hiçbir şeyin varisi değilim." Larran'ın etrafından çekildi. "Ben Kiela Orobidan, Atlan ve Binna'nın kızıyım. Caltrey'de doğdum." Hepsi doğru.

Varrik onu sadece bir kalp atışı kadar inceledi -mavi tenini, saçlarını, yüzünün şeklini, gözlerini, yeni çillerini- ve onu reddetti. "O imparatorluk varisi değil."

Tekrar normal nefes almaya başladı.

Fenerer parmağını salladı. "Yine de şüpheli biri. Bu adaya geldi ve bir şeyler olmaya başladı. Kulübesini aramalısın. Doğal olmayan şeyler saklıyor. Bahse girerim imparatorluk müfettişine gerçekte ne olduğunu biliyordur. Muhtemelen soru sormayı bırakması için ona doğal olmayan bir şey yapmıştır."

Eadie peçeteyle parmağına vurdu. "Bu kadar yeter, Fenerer.
Kaptan Varrik. . ."

Larran aynı anda, "Kaptan Varrik . . ."

Bryn, "Fenerer'i görmezden gel. O herkesten şüphelenir."

Kaptan Varrik başını öne eğdi. "Benim görevim yerel ada meselelerinin araştırılmasını içermiyor. Benim tek bir önceliğim var."

Fenerer, "Sözlerime kulak verin," dedi, "bu kadın sır saklıyor."

Kaptan Varrik, adaların en sinir bozucu sakinleriyle röportaj yapmaya alışkın birinin havasıyla, "Bana bu dedektifi tarif edin lütfen," dedi.

Fenerer memnuniyetle bir tanımlama yaptı: boy, şekil, ten, gözler, saç. O kadar ayrıntılıydı ki, kızın resmini bile çizmiş olabilirdi. Kiela kaptanı izledi ve şüphesinin doğrulandığı anı gördü.

O ana kadar, kaptanın son olayı, yani gemi enkazını ve ortada olmayan imparatorluk müfettişini tartışırlarken adalılarla dalga geçerek, sadece işine baktığı hissine kapılmıştı. Bunun göreviyle bir ilgisi olduğunu gerçekten düşünmemişti. Ama şimdi, tavşan kokusu almış bir av köpeği gibi görünüyordu.

Bu hiç iyi değil.

"Onu en son kim gördü?" diye sordu.

Denizcileri de onun ses tonundaki değişikliği hissetti ve daha uyanık hale geldiler. Kiela onların duruşlarının düzeldiğini, gözlerinin her şeyi ve herkesi gözlemlemek için fırladığını fark etti. En ufak bir şüpheyi rapor edeceklerinden şüphesi yoktu.

"O ben oluyorum," dedi Bryn neşeyle. "Yola çıkmadan önce fırında bana yardım etti ve ben de ona yolculuğu için bir torba tarçınlı çörek verdim. Zincirdeki bir sonraki adaya yelken açmak için şekere ihtiyacınız var - bu kısa bir yolculuk değil ve benim tarçınlı çöreklerim en iyisidir. Bir tane denemek ister misiniz?"

"Kendi gemisi kaza yaptıysa hangi gemiye bindi?"

Bryn Kiela'ya baktı, sadece hızlı bir göz kırpmasıydı ama kaptan bunu fark etti. Kiela'ya döndü. "Tüm bunlara nasıl dahil oldun?"

Düşünmedi. Sadece cevap verdi. "Ona ailemin teknesini sattım."

"Şimdi mi sattın?"

"Buna ihtiyacım yoktu," dedi Kiela. "Caltrey'den ayrılmayı hiç düşünmüyorum." Larran'a gülümsedi ve bu kez gülümsemesi gerçekti. Larran da ona gülümsedi.

"Eh, yalan söylüyor," dedi Fenerer. "O şehirli kızın yelkenliden başka teknesi yok - yelkenli bir tür dümen. Caltreyan değil. O Alyssium'dan. Bahse girerim senin varisin hakkında her şeyi biliyordur. Bahse girerim işbirliği içindeler. Ya da yeminli düşmanlar. Onu öldürdü. Cesedi gömdü. Ya da onu kötü bir şeye dönüştürdü. Bir parça yosun. Ya da bir sümüklüböceğe. Size söylüyorum: O kulübesinde yasadışı büyü yapıyor. Onu tutuklamalısınız."

Yüzbaşı ilk olarak, "Kanıt olmadan sivilleri tutuklamak gibi bir alışkanlığım yok. Ama yine de bu kulübeyi görmek için ısrar etmek zorundayım."

"Ben orada yaşamıyorum," dedi Kiela. "Kimse yaşamıyor. Terk edilmiş durumda."

"Reçel dükkanın var, kulübenden kaç!" Fenerer bağırdı. "Belli ki karanlık işler için bir paravan. Sadece reçel satarak nasıl hayatta kalabilirsin? Özellikle de tek bir çeşitle."

Kaptan Varrik ona döndü. "Suçlamanız onun haydut bir büyücü, bir katil ya da kötü bir iş kadını olduğu yönünde mi? Şikâyetlerinizin izini kaybediyorum."

Fenerer kendini toparladı. "Ben sadece onun buraya ait olmadığını söylüyorum."

Bryn elindeki çay bardağını masalardan birine çarptı. "Buraya ait olmayan sensin. Belki de Kaptan Varrik'in gemisi ayrıldığında sen de gemide olmalısın."

"Oh, yapacağım ve sen de bana Baron diyeceksin. Çünkü size söylüyorum: Bu mavi saçlı şehir kızında bir terslik var." Parmağını önce Eadie'ye sonra Kiela'ya doğru salladı.

Larran ona doğru yürüdü. "Yeter, Fenerer."

"Seni de hecelemiş," dedi Fenerer. "Aksi takdirde bunu görürdün. Bu adada olan her tuhaf şeyin kaynağı o. O haydut bir büyücü. Ve tekrar söylüyorum: Araştırmacınıza ne olduğunu tam olarak biliyor."

Kaptan Varrik Kiela'ya döndü. "Zorlamamı bağışlayın ama sizden bu kulübeyi bize göstermenizi istemek zorundayım." Bu açıkça bir rica değildi ama ilham kaynağından memnun olmadığı da bir o kadar açıktı. Bunun sonlarının gelmediği anlamına geldiğini umuyordu.

"Ha!" Fenerer zaferle konuştu.

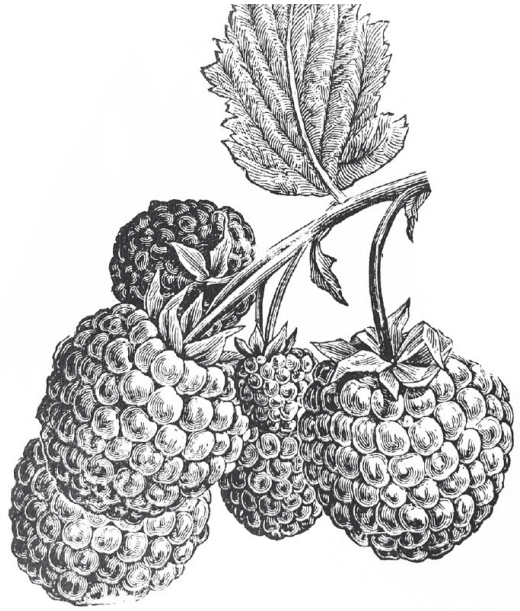
Larran alçak bir sesle, "Fenerer'in en güvenilir vatandaşımız olmadığını görmelisiniz. Paranoyaya yatkındır ve en başından beri karımdan hoşlanmıyordu. Mantıksız bir hoşlanmama. Gelgitten balık yahnisinin fazla tuzlu olup olmadığına kadar her konuda günah keçisi olarak onu seçti."

Kaptan Varrik, "O halde bahsettiği kulübeyi bize göstermek hiç de zor olmasa gerek," dedi. "Konumumu anlamalısınız - üstlerim net bir görev belirledi ve bu konudaki kişisel hislerim ne olursa olsun, eksiksiz olmaktan başka bir şey yapamam."

"Peki senin kişisel duyguların neler?" Kiela sordu.

"Konuyla ilgisi yok," dedi. "Lütfen, yolu gösterin."

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

Kiela yüzbaşı ve askerlerini uçurumun merdivenlerine götürdü. "Adımlarınıza dikkat edin." Bunu söyler söylemez kendini aptal gibi hissetti; bu askerler ve denizciler şüphesiz rüzgârda tahta merdivenlerden çok daha tehlikeli koşullara alışkındı.

Ancak kaptan kibarca "Teşekkür ederim" dedi ve tırmanmaya başlarken tırabzanı tuttu. Genel olarak kötü birine benzemiyordu. Elbette, varisi sakladığını ya da çalıntı büyü kitaplarına sahip olduğunu ve daha da kötüsü onları kullandığını tahmin ederse bu onu bir an bile durdurmazdı. Adam ne kadar kibar olursa olsun, kadın bunun tamamen farkındaydı. Onu hiç tanımıyordu ve tereddüt etmesi için hiçbir neden yoktu.

Larran merdivenlerde onlara katılmak yerine, "Size sonra yetişirim. Günün balık avına yardımcı olmak için sürüyü denize götürmem gerekiyor."

"Şimdi mi?" Kiela söyledi. Tüm endişelerinin ve korkusunun tek bir heceye sızmasına izin vermemeye çalıştı, ama sesinin gıcırdadığını duydu ve hepsini iyi saklamadığını biliyordu.

Rahatça omuz silkti. "Hayat araya girdi diye iş durmaz." Kaptan

tekrar Kiela'ya baktı. "Bir sorun mu var?"

Sadece yaptığım her yasadışı şeyi ortaya çıkarırsanız. "Tabii ki hayır. Larran sürüsüyle ilgilenirken seni eski kulübeye götürebilirim." Larran'ın yanında olmasına ihtiyacı yoktu. Onu tutuklamaya karar verirlerse yarım düzine eğitimli askere karşı bir şey yapabilecek gibi değildi. Yine de ... en azından destek ve teşvik için onun da kendisiyle gelmesini beklerdi.

Açıkçası, gidiyor olması canımı acıtıyordu.

Kendine yapmaması gerektiğini söyledi ama kalbi onu dinleyecek durumda değildi. Daha hızlı ve daha hızlı gümbürdemekle meşguldü. *Sakin ol. Bununla başa çıkabilirsin.*

Kiela uçurumun merdivenlerini tırmanmaya devam ederken, Larran çakıllı kumsalda koşar adımlarla ilerledi. Geriye dönüp baktığında, onun gömleğini çıkardığını, bir kayanın üzerine attığını ve sonra suya girdiğini gördü. Deniz atları için ıslık çaldı.

Kaptan tepede Kiela ve ekibinin kendisine ulaşmasını bekledi. Ellerini arkasına kenetlemiş, suyun ötesine bakıyor ve

Ufukta mor çizgili bulutlar. Önünde güller rüzgârda sallanıyordu ve her şey çok güzel görünüyordu. "Ne manzara ama," dedi.

Nefesini tuttu ve başını salladı. "Caltrey ile ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu."

"Nedenini anlayabiliyorum." Sonra kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı.

"Yola devam etmeliyiz.

Yakında bize doğru biraz tatsız hava gelebilir."

Kiela bunun üzerine atladı. "Geminize geri dönmemeniz gerektiğinden emin misiniz? Fırtına gelmeden önce adadan uzaklaşıp bir sonraki hedefinize ulaşamaz mısınız?"

Denizcilerinden biri bulutları inceledi. "Yeterince uzakta ve bir fırtınaya dönüşeceği kesin değil," dedi. "Dağılabilir. Endişelenmemize gerek kalmadan önce bolca vaktimiz var."

Denemeye değer, diye düşündü Kiela. "Sadece bir uyarı: dış adalarda fırtınalar çok hızlı esiyor. Bunlar başkent yakınlarındaki fırtınalara benzemez. Onları hafife almamalısınız."

Denizci aynı fikirde değildi. "O kadar çabuk değil.

Zamanımız var." "Devam edin," dedi kaptan.

Kiela onları yeşilliklerin içine, Larran'ın açtığı ve geldiğinden beri gidip gelmekten artık keçeleşmiş olan patika boyunca götürdü. O patikanın varlığının bile şüpheli olmadığını umuyordu. Belki de onu yutmak için bir büyü yapmalıydı. İmparatorluk askerleri parlak kılıçlarını yeşillikleri kesmek için kullanabilirdi.

-bu, bölgeyi gerçekten ıssız hissettirirdi- ama o bunu düşünmemişti. "Küçüklüğümden beri kulübede yaşamadım. Fenerer'in neden yaşadığımı düşündüğünden emin değilim. Belli ki kafası karışmış."

Kulübenin önündeki yeşil alandan dışarı çıktı.

Sarmaşıklar ve çalılıklar tarafından sarılmıştı. Gür ve yemyeşil olan bu sarmaşıklar tüm evin etrafını sarmış, kapıyı ve pencereleri kapatmıştı. Larran'ın pencere ve kapıların üzerine çakmış olduğu tahtalar görünmüyordu bile. Duvarlardan aşağı sarkan sarmaşıkların bazılarında birkaç çiçek açmıştı.

Kiela özür dileyerek, "Onu muhafaza etmeliydim," dedi. "Ama burada kimse yaşamadığı için . . ."

"Anlıyorum," dedi kaptan.

"Zamanınızı harcadığım için özür dilerim," dedi Kiela. "Size anlatmaya çalıştım."

Kaptan başını kibarca, hatta utanarak eğdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir ipucu sunulduğu için onu takip etmek zorundayım."

"Elbette," dedi Kiela. Artık burada hiçbir şey olmadığını gördüğüne göre nazik davranabilirdi. "Şimdi geri dönersek, eminim Bryn bir sonraki varış noktanıza giderken yanınıza alabileceğiniz bazı unlu mamuller getirecektir."

Yüzbaşı Varrik, "Araştırmamızı tamamlar tamamlamaz kasabaya döneceğiz," dedi. Askerlerine "Bölgeyi arayın" diye bağırdı. Kiela'ya, "Bu bir formalite, anlıyorsun değil mi? Her ipucunu takip ettiğimizi bildirmem gerekiyor."

Askerler dağılıp evin etrafından dolanarak ormanın içinde ilerlerken Kiela yüzündeki paniği belli etmemeye çalıştı. Yeterince dikkatli bakarlarsa Caz ve Meep'i bulabilirler miydi? Bitkilerin saklanacak kadar mantıklı olduklarını umuyordu. Ya askerler sarmaşıkları kesip eve girmeye karar verirlerse? Neden girsinler ki? Yıllardır kimse kulübeye girmemiş gibi görünüyordu. İçeriyi arayacaklarını düşünmek için hiçbir neden yoktu, tabii içeri girebilirlerse...

Kaptan Varrik'in onu dikkatle izlediğini fark etti. *O biliyor. Bunu yüzümde görüyor.* Onun sakin olmadığını anladığından emindi ama ne sakladığını tahmin edebilir miydi? Radane'in burada olduğunu bilemezdi ve büyü kitaplarından şüphelenmek için de bir nedeni yoktu. *Lütfen, Caz ve Meep, saklanın.*

Kalbi sanki bir sinek kuşunun kanat çırpışı kadar hızlı atıyormuş gibi hissediyordu. "Bu kayıp varisi bulduğunuzda planınız nedir?" Kiela sordu.

Sesini olabildiğince sıradanlaştırmaya çalışıyordu, sanki sadece sohbet ediyormuş gibi.

Kaptan rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Mahkemeye çıkarılacak." "Ne için?"

"Hilal Adaları'nın yeni hükümeti için bir tehdit olup olmadığını belirlemek için." Dikenlerle kaplı kulübeye doğru döndü. Askerleri botlarının altında dalları kırarak ilerliyordu. Bir çam ağacının tepesinden bir kuş onları azarladı ve Kiela ona baktı; kırmızı tüyleri ve elma çiçeği kuyruğu vardı. Askerlerden hiçbirinin kuşun ne kadar sıra dışı olduğunu fark etmemesini umarak hızla başka tarafa baktı. Her şey çok çabuk ve çok kötü gidebilirdi.

Kiela ne söyleyeceğini düşündü. Kelimelerini dikkatle seçmeliydi. Ve ses tonuna dikkat etmeliydi. Hafifçe, "Şey, burada olan kadın-

Varis olup olmadığını bilmiyorum ama bir tehdit gibi görünmüyordu. Sadece sıradan bir hayat istediğini söyledi."

"Yaptı, değil mi?"

"Bana hiç Alyssium'a dönmek istemiyormuş gibi geldi."

"Ahh."

Askerlerden biri koya inen merdivenlere yöneldi. *Olamaz, kütüphane teknesi!* Alyssium yapımıydı. Herhangi bir denizci onu tanıyabilirdi. Eski ve terk edilmiş olmadığını bilirdi. Daha da kötüsü, kaptan onun yalan söylediğini anlayacaktı. Caltrey'den hiç ayrılmadığını, ayrıca Radane'e ailesinin teknesini sattığını söylemişti. Daha fazla soru sorulacaktı ve onlara nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kaptan ne kadar kötü titrediğini fark etmesin diye ellerini arkasında kavuşturdu.

Kaptan Varrik yumuşak bir sesle, "O her zaman kendi hayatını istedi," dedi.

Nasıl karşılık vereceğine karar veremeden askerlerden birinin küfür ettiğini ve ardından "Dikenlere dikkat et!" diye seslendiğini duydu.

"Onları geri çağırmak isteyebilirsin," dedi Kiela, "eğer çizilmelerini istemiyorsan. Dikenler çok acımasızdır, özellikle de derine indikçe."

Kaptanın alnının sanki düşünüyormuş gibi kırıştığını gördü.

"Ayrıca zehirli sarmaşık var. Sonunda bir gemi dolusu kaşınan denizci olacak."

Sesini yükseltti ve askerlerine seslendi, "Zehirli sarmaşıklardan uzak durun. Kaşınmak istemiyorsanız parlak yapraklara dokunmayın."

Bir sürü zehirli sarmaşık yetiştirmeliydim. Ve zehirli meşe. Ve belki bir ya da iki arı kovanı kurmalıydım. Ya da bir rakun ailesi. "Her zaman parlak değildir. En iyisi üç yapraktan kaçınmak."

Bunu askerlerine iletti.

İçlerinden biri, "Bunun yerine bana her zaman dev bir kalamar verin," diye yakındı.

Kiela ellerini arkasında düğümledi ve dehşete kapılmak yerine eğlenmiş görünmeye konsantre olmaya çalıştı. "Tek yapmak istediği gitmek olan bu 'varis' nasıl hükümet için bir tehdit olabilir? Gerçekten endişelenmeleri gereken birine benzemiyor."

Kaptan başını salladı. "Politika."

"Eğer sadece sakin ve sıradan bir hayat yaşamak istiyorsa, bu herkes için en iyisi değil mi?"

Bir süre onu inceledikten sonra sesini tekrar yükseltti: "Eğer kırmızı böğürtlen görürsen hemen geri çekilmelisin." *Kırmızı meyveler mi?* diye merak etti. Elbette ahududu böğürtleninde kırmızı meyveler vardı-

"Bir sürü kırmızı çilek var efendim," diye seslendi bir asker, "ama ahududu gibi görünüyorlar."

"Caltrey'de olmaz," diye seslendi kaptan. "Oradan çıkın. Bu bir emirdir - Caltrey ahududuya benzeyen ama son derece zehirli olan kırmızı bir meyveye ev sahipliği yapar." Kiela'ya bir bakış attı. "Yerlimiz bunu doğrulayabilir."

Adamın gözlerine baktı ve onu doğru anladığını umdu. "Kesinlikle," dedi Kiela yüksek sesle. "Kokusunu solumak bile akciğerlerde, böbreklerde ve ... dalakta kalıcı hasara neden olabilir. Dalağınız için korkunç bir şey."

Başını salladı. "Buralıları duydun. Okyanusa açıldığımızda hasta olmanızı istemiyorum. Şu kırmızı meyveleri görürseniz, dışarı çıkın."

Bu emir üzerine askerler olabildiğince hızlı bir şekilde çalılıklardan çıktılar. Onların önünde toplandılar. Birkaçı biraz paniklemiş görünüyordu ve kulübeyi kaplayan ahududulara bakıp duruyordu.

"Bu yüzden kulübeyi terk etmek zorunda kaldım," diye açıkladı Kiela. "Zehirli meyveler kök saldı."

Bir an için kurtulduğunu sandı. Arama durdurulmuştu. Kaptan, her ne sebeple olursa olsun, bu işi bitirmesine yardım etmişti. *Şimdi gidecekler, güvende olacağız* ve-

Koyun merdivenlerinde bir hareketlenme gördü ve denizci geri dönerken tepki vermemeye çalıştı. Evet, askerler kulübenin etrafını aramayı bırakmıştı ama eğer tekneyi gördüyse, Yüzbaşı Varrik bu kanıtı görmezden gelemezdi. Bir aramayı gizlice engellemek başka bir şeydi; doğrudan kanıtları alenen görmezden gelmek başka bir şeydi. Kendisi de rapor vermesi gerektiğini söylemişti. Emirlere ne kadar karşı gelebileceğinin bir sınırı olmalıydı - dikenli çalıların arasında bir aramayı kısa kesmek bir şeydi, ama bir yalanı alenen görmezden gelmek başka bir şeydi.

Kaptan Varrik yine onu izliyordu. Onun irkildiğini görmüştü.

Yalan söylediğimi biliyor.

"Koyda tekne yok," diye bildirdi denizci. Elinde bir parça halat vardı. "Hat yeni, yani tahmin etmem gerekirse kısa bir süre önce oraya bir gemi yanaşmıştı, ama şimdi yok."

Kiela rahatlayarak ağlamak istedi. Onu bulmaları gerekirdi. Soruları olmalıydı. Hikayesinde delikler açmalı ve Fenerer'in suçlamalarını yeniden gözden geçirmeliydiler . . . ama kütüphane teknesi gitmişti.

Larran.

Bir gülümsemeyi bastırdı.

Radane'e tekneyi sattığı yalanını söyler söylemez, teknenin planlarındaki zayıf nokta olduğunu anlamış olmalıydı. Kiela ve askerler uçurumun merdivenlerini tırmanıp ormanda yürürken, o bir atı koya götürmüş ve tekneyi taşımıştı. Bunun için onu fazladan öpmeyi aklına not etmişti. "Sana söylemiştim: Ailemin teknesini Radane'ye sattım."

"Peki hangi yöne yelken açtı?" Kaptan Varrik sordu.

"Nereye gittiğini sormadım," dedi Kiela, "ama en yakın ada Faysa. Buranın doğusunda." Sanki hatırlıyormuş gibi ekledi, "Sanırım doğuya yelken açmıştı." Ve sonra: "Eğer daha sonra yön değiştirdiyse, bilemiyorum. Eğer bu mirasçıysa ve bulunmak istemiyorsa, büyük ihtimalle öyle yapmıştır."

Buna tepki vermedi ama askerlerine "Rapor verin!" diye bağırdı.

Hattın aşağısında, zehirli meyveler nedeniyle kapsamlı bir arama yapamadıklarını, ancak gördükleri kadarıyla kulübenin her yönden büyümüş göründüğünü, kullanılmış net bir giriş olmadığını, çalıların kesilmemiş ve bozulmamış olduğunu ve pencere ve kapıların tahtalarla kapatılmış olduğunu bildirdiler. Askerlerden biri, istila edilmiş bahçenin ortasındaki yabani bir tavuktan şikayet etti. Hiçbiri konuşan bir örümcek bitkisinden ya da hareketli bir kaktüsten ya da elma çiçeği kuşundan ya da bulut ayılarından ya da kayıp bir varisten bahsetmedi. Hepsi de aylardır eve kimsenin girdiğine dair bir işaret olmadığı konusunda kararlıydı ve hepsi de zehirli meyvelerle kaplı kulübeden ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

Kiela rahatlayarak sesli bir şekilde iç çekmemeyi başardı.

Kaptan ona doğru eğildi. "Gününüzü böldüğüm için tekrar özür dilerim."

Zehirli meyveler hakkındaki doğa "gerçeğini" onun uydurmuş olmasının ne anlama geldiğini tekrar merak etti. Aktif olarak Radane'i bulmamaya mı çalışıyordu? Kesinlikle öyle görünüyordu. Eğer öyleyse, ne kadar ileri gidebilirdi?

"Karşılığında fırında bir fincan çayı kabul eder misiniz?" diye sordu. "Bu çok hoş olur." Gülümseyerek söylenmiş bir yalan daha. *Belki de Bu işte iyiye gidiyorum.* Onları yeşilliklerin arasından uçurumun merdivenlerine geri götürdü ve neden çay önerdiğini merak etti. Onu özel olarak sorgulamak mı istiyordu? Henüz temize çıkmamış mıydı?

Ufuktaki mor bulutlar, mavinin ortasında bir çürük gibi yığılıyordu; sanki gökyüzü yumruklanmış gibiydi. Caltrey'de sadece bir fırtına atlatmıştı, o yüzden uzman sayılmazdı ama ona dağılıyormuş gibi görünmüyordu.

"Belki de çay için gecikmemelisiniz?" Kiela önerdi.

"Belki de haklısınız," dedi kaptan, gözlerini gökyüzüne dikerek.

Yaklaşan fırtınayı daha önce göz ardı etmiş olan denizci de aynı fikirdeydi. "Fırtına hızla büyüdü ama şimdi yola çıkarsak hâlâ ondan kaçabiliriz."

Kaptan hızlıca başını salladı.

Denizciler kasabaya doğru ilerleyip diğerlerini çağırırken Kiela geride kaldı. Bryn, Ulina ve diğer kasaba halkıyla birlikte onları rıhtıma kadar takip etti. Fenerer evinden bir bavul ve sırtında bir çanta taşıyarak çıktı. Onu rıhtımdan aşağı çekti.

"Alyssium'a geçiş talep ediyorum!" Fenerer seslendi.

"Bu bir yolcu gemisi değil," diye bilgilendirdi kaptan onu. Onu azlederek, güverteye doluşan ve yelken açmaya hazırlanan adamlarına emirler yağdırdı.

"Sığınak talep ediyorum!" Fenerer talep etti.

Kaptan Varrik içini çekti. "Hangi gerekçeyle?"

"İntikam tehlikesi."

Kiela, sanığın cezalandırılmasından korkmanın imparatorluk mülkünde sığınma hakkı vermek için geçerli bir neden olarak kabul edildiğini bilecek kadar hukuk kitabı okumuştu, ancak bu sadece sanığın suçlu bulunduğu durumlarda kullanılıyordu. Asılsız suçlamaların olduğu durumları kapsamıyordu. Aslında, haksız yere suçlananların kendilerine haksızlık edenlerden ödeme talep etmelerine izin veren yasalar vardı.

"Reddedildi," dedi Kaptan Varrik. Yasaları iyi bildiği her halinden belliydi.

Hmm . . . Eğer yasaları biliyorsa ... Kiela, "Haksızlığa uğrayan taraf olarak ödeme talebinde bulunun," dedi.

Fenerer kuyruğuna basılmış bir kedi gibi ciyakladı. "Yapamazsınız!"

Kiela onu görmezden gelerek, "Bu adam bana yalan yanlış suçlamalarda bulunarak imparatorluk kaynaklarını ve zamanını boşa harcadı. Ödeme olarak, onun Caltrey'den çıkarıldı ve Alyssium'a taşındı." Ulina kıkırdadı.

"Ne cüretle-" diye başladı Fenerer ve sonra çenesini kapattı. Fenerer'in gözleri büyüdü ve kız söylediklerinin kafasına dank ettiğini görebiliyordu. Kaptan Varrik'e döndü. "Evet, öyle. Bu adil."

Kaptan Varrik büyüyen fırtınaya baktı. Kiela onun Fenerer'i gemisine almanın mı yoksa tartışmaya devam etmenin mi daha hızlı olacağını hesaplayıp hesaplamadığını merak etti. "Gemiye binebilirsiniz," dedi.

"Şunu anlayın ki bu

Lüks bir gemi değil. Bu bir çalışma gemisi ve emirlerimiz var. Alyssium'a araştırmamız tamamlandığında ulaşacağız, daha önce değil ve gemi konusunda üzerinize düşeni yapacaksınız ve konaklama konusunda şikâyet etmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Fenerer çoktan rampayı çıkmış ve güverteye çıkmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Kiela kaptana. "Bu çaydan daha iyi bir tazminat. Arayışınızda iyi şanslar. Umarım a r a d ı ğ ı n ı z kişiyi bulursunuz."

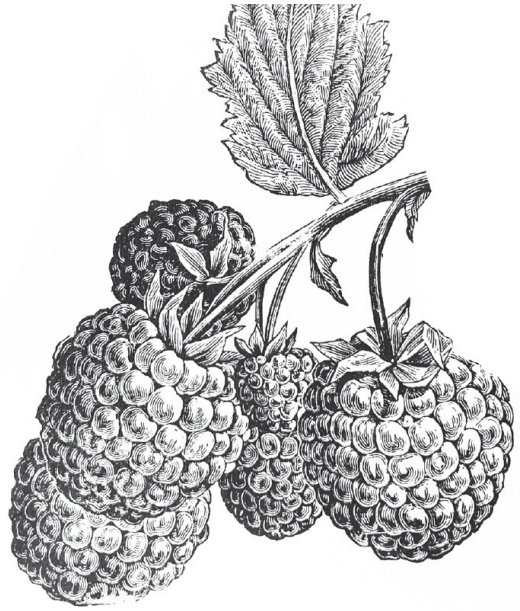
Nefesinin altında, "Umarım yapmam." dedi. Kendisini uğurlamak için toplanan kasaba halkına el salladı. "İşbirliğiniz için teşekkürler, Caltrey halkı!"

Daha fazlasını söylemek, güzel bir konuşma yapmak ister gibi görünüyordu ama Fenerer güverteden seslendi: "Hey, eşyalarımı nereye koyayım?"

Kaptan Varrik içini çekti ve gemisine bindi.

Kiela rıhtımda durmuş, kızgın mor bulutlar gökyüzüne yayılırken onların limandan çıkıp yelkenleri açmalarını izliyordu. Uzakta gümüş rengi bir şimşek çaktı.

OceanofPDF.com

Otuz Dördüncü Bölüm

Rıhtımdaki balıkçılardan biri, "Kesinlikle fırtına çıkacak," dedi.

Kiela diğerlerinin fikirlerini beyan etmesini beklemedi. İmparatorluk gemisi limanın ağzını belirleyen kayalıkları aşar aşmaz rıhtımdan aşağıya, sokaklara ve çakıllı sahile doğru koştu.

Onu gören Larran iskeleden el salladı. Ardından deniz atlarına daha derin sulara doğru yüzmelerini işaret etti ve taşların üzerinden geçerek kumsal boyunca koşmaya başladı. Ona ulaştığında, onu kollarının arasına aldı ve bir daire çizerek kendine doğru çekti. "Seni götürmediler," diye fısıldadı kulağına. "Güvendesin. Hâlâ buradasın."

Onu öpmek istedi. Tekneyi hareket ettirdiği için, onu güvende tutmak için elinden geleni yapmaya atıldığı için, yardım istemeyi düşünmediği zamanlarda bile yardım ettiği için ona teşekkür etmek istedi. Onun kollarında erimek ve orada kalmak istedi. Ama mor bulutlar güneşi kapatıyordu. "Fırtına geliyor," dedi. "Kulübe sarmaşıklarla sarıldığı için Caz ve Meep içeri girip güvende olamazlar. Ve Radane . . . Ya içinde bulunduğu ağaç fırtınada zarar görürse? Onu orada mahsur bırakamayız."

Elini tuttu ve başka bir şey söylemeden onunla birlikte uçurumun merdivenlerinden yukarı koştu. Bir eliyle korkuluklara, diğer eliyle de onun ellerine yapıştı ve rüzgârın kendisine çarpmasına aldırmadı; bu artık hafif bir esinti değildi. Tepedeki güller sertçe sallanıyor ve çam ağaçları aralarında koşarken eğiliyordu.

"Caz? Meep?" Kiela seslendi.

Caz çalıların altından bir dal çıkardı. "Kiela! Güvende miyiz?"

Larran hiç duraksamadan ön kapıyı kapatan çalılara saldırdı. Daha kalın olanları testereyle kesti ve sarmaşıkları geri çekti. Daha sonra çekicin arkasına geçerek kapıyı kapatmak için kullandığı tahtaları söktü.

Kiela Caz'a "İmparatorluk gemisi gitti ama bir fırtına yaklaşıyor," dedi. "Meep nerede?"

Meep çalılıkların altından fırladı. "Meep?" Arkalarında tavuğu gördü. Her nasılsa, aşırı büyümenin yarattığı kaosa ve askerlerin izinsiz girişine rağmen kaçmasını engellemişlerdi.

"Radane'ı dışarı çıkarmalıyız," dedi Kiela. "Larran, sende-"

Ceplerinden birinden makas çıkardı.

"Mükemmel."

Bahçeye girdi ve çalıları kesmek için makasları kullandı. Keşke tırpanı olsaydı diye düşündü ama en azından makas işe yaradı. Böğürtlenlerin bu kadar sık olması inanılmazdı. Askerlerin kestiği yerleri görebiliyordu ama yüzbaşıları sağ olsun, yeterince derine inmemişlerdi.

O ve Caz'ın yeni büyümeye yer açmak için yaptıkları tüm çalışmalar . . . Yeniden başlamaları gerekecekti, ki bu da buradan tamamen uzaklaştırılmaktan çok daha iyiydi. *Sadece zaman ve ter.* Kendine daha kötüsü olmadığı için minnettar olmasını söyledi. "Ağaç koruyucuları?" diye seslendi kırpmaya devam ederken. "Arkadaşımızı geri getirebilir misiniz lütfen?"

Ya bulut ayıları onu duymadıysa? Ya Radane'i serbest bırakamazlarsa ya da bırakmazlarsa? Çok çaresiz kalmışlardı. *İşe yaramıştı.* Ama Radane sonsuza dek bir ağacın içinde sıkışıp kalırsa bunun bir anlamı olmayacaktı. Keşke daha fazla soru sorabilseydi ya da daha fazla araştırma yapabilseydi.

Bu iş bittiğinde Kiela durmadan araştırma yapacaktı: orman ruhları hakkında bilmek istediği her şeyi, bahçe büyüleri hakkında her şeyi, fırtınalar hakkında her şeyi, her şey hakkında her şeyi. Elbette hepsini kaydedecekti - Caltrey hakkında kendi kitabı.

Açıkçası, kulağa mükemmel bir hayat gibi geliyordu. Ama önce, Radane hâlâ bir ağaçtaydı.

Sonunda Kiela tırmanmayı, sıkışmayı ve Radane'i tutan ağaca ulaşmak için yeterince büyümeyi kesmeyi başardı. Kolları ve bacakları küçük sıyrıklarla doluydu ve derisi acıyordu.

Uzaktan gök gürültüsünün sesini duydu.

Ağaç kabuğuna vurdu. "Radane? Beni duyabiliyor musun? Gitmişler. Dışarı çıkabilirsin. Aslında, gerçekten dışarı çıkmalısın çünkü bir sığınağa gitmeliyiz - büyülü bir fırtına yaklaşıyor ve o sırada bir ağacın içinde olmak iyi bir fikir mi bilmiyorum." Caltrey'de ne zaman gök gürültüsü ve şimşek çaksa ailesinin onu içeri soktuğunu hatırlıyordu. Şimşek varken asla bir ağacın altında durmaması konusunda onu uyarmışlardı. O da

Bunun bir ağaçta olmak için geçerli olup olmadığından emin değildi ama özellikle de bu sıradan bir fırtına olmadığı için kimsenin alması gereken bir risk olduğunu düşünmüyordu.

"Radane?"

Cevap yoktu ve bahçe giderek kararıyordu. Tam zamanında kafasını kaldırıp baktı ve üzerinde, mor rengi kıran gümüş bir zikzak çizgisi gördü. Yağmur yağmaya başlamış, gözyaşları gibi yüzüne çarpıyordu.

"Radane!"

Beyaz sis ağacın etrafında sürüklendi ve Kiela geri adım attı. Sis kıvrıldı ve köz gözlerin parıltısını gördü. Bir bulut ayısının nerede başlayıp nerede bittiğini söyleyemiyordu; bir bulut ağıydılar.

Bir an sonra ayrıldılar ve Radane Kiela'nın ayaklarının dibine yere düştü, elleri ve dizleri asmalarla kaplı zemine çarpıyordu. Kiela onun ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin?"

"Bu ... idi." Radane bir yudum hava çekti. "Çok, çok garipti.
Varrik?"

"Gitti." Kiela koyun ötesindeki denize doğru baktı. Geminin iddia ettikleri kadar hızlı ve sağlam olup olmadığını merak etti. Alyssianların dış adalarda fırtınaların ne kadar kötü olabileceğini bildiklerinden emin değildi. Belki de kalmalıydılar.

Ama bu tehlikeliydi.

Hayır, neyle başa çıkabileceklerini bildiklerinden emindiler. "Seni bulmak için gönderildi." "Beni öldürmek için mi yoksa taçlandırmak için mi?"

"Sanırım birincisi." Kiela hemen ekledi, "Ama bunu istediğini sanmıyorum. Bence senin kaçmanı istedi." Radane'nin bahçeden geçmesine yardım etti. Yavaş ilerliyordu; Radane'nin bacakları sanki aylardır kullanmamış gibi sallanıyordu, sarmaşıklar ve dikenler de sıktı.

Kulübenin önüne vardıklarında Larran kapıyı yarıya kadar açmıştı. Hepsi içeri doluştu. Caz ve Meep tavukla birlikte çoktan mutfağa girmişlerdi ve Caz ateş başlatıcıyla birkaç feneri yakıyordu. Kara bulutlar ve asma kaplı pencereler arasında, kulübenin içi neredeyse gece kadar karanlıktı.

Larran suratsızca, "Bu kötü bir şey olacak,"

dedi. "Deniz atlarınız mı?"

"İyi olacaklar. Dalış yapacaklar."

"Peki ya köy?" Kiela sordu. Evlerin çoğu suya yakındı. Son fırtınada çoğunlukla zarar görmemişlerdi ama daha güçlü bir fırtınanın binaların çatılarını uçurabileceği, tekneleri parçalayabileceği açıktı,

İskeleyi yok edin; şiddetli rüzgâr ve yağmurun verebileceği çok fazla zarar vardı.

Çekicini kullanarak ön penceredeki bir tahtayı kırdı.

"Eğer o kadar kötüyse," dedi Radane, sandalyelerden birine çökerek, "tahtaları bırakmaman gerektiğine emin misin? Onlarla kendimi daha güvende hissettiğimi biliyorum."

"Sadece bir tane. Gökyüzünü görmek istiyorum." Dışarı baktı. "Vay be. Evet, kötü bir gün olacak. Liman çanını çalmış olacaklar. Köylüler içeride kalmaları gerektiğini biliyor." Yine de sesi pek emin gelmiyordu.

"Kötü bir tanesinin" ne kadar kötü olabileceğini merak etti. Ya köyü sular altında bırakırsa? Ya yerle bir etseydi? Ya ... "Savaş gemisi ne olacak?" Kiela sordu. "Sence zamanında temizlenmiş midir? İmparatorluklar buradaki fırtınaların ne kadar kötü olduğunu bilmezler. Alyssium'da böyle bir hava yoktur."

Radane elini havada salladı. "Lütfen bana buraya beni ölüme götürmek için gelen insanlar hakkında gerçekten endişelenmediğini söyle?"

Kiela ona "Kaptan Varrik istemedi," diye hatırlattı.

"Evet, ama beni bulursa yine de emirlere uyacaktı."

Bundan o kadar emin değildi. Belki, ama belki de değil. Ne de olsa zehirli meyvelerle ilgili yalanı uydurmak zorunda değildi. Ve eğer kütüphane teknesini keşfetseydi ne yapmayı seçeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bunu kesin olarak bilemezsin. Bazen korkunç seçenekler arasında seçim yapmak zorunda kalırız. Ne tür baskılar altında olduğunu bilemezsiniz." Kiela paha biçilmez kitaplarla dolu sandıkları alıp kaçmıştı. Radane bir imparatorluk müfettişini taklit etmişti. Belki de Kaptan Varrik Radane'ı aramak için gönüllü olmuştu çünkü onu bulmak için çok uğraşmayacak tek kişinin o olduğunu biliyordu. "İyi bir insana benziyordu."

Radane içini çekti. "O iyi bir insan. Ama artık onun kaderi kadere bağlı. Sana söyledim, tek bir rüzgar spikeri fırtınayı durduramaz. Yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece bunu atlatmak ve en iyisini ummak zorundayız-"

Kiela Caz'a baktı.

Caz koşarak arka odaya girdi ve elinde ince bir kitapla çıktı: *Fırtınalar Üzerine.* Kendini masanın üzerine atarak kitabı Radane'in önüne koydu ve açtı. "Bu büyüyü biliyor musun? Sadece rüzgârla konuşanlara öğretildiği yazıyor."

Radane ona baktı. "Evet, ama-"

Kiela, "Bunu yapmak için bir cadılar meclisine ihtiyacınız var," dedi.

"Kesinlikle," dedi Radane.

Caz dallarını masaya vurdu. Meep tedirgin bir şekilde masanın ayaklarının etrafından dolaştı. Bu bir risk olacaktı ama gerekli bir risk miydi? Kiela Larran'a doğru baktı. "Geminin tehlikede olduğunu düşünüyor musun?" diye tekrar sordu.

Pencereden dışarı bir kez daha baktı. "Evet. Bu büyüklükte bir fırtına mı? Kesinlikle, tehlikedeler. Eğer alabora olursa, hepsini kurtaramam. Sayıları çok fazla."

"Alabora olmayacak," dedi Radane. "Bu devasa bir gemi."

"Çok büyük bir fırtına," dedi Caz. "Yapraklarımda hissedebiliyorum."

Larran kapıya doğru yöneldi. "Elimden geldiğince çok sayıda deniz atını harekete geçireceğim-" Kiela onu engelledi. "Onların gemisi Radane'inkinden daha uzakta olacak.

Caltrey'e doğru geliyordu; oradan sağlıklı bir başlangıç yaptılar. O kargaşada onlara ulaşamazsınız." Dalgalar, rüzgâr, şimşek... Asla başaramazdı.

"Boğulmalarına izin veremem. Eğer sadece birkaçını kurtarabilirsem, o zaman bu-"

Onun sözünü kesti. "Bence o gemideki herkesi kurtarmak ve adadaki herkesi korumak için en iyi şans fırtınayı durdurmamız."

Radane başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Lütfen, pratik olun. Bunun için deneyimli, eğitimli bir cadılar meclisi gerekir. Sen ve ben tek başımıza ... Bitkiler büyü yapabilir mi? Larran, büyü konusunda herhangi bir deneyimin var mı? Hiç İlk Dil'de bir kelime konuştun mu?" Cevap beklemeden Kiela'ya döndü. "Bu amatörler için bir büyü değil. Bu büyüklükte bir büyüde nelerin yanlış gidebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Kiela pencereye doğru ilerledi ve Larran'ın açtığı aralıktan dışarı baktı. Sarmaşıkların arasında kızgın mor bir gökyüzü şeridi gördü. "Kasabaya ulaşabilir miyiz? Bryn, Eadie ve Ulina, onlara ihtiyacımız var."

Larran başını salladı. "Merdivenler güvenli olmaz." Aklına Ivor geldi. "Uçabilir miyiz?"

"Bu berbat bir fikir," dedi Caz.

Kaktüs de aynı fikirdeydi.

"Meep."

"Ama işe yarayabilir," dedi Kiela.

Uçmadılar.

Onun yerine süzüldüler. Ivor yatay olarak tuttuğu cilalı bir baston çıkardı. Larran bir tarafını, Kiela ve Radane de diğer tarafını tuttu.

Diğerleri. Meep kendini Kiela'nın ceplerinden birine sokarken, Caz da onun boynuna sarıldı.

Ivor uçurumun kenarından koşarken "Dayan," dedi.

Rüzgâr adaya çarpıyordu ama Ivor rüzgârla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Uçurumun kenarından geçen bir akıntıyı seçti ve onu kullanarak doğruca kasabaya doğru süzüldü. Kiela rüzgârı yüzünde hissetti ve kanatlı kedilerin sık sık güneşlendiği çatıların üzerinde süzülürken çığlık mı atacağını yoksa güleceğini mi bilemedi. Daha önce hiç dünyanın altında kaybolduğunu hissetmemiş ya da bu kadar muazzam güçler tarafından kuşatılmamıştı. Gökyüzünün bir parçası oldukları dakikalar boyunca kendini hem durdurulamaz hem de inanılmaz derecede kırılgan hissetti.

Gökyüzünde şimşekler çakarken, çeşmenin yanına indiler. Yağmur çaprazlamasına sokaklara yağıyordu. Hepsi sırılsıklam olmuştu. Meep'in dikenlerini gömleğinin içinde hissetti ama şikâyet etmedi; içlerinde sağanak yağmura en az uygun olan onlardı. Ivor yağmurun en kötüsünü engellemek için kanatlarını açık tuttu ve Bryn'in fırınına varana kadar yol gösterdi. Boynuzlarıyla kapıyı çaldı.

Kiela merdivenlerin yanından ağlamaklı bir miyavlama sesi duydu ve gözlerini kısarak yağmurun altında kedilerden birinin, papağan gibi parlak yeşil kanatları olan bir tekirin, fırının penceresinin altına büzüldüğünü gördü. "Olmamalısın-"

Bryn kapıyı açarak aval aval onlara baktı. "Tüm bu adalarda
-" Ivor'u boynuzlarından tutarak içeri çekti ve sonra diğerlerini içeri soktu. "Kiela, sen de."

Kiela diz çökerek kediye seslendi, "İçeri gir. Hadi." "Miyav!"

diye emretti kaktüs, Kiela'nın gömleğinin içinden.

Meep'in emriyle fırına dalan kedinin kanatları sırılsıklam tüylerine yapışmıştı.

Hepsi içeri girer girmez Bryn kapıyı rüzgâra karşı kapattı ve "Neden bu halde dışarıdasınız? Liman çanını çoktan geçtik!"

Birbirlerine sokularak yere damladılar. Kanatlı kedi titreyerek tezgahın altına saklandı ve Kiela ona katılabilmeyi diledi. Artık burada olduklarına göre . . . *Bu çok vahşi bir plan. Çok büyük bir fırtına. Çok deneyimsiziz.* Ama herkesi buraya kadar sürüklemişti. Kiela kesesinden bir parça kâğıt çıkardı ve üzerine damlatmamaya dikkat ederek tezgâhın üzerine koydu. "Radane büyüyü yazdı ama onu yapmak için hepimiz gerekeceğiz."

Radane, "Sadece ve sadece doğru yapıldığında işe yarar," dedi. "Bir büyü fırtınasını durdurabilir ama en az beş büyücü tarafından yapılması gerekir.

aynı anda."

Bryn büyüye baktı. "Herhangi bir malzeme listesi yok."

"Malzemeler biziz," dedi Kiela.

"Ivini'nin gazetelerinde açıklanıyor," dedi Caz. "Aslında büyüleyici bir teori, büyücülerin nefesi, eğer her nefes veriş koordine edilirse, içerik olarak işlev görüyor." Ivini öncü araştırmaları için bir madalya kazanmıştı. Madalya Kuzey Okuma Odası'nda sergileniyordu ya da eskiden öyleydi.

Radane, "Büyü yaparken nefes alış ve verişlerin kesinlikle eşzamanlı olması şart," dedi. "Genellikle rüzgârla konuşanlar birbirlerinin ritmine uyana kadar saatlerce pratik yaparlar. Bence bu fikir en iyi ihtimalle aptalca. En kötüsü de pervasızca."

Kiela, Larran'a gülümseyerek, "Fırtına sırasında alabora olmuş bir teknedeki kadını kurtarmak için okyanusa dalmak gibi," dedi.

O da gülümseyerek itiraz etmedi. "Eadie ve Ulina'yı buraya getireceğim."

Başka bir şey söylemeden yağmurun ıslattığı sokağa çıktı. Rüzgâr fırının kapısına çarparak açmasına neden oldu ve Bryn kapıyı zorla kapattı. "Fırtına geçecek," dedi Bryn. "Onları daha önce de atlattık; yine atlatacağız."

"İmparatorluk gemisi orada," dedi Kiela. "Kaçmak için yeterince erken ayrılmadı. Açıkta, rüzgâra, dalgalara ve daha da kötüsüne karşı hiçbir koruması yok."

"Onları kurtarmak istediğimizden emin misin?" Bryn sordu. "Yani, onlardan daha yeni kaçtık." Bakışları Radane'e sabitlenmişti ve Kiela onun ifadesindeki endişeyi görebiliyordu.

"Yasak büyü kullandığımızı tahmin edecekler," diye belirtti Radane.

Larran da böyle yapardı. Bunu yapmanın neden önemli olduğunu kelimelere dökemiyordu ama yapmazsa... aldığı bilgiyi istifler ve yardım etmek için kullanmazsa, o zaman imparator ve büyücülerinden daha iyi olamazdı. "Yardım edecek gücümüz var. Bunu nasıl kullanmayız?"

Radane, "Ben sadece bunun bir risk olduğunu söylüyorum," dedi.

Kiela, "Kaptan Varrik'in ne yapmayı seçtiğini kontrol edemeyiz," dedi. "Sadece kendi yaptıklarımızı kontrol edebilir ve diğer insanların doğru seçimler yapmasını umabiliriz." Varrik'in kulübedeki davranışları göz önüne alındığında umutluydu ama daha zor bir seçimle karşı karşıya kaldığında emirlere uymayacağını tahmin etmek zor değildi.

"Yapılması gereken doğru şey bu," dedi Caz. "Seninleyim Kiela."

"Açıkçası ben de sizinle birlikteyim," dedi Radane. "Büyüyü ben sağladım. Fırına onun kanatlarıyla geldim." Elini, kendisine bir fincan çay ikram etmiş olan Ivor'a doğru salladı. Çayını yudumlarken elleri titriyordu. "Ben sadece bunun sonuçları olabileceğinin bilinmesini istiyorum. Örneğin, onları kurtarırsak ve bize 'teşekkür etmek' için geri dönerlerse ya da bizi tutuklarlarsa, beni görürlerse ne yaparlar? Beni sakladığını öğrenirlerse *sana* ne yaparlar?"

"Seni görmelerine izin vermeyeceğiz,"
dedi Bryn. "Beni tekrar bir ağaca mı
tıkacaksınız?" Bryn şaşkın
görünüyordu.

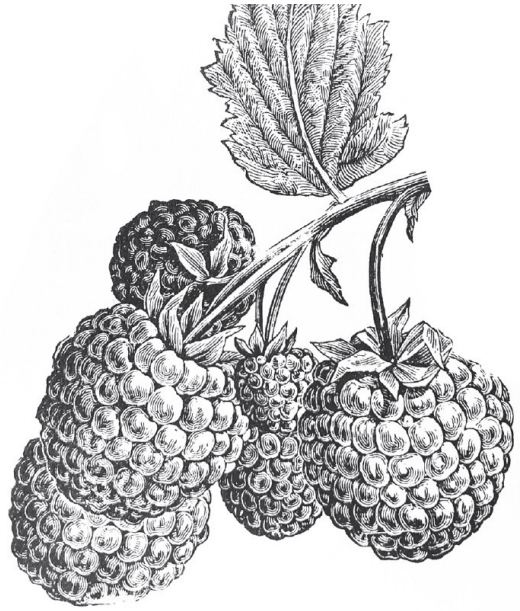
Onlar daha açıklama yapamadan Larran ite kaka fırına geri döndü. Kolunu Ulina'ya dolamıştı. Eadie onun arkasından tırısla içeri girdi. Yelesindeki ve kuyruğundaki suyu silkeledi. "Acil durum nedir?"

"Onlara söyledin mi?" Kiela Larran'a sordu.

"'Çam kozalağı meclisi' kelimelerini söyledi," dedi Eadie. "Başka bir şey duymamıza gerek yoktu." Ivor'dan Radane'ye, Meep'ten Caz'a kadar fırına doluşmuş olan herkese gülümsedi. "Görüyorum ki meclisimiz genişlemiş."

Kiela hepsine el salladı. "Millet, yapacağımız şey şu.
."

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

Hata yapmamak için Caz büyüyü fonetik olarak kopyaladı, çünkü en düzgün el yazısı ondaydı. Ulina onları yönetmeyi kabul etti; her hece ve her nefes için işaret verecekti. Kiela büyüyle birlikte masanın etrafında bir daire oluşturdu. Solunda Larran vardı. Bryn onun sağındaydı. Eadie, Radane ve Ivor masanın diğer tarafına sıkışmışlardı.

"Fırtınanın bizi duyması gerekiyor," dedi Radane. Bryn pencereye ve kapıya doğru ilerledi. "Hazır mısın?"

Meep ve Caz büyüyü sabitlemek için köşelerine oturdular. "Meep."

Pencereyi ve kapıyı açtı ve fırtına kükreyerek fırının içine girdi. Bir un çuvalı raftan düşüp yerde kırıldı ve tekir kedi miyavladı. Un bir bulut halinde etrafını sardı ve sonra sokaklara taşındı.

"Bu daha da kötü!" Larran şiddetli rüzgârdan sesini duyurabilmek için bağırdı. "Sokaklarda sel var!" Bryn seslendi.

"O zaman şimdi durduralım!" Kiela söyledi. Bryn ve Larran çembere geri dönerken onlarla el ele tutuştu. "Ulina, bize liderlik et!"

Bir çift eliyle komşusunun ellerini tutan Ulina, diğer çift elini de yönetmek için kullandı. Ellerini yukarı kaldırdı, nefes aldı ... ve başladılar.

Verisinasa tri biasa
Sey hiavor cry tricoma
Suna wyri suna wira . . .

Dışarıda rüzgârın uğultusu bir çocuğun çığlığı gibi duyuluyordu. Kanatlı kedi tezgâhın arkasına sinmiş, parlak yeşil tüylerini kendine siper etmişti. Bir çarpışma sesi duydu; bir ağaç mı devriliyordu? İskele mi kırılıyor? Bir çatının çatladığını mı? Kiela konsantre olarak her heceyi olabildiğince doğru telaffuz etti. Etrafındaki diğerleri de aynısını yaptı.

Virrinaya tri virona

Muria rysana verisinasa . . .

Dışarıdaki sokaklarda su seslerini duyduklarında Bryn'in elinin kendi elinin içinde sıkıldığını hissetti. Larran'ın da söylediği gibi, bu fırtına öncekinden daha kötüydü; daha yüksek bir yere çıkmaları gerekiyordu. Ama büyü tamamlanana kadar değil.

Sey govana
Suna wyra veri myana!

Sona ulaştılar, yüzlerini kaldırdılar ve birbirlerine baktılar. "Yine," dedi Kiela.

Verisinasa tri biasa . . .

Kiela ayak parmaklarında ıslaklık hissetti. Aşağı baktığında açık kapıdan fırının içine sızan deniz suyunu gördü. Sokaktaki su seviyesi basamakların tepesine kadar yükselmişti. Kasaba sular altında kalıyordu. Yakında her evin içine girecekti. Ve bunun ne zaman sona ereceğini bilmiyordu. Belki de tüm Caltrey sular altında kalana kadar.

Kelimeleri daha yüksek sesle söyledi.

Yanında, Eadie'nin bir hecede tökezlerken sesinin titrediğini duydu. Kanatlı kedi ona doğru fırladı ve Eadie'nin ön toynaklarının etrafında kıvrıldı. Bu cesaretlendirmeyle güçlenen Eadie, sesi net ve güçlü bir şekilde devam etti.

Devam ettiler.

Üçüncü kez.

Ve sonra: sessizlik. Rüzgârın çığlıkları bir fısıltıya dönüştü. Fırının zeminindeki su çekildi ve Kiela kapıya bakarak selin sanki denize geri pompalanıyormuş gibi kasabanın dışına aktığını gördü.

"Yaptık mı ... yaptık mı?" Ulina sordu. Sesi sertti. Hepsi bağırıyordu. Kiela kendisinin de bağırdığını fark etmemişti bile. Yutkundu. Boğazını acımış hissetti.

Yavaşça birbirlerinin ellerini bıraktılar.

Eadie arka ayaklarının üzerine sertçe oturdu. "Bocaladım. Başarısız oldum."

Kiela başını salladı. "Sanırım işe yaradı." Artık fırtınanın çığlıklarını duymuyordu. Rüzgâr diniyordu ve duvarlar artık sanki dünya onları parçalamak istiyormuş gibi sallanmıyordu. Ayaklarının dibindeki yeşil kanatlı tekir kedi mırıldandı. Kediyi kucağına alan Kiela, derin bir nefes alıp verirken onu kucakladı. Havanın tadı tuzlu deniz gibiydi.

Bryn kapıya doğru koştu ve dışarıya baktı. "Gökyüzü açılıyor! Yağmur ve gök gürültüsü yok." Sesi biraz titriyordu.

Eadie başını kaldırarak, "Ne oldu?" diye sordu. Bryn dışarı çıkarak, "Gel de bak," dedi.

Kediyi taşıyan Kiela, Larran'la birlikte onu takip etti. Caz ve Meep onun ayaklarının dibinde dışarı çıktılar. Hepsi gün ışığına çıktı. Çatılardan duvarlara kadar her yer ıslaktı. Taşlar suyla parlıyordu. Ve gökyüzünden çiçekler yağıyordu.

Beyaz, pembe, mavi, mor ve sarı çiçekleri yağmur ve şimşek yerine aşağıya doğru sürüklendi. Bir kutlama gibi görünüyordu. Keyifli bir *rrr-eow* ile tekir kedi kollarından fırladı, yeşil kanatlarını açtı ve taç yapraklarıyla dolu gökyüzüne doğru uçarak havada çiçekleri yakaladı. Kiela gülerek kollarını uzattı ve çiçekler etraflarında dans ederken döndü.

Radane sessizce, "Herkes bunu gördüğü anda sihir olduğunu anlayacak," dedi. Fırından ayrılmamıştı. Kapının yanında, gözden uzak bir yerde duruyordu.

"Ölmediklerini anladıkları anda bunun sihir olduğunu anlayacaklar." Kiela açık ellerinde çiçekleri yakaladı. Onları yüzüne doğru kaldırdı ve yumuşak parfümü içine çekti. Yazın kalbi gibi kokuyordu. "Gelin ve bunu görün!"

Başını sallayan Radane fırının içine çekildi.

Bryn iskeleye doğru endişeli bir bakış atarak onu içeri kadar takip etti.

Islak kaldırım taşlarının üzerinde Larran, Kiela'nın ellerini yakaladı ve onu bir çemberin içinde salladı. Yarım düzine kedi üzerlerine çullanıp dans etti. Sonuçlar yakında gelebilirdi, ama şimdilik ... çiçekler mucize gibi düşüyordu ve Caltrey güvendeydi.

Elini çekerek onu iskeleye doğru sürükledi. Etrafta köylüler evlerinden çıkmış, çiçeklere hayretle bakıyorlardı. Daha da fazla kanatlı kedi çatıdaki tüneklerine dönmüş ve çiçekleri havadan yere düşerken yakalamaya çalışıyordu. Larran'ın saçlarında da vardı ve Kiela onun da olduğunu biliyordu. Bu Kiela'ya festivalleri ve düğünleri düşündürdü. Yanaklarının kızardığını hissetti.

"Bakalım ne kurtarmışız," dedi Larran. Hâlâ elini tutarak onu iskeleye doğru götürdü. Çiçekler düşmeye devam ediyordu ama yaklaştıkça kalbi sıkışıyordu.

Limandaki gemiler etrafa savrulmuştu. Birkaçı karaya oturmuştu. Bir tanesi kayalara çarparak parçalanmıştı. Dalgaların ve hasarlı gemilerin üzerinde çiçekler yüzüyordu.

Kiela, "Yeterince hızlı değildik," dedi.

"Gemilerin hepsi değil," dedi Larran, "onarılabilirler. Evleri kurtardık. Ve insanları. Onları bile." Limanın ötesini, beyaz gövdeli ve kırmızı yelkenli savaş gemisinin Caltrey'e doğru geri dönerken yana yattığı yeri işaret etti. "Haklıydınız. Fırtınadan kaçamamışlar. Eğer büyü olmasaydı-"

"Geri dönüyorlar," dedi Kiela. İçinden bir parça, mucizeyi sadece bunun için kabul edeceklerini ve bir sonraki varış noktalarına devam edeceklerini ummuştu.

Larran, "Seni ve Radane'i saklamak için zaman var," dedi.

Başını iki yana salladı. "Radane, evet. Benimle tanıştılar. Burada olduğumu biliyorlar. Saklanmak sadece suçluluk gibi görünür. Ayrıca büyüyü sen de yaptın ve Ivor, Bryn, Eadie, Ulina, Caz, Meep. Hepimiz bu işin içindeyiz. Eğer hepimiz kaybolursak.

. Hepinizi bununla yüzleşmek zorunda bırakmayacağım."

Larran endişeli görünüyordu. "Belki de işlerini kolaylaştırmamız gerekmiyordur?"

"Evet, kesinlikle yalan söylemeliyiz."

El ele tutuşarak imparatorluk gemisinin limana girişini izlediler. Direklerinden biri kırılmış ve bir yelken yırtılmıştı. Belli ki fırtınadan zarar görmeden çıkmamıştı. *Belki de sadece tamir için buradadır. Belki de soru sormayacaklardır.*

Ve belki tavuk konuşmaya başlar.

Tabii ki sorular soracaklardı.

Kiela diğerlerinin de rıhtımda koşuşturduğunun farkındaydı. Ancak bu kez köylüler gemiyi karşılamak için toplanmıyordu. Herkes sadece fırtına sonrası temizlik işlerine odaklanmıştı. İnsanlar teknelerini yamamak, kayalıklardan çekmek, hasarı ve çiçekleri süpürmek için birlikte çalışıyordu.

Sadece Kiela ve Larran hareketsiz duruyor, yaralı geminin gelişini izliyorlardı.

Kiela da yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama kendini rıhtıma yapışmış gibi hissediyordu. *Belki de hepimizi saklamalıyım.* Belki de daha fazla bitki yetiştirmeli ve herkesi

arkalarında. Bu sefer işe yarayacağını sanmıyordu. Yaptıkları şey görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü.

Gemi limana topallayarak girdi.

Dalgakıran ile rıhtım arasında yarı yolda demir atmış. Kısa bir süre sonra bir kayık alçaldı ve kaptan ile birkaç denizcinin kendilerine doğru kürek çektiğini gördü.

İskeleye vardıklarında Larran bir elini aşağı uzattı ve iskelenin hâlâ sağlam olan parçasına bağlanmalarına yardım etti. Kiela'nın dikkatini çeken kaptanın saçında da diğerlerininkinde olduğu gibi çiçekler vardı.

"Geminizde her şey yolunda mı?" Larran sordu. "Onarım için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Kaptan Varrik sandaldan çıktı ve denizcilerine küreklerinin başında kalmalarını emretti. Kiela onların karaya çıkıp hemen bir soruşturma başlatmamasının iyiye işaret olup olmadığını merak etti. "Mürettebatım zaten bunun üzerinde çalışıyor," dedi. "Adanızın hayatta kaldığından emin olmak için geri döndük." Rıhtımın en ucuna kadar yürüyerek limanı inceledi. "Bazı hasarlar olduğunu görüyorum."

Larran omuz silkti. "İdare ederiz. Her zaman başarırız." "Daha önce bu büyüklükte fırtınalar yaşadınız mı?"

Rıhtımın sonunda ona katılan Larran, "Başkent büyücülerini göndermeyi bıraktığından beri fırtınalar daha da kötüleşiyor. En çok zararı dış adalar gördü. Başkentte yarattıkları mucizeleri dengelemek için büyücülerin büyüde bir denge sağlamalarına güveniyoruz. Alyssium'u ziyaret edip imparatora başvurmayı planlıyordum ama başkentteki karmaşa göz önüne alındığında ..."

Kaptan Varrik, "Durumun düzeleceğine inanmak için nedenlerim var," dedi. "Öyle mi?" Kiela sordu. "Büyücüler tekrar devriyeye gönderilecek mi?"

"Bunun çözüm olacağına inanmıyorum." Adam ona baktı ve kadın onun ne düşündüğünü okuyabilmeyi diledi. Bu öyle bir bakıştı ki arkasında söylenmemiş sözler vardı. Kalbi daha hızlı ve daha sert çarpıyordu ve onun bunu duymamasını umuyordu. "Yasalar değişiyor ama ne yazık ki yavaş değişiyor."

Tam olarak hangi yasaları çiğnediklerini sormak istiyordu ama buna cesaret edebileceğinden emin değildi. Sormak birçok yasayı çiğnediklerini kabul etmek anlamına gelebilirdi ve bunun akıllıca olduğundan emin değildi. Hemen kimseyi tutuklamamış olması iyiye işaret olmalıydı.

Neyse ki ya da ne yazık ki sormasına gerek kalmadı.

"Peki, sadece onaylı büyücülerin büyü yapabileceğini söyleyen yasayı yürürlükten kaldırdılar mı? Ayrıntılar lütfen." Arayan Caz'dı. Kiela onu rıhtımdan inerken görmemişti ama işte buradaydı, dalları toprak topunun etrafına sıkıca sarılmıştı. Tahtaların altından şırıl şırıl su akarken kendi isteğiyle burada olması dikkate değerdi ama korkusunu yenmiş olmasından ne kadar gurur duysa da neden saklanmamıştı? Kendisini açıklamanın zor olduğunu biliyordu. Burada olmak için her türlü hakka sahipti ama sihirli fırtınanın aniden ve çiçekli bir şekilde sona ermesinin ardından kaptanı buna ikna etmek zor bir görev olabilirdi. Daha iyi olurdu eğer-

"Meep," diye ekledi kaktüs, Caz'ın yapraklarının altından kendini dışarı çıkararak.

Artık bitti.

Kaptan Varrik onlara bakakaldı.

İskeleden aşağı koşan Tobin kayarak önlerinde durdu. "Caz! Şehre gelmişsin!" Kaptana böbürlenerek, "Bu benim arkadaşım Caz. O bir *Chlorophytum comosum- bakın*, nasıl söyleneceğini öğrendim."

Bryn iskelenin dibinden seslendi, "Tobin, gel de ağlara yardım et!" Tobin inledi ve sonra tırısla geri döndü. Omzunun üzerinden, "Caz,
Bir ara Bryn Teyze'nin fırınına gel. Sana gizlice hamur işi veririm."

Hepsi de çocuğun Bryn ve Çam Kozalağı Meclisi'nin geri kalanına katılmak üzere rıhtımdan aşağıya doğru koşuşturmasını izledi. Arkadaşları rıhtımın sonunda yan yana durmuş, izliyor, bekliyor, hazır bekliyorlardı ve Kiela Tobin'i Kaptan Varrik'e kendisinin, Larran'ın ve bitkilerin yalnız olmadığını göstermek için kasten gönderdiklerini fark etti. *Ya da bana hatırlatmak için.*

Kurtarılması gerekirse ne yapacakları konusunda hiçbir fikri yoktu ama işin o noktaya gelmesine izin vermeyecekti. *Kaptan Varrik'in hiçbirini almasına izin vermeyeceğim.*

Tobin'in rıhtımı geçmesi için geçen dakikalar içinde Kaptan Varrik yine kendini toparlamıştı. Radane'in Caltrey'e yeni geldiği düşünüldüğünde, Caltrey'e özgü olmadığı açıkça belli olan bilinçli bir bitkinin varlığına tepkisini ölçmek için yüzünü okuyamıyordu. *Ne hakkında ya da neden yalan söylediğimizi bilmese bile yalan söylediğimizi biliyor olmalı.* Şimdi her şeyi imparatorluk mensuplarının gitmesini sağlayacak şekilde açıklamak için ne söyleyeceğini bir düşünebilse...

Kiela ya da Kaptan Varrik konuşamadan Caz onlara şu bilgiyi verdi: "Ben Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'ndeki bir kütüphaneci tarafından yasadışı olarak yaratıldım. Bana vatandaşlık verildi ama o tutuklandı ve idam edildi."

"Tahtaya dönüştü," diye açıkladı Kiela.

"İnfaz edildi," dedi Caz kararlı bir şekilde. "Konuşamıyor ya da hareket edemiyordu ve kütüphane yandığında yardım çağıramadı ya da güvenli bir yere kaçamadı. Eğer yangında yanmasaydı, cansız ahşap bedeni çürüdükçe yerleştirildiği yerde çürüyecekti ve tüm bunlar boyunca kaderinin farkındaydı, çaresizdi, kapana kısılmıştı ve unutulmuştu."

Kiela ona baktı. Yaratıcısı hakkında *hiç* konuşmamıştı. Hiç sormamıştı, ikisinin de değiştiremeyeceği ya da düzeltemeyeceği şeylerden bahsederek onu üzmek istemiyordu. Kuzey Okuma Odası yandığında onun kaderini anladığını fark etmemişti.

"Adı Terlu Perna'ydı ve nazik, yumuşak ve bulanık bir sesi vardı. Böcekleri ezmezdi çünkü ailelerinin üzülmesini ve yalnız kalmasını istemezdi. Ama bana hayat verdiği için işkence gördü ve öldürüldü ve onu götürmeden önce bana yaptıklarından bir an bile pişman olmadığını söyledi. Elbette daha sinsi davranmadığı için pişmanlık duyuyordu ama bana yaptığı en iyi şeyin ben olduğumu ve eğer imparator ve büyücüleri bunu göremediyse, kendilerinden başka kimseyi umursamayan küçük, bencil insanlar olduklarını söyledi."

Caz'ın yanında diz çöken Kiela yumuşak bir sesle, "Seni bilerek yaptığını bilmiyordum," dedi.

"Öyle yaptı," dedi Caz. Rahatlatmak istercesine Meep'in etrafına bir dal sardı. Meep ona daha da yaklaştı. "Yalnızdı ve sevecek birini arıyordu. Beni aşkından yarattı ve imparatorluk bu yüzden onu yok etti."

"Çok üzgünüm, Caz."

Caz, Varrik'e "Resmi olmayan büyücülüğe karşı yasa insanlara yardım etmek için yok," dedi. "Devrimciler haklıydı - evet, broşürlerini okudum ve onlara katılıyorum. Yasalar zaten güçlü olanlar arasındaki gücü pekiştirmek için oluşturuldu ve sorumlu insanlar başka kimlere zarar verdiklerini umursamadılar. Kimseye zarar vermeyen yalnız bir kütüphaneciyi umursamadılar, tıpkı büyüyü kötüye kullanmalarının neden olduğu fırtınaların bombardımanı altında kalan binlerce ada sakinini umursamadıkları gibi."

Kaptan Varrik, "Şu an itibariyle, bu yasa hala geçerli. Lütfen yasaları benim yazmadığımı ve onları değiştirme gücümün olmadığını bilin."

Kiela örümcek bitkisinden kaptana baktı ve ne diyeceğini bilemedi. Bu, bir fırtınayı durdurmak için yapılan tek bir büyüden, hatta yasadışı kitaplarla dolu bir yatak odasından çok daha büyük bir şeydi.

Larran araya girdi. "Ama bundan sonra ne yapacağınızı, emirlere mi yoksa kalbinize mi uyacağınızı seçme gücünüz var," dedi. "Yelken açıp gitmeyi seçebilirsin. Burada yasadışı büyü yapıldığına dair doğrudan bir kanıtınız yok."

Ayağa kalkarak bir süre aval aval ona baktı. Herkese karşı o kadar nazikti ki, kendi adına bile olsa bir imparatorluk kaptanıyla tartışmasını beklemiyordu. Bunu yapmış olması onu yüreklendirdi. *Doğru kelimeleri bulabilirsek Kaptan Varrik'i doğru şeyi yapmaya ikna edebiliriz.* Sahte zehirli böğürtlenlerin de kanıtladığı gibi, doğru şeyi yapmak *istiyordu*; bu önemli olmalıydı, değil mi?

Kaptan Varrik hafifçe ve özür dileyerek, "Saçımda ve gemimde çiçekler var. İşin içinde büyü olduğunu fark etmemek için tamamen dikkatsiz olmak gerekir ve ne gemimde ne de Caltrey'de onaylı büyücü yok."

Caz, "Bu büyüyü kimin yaptığına dair elinizde hiçbir kanıt yok,"

dedi. Kaptan Varrik, "Bir soruşturmayla bunu kanıtlayabiliriz,"

dedi.

"Bu görevinizin bir parçası mı?" Kiela sordu. "Senin görevin imparatorun varisini bulmak. Elbette üstleriniz bunu daha önemli görür ve küçük bir adada imparatorluk müfettişi gibi davranmak için görevinizi ertelemenizden hoşlanmazlar."

"Böyle bir büyü ancak varisin sahip olduğu rüzgârla konuşma bilgisine sahip biri tarafından yapılabilirdi." Yine özür diler gibiydi. "Bu ipucunu araştırmanın doğrudan benim görevimle ilgili olduğu söylenebilir."

"Ya da bunu tartışmamayı da seçebilirsiniz," diye üsteledi Kiela. "Evet, bir göreviniz var ama bunu nasıl yerine getireceğiniz size kalmış." Sesini daha da yumuşattı. "Zehirli meyvelerin olup olmaması sizin seçiminiz."

Başını iki yana salladı. "O kadar basit

değil-" "Meep," dedi kaktüs.

Caz tercüme etti. "Fırtınayı dağıtmak için bu büyüyü yapan her kimse, sizin ve mürettebatınızın boğulmasına izin verebileceğini söylüyorlar. Bunu yapmamayı seçtiler, bu da büyünün sizin hedefiniz tarafından yapılmadığını gösterir."

"Bütün bunları söylediler mi?" Kaptan

Varrik sordu. "Meep."

Caz tekrar tercüme etti. "Evet."

Kiela, "Bu büyüyü her kim yaptıysa belli ki yasadan çok doğruyu önemsemiş," dedi. Daha önce onun iyi biri gibi göründüğünü düşünmüştü.

kişi. Kalbinin her zerresiyle onu yanlış değerlendirmediğini ve haklı olduğunu umuyordu. Görse de görmese de burada bir seçeneği vardı. Kendi adına düşünebilir ve neyin doğru olduğuna karar verebilirdi. "Sen de umursayabilirsin."

Kaptan Varrik gemisine baktı. Onların ötesine geçmeyen alçak bir sesle sordu: "Söyle bana: Kız güvende mi? İstediği hayat bu mu?"

"Sizin sunduğunuz alternatiften kesinlikle daha iyi," dedi Caz.

Başını salladı, mutsuz görünüyordu. "Ama eğer öyle olmasaydı ... ... Tacı teklif etmeye gelseydim ..."

"Bunu istemiyor," dedi Kiela. "Sen

eminsin. İstemeyecek-"

Kiela, "O ne hükümeti devirmek ne de hükümet yüzünden ölmek istiyor," dedi. "Bana sıradan bir hayat istediğini söyledi." Doğru seçimi yapabilirdi. Yapabileceğini biliyordu. Eğer yeterince çok isterse. "Ama sen onu benden çok daha iyi tanıyorsun. *Sence* ne istiyor?"

"Hiçbir zaman güç istemedi," diye itiraf etti Kaptan Varrik. "Ya da benim ona sunabileceğim herhangi bir şeyi." Derin bir iç çekti ve Kiela umutlanmaya başladı. Caz'a baktı, Caz ya endişeden ya da korkudan hafifçe titriyordu - hangisi olduğunu anlayamadı. Kiela elini uzattı ve Caz bir dalını uzatıp onu tuttu. Larran onun diğer elini tuttu.

El ele ve yaprak yaprak beklediler.

Rıhtımdaki diğerlerinin de duyabilmesi için sesini yükselten Kaptan Varrik, "Gezgin bir büyücünün bu fırtınayı dindirebildiği haberini aldım. Hepimiz bu şans için oldukça minnettarız. Zamanlaması mükemmeldi."

"Mükemmel bir şanstı," diye yüksek sesle onayladı Kiela.

Sandala doğru yürüdü ve emirler yağdırmaya başladı; iki kişi onu gemiye geri götürecek, diğerleri ise balıkçılara yardım edecekti. "En azından bir sonraki adaya geçmeye hazır olana kadar mürettebatımdan bazılarını fırtına onarımlarına yardım etmeleri için göndereceğim."

Denizciler yardım etmek için teknelerinden çıktıklarında, rıhtımdaki Caltreyalılar alkışladılar. Kısa süre içinde hepsi yan yana çalışmaya başladı. Adamları ve kadınları yararlı görevlere atandıktan sonra, Kaptan Varrik sandala tırmandı ve Kiela, Larran ve iki duyarlı bitkiyi rıhtımda bırakarak gemiye döndü. Arkasına bakmadı.

"Meep?" Meep sordu.

"İyiliği seçti," dedi Kiela. Rahatlamak için bir su birikintisine gömülmek istedi. Örümcek bitkisine gülümsedi. "Caz, başardın."

"Biz yaptık," diye düzeltti.

Larran kolunu Kiela'nın omuzlarına dolayıp yanağına bir öpücük kondururken kaktüs "Miyav," diye onayladı. O da ona sarıldı.

Kiela Caz'a, "Seni sağlam topraklara geri taşımamı ister misin?"

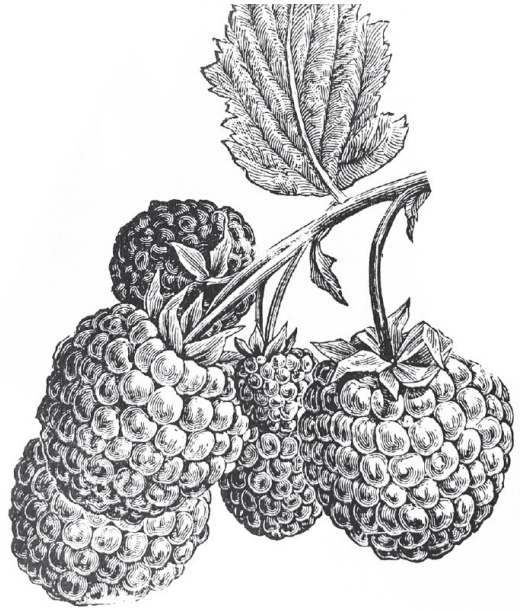
diye sordu. "Ben hallederim," dedi kendinden emin bir şekilde.

Balıkçılardan biri bir kayığı yaklaştırırken, su altlarında şıpırdadı. Caz yapraklarıyla rıhtımın tahtalarına tutundu. "Eğer istemiyorsan-" diye başladı.

"Evet, sadece beni taşı."

Eğilerek arkadaşını kucağına aldı, Meep ise hâlâ ıslak olan eteğinin cebine tırmandı. Kolları yapraklarla dolu ve Larran yanında, Kiela iskeleden çıkıp çiçeklerle kaplı kasabaya doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

DÖRT AY SONRA

Kiela elma reçeli olması gereken şeyi karıştırdı ve çok fazla ezip ezmediğini merak etti. *Artık daha az püre yapamaz.* Caz tencerenin içine baktı. "Elma püresine benziyor," dedi.

"Sanırım elma püresi satabiliriz."

"Burası bir reçel dükkânı," diye işaret etti. "Tabelasında öyle yazıyor."

"Belki yakında reçele dönüşür." Karıştırmaya devam etti. Dışarıda Larran yine kulübenin bahçesinde çalışıyordu. Caz'ın Büyük Böğürtlen olarak adlandırdığı olaydan sonra bahçeyi makul bir hale getirmek çok çaba gerektirmişti. Ara sıra Çam Kozalağı Meclisi üyeleri de Larran'la birlikte işe katılıyordu. Bazen Ivor'la ama her zaman Bryn, Eadie, Ulina ve Radane'yle birlikte haftada iki kez bir araya gelerek daha fazla ilaç topluyor, daha sağlıklı bitkiler ve ağaçlar, daha güzel havalar ve daha iyi balık tutmak için yeni büyüler öğreniyorlardı -Caz, Kiela ve Meep'in Caltrey'in büyülerinin bir derlemesi olarak yazmakta olduğu büyü kitabı için bol bol not alıyordu. Daha sonra meclis bahçede biraz yardım ederdi. Kiela teşekkür olarak onlara her zaman fazladan reçel hediye ederdi. Caltrey'deki çoğu insan reçele oldukça düşkün görünüyordu, özellikle de Bryn'in hamur işleriyle birleştiğinde. Fazladan reçel olduğu duyulunca Tobin de sık sık onlara katılırdı. Diğerleri çalışırken Ulina ve Caz sırayla arp çalıyordu.

Caz tezgâhtan indi ve arpını bıraktığı masanın üzerine çıktı. Yapraklarını kullanarak bir melodi çıkarmaya başladı. Birkaç yaprak daha koparak bir armoni daha ekledi. Kiela kıpırdanırken müzikle birlikte sallandı. Aileye yeni katılan yeşil tüylü tekir kedi, müzikle birlikte ocağın üzerinde mırıldandı. Çiçek fırtınasının olduğu günden kısa bir süre sonra eve taşınmıştı ve o zamandan beri Larran'ın verdiği sürekli balık sayesinde iyice tombullaşmış ve tüyleri parlamıştı.

Arpın üstünden yükselen sesleri duyunca ön pencereden dışarı baktı ve Çam Kozalağı Meclisi'nin çekirdek üyelerinin yeşilliklerin arasından çıktığını gördü: Bryn, ardından Eadie, Ulina ve Radane. Taşıdıkları

Topladıkları malzemelerle dolu sepetler, yürürken konuşup gülüşüyorlardı.

Larran arka kapıdan içeri girdi. Bahçe eldivenlerini çıkarırken Kiela'nın yanağını öptü. Tencerenin içine baktı. "Lezzetli görünen elma püresi."

İç çekti. "Teşekkürler." Tencereyi ocaktan indirirken, kavanozlara dökmekle mi uğraşacağını yoksa baştan mı başlayacağını düşündü. Kaşıkla biraz alarak kıvamını test etti. Yenilebilirdi ama reçelden çok elma püresine yakındı. *Yarın başka bir parti deneyeceğim.* "Meclis burada. Caz ve ben suyun tuzunu gideren yeni bir ilaç denemeyi düşünüyorduk. Eğer işe yararsa, balıkçılara ve kayıkçılara ihtiyaç duydukları kadar içilebilir su üretme imkânı verebiliriz."

"Kulağa faydalı geliyor."

"Burada kalmak istiyor musun yoksa-"

Larran sesinde bir özürle, "Bugün olmaz," dedi. "Koya inip Sian ve diğerlerini kontrol edeceğim." Deniz atlarından altısı taylara hamileydi ve Larran sanki babaları oymuş gibi etrafta dolanıyordu. Onları Kiela'nın koyuna getirmişti, böylece doğuma yaklaşırken rüzgârdan ve dalgalardan korunabileceklerdi.

"Bu sabah yanlarında kim var?" Kiela sordu.

O daha cevap veremeden tiz bir çığlık havayı yararak içeri girdi. Elma püresini bırakan Kiela kapıya doğru koştu. Önce Larran dışarı çıktı.

"Meeeeeeeeeeep!"

Larran hiç duraksamadan kaktüsün yanından geçip merdivenlerden aşağı indi. "Kısraklar mı?" Kiela sordu. "İçlerinden biri doğum mu yapıyor?"

Kaktüsler üst kısımlarını öyle bir salladılar ki yere düştüler. Caz kökleri üzerinde sabit durmalarına yardım ederken Kiela hızla içeri, kitap raflarına koştu. Denizatı doğumlarına nasıl yardımcı olabileceğine dair notlar derlediği defteri çıkardı. Defteri çoktan baştan sona incelemişti ama şimdi hata yapma zamanı değildi.

"Caz, malzemeler!" diye seslendi. "Tamamdır!"

O ve bitkiler, tüm kısraklara yetecek kadar malzemeyi her an kullanıma hazır bir sepete koymuşlardı. Caz sepeti lavabonun yanındaki dolaptan alırken, o da havan tokmağı ve havanı çıkardı. Özenle seçilmiş yaprakları, meyveleri ve tohumları içine attı.

Pencerede, Eadie başını tezgahın üzerinden içeri uzattı. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Hangisi doğum yapıyor?" Kiela Meep'e sordu. "Miyav,

miyav, miyav," dediler. Ve sonra: "Miyav."

Kiela malzemeleri ezmenin ortasında dondu kaldı. "Dört mü? Aynı anda dört tane mi? Tamam, evet, kesinlikle yardıma ihtiyacım var. Teşekkürler, Eadie. Caz, lütfen meclise büyüyü göster."

Bryn büyü kitabını Caz'dan aldı. "Pratik yapacağız."

"Hiç doğum yapan bir denizatı görmemiştim," dedi

Radane. "Islak," dedi Eadie. "Çok ıslak."

Dışarıda kadınlar bir çember oluşturarak oturdular ve heceleri ezberlemeye başladılar. Kiela macunu hazırlarken telaffuzla ilgili düzeltmeler yapıyordu. Taze olmalıydı yoksa önceden karıştırmış olurdu. Yeterince hızlı olduklarını umuyordu.

Macun hazır olur olmaz dışarı fırladı. Meclisteki herkes ayağa kalktı (ve toynaklarını kaldırdı) ve hepsi aceleyle koya indi.

Larran çoktan suya dalmış, bir attan diğerine geçiyor ve acı içinde çırpınıp kişneyen atları yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu. "Kiela!"

"Geldik!" Ayakkabılarını tekmelemeye ya da soyunmaya zahmet etmeden doğrudan suya girdi. Neyse ki bugün hava sıcaktı. Deniz yosunları ayak bileklerine sürtündü ve koyun dibi ayakkabılarına yapıştı. "Bunu üzerlerine sürmeme yardım et. Pullarının herhangi bir yerine. Bunu derilerinden kan dolaşımlarına emmeleri gerekiyor." En yakındaki deniz atına uzandı ama kısrak havayı ısırdı ve kuyruğunu suya vurdu.

"Ben onları sabitleyeceğim. Sen malzemeyi sür." Larran kısrağın gövdesini göğsüne yasladı ve yatıştırıcı mırıldanma sesleri çıkararak boynunu ovmaya başladı.

Deniz atının tekmelemesi yavaşladı ve Kiela yaklaşabildi. Macunu elinden geldiğince çabuk sürdü. Kiela Eadie, Bryn, Ulina, Radane ve Caz'a "Büyüyü başlatın," diye emretti. Meep büyünün yazılı olduğu kâğıdı iğneleriyle havada tutuyordu.

Kiela ve Larran bir sonraki ata geçerken, Çam Kozalağı Meclisi rıhtımda birlikte ilahi söylemeye başladı. Büyünün sonuna geldiklerinde Kiela "Tekrar" dedi.

Kiela macunu deniz atlarının dördüne de uygularken, ilahiyi yeniden başlatarak büyü boyunca dönmeye devam ettiler. Henüz doğum yapmamış olan diğer iki kısrak ise koyun daha derin kısımlarında suya basarak vahşi gözlerle onları izliyordu. Koyun ağzında birkaç denizkızı ve deniz adamı toplanmıştı. Kiela'nın bir zamanlar kurtardığı denizkızı daha iyi görebilmek için kendini bir kayanın üzerine attı. Son dört ay içinde büyümüştü ve kuyruğu yeni altın ve gümüş beneklerle parlıyordu.

Deniz mavisi pullu at balığı -adı Amarin'di, Kiela biliyordu; hepsinin adını öğrenmişti- iki büklüm oldu ve haykırdı. Larran onun yanına yerleşti. "Şşş, şşş, işte böyle anne, harika gidiyorsun. Bunu yapabilirsin. Nefes al." Nefes alış verişi onun vuruşlarıyla eşleşene kadar boğazını yavaşça ve istikrarlı bir şekilde okşadı. Daha az çırpındı. "İşte böyle."

Onu sakinleştirirken, arkasına geçti.

Aynı yumuşak, yatıştırıcı sesle, "Kiela, boynunu okşa ve onu sakin tut. Dişlerine dikkat et. Isırmaya çalışabilir. Bunu kastetmeyecektir ama yine de canı yanacaktır."

Kiela kısrağa mırıldanırken meclis ilahi söylemeye devam

etti. "Kasılma geliyor," diye uyardı Larran.

Dişleriyle kendisine saldıran kısraktan kaçmak için tam zamanında hamle yaptı.

Üç kasılma daha oldu ve zümrüt rengi balık kuyruklu bir tay Larran'ın kollarına düştü. "İyi işti anne!" Tayı suda duruladı ve annesine doğru yönlendirdi. Tay hemen annesine yapışıp su içmeye başladı ve Larran bir sonraki kısrağa döndü.

"Oh, bu inanılmaz!" Radane büyünün son hecesinden sonra şöyle dedi.

İkinci at Marri küçük bir kısrak doğurduğunda o ve diğerleri hemen bir sonraki okumaya başladılar. Sian bir tay ile üçüncü oldu.

Tek bir kaotik saat içinde dört bebek de doğdu. Larran göbek bağlarını kesti, annelerin doğum sonrasını geçirmelerine yardımcı oldu ve hepsinin sağlıklı olduğundan emin olmak için her bir kısrak ve yavruyu kontrol etti - hepsi sağlıklıydı. Kiela ve Larran sudan çıktıklarında, yeni doğan dört tay da ilk kez emzirilmişti ve şimdi annelerinin yanında dinleniyorlardı. Ötüşüp mırıldanan denizkızları ve deniz adamları kısrakların etrafında yüzüyor, yeterince iyileştiklerinde yemeleri için deniz yosunu veriyor ve tayları rahatsız etmeden onlara hayranlıkla bakıyorlardı.

Kiela iskeleye düştü. Arkadaşlarının hepsi sıçrayan su yüzünden sırılsıklam olmuştu. Caz ve Meep sıçrama bölgesinden uzak durmuşlardı.

görmekten mutluydu.

"Dinlen," diye emretti Eadie. "Akşam yemeği hazırlayacağız." "Sorun değil," dedi Kiela.

"Yapmak zorunda değilsin-"

Eadie homurdandı. "Elbette buna mecbur değiliz. Biz seçiyoruz.

Tartışmayın.

Tabii mutfağınızı ve malzemelerinizi kullanmamızın bir sakıncası yoksa? Kullanabilir miyiz?"

Elini salladı. "Sorun değil. Ama sorduğun için teşekkürler." Larran'a eşyalarıyla izinsiz yemek yaptığı için çıkışmasının üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu ama yine de sorulması hoşuna gidiyordu. Burası onun mutfağıydı, her ne kadar ailesinin anılarıyla dolu olsa da -ya da belki de onlarla dolu olduğu *için*.

Merdivenleri tırmanıp koydan çıktıklarında Bryn, "Tatlıyı ben pişiririm," diye teklif etti. "Radane, sen kremayı yaparsan ben de hamuru karıştırırım. Çilek aromalı mı?"

"Çilekli ve ballı sanırım," dedi Radane. Fırında Bryn'la birlikte çalışıyordu ve Bryn onun tatlar konusunda bir dahi olduğunda ısrar ediyordu. Görünüşe göre müşterileri de aynı fikirdeydi; hatta yakın adalardan bile birkaç sipariş almışlardı. Bir partide Kiela'nın reçeli vardı.

Ulina, "Ben salata yapacağım," diye gönüllü oldu.

Caz ona yardım etmeyi teklif etti ve bunun fedakârlık değil, kendini koruma olduğu konusunda ısrar etti.

Birkaç dakika sonra gittiler ve Kiela ile Larran'ı uykulu deniz atları ve sevinçli deniz halkıyla baş başa bıraktılar. Kiela sudan çıktıktan sonra yattığı yerde sırt üstü uzanmış, masmavi gökyüzüne bakıyordu.

"Dört bebek," diye hayret etti Larran. "Sayende sağlıklı anneleri olan dört sağlıklı bebek." Başını çevirdi ve sanki ona güneşi, ayı ve tüm yıldızları hediye etmiş gibi gülümsedi.

"Herkes yaptı," dedi Kiela. O, Caz ve Radane doğum büyüsünü mükemmelleştirmişti; o, Caz ve Meep malzemeleri bulmuştu; ve tüm meclis, büyü yapılırken malzemeleri uygulamasını mümkün kılmıştı. Ve tabii ki Larran kısraklara ebelik yapmıştı. O kısrakları ikna etmeden, tayları yakalamadan ve kordonları kesmeden bu mümkün olamazdı.

Larran onun elini kaldırdı ve parmak eklemlerini öptü. "O sendin. Sen, her şeyi daha iyi hale getirecek kadar önemseyen, deneyecek kadar cesur olan. O kütüphane vapurunda umudunu da yanında getirdin. Sen, Kiela. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Kiela. Onun hayatını tam olarak nasıl değiştirdiğini söyleyecek kelimeleri aradı. Caltrey'e saklanmak için bir

planla gelmişti.

Ailesinin kulübesinde, kimseyi görmeden ve kimseyle arkadaş olmadan... Sonra Larran saçma tırpanı ve tarçınlı çöreğiyle çıkageldi ... ve birdenbire artık kaçmak ya da saklanmakla ilgisi kalmadı. Babası bir keresinde ona, *"Senin yanında olacak birini bul*" demişti. *Yıllar boyunca seninle birlikte gülecek birini. Seni her gün mutlu edecek birini.* "Bana kitap rafları yaptın."

"Ve reçel rafları."

Kiela, "Reçel raflarını unutamam," diye

kabul etti. "Benimle evlenir misin?"

Kiela dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. Güzel gözlerindeki en savunmasız ifadeyle ona bakıyordu. "Kulübemden ayrılmayacağım. Orada reçel dükkanım, kütüphanem ve bahçem var." Ayrıca Caz ve Meep'in eviydi. Ve tavuğun. "Sen de kıyıdaki evini terk edemezsin. Deniz atlarının sana ihtiyacı var."

"Yani?" diye sordu. "Evlerimize evlenme teklif etmiyorum. Senden karım olmanı istiyorum. Eğer istersen. İstemiyorsan da seni aynı şekilde seviyorum. İstediğimi unutabilirsin, ben de istememişim gibi davranırım ve eskisi gibi devam ederiz. Her iki durumda da, istediğimiz yerde, istediğimiz zaman, istediğimiz ya da istemediğimiz zaman birlikte uyuyabilir, yemek yiyebilir ve yaşayabiliriz. Seni rahatsız etmek ya da senden önce davranmak istemedim-"

"Evet," dedi

Kiela. "Evet mi?"

"Evet, seninle evlenirim."

"Oh. Evet." Güneşin doğuşu gibi parlak ve durdurulamaz bir şekilde

gülümsedi. "Güzel."

Kiela ona doğru yaklaştı. İkisi de hâlâ sırılsıklam ve bitkin durumdaydı ama adam kolunu Kiela'ya doladı ve Kiela da ona doğru kıvrıldı. Deniz atı taylarından biri iskelenin ucundan sarkan ayaklarına doğru sürüklendi. Ayak parmaklarına doğru sokuldu.

"Sen bir mucizesin," dedi Larran.

Adamın kendisinden mi yoksa taydan mı bahsettiğinden emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Her şey eşit derecede harikaydı. Deniz atı kısrakları ve tayları koyda süzülürken ve gün batımı gökyüzüne yayılırken birbirlerinin kollarında yatıyorlardı.

"Ne düşünüyorsun?" Larran ona sordu.

Onu öptü ve sonra "Evde olduğum için mutluyum" dedi.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap sıcak çikolata ile başladı.

Kasım ayıydı, biraz soğuktu, sıcak çikolatayı, özellikle de üç çorba kaşığı dolusu fındıklı sıcak çikolatayı haklı çıkaracak kadar soğuk değildi ama yine de kendime bir kupa yaptım, bilgisayarımın başına oturdum ve "Sıcak çikolata içmek gibi okunan bir kitap yazmak istiyorum" diye düşündüm. Ya da gerçekten iyi bir ahududu reçeli yemek gibi. Ya da taze pişmiş bir hamur işi, yanında sıcak çikolata ve belki biraz ahududu reçeli.

Sıcak bir kucaklaşma gibi hissettiren bir kitap yazmak istedim.

Büyü Dükkânı benim için özel çünkü bana neşe veren şeylerle dolu. Her bölümü yazarken kendime şunu sordum: *Bu beni gülümsetiyor mu?* Her zaman klasik yazarlık tavsiyesi olan "Bildiğin şeyi yaz" sözünün aslında "Sevdiğin şeyi yaz" olması gerektiğine inandım, bu yüzden bu kitabı içine akıtabileceğim her türlü neşe ve zevkle doldurdum.

Son birkaç yılda hepimiz çok şey yaşadık. Bu kitap, kaçmak ve nezaket ve büyü dolu bir dünyaya dalmak isteyen herkese hediyemdir.

Muhteşem menajerim Andrea Somberg'e, inanılmaz editörüm Ali Fisher'a ve harika Dianna Vega'ya Kiela, Caz ve bana inandıkları için teşekkür ederim! Muhteşem kapak için sanatçı Lulu Chen ve tasarımcı Esther Kim'e teşekkür ederim! Ve Julia Bergen, Rafal Gibek, Will Hinton, Jim Kapp, Megan Kiddoo, Greg Collins, Christina MacDonald, Monique Patterson, Caro Perny, Devi Pillai, Chris Scheina ve Bramble, Tor ve Macmillan'daki diğer tüm olağanüstü insanlara bu kitabı hayata geçirdikleri için çok teşekkür ederim!

Kocama, çocuklarıma, aileme ve arkadaşlarıma tüm kalbimle teşekkür ederim. Sizler benim mutluluğum, hayatım ve ahududu reçelimsiniz!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sarah Beth Durst*, Spark, Drink Slay Love* ve The Queens of Renthia serileri de dahil olmak üzere çocuklar, gençler ve yetişkinler için yirmiden fazla kitabın ödüllü yazarıdır. American Library Association Alex Ödülü ve Mythopoeic Fantasy Ödülü kazanmış ve SFWA'nın Andre Norton Nebula Ödülü için üç kez finalist olmuştur. Princeton Üniversitesi mezunudur ve Stony Brook, New York'ta kocası, çocukları ve huysuz kedisiyle birlikte yaşamaktadır. *Büyü* Dükkânı onun ilk yetişkin fantezisidir. Onu sarahbethdurst.com adresinde ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İlk kez 2024 yılında Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group

tarafından yayımlanmıştır İlk kez 2024 yılında Tor tarafından İngiltere'de

yayımlanmıştır

Bu elektronik baskı 2024 yılında Tor an
imprint of Pan Macmillan tarafından
yayımlanmıştır
The Smithson, 6 Briset Street, Londra EC1M 5NR
AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat, The Liffey
Trust Centre, 117-126 Sheriff Street Upper,
Dublin 1, D01 YC43 Dünya
çapında ilişkili şirketler
www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-0350-4235-7

Telif Hakkı © Sarah Beth Durst 2024

Kapak illüstrasyonu © Lulu Chen Kapak tasarımı Esther S. Kim Yazar fotoğrafı © Adam Hurst

Sarah Beth Durst'un bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Pan Macmillan, bu kitapta veya bu kitapta atıfta bulunulan herhangi bir yazar veya üçüncü taraf web sitesi üzerinde herhangi bir kontrole veya sorumluluğa sahip değildir.

Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletemez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde kullanıma sunamazsınız. Bu yayınla ilgili olarak izinsiz herhangi bir eylemde bulunan herhangi bir kişi cezai kovuşturmaya ve tazminat taleplerine karşı sorumlu olabilir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için **www.panmacmillan.com** adresini ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları ve yazar etkinlikleriyle ilgili haberleri bulabilir ve yeni çıkan kitaplarımızdan her zaman ilk siz haberdar olmak için e-bültenlere kaydolabilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.